

ROBIN KAYE

Tác giả đoạt giải thưởng Trái tim Vàng
của Hiệp hội Các cây bút Lãng mạn Hoa Kỳ

*Bữa sáng
trên
giường*

PHƯƠNG ANH

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Rebecca Larsen đưa vai đẩy cửa căn hộ mới tại khu Park Slope của cô và ngắm nghía cảnh tan hoang bày ra trước mắt. Một hộp bánh pizza mở tung nằm tơ hơ trên bàn cà phê, chứa đựng những tàn tích còn sót lại của một chiếc bánh pizza nấm xúc xích không biết đã bao nhiêu ngày tuổi. Lúc này Becca đã bị đẩy tới tột cùng của sức chịu đựng. Con mèo của cô đã không ngớt mồm kêu gào trong suốt hành trình từ Philadelphia tới Brooklyn, và trong khi Becca tròn mắt nhìn trần trối quanh căn phòng, cô bắt đầu có cảm giác như thể mới bước chân vào Twilight Zone.

Annabelle, bạn thân nhất, đồng thời cũng là chị dâu cô, chưa bao giờ là một người chín chu ngăn nắp, cho dù theo bất cứ mức độ hình dung nào, nhưng Becca chưa bao giờ thấy bạn mình để lại một bãi chiến trường kinh hoàng đến mức này. Những vỏ chai bia rỗng chen chúc nhau chiếm hết phần bề mặt còn lại của chiếc bàn cà phê, và ngay dưới gầm bàn là một đôi giày to sụ. Giày nam. Becca mỗi lúc một cảm thấy không thoải mái hơn. Rõ ràng dường như đang có một người đàn ông sống ở đây. Đúng thế, chiếc áo len lông cừu cỡ chui cỡ XXL bị vứt bừa trên trường kỷ là manh mối đầu tiên cô phát hiện ra; manh mối thứ hai chính là tiếng hát đang vọng lại từ phía phòng tắm vài giây sau khi tiếng dòng nước tuôn ra từ vòi hoa sen vang lên.

Becca vớ lấy cây gậy đánh bóng chày cô tìm thấy dựng vào tường cạnh tủ quần áo rồi thận trọng lần bước vào phòng ngủ. Giường vẫn chưa được dọn, cũng chẳng phải là chuyện gì đáng kể để cô phải sưng sờ, song bộ sưu tập đồ jean đàn ông đang hiện diện trên mọi bề mặt cũng như một đồng bừa bộn gồm cả quần đùi và tất nằm ngang nhiên ngay dưới sàn nhà

thì có. Nhưng cũng không bằng giọng hát vọng ra từ phòng tắm. Một giọng nam trầm khá hay, và nếu cô không nhầm, anh chàng này đang hát một giai điệu cũ rích của những năm 40. Chúa ơi, ai lại đi hát những bài hát từ thời đó vậy? Cho dù là ai đi chăng nữa, anh ta cũng sở hữu một giọng hát mượt mà, mơ màng, kêu gọi như quý sứ, đủ để phụ nữ tan chảy ra như sôcôla trong một chiếc lò. Anh chàng đang đứng dưới vôi hoa sen có giọng hát thật tuyệt. Thật tiếc là anh ta cũng chuẩn bị sở hữu một vết bầm giập hảo hạng.

Cô băn khoăn một hồi, nghĩ xem nên tấn công trong khi kẻ lạ mặt vẫn còn đứng dưới vôi hoa sen hay đợi tới khi hắn ta lộ mặt ra. Gã đàn ông đã hát xong toàn bộ lời bài hát của mình cùng đoạn điệp khúc khi cô đi đến quyết định đợi đến khi anh chàng lộ mặt ra. Tấm màn che phòng tắm có thể hạn chế đáng kể tốc độ cú nện của cây gậy, ngoài ra còn phải kể đến khó khăn trong việc ngắm trúng đích. Dùng đầu gậy mở cửa, cô quan sát làn hơi nước lan dần về phía mình, mang theo thứ mùi của một người đàn ông đầy nam tính.

Một người đàn ông tỏa ra mùi như thế vào bất cứ lúc nào khác hẳn sẽ khiến cô phải lẻo đẻo theo sau chỉ để ngửi được mùi từ người anh ta tỏa ra theo làn không khí. Mùi của anh chàng này thật sạch sẽ, với hương cam và những mùi thơm đầy mời gọi khiến miệng cô ứa nước. Thân hình trần truồng bước ra từ dưới vôi hoa sen khiến cô nín thở, quên mất kế hoạch tấn công của mình, và cô thầm cảm ơn số phận đã cho mình là một người phụ nữ biết chiêm ngưỡng cơ thể con người, vì cô chưa bao giờ được nhìn thấy cơ thể nào đẹp hơn. Đôi mắt cô quay trở lại khuôn mặt người đàn ông vừa đúng lúc trông thấy khóe miệng anh ta nhếch lên thành một nụ cười. Nếu nhìn tách riêng ra, mỗi phần trên khuôn mặt anh ta - chiếc mũi kiểu Roma, đôi mắt màu xanh ngọc, đôi lông mày đen dày uốn cong - đều gần như có thể gọi là ưa nhìn, nhưng có điều gì đó trong cách chúng kết hợp với nhau, cộng thêm làn da rám nắng giống như ánh bình minh lúc năm giờ sáng, đã lấy đi toàn bộ vẻ ưa nhìn khỏi khuôn mặt anh ta và biến nó thành một vẻ

đẹp hút hồn. Anh ta quả là phiên bản Sicily của một vị thần Hy Lạp. Anh ta chắc chắn là người đàn ông đẹp nhất cô từng được nhìn tận mắt, dù với nghề điêu khắc của mình, cô cũng từng nhìn qua không ít người có thân hình đẹp. Thật tiếc là cô không hề ưa anh ta.

Rich Ronaldi ngoái đầu nhìn lại phía sau, nhận ra cô bạn thân nhất của em gái anh đang tròn mắt nhìn chăm chăm vào cặp lông mày của anh. Nói cho đúng, có lẽ cô nàng không chỉ nhìn chăm chăm vào cặp lông mày của anh, bởi vì khi anh quay người lại, cô nàng đã được chiêm ngưỡng tất cả từ đầu đến chân.

Becca chống chiếc gậy đánh bóng chày cô vẫn cầm theo xuống sàn nhà. “Thứ lỗi cho tôi, nhưng anh đang làm cái chết tiệt gì ở đây vậy?”

Rich chưa bao giờ là một gã e thẹn, nhưng những người phụ nữ từng ngắm qua thân thể rám nắng của anh thường phải trải qua cảm giác đó. Becca, cô công chúa nghiêm trang lạnh như băng, thì không. Anh ước gì biết được chiếc khăn tắm mắc dịch đang nằm ở xó xỉnh nào. Anh chỉ đơn giản là bước vào đây, à phải, theo nghĩa bóng. Anh đã ở lại đây vài ngày, và cũng có một chiếc khăn tắm ở đâu đó, nhưng biết mình quá rõ, anh hiểu rằng lúc này nó đang nằm dưới sàn nhà cùng chỗ với đám đồ lót và tất bẩn của anh.

Nếu anh biết cô nàng này ghé qua đây, hẳn anh đã nhét tạm chúng vào tủ, hay ít nhất cũng đá vào gầm giường. Nhưng thế đấy, Becca là người đàn bà cuối cùng trên thế gian này anh chờ đợi xuất hiện trên ngưỡng cửa nhà mình. Anh cũng không hiểu được lý do tại sao, nhưng linh tính mách bảo anh rằng ngay từ lần đầu tiên họ gặp nhau, cô nàng đã không mấy có cảm tình với anh.

“Làm sao cô vào được trong này?”

Becca dường như chưa hiểu ra đối với anh việc đứng trần như nhộng trước mặt một phụ nữ vốn chưa bao giờ cùng anh gần gũi chẳng lấy gì làm thoải mái. Cô không quay mặt đi hay đưa cho anh một chiếc khăn tắm, mà cũng chẳng hề có chiếc khăn tắm nào để đưa. Anh hồi hải lao vụt ngang qua cô vào phòng ngủ, trông thấy một chiếc khăn tắm vắt trên thành giường, anh nhanh chóng quẩn quanh hông. Phản ứng duy nhất anh nhìn thấy ở Becca là một cái chớp mắt.

“Tôi dùng chìa khóa của tôi. Anh đang làm gì trong phòng ngủ của tôi, dùng vòi hoa sen trong phòng tắm của tôi, một thứ rõ ràng cũng được lắp đặt trong căn hộ của tôi như thế?”

Rich phá lên cười. “Đợi đã. Tôi mới là người đặt câu hỏi ở đây. Đây là căn hộ của tôi. Tôi thuê lại nó từ Rosalie và Nick.”

Cô khoanh tay trước ngực, hành động làm chiếc áo sơ mi rộng thùng thình căng ra trên ngực cô, một bộ ngực mà anh đã quên khuấy mất là cô sở hữu. Khi nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào đó, anh chuyển ánh nhìn của mình lên khuôn mặt của cô, và thấy cô đảo mắt đi.

“Thật không thể chịu nổi anh được. Đó chỉ là câu chuyện của anh, vì tôi đã thuê lại căn hộ từ Annabelle. Đây là căn hộ của cô ấy, và giờ là của tôi. Anh cần rời khỏi đây.”

Trông cô nàng giống hệt một trong những nhân vật hoạt hình Nhật Bản đầy khêu gợi. Cô nàng thực sự khá cao, chỉ kém vài phân so với chiều cao gần một mét tám mươi tám của anh, đôi chân dài miên man và mái tóc bạch kim ngắn lượn sóng rồi tung đem đến cho cô nàng vẻ khêu gợi ma quái, như thể vừa trải qua một cuộc ái ân rực lửa. Rich bắt chước bộ dạng cô gái, cẩn thận không giạng chân ra rộng quá khiến chiếc khăn có thể tuột ra, dù nếu anh làm vậy hẳn sẽ rất hợp ý cô nàng. “Cô nhầm rồi. Rosalie và Nick sở hữu căn hộ. Họ cho Annabelle thuê, sau đó cô ấy đã chuyển đi. Tôi chuyển tới. Nếu có ai đó phải ra đi, thì người đó là cô.”

“Được lắm, vậy là chúng ta đang có một vấn đề. Bởi vì nếu tính đến thời điểm này, tôi là người đang sống tại đây.”

“Với tôi thì không, cô không hề sống tại đây.”

“Chính xác.”

Anh vung tay một vòng quanh căn hộ, cũng như toàn bộ cảnh tượng bừa bãi anh đã bày ra rải khắp bên trong nó. “Quyền sở hữu chính là chín phần mười của pháp luật.”

“Thứ tài sản sở hữu duy nhất tôi thấy ở đây là đồng bừa bãi của anh. Tất cả những gì tôi sở hữu lúc này không nằm trong kho đều đang ở phòng khách, vì vậy, theo khía cạnh đó, vì theo các khía cạnh khác sẽ có quá nhiều thứ phải đếm, kết quả của anh...” Cô nhìn anh chàng từ đầu đến chân với con mắt đầy phê phán, “... rõ ràng là quá ngắn.”

Thiếu chút nữa Rich đã giật phăng chiếc khăn tắm ra để chỉ ra cho cô nàng thấy anh chẳng hề ngắn chút nào. Anh là một gã đàn ông hài lòng với cơ thể và... ừm... kích cỡ của mình. Mẹ kiếp, anh chưa bao giờ phải nhận bất cứ lời phàn nàn nào về chỗ đó, và từ cái nhìn trong đôi mắt Becca khi cô nàng liếc mắt nhìn anh - và rõ ràng đó là một cái liếc mắt đong đưa - hiển nhiên cô nàng cũng chẳng phàn nàn chút nào. Anh tin chắc cô nàng đang muốn khiêu khích làm anh dựng đứng lên, điều mà cô ta sẽ không làm được. Cô nàng không phải tí phụ nữ anh thích.

Không, kiểu phụ nữ Rich ưa thích phải giống như cô bạn gái của anh, Gina: một quả bom bé nhỏ. Nàng có mái tóc đen nhánh, đôi mắt màu đồng, cùng với thân hình của một người phụ nữ. Người nàng là một khối cao chỉ hơn một mét năm mươi, nhưng toàn là TNT nguyên chất.

Gina ăn vận đúng như một phụ nữ. Bạn sẽ không bao giờ thấy nàng mặc một chiếc áo sơ mi cũ mềm rộng đến năm cỡ và một chiếc quần jean rộng thùng thình trĩ xuống. “Mẹ kiếp.” Anh nhìn lên đồng hồ. Anh sắp bị

muộn giờ. Anh có cuộc hẹn với trưởng khoa tại Câu lạc bộ Harvard, sau đó vào thành phố gặp Gina. “Tôi không có thời gian để đôi co việc này. Tôi cần phải đi bây giờ. Sao cô không ra ngoài phòng khách để tôi còn mặc quần áo. Trên đường đi tôi sẽ gọi cho Nick và Rosalie, rồi tìm ra xem nên làm gì với chuyện rắc rối này. Cô có thể ở lại đây đêm nay vì tôi đã có kế hoạch khác, nhưng tôi cần nói để cô biết, bé con, cô sẽ phải tìm chỗ khác để thuê đây.”

Becca lấy điện thoại di động từ trong túi quần jean ra rồi mở máy. “Tôi sẽ không rời khỏi đây cho tới khi nói chuyện xong với Mike và Annabelle. Chúng ta sẽ cùng xem xem ai sẽ phải sục sạo trên Craigslist tìm một chỗ để treo đồng của nợ của hãn ta. Và để tôi nói anh hay, tôi không phải là “bé con” đâu.”

Rich chẳng phải đợi đến khi Becca ra ngoài để tháo chiếc khăn tắm của anh ra. Thật nhẹ nhõm làm sao, cô nàng lao vụt ra ngoài như một cơn lốc rồi đóng sầm cửa phòng ngủ lại sau lưng. Rich tìm thấy một chiếc quần đùi sạch, vừa mặc vào vừa tự hỏi rồi sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa. Anh tới bên tủ, xé lớp nilon bọc ngoài chỗ quần áo đã giặt khô, rồi khoác vào người chiếc áo sơ mi may mắn của mình - chiếc áo màu xanh mà ai cũng nói rất hợp với đôi mắt của anh. Anh nhìn quanh tìm chiếc quần 501 ưa thích, xỏ chân mặc vào, vừa cài khuy vừa nhìn quanh tìm một đôi tất sạch. Vì tình thế cấp bách, anh buộc phải dùng đến đôi tất đỏ được tặng vào lễ Valentine năm ngoái. Anh ghét cay ghét đắng đôi tất này nhưng vẫn giữ chúng lại trong túi đựng đồ tập thể thao để phòng những lúc cấp bách. Có vẻ như anh sẽ phải đi giày cao cổ để che lấp đôi tất mắc dịch này, và hôm sau vào lúc nào đó anh sẽ phải tự mình bắt tay vào giặt giũ, hoặc tìm lấy một tiệm giặt đồ gần đây, hoặc mang tới chỗ mẹ anh. Anh cố nhớ xem liệu đã lấy về hết mẻ quần áo cuối cùng anh để lại nhà hay chưa. Sau khi đã nhét ví vào túi quần sau, anh đeo đồng hồ rồi đưa hai bàn tay lên vuốt qua loa mái tóc. Hoàn hảo. À phải, hoàn hảo ngoại trừ người ở chung tạm thời đang gây ra đủ thứ âm thanh ầm ĩ ở phòng bên.

Becca đi lòng vòng quanh căn hộ trong lúc đợi Rich mặc quần áo. Quả thực không thể chịu đựng nổi anh chàng này. Chuyển tới sống ở Brooklyn cũng có nghĩa là cô sẽ trở thành cô nàng độc thân duy nhất giữa một rừng các cặp đôi. Phần thưởng cho việc bỏ qua cảm giác đầm ấm đó là cô sẽ được sống gần người anh trai mới tìm lại được, người bạn gái thân nhất mới trở thành chị dâu, và đưa cháu trai hay gái sắp ra đời. Lúc nào cô cũng có thể lén lút trốn khỏi bất cứ nhiệm vụ đau đầu ngọt ngào nào đang bị viện đến và đào thoát về căn hộ của riêng cô nếu tình hình trở nên vượt quá sức chịu đựng. Chỉ đơn giản là cô chưa bao giờ tưởng tượng ra cảnh mình bị mắc kẹt với anh chàng độc thân duy nhất mà cô biết ở khu Brooklyn ngay từ lúc vừa đặt chân đến nơi. Chuyện Rich Ronaldi luôn giữ vai ngôi sao trong mọi mơ tưởng của cô kể từ ngày cô gặp anh ta chỉ đem lại thêm một lô lý do nữa để anh ta là người đàn ông cuối cùng trên đời cô muốn ở một mình bên cạnh. Anh ta là một mối đe dọa thường trực.

Bước ra khỏi phòng ngủ, anh chàng mới đây còn ướt rượt tinh quái trong chiếc khăn tắm đã trở thành một quý ông thành thị lịch lãm. Dưới chân anh ta là đôi giày cao cổ hợp thời trang, kèm theo đó là chiếc quần jean bạc màu một cách hoàn hảo ôm khít lấy đùi, hông của người mặc, và tất nhiên rồi, cả những thứ khác mà một chiếc quần jean thiết kế khéo léo được sinh ra để ôm khít lấy, một cách thật bắt mắt. Cô quay lưng lại phía anh ta rồi đi vào bếp. “Anh muốn uống một chút cà phê trước khi đi không?”

Rich lắc đầu. “Tôi bị muộn mất rồi, và cho dù cô có làm ra vẻ bà chủ bao nhiêu đi chăng nữa, cô vẫn không phải là chủ nhà. Pha cà phê cũng không thay đổi được điều đó đâu, Becca.”

Cách mà tên của cô văng ra từ lưỡi của anh ta, ướt nhẹ với mùi vị châm biếm và một thứ gì khác nữa mà cô nghĩ tốt nhất đừng nên nghĩ tới, khiến cô chỉ muốn gọi cảnh sát tới tóm cổ anh ta quăng ra ngoài. Nhưng nếu cô làm thế, cô sẽ phải chứng minh được mình là chủ nhà, điều lúc này

cô không thể làm được. Cô cũng sẽ phải giải thích với Annabelle tại sao cô lại gọi cớm đến tổng Rich vào xà lim. Becca lấy một chiếc phễu lọc bỏ vào máy pha cà phê, đếm từng thìa cà phê cô xúc ra với hy vọng việc đó có thể giúp cô giống như khi đếm số từ một tới mười.

Vô ích, chẳng may mắn hơn chút nào hết. Cô đong nước, đổ nước vào máy, và vẫn thấy giận sôi lên như cũ.

Rich đã theo cô vào bếp, lúc này anh tựa người vào quầy bar dùng để đứng ăn sáng, nhìn chăm chăm vào cô. “Tôi cần phải đi. Nếu có về, tôi sẽ về rất muộn. Cứ thoải mái sử dụng bếp vào bất cứ việc gì cô muốn. Tránh xa những thứ của tôi ra. Chúng ta sẽ thu xếp chuyện lằng nhằng này, và việc đầu tiên diễn ra sáng mai là cô có thể khăn gói cuốn xéo khỏi đây. Tôi không nghĩ Gina sẽ hoan nghênh việc cô ở lại đây với tôi đâu.”

Becca chẳng buồn kìm tiếng cười của cô. “Ồ phải rồi, cô ta sẽ có khối chuyện để lo nghĩ. Hãy cứ lo lấy thân anh đi, Richie. Điều duy nhất tôi quan tâm là căn hộ của tôi.”

Rich gỡ chiếc áo khoác da khỏi lưng chiếc ghế kê trong nhà bếp, bước ra cửa, cầm theo chùm chìa khóa của anh. “Xin lỗi phải nói với cô điều này, bé con. Nhưng câu thành ngữ cũ rích “Một giọt máu đào hơn ao nước lã” bây giờ vẫn đúng chẳng kém gì so với khi người Đức viết nó ra lần đầu tiên. Tất nhiên, người Ý đã nâng nó lên một cấp độ mới.” Rich nháy mắt. “Đừng thức đợi tôi.”

Rich bước lên những bậc cấp của Câu lạc bộ Harvard, tiến phía quầy bar. Anh không phải là thành viên của câu lạc bộ quý phái này, nhưng Craig Steward, bạn cũ và ông chủ mới của anh, trưởng khoa Tâm lý tại Đại học Columbia, thì có. Rich đứng trên ngưỡng cửa dẫn vào khu quầy bar, đưa mắt tìm Craig.

Hai người đã từ lâu có lệ gặp nhau ăn trưa tại đây mỗi tháng một lần. Cuộc hẹn này bắt đầu diễn ra khi Rich còn là một trong những nghiên cứu sinh của Craig Steward. Thậm chí cả trong thời gian Rich giảng dạy ở Dartmouth, anh vẫn bay tới New York hai tháng một lần, và lần nào cũng tìm gặp người thầy và cũng là bạn của mình.

Khi Rich gặp rắc rối về phụ nữ hay công việc, Craig là người đầu tiên anh gọi điện tìm lời khuyên. Thật may mắn làm sao, Craig đã giúp đỡ rất kịp thời để lôi anh ra khỏi vụ lôi thôi cuối cùng mà anh dính vào. Giờ đây Craig không chỉ là một bạn và một người thầy, anh ta còn là ông chủ.

“Rich, đăng này.”

Rich gật đầu, bước tới lách qua mấy chiếc bàn để đi đến quầy bar. Craig có vóc người thấp hơn vài inch, lớn hơn khá nhiều tuổi và nặng hơn Rich chừng hai mươi hai cân. Rich nhận cốc bia Craig đẩy về phía anh trong khi cởi chiếc áo khoác da treo lên lưng ghế của anh. “Cảm ơn. Tôi xin lỗi đã đến hơi muộn. Là chuyện gia đình. Chẳng làm thế nào tránh được.” Anh cầm cốc của mình lên, uống một hơi dài. “Anh dạo này thế nào?”

“Tốt. Tôi đã đọc thấy nghiên cứu về trường học của cậu được trích dẫn, và cậu đã được nhắc tới trong mục khoa học trên tờ Times số sáng nay. Cậu chưa hề nói cho tôi biết Times đã để ý tới nghiên cứu của cậu. Xin chúc mừng.”

Với tất cả những gì vừa diễn ra sáng hôm đó, Rich đã hoàn toàn quên khuấy mất chuyện này. “Tôi xin lỗi. Đáng ra tôi nên nói gì đó, nhưng tôi không thể nhận toàn bộ thành quả. Ngoài ra còn có hai đồng tác giả nữa.”

“Phải, nhưng bài báo nói nhóm nghiên cứu do cậu chỉ đạo. Điều này rất tốt cho cậu cũng như cho khoa.” Anh ta vỗ lên lưng Rich. “Tôi tự hào về cậu. Nhưng tôi cần phải nói rằng tôi thấy hơi thất vọng vì Emily và tôi

vẫn chưa bao giờ thấy cậu đến nhà. Thậm chí khi cậu còn ở Dartmouth chúng tôi còn gặp cậu thường xuyên hơn.”

Rich luôn có quan hệ rất tốt với Emily, vợ Craig. Nhưng giờ Craig đã là sếp của anh, Rich không chắc anh biết nên xử sự thế nào trong mối quan hệ đó nữa. “Chỉ là tôi đang bận bịu thu xếp mọi thứ theo cách tôi ưa thích, chuyển tới nơi ở mới, sắp xếp phòng làm việc, đặt mua sách cho học kỳ sau. Anh cũng biết thế có nghĩa là gì mà.”

“Điều đó thì tôi biết. Tôi đã mời Jeff Parker tới trong nửa tiếng nữa. Tôi biết hai người đã gặp nhau trong buổi làm quen của trường, nhưng tôi nghĩ vì cả hai người đều mới chuyển tới trường này, hai người có lẽ sẽ muốn biết về nhau rõ hơn. Cậu ấy có một cú ném bóng đẳng cấp, và tôi biết cậu chơi bóng chày cũng rất cừ.”

Jeff chính là giáo sư có phòng làm việc nằm cạnh phòng Rich. “Tất nhiên rồi.”

Craig uống một ngụm đồ uống rồi đặt cốc xuống. “Hôm qua tôi vừa nghe được chuyện từ ông trưởng khoa cũ của cậu.”

Rich vừa nhấp thêm một ngụm bia nữa, anh phải cố để khỏi bị sặc. “Vậy sao?”

“Ông ấy không vui vẻ lắm với tình thế cậu để lại cho con gái ông ấy.” Như thế ông ta chưa từng thể hiện thái độ của mình ra một cách rõ mồn một trong sáu tháng cuối cùng Rich lưu lại Dartmouth. “Chết tiệt, Craig. Cô ta là một cô gái đã trưởng thành. Làm thế quái nào tôi biết được cô ta chính là cô con gái mới ly dị của ông trưởng khoa được? Darcy mang một cái họ khác hẳn, và tạ ơn Chúa, cô ta trông chẳng giống ông bố mình chút nào cả. Nếu có, ngay từ đầu tôi đã không đời nào lên giường với cô ta.”

“Tôi hiểu, Rich. Tôi hiểu. Nhưng cậu không nghĩ mình đã hơi quá tuổi với những trò thế này sao? Thậm chí chính cậu cũng phải thừa nhận rằng

những cuộc hẹn hò đông dài đã chẳng đem lại gì ngoài những rắc rối cho cả cuộc đời cậu. Đầu tiên là lần gặp rắc rối với pháp luật.”

“Thôi nào, lúc đó tôi mới mười bảy tuổi. Và việc đó can hệ tới những chiếc xe hơi bị phá hỏng hơn là những cuộc hẹn hò của tôi.”

“Dẫu vậy, chính cô bạn gái của cậu đã gây rắc rối cho cậu.”

“Phải, nhưng tôi đã đảo lộn cuộc sống của mình. Tôi đã trải qua sáu tháng địa ngục trong trường quân sự. Tôi đã trả giá bằng thời gian của mình, và hồ sơ của tôi đã được xóa sạch. Anh sẽ không bao giờ biết nếu tôi không nói ra.”

Craig dựa lưng vào ghế. “Song tôi vẫn không thể tin cậu lại sống theo cách cậu đang sống sau khi đã trải qua trường quân sự đến sáu tháng. Chỗ ở của cậu trông vẫn chẳng khác gì ngôi nhà chung của bọn sinh viên sau một bữa tiệc cuối tuần vậy.”

“Và cũng chính là lý do tại sao tôi phải trải qua phần lớn thời gian tại trường quân sự trong phòng biệt giam. Tôi chẳng bao giờ có lấy một góc để khoe khoang giường của mình, thậm chí cả sau khi đã dọn. Thế rồi tôi bị lãnh phạt vì thuê người khác đánh giày, lau bóng khóa thắt lưng và là quân phục cho mình.” Craig bật cười. “Điều đó giải thích tại sao cậu vẫn là một anh chàng lôi thôi vụng về. Dẫu vậy, cậu cũng là một gã đàn ông ba mươi tư tuổi rồi. Chẳng lẽ cậu vẫn chưa muốn ổn định cuộc sống sao?” Khi Rich nhìn Craig với cái nhìn mà anh dám chắc là đầy vẻ ngờ ngàng bối rối, bạn anh nói tiếp. “Có một mối quan hệ nghiêm túc, thậm chí lập gia đình và có vài đứa trẻ chẳng hạn? Không phải đó là điều cậu muốn sao?”

“Anh đang muốn đi tới đâu với bài thuyết trình này vậy?”

“Tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng vì bây giờ cậu đã trở về nhà, có lẽ cậu sẽ muốn nhìn nhận lại cuộc sống của mình. Cậu có một cơ hội rất lớn tại Columbia nếu chơi hợp lý các lá bài của mình. Cậu đang đi đúng đường,

nhưng cậu không thể cho phép mình dính vào một rắc rối nào nữa giống như điều cậu đã gặp phải ở Dartmouth. Cậu đang ở đúng nơi cậu muốn. Giờ cậu có thể trông đợi có được nhiều hơn trong cuộc sống riêng tư của mình. Cậu biết đấy, ổn định cuộc sống, có một mối quan hệ nghiêm túc, lập gia đình.”

Rich nhìn vào cốc bia của anh. Anh không chắc liệu người đang nói là bạn anh, một người đàn ông có gia đình hạnh phúc, hay là sếp của anh, trưởng Khoa Tâm lý của trường Columbia. Tuy thế, vì Rich đang nỗ lực hướng tới vị trí giáo sư chính thức và một ghế giảng viên, anh không muốn làm bất cứ điều gì có thể làm hỏng tương lai của mình.

Anh có thể thoát được một lần khi rời khỏi một trường đại học thuộc Ivy League trong bối cảnh chẳng mấy êm thấm, nhưng hai lần thì không thể. “Mà thực ra, tôi đã gặp gỡ một cô gái ở đây được một thời gian. Cô ấy chính là lý do đầu tiên khiến tôi không qua lại với Darcy nữa. Giờ thì cả hai chúng tôi đều đã ở thành phố này, tôi đang suy nghĩ tới việc nâng mối quan hệ lên một tầm cao mới.” Nghe có lý lắm. Gina thật tuyệt. Cô thật vui vẻ, dễ chịu khi ngắm nhìn, và ở trên giường thì không chê vào đâu được. Một người đàn ông còn muốn gì hơn nữa đây?

“Tôi rất mừng được nghe điều đó. Cậu có thể đưa cô nàng của cậu tới dự bữa tiệc gây quỹ từ thiện mà Emily vẫn nài nỉ tôi kéo cậu đến dự cho bằng được. Cô ấy vẫn chưa thấy mặt cậu kể từ khi cậu quay về đây.”

“Tất nhiên rồi, chúng tôi sẽ rất vui được tham dự. Thế nhưng tôi vẫn còn phải gặp qua một người phụ nữ không thích ăn mặc cho tươm tất và lượn vào thành phố đã.”

“Hay lắm. Bữa tiệc sẽ diễn ra sau hai tuần nữa. Tôi sẽ lấy vé và cho cậu biết các chi tiết sau.”

Đúng lúc này, Jeff Parker tìm đến chỗ hai người.

Craig đứng dậy, Rich lập tức làm theo. Ba người bắt tay xã giao rồi tới phòng ăn của câu lạc bộ dùng bữa trưa và tham gia cuộc thảo luận của khoa Tâm lý. Nói gì thì nói, nó vẫn hơn chán cuộc trò chuyện mà sự xuất hiện của Jeff đã làm kết thúc. Giờ thì Rich chỉ ước gì biết được anh đã có cuộc trò chuyện đó với Craig Steward nào: người bạn và người thầy, hay ông chủ.

Rich biết ngay có điều gì đó không ổn khi anh bước vào căn hộ Gina đang sống chung với em gái và em rể cô. Cách mà ông em rể Sam của Gina, một anh chàng cóm đô con với thái độ khó chịu, đưa mắt nhìn anh chăm chăm khiến Rich những muốn quay đầu theo hướng ngược lại và chuồn lập tức. Có chuyện quái gì với những người vừa thấy mặt anh đã không ưa ngay vậy nhỉ?

Rich mỉm cười, cố sức để không tỏ ra bồn chồn. Những trải nghiệm trước đây với cảnh sát khiến cho tâm trạng của anh lúc này nói nhẹ ra cũng là vô cùng không thoải mái, còn Sam dường như chẳng mấy hứng khởi muốn chị vợ mình dính dáng với một gã từng là tội phạm vị thành niên. Cho dù hồ sơ tư pháp của anh đã được làm sạch, song trông nó hẳn cũng không mấy hay ho trên những kết quả điều tra về nhân thân mà chắc chắn Sam đã có được khi tìm hiểu về quá khứ của anh. “Một ngày thật đẹp, phải không nào?”

Sam vẫn chỉ nhìn chăm chăm.

“Những chiếc lá đang thay màu, tôi dám cược rằng cảnh tượng trong Công viên Trung tâm hôm nay sẽ thật náo nhiệt khi mọi người đổ xô tới ngắm những gam màu của mùa thu.” Rich nhận ra anh vừa lùi lại một bước khi Sam rướn người lên. “Gina đã sẵn sàng đi chưa nhỉ?”

Sam khoanh tay trước ngực, và Rich tự hỏi anh ta tìm đâu ra được những chiếc áo sơ mi vừa với đám cơ bắp của mình. Anh ta trông chẳng

khác gì Người Khổng Lồ Xanh, chỉ còn thiếu mỗi bộ da xanh lè nữa mà thôi.

Tina, một phiên bản trẻ hơn đôi chút của cô chị Gina, bước vào căn phòng, nhìn qua một lượt tình thế lúc đó, rồi đứng vào giữa anh và Sam. Rich cố kìm mình để không vượt qua cô gái.

Cô ấn tay lên ngực Sam. “Sam, thôi đi nào.” Rồi quay sang Rich. “Sam và tôi chuẩn bị ra ngoài một lúc”

Sam cầm lấy áo khoác của Tina giúp cô. “Chúng tôi sẽ ở ngay gần đây thôi và có thể quay lại bất cứ lúc nào. Hiểu chứ?”

Rich gật đầu. “Okay, nhưng chúng tôi sẽ không ở lại...”

“Có đấy, chúng ta sẽ ở lại.” Gina lênh khênh bước vào trên đôi giày gót cao đến bốn inch[1] và chẳng có vẻ gì muốn vội vã đẩy Sam và Tina ra khỏi cửa cả. “Hãy cho tôi một giờ trước khi hai người điều đội SWAT[2] tới, okay? Tina, có lẽ em nên buộc dây đai lên cậu ấy hay làm điều gì đó tương tự.” Cô đóng cửa lại sau lưng hai vợ chồng em gái rồi khóa lại.

[1] Gần 11 cm.

[2] Đội cảnh sát vũ trang chuyên can thiệp những tình huống nguy hiểm (khủng bố, tội phạm có vũ trang, bắt cóc con tin...)

“Anh ngồi xuống đi, Rich. Chúng ta cần nói chuyện.”

Chẳng bao giờ có điều gì tốt đẹp đến sau câu “chúng ta cần nói chuyện” cả. Rich soát lại những hành động của anh trong tuần vừa qua và tự hỏi liệu có điều gì anh làm đã gây nên tâm trạng “tôi chẳng mấy vui vẻ khi lại thấy mặt anh” trên khuôn mặt Gina, cũng như cách cô thẳng lưng lên như thể đang cố gắng gồng mình đối mặt với điều gì đó chỉ Chúa mới biết được.

Rich ngồi xuống trường kỷ, nhìn Gina đi đi lại lại trong phòng trong lúc anh vắt óc đoán xem đang có rắc rối gì xảy ra. Trước khi anh chuyển về đây vài tháng trước, Gina vẫn tới thăm anh ở New Hampshire một hai lần mỗi tháng. Cô không bao giờ muốn ra ngoài vì ở cô luôn có một ác cảm thường trực với bất cứ nơi nào không phải là New York, vậy nên họ ở lại trong nhà, thường là trên giường, một lựa chọn hoàn toàn hợp ý anh. Mà nếu nghĩ lại chuyện đó, kể từ khi anh trở lại New York, anh và Gina hầu như cũng chẳng làm gì nhiều ngoài tư thế nằm. Có thể rắc rối nằm ở chỗ đó. Cô tiếp tục đi đi lại lại, và anh những muốn đứng dậy chộp lấy tay cô, lôi cô vào lòng. Bất cứ điều gì cô muốn nói chắc cũng không đến nỗi quá tồi tệ. Xét cho cùng, họ chưa bao giờ thực sự gặp phải rắc rối nào. Anh nhắm mắt lại rửa thầm. Chắc chắn họ đang gặp phải chuyện gì đó vì hiển nhiên cô gái đang cố huy động đủ dũng khí để làm điều gì đó. Rich có cảm giác rất rõ rệt rằng anh sẽ chẳng thích thú gì điều sắp xảy ra. Anh đã sống với hai cô em gái đủ lâu để biết rằng phụ nữ luôn có đủ loại rắc rối với những người đàn ông trong cuộc sống của họ mà những gã ngớ ngẩn này chẳng bao giờ được chia sẻ. Có thể nếu Gina nói ra điều gì đó, hẳn anh đã tránh được điều sắp xảy ra, dù nó có là gì đi nữa. Gina quay người lại, hai tay khoanh vào nhau dưới bộ ngực, một cử chỉ luôn tạo ra cùng một hiệu ứng lên Rich.

“Richie.”

Anh rời mắt khỏi khe ngực sâu thăm thẳm của Gina để chuyển cái nhìn lên khuôn mặt cô.

Gina đảo mắt. “Em sinh ra trên đời không phải để làm chuyện này.”

“Chuyện này?”

Gina gật đầu. “Phải, chuyện này...” Cô chỉ vào mình, chỉ vào anh rồi lại chỉ vào mình lần nữa. “Em không cam kết cho một mối quan hệ. Mọi thứ khác hẳn khi anh sống ở Maine...”

“New Hampshire.”

“Đâu cũng vậy. Chúng ta gặp nhau một hai lần mỗi tháng trong một hay hai ngày, và như thế rất ổn.” Cô hất những món tóc ngắn đen như mực đang xõa xuống trán. “Còn chuyện trở thành bạn gái toàn thời gian thế này. Chỉ đơn giản là nó không hợp với em. Quá nhiều áp lực. Anh có mặt khắp nơi. Và đúng thế, vì giờ anh sống ở đây, điều đó thực sự đã giết chết cuộc sống xã giao của em.”

Rich đứng bật dậy. “Cuộc sống xã giao? Em có một cuộc sống xã giao ư?”

“Không, bởi vì anh. Em không hề có.”

“Tốt thôi.”

“Tốt? Anh nghĩ thế là tốt sao?” Gina nói điều gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha mà thậm chí sau khi đã trải qua bốn năm học thứ tiếng này như một ngoại ngữ, Rich vẫn không tài nào luận ra nổi.

Anh hiểu lẽ mờ nó có gì đó dính dáng tới Chúa, thậm chí cả cái chết nữa. Có khi không biết cần dịch chính xác ra sao lại còn tốt hơn. “Xem nào, Gina. Tại sao chúng ta không cùng nói về chuyện này? Vấn đề ở đây là gì vậy?”

“Anh.”

“Có gì rắc rối với anh sao?”

“Thực ra là mọi thứ. Không phải là điều gì cá nhân đâu, Richie. Anh là một chàng trai dễ thương. Em rất thích khi anh chỉ đơn thuần là ai đó em ngủ cùng mỗi khi chúng ta gặp nhau. Anh rất tuyệt trên giường, và thêm nữa, mỗi quan hệ đó lúc nào cũng vui vẻ. Anh biết chứ?”

Rich gật đầu. Phải, anh biết.

“Bây giờ anh đang nói về những mối quan hệ, được thôi, em thích anh, nhưng hãy nhìn thẳng vào thực tế đi, chỉ đơn giản anh không phải loại người thích hợp cho những mối quan hệ nghiêm chỉnh.”

“Không phải?”

Gina lắc đầu. “Anh giống như một cậu bé con vậy. Anh trông đợi tất cả những người phụ nữ anh quen biết dọn dẹp cho anh, nấu ăn cho anh, giặt đồ cho anh. Em thực sự ngạc nhiên thấy anh vẫn còn học được cách thái thịt cho mình. Hãy đối diện với thực tế. Anh là một chú bé con vẫn còn cần đến bàn tay của mẹ. Anh không cần một người bạn gái. Anh cần chuyên về sống với bố mẹ anh, như thế mẹ anh có thể chăm sóc anh. Em không có hứng thú với việc trở thành một cô bảo mẫu có lợi tức. Em muốn nhiều hơn thế, và anh không phải mẫu người đó.”

Rich lại đứng bật dậy. “Thôi nào, Gina. Hãy cho anh một cơ hội. Anh có thể thay đổi.”

Cô phá lên cười. “Thôi đi nào, Richie. Anh vô vọng rồi. Anh đã được cung phụng như một ông hoàng từ khi mới chào đời. Mẹ anh nghĩ rằng anh là Đấng Cứu Thế thứ hai. Em dám cược bà vẫn giặt đồ cho anh.”

“Anh có thể thay đổi. Anh là một người trưởng thành. Anh thông minh. Anh có trong tay ba bằng sau đại học. Anh tin chắc anh có thể học được cách giặt đồ.”

“Tất nhiên anh có thể. Nếu đó là điều anh muốn làm, hãy làm đi. Nhưng với em nó không có hiệu quả đâu. Em xin lỗi, Richie.”

Khi Rich rời khỏi căn hộ, anh nhìn thấy Sam đang đứng tựa lưng vào tường ngoài lối đi, cánh tay ôm vòng quanh người cô vợ. Tina nhún vai như thể muốn nói với anh rằng đôi lúc mọi việc vẫn kết thúc như thế, dành cho

anh một nụ cười buồn bã và một cái vẫy tay. Rich gật đầu quay người đi về phía thang máy. Anh chỉ muốn quay về nhà và bắt chước Brian Wilson nằm lì trên giường một hay hai tuần, nhai những gói bít cốt Sara Lee và xem phim hoạt hình hay những trận hockey trên tivi. Anh không thể tin nổi mình lại bị đá như thế. Trước đây anh chưa bao giờ là kẻ bị đá. À phải, ngoại trừ lần đó, khi anh mới mười bảy tuổi, cô bạn gái đã ngủ với cậu bạn thân nhất của anh, Nick Romeo, sau đó tố cáo họ với cớm, kết quả là anh và Nick bị bắt giữ vì ăn cắp xe hơi. Nhưng lý do duy nhất khiến cô nàng làm vậy là vì cô ta phát hiện ra anh sắp sửa đá cô ta trước, ôi, phụ nữ.

Giờ anh sẽ phải làm gì đây? Anh đã được yêu cầu phải chường mặt ra tại một sự kiện từ thiện nào đó trong hai tuần nữa kể từ hôm nay cùng một người phụ nữ trong vòng tay để chứng minh với ông trưởng khoa rằng anh là một người đàn ông đáng tôn trọng, ổn định, và đã có một mối quan hệ nghiêm chỉnh. Mẹ kiếp, anh cần kéo Gina quay lại, vì anh không còn cách nào khác để tìm ra một cô bạn gái và thiết lập một mối quan hệ nghiêm chỉnh trong hai tuần tới. Anh không đến nổi nào, nhưng chưa xuất chúng tới mức ấy. Ngoài ra, trở thành một kẻ thích hợp cho một mối quan hệ bền vững sẽ khó khăn tới mức nào nhỉ?

Anh dựng cổ áo lên, đút hai bàn tay vào túi chiếc áo khoác da, rồi lao vào cơn gió thu lạnh lẽo bên ngoài, hướng tới bến tàu điện ngầm và quay về nhà. Đúng lúc đó anh chợt nhớ ra Becca đang ở trong nhà anh. Tuyệt lắm. Đúng thứ anh cần. Thêm một người phụ nữ nữa nghĩ rằng anh là một kẻ vô giá trị. Chết tiệt. Thậm chí anh còn không thể quay về nhà nữa, vậy là anh tìm tới nơi tốt thứ hai sau nó - nhà của DiNicola.

Becca mang con mèo của cô, vẫn còn ở trong chiếc lồng dùng để mang đi đường, từ phòng khách sang căn phòng trống. Trong khi nó cuối cùng cũng ngủ, cô bạn vội lao vào lau dọn căn hộ mới của mình, đồng thời thiết lập một chiến lược để tổng khứ gã đàn ông không được chào đón kia khỏi cuộc sống của mình. Cô có cảm giác chuyện đó không chừng sẽ rất

khó khăn. Nhưng vậy đấy, cùng với năm tháng, cô đã học được rằng chẳng có điều gì có giá trị mà lại dễ dàng cả.

Cô giật bản người khi nghe thấy tiếng chuông hệ thống liên lạc nội bộ vang lên. Chết tiệt, cô không dám chắc mình nên làm gì nữa. Từ những gì cô đã biết, chắc chắn người đứng trước cửa chính là Gina, bạn gái của Richie. Richie nói cô ta sẽ không mấy vui vẻ khi phát hiện Becca đang có mặt trong căn hộ. Mặt khác, rất có thể đây là một cách chóng vánh để tổng khứ Rich Ronaldi. Cô mỉm cười trong khi bấm nút trả lời. “Vâng?”

“Tôi là Rose Albertini, cô của Richie.” Becca tựa trán vào bức tường trát thạch cao mát dịu rồi bấm nút mở cửa cho cô Rose vào. Cô đến nhìn vào gương, vuốt tóc khỏi trán trong lúc thầm ước gì cô có thêm một phút để rửa ráy đôi chút.

Hít một hơi thật sâu, cô bước tới mở cửa. Trước đây Becca từng gặp qua cô Rose hai lần - một lần tại bữa tiệc đính hôn của Annabelle và Mike, và sau đó, tất nhiên rồi, tại lễ cưới của hai người. Annabelle luôn nói Rose thật đáng sợ, song bà lão nhỏ nhắn đang bước vào mang theo món lasagna trông chẳng đáng sợ chút nào cả. “Ồ, là cháu à. Cô nghĩ đã nhận ra giọng của cháu. Không mấy người có giọng nói giống như cháu đâu.”

“Giọng nói?”

“Phải, cháu cũng biết đấy, cháu luôn nói như thể hai hàm răng đang siết chặt vậy. Như thế chẳng tốt tí nào cho xương hàm của cháu đâu. Nó sẽ khiến cháu phải chịu những cơn đau khi già đi. Hãy nhớ lời cô nói.”

Rose đi qua trước mặt Becca để vào bếp, cho món lasagna vào trong lò, rồi bật lò lên. “Cháu hãy lấy nó ra sau bốn mươi lăm phút nữa, khi nó đã chín ngon lành và phồng lên. Hãy bỏ giấy bạc ra trong vài phút cuối nếu cháu thích phần mặt vàng hơn. Cô đã cho nước hầm thịt và pho mát vào lò vi sóng Frigidaire. Cháu hâm nóng nước hầm lên và hãy đảm bảo không để

thừa lại gì nhé. Cô đã làm đủ cho cháu và Richie. Sau tối nay thế nào nó cũng đói ngấu cho coi. Cháu sẽ chăm sóc cho nó chứ?”

“Cháu không nghĩ là cháu...”

“À, cháu không thích thằng Richie của cô phải không nào? Thằng Richie nhà cô - nó là một chàng trai tốt, rồi cháu sẽ thấy. Được nuông chiều, nhưng rất tốt.” Bà xoa hai tay vào nhau như thể để xoa đi mọi lời tranh cãi rồi ngắm nghía Becca từ đầu đến chân. “Cháu gầy quá. Ăn nhiều lên, ăn nhiều vào. Richie của cô, nó không thích những cô gái quá xương xẩu đâu.”

“Bà Albertini...”

Rose phẩy tay. “Không, hãy gọi cô là cô Rose. Thực ra cháu cũng là người trong nhà rồi còn gì.” Bà bước lại bên Becca, ôm lấy khuôn mặt cô, rồi hôn lên cả hai bên má cô. “Cháu sẽ thích món lasagna của cô cho xem. Sau này, khi cháu muốn, cô sẽ dạy cháu nấu món này. Hãy bổ sung thêm chút thịt vào những chỗ da bọc xương này đi.” Bà nhìn đi chỗ khác rồi lắc đầu. “Ái chà chà, cháu và Richie, hai cháu sẽ còn nhiều việc phải thu xếp lắm. Nhưng đừng lo, cháu là một cô gái rất tốt cho nó, và khi nó trưởng thành lên, nó cũng sẽ rất tốt cho cháu.”

“Cháu rất xin lỗi, bà... ý cháu muốn nói là cô Rose. Rich và cháu không phải... thậm chí cháu và anh ấy còn chẳng thích gì nhau nữa kia. Nói thực lòng, cô hoàn toàn nhầm mất rồi.”

“Thích? Có ai nói gì đến chuyện thích hay không thích đâu? Cháu cho rằng cô và ông Vito của cô thích nhau sao?” Bà bật cười. “Hai cháu không cần thiết phải thích nhau. À phải, ban đầu thì không.” Bà phẩy tay. “Ngọn lửa đam mê mới là thứ người ta thích. Những thứ khác, cháu sẽ học được cách chung sống cùng, rồi sau đó yêu mến. Hãy nghe theo cô Rose đi.” Bà vỗ lên thái dương. “Cô biết mình biết những gì.”

Điều duy nhất Becca biết khi cô tiễn bà lão ra khỏi căn hộ là cô Rose cần được điều trị một cách nghiêm túc theo cách nào đó. Dẫu vậy, cái nhìn của bà mà Becca bắt gặp khi bà vỗ tay lên thái dương khiến Becca không khỏi e sợ. Becca đã hiểu ra Annabelle ngụ ý điều gì.

Bà lão quay lại giơ tay lên. “Không cần cảm ơn cô. Chỉ cần chăm sóc tốt cho Richie của cô. Cháu là một cô gái tốt. Hơi gầy, nhưng tình trạng này sẽ không kéo dài mãi đâu.”

“Không kéo dài?”

“Không.” Bà hôn Becca lần nữa. “Thêm một chút thịt lên khung xương của cháu, vậy là cháu sẽ trở thành một mỹ nhân. Cháu theo Công giáo chứ?”

Becca lắc đầu. “Giáo hội Trưởng lão.”

“À phải, cô đoán cháu có thể cải đạo. Đúng không?”

“Cải đạo nào cơ?”

Cô Rose vỗ lên má cô. “Cháu sẽ ổn cả thôi. Tuy vậy cháu nên ngó qua con mèo của cháu một chút. Có gì đó không ổn với nó thì phải.”

Becca cố nặn ra một nụ cười.

“Thật thế sao ạ? Cảm ơn cô về món lasagna, cô Rose.”

“Prego, ciao.[3]”

[3] Không có gì, tạm biệt.

Becca nhìn theo cô Rose qua cửa sổ. Tiếng kêu của Tripod khiến cô đảo mắt lại nhìn. Có một điều cô Rose đã nói đúng. Chắc chắn có điều gì đó không ổn với con mèo của Becca. Cô cũng không rõ nguyên nhân là

việc nó bị mất một chân hay do tính cách của nó. Có thể là cả hai. Sau khi kiểm tra để đảm bảo rằng khung cửa dành cho chó mà Dave, con chó của Rosalie, vẫn sử dụng đã được đóng và cài then khóa trái lại, cô thả Tripod ra để nó khám phá ngôi nhà mới của mình trong khi Becca thay ga trải giường. Cô sẽ phát điên mất nếu phải trải qua cả đêm trên ghế trường kỷ hay, lạy Chúa lòng lành, trên cái đệm nhồi bông mỏng dính chắc chắn sẽ hành hạ khổ sở lưng người nằm đang cuộn lại trong xó kia. Không, nếu quyền sở hữu là chín phần mười của pháp luật, Becca sắp sửa sở hữu chiếc đệm polyme tổng hợp mềm mại có khả năng biến dạng theo đúng thân hình người nằm. Chắc chắn là thế rồi. Rich có thể lựa chọn giữa chiếc trường kỷ và cái đệm nhồi bông; thậm chí cô sẵn sàng tỏ ra tử tế và để lại cho anh ta một cái gối và một tấm chăn.

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 2

“Chà, quý quái thật. Chuyện gì xảy ra với cậu thế? Lại bị đá nữa à?” Rich ngừng tìm kiếm những câu trả lời từ đáy ly Scotch của anh, ngẩng đầu lên và bắt gặp một Vinny DiNicola đầu tóc bù xù đang nhìn mình chăm chăm. Vinny đúng là một chú gấu với mái tóc đen và hàng lông mày dính liền thành một vệt làm Rich nghĩ đến một con sâu bướm đầy lông màu đen, chỉ có điều là với kích thước to hơn. Ông mặc một chiếc áo khoác đầu bẹp phủ ngoài chiếc quần dài kẻ ô vuông đen trắng, cả hai cùng đầy đầy món đặc biệt của ngày hôm đó. Điều duy nhất ở Vinny đã thay đổi kể từ khi Rich còn bé tí là mái tóc của ông. Nó đã thưa dần đi theo năm tháng.

Rich uống nốt chỗ rượu còn lại rồi đẩy chiếc ly về phía Vinny. “Đây là lần thứ hai từ bé đến giờ cháu bị đá. Có vẻ như không phải chuyện hôm nào cũng xảy ra.”

“Và mỗi lần cậu bị đá, cuối cùng cậu luôn tìm đến quầy bar của tôi. Ít nhất lần này cậu cũng không còn chưa tới tuổi trưởng thành.” Vinny rót đầy ly cho Rich rồi đẩy nó lao dọc theo quầy bar tới chỗ anh. Ông rót cho mình một chút rượu Jack Daniels, giơ ly lên ra hiệu mời nâng cốc một cách im lặng, rồi uống gần cạn sạch trước đi dần mạnh chiếc ly xuống mặt quầy bar, kèm theo một tiếng kêu khoan khoái: “Hà...”

Rich chỉ dốc thêm Scotch xuống họng và nghĩ tới từ bỏ. Tất nhiên là chuyện uống rượu, chứ không phải cuộc đời anh hay bất cứ điều gì khác. Anh đang rất thất vọng, tất nhiên rồi, nhưng còn hơn việc thất vọng vì để mất Gina, anh thất vọng về những gì cô đã nói. Rich đợi đến khi anh thu

hút được sự chú ý của Vinny để lên tiếng. “Bác có nghĩ cháu là loại người thích hợp cho một mối quan hệ nghiêm túc không?”

“Vớ với tôi thì không, cậu không phải loại người đó.”

Rich cố tập trung nhìn vào Vinny. Phải, anh đúng là say mất rồi. Anh có thể đoán chắc điều đó vì quả thực anh đã phải cố gắng hết sức mới đưa được chiếc ly lên miệng. Khi bạn phải ngấm nghĩa cẩn thận để tìm đường tới cái miệng của chính mình, rất nhiều khả năng bạn đang trên đường chìm vào quên lãng. “Mẹ kiếp, Vin. Bác thừa biết cháu muốn nói gì. Gina nói cháu không phải loại người thích hợp cho một mối quan hệ nghiêm túc.”

“À phải, nếu thế thì cô ấy nói đúng đấy.” Rich nhìn chăm chú vào Vinny, nhưng nếu là Vinny đang nói, thì ông chẳng hề động đậy môi, mà đang ném giọng nói của ông về phía anh. Rich quay về hướng giọng nói phát ra, và trông thấy cậu em rể Nick đang đứng bên cạnh mình.

Nick chộp lấy sau cổ Rich, lắc nó vài cái trước khi vỗ mạnh lên vai anh. “Mona gọi, nói rằng anh cần một chút tâm tình đàn ông, cho dù điều đó có nghĩa là cái chết tiệt gì đi chăng nữa. Bà ấy bảo tôi cần lê mông tới đây. Giá mà mọi chuyện ổn thỏa thì tốt hơn nhiều. Tôi đang ngồi nhà, ôm ấp vợ và chú chó của tôi, xem các chàng trai của Islanders[4] quật tạ tôi đấm Cunucks[5].” Anh ta ném về phía Rich một cái nhìn nằm đâu đó giữa một nụ cười và một cái nhăn mặt rồi với tay qua quầy bar, cầm lấy chiếc điều khiển từ xa, bật kênh trận đấu của Islanders lên và tắt tiếng đi.

[4] New York Islanders, đội hockey trên băng của New York.

[5] Đội hockey của Vancouver.

Vinny rót cho Nick một ly. “Gina đá Richie và nói cậu ta không phải là loại người hợp với một mối quan hệ nghiêm túc.”

Nick gật đầu. “Một cô nàng thông minh.”

Rich vùng dậy để tấn cho Nick một cú, song lại quên khuấy mất anh đang chống hai khuỷu tay lên quầy bar, còn đầu của anh đang tựa lên hai bàn tay. Anh chỉ kịp nhớ ra trước khi cả khuôn mặt anh đập xuống mặt quầy bar.

Nick chớp lấy cánh tay trái của Rich, và Mike, người em rể còn lại của anh, chớp lấy cánh tay phải.

“Chào, Mike. Cậu đến lúc nào thế?”

“Vừa đến thôi. Nick gọi tôi. Nói rằng anh đang gặp rắc rối to và cần ít nhiều tư vấn về y khoa.” Mike gật đầu chào Vinny với cùng bộ dạng như Nick đang trưng ra.

Nick đỡ Rich lên. “Phải, chẳng hạn như làm thế nào để cậu rút được đầu từ trong cái lỗ giữa hai móng ra.”

Rich trượt người xuống khỏi chiếc ghế của quầy bar. “Cái lỗ đó của tôi đâu có chụp lên đầu tôi.”

Mike bật cười. “Tất nhiên rồi, bất cứ điều gì anh nói.”

Ông em rể giúp anh quay người lại.

“Giờ chúng ta đi đâu?”

Nick đẩy Rich lên trước. “Vào văn phòng của Vinny. Những gã say rất không tốt cho chuyện làm ăn.”

“Mẹ kiếp, đây là một quầy bar. Các quầy bar cổ vũ người ta uống.”

“Uống thì có, nhưng say bét nhè thì không.” Mike mở cửa cho cả ba người.

Điều tiếp theo Rich biết là anh đang ngồi trên một chiếc ghế cứng đơ với một cốc cà phê trong tay. Anh lại cố tìm cách đưa chiếc cốc lên miệng mình lần nữa và quên khuấy mất thứ nằm trong đó không phải là Scotch. Nó còn nóng hơn lửa địa ngục. Chết tiệt!

Vinny nhìn một lượt các chàng trai mà ông coi như con và bật cười. Mới cách đây chưa lâu thôi, Nick và Mike đều từng lâm vào tình cảnh như Rich lúc này. Tất nhiên, với mỗi anh chàng chuyện đó xảy ra vào một thời điểm khác nhau, và vì các cô nàng khác nhau, dẫu vậy, tất cả họ đều tìm đến chỗ DiNicola để tiêu sầu.

Vinny nhấp thêm một ngụm rượu Jack của ông và cố nhớ lại câu nói rằng một tình yêu đích thực không bao giờ diễn ra êm đềm hay thứ gì đó đại loại như thế. Nhưng nghĩ lại những lúc đó, Nick và Mike đều tỏ ra bức bối hơn rất nhiều về việc để mất đi người phụ nữ họ yêu so với nguyên nhân khiến họ bị đá. Có thể nói cho cùng, Rich chưa hề thực sự yêu Gina.

Rich định đứng dậy, nhưng Mike đặt một bàn tay lên vai anh, ấn anh ngồi xuống ghế. “Tôi cần kéo Gina quay trở lại. Tôi dự kiến có một cuộc hẹn với trưởng khoa để chứng minh rằng tôi là một gã có trách nhiệm và đang có một mối quan hệ nghiêm túc.”

Vinny để cả hai chân lên bàn, lấy chai Jack ông cất trong văn phòng từ chiếc ngăn kéo dưới cùng ra và rót đầy cốc cho mình. “Tại sao cậu lại muốn Gina quay lại nếu cậu hẹn hò với trưởng khoa của cậu?” Ông nhấp một ngụm. “Cậu nghĩ thế là khôn ngoan chẳng? Đã bao giờ nghe qua câu ăn chỗ nào thì đừng có bậy ra đó không?”

Mike bật cười. “Tôi nghĩ trưởng khoa của cậu là đàn ông cơ đấy.”

Nick thiếu chút nữa phì ngụm Jack Daniels trong miệng ra. “Thế ư? Vậy thì quả là đáng để mất trận đấu.”

“Tôi không hẹn hò với ông trưởng khoa của tôi. Tôi cần mang theo một cô bạn gái tới buổi hoạt động từ thiện mà ông trưởng khoa mời tôi tới dự. Tôi cần kéo Gina trở lại trong hai tuần tới, nếu không coi như đi đứt. Nhưng cô ấy nói tôi không phải loại người cho những quan hệ nghiêm túc. Một gã đàn ông cần phải làm gì để trở thành một kẻ thích hợp cho những mối quan hệ nghiêm túc?”

Vinny đã đúng. Rich không hề yêu Gina. Anh chỉ cần cô gái để trông giống một anh chàng đã có cuộc sống ổn định và giữ được công việc. Quái quỷ thật, Vinny cần làm chuyện thối tha này vì nguồn sống của một người. Có phải ông là người tốt hay còn gì nữa?

Mike ngồi xuống. “Thế này nhé, anh cần nghĩ tới người phụ nữ anh yêu trước khi nghĩ tới bản thân mình.”

Nick tựa người vào bàn, nhấp một ngụm Jack trong ly của anh ta. “Nếu cô ấy có chút gì đó giống Lee, cậu cần phải giúp cô ấy giặt đồ, giúp cô ấy lau dọn nhà cửa, nấu ăn, và chú ý làm sao để cô ấy ăn được những gì cậu nấu.” Anh dừng lại.

“À, và mang cà phê với sôcôla đến cho cô ấy vào buổi sáng. Tin tôi đi, cuộc sống của cậu sẽ hứng thú hơn nhiều nếu cô ấy khởi đầu một ngày với caffeine và sôcôla. Làm tình cũng rất có tác dụng.”

Khuôn mặt Rich tràn ngập vẻ kinh hoàng pha lẫn nôn nao choáng váng, giống hệt như lần đầu tiên một anh chàng phải mò đến cửa hàng để mua băng vệ sinh phụ nữ.

“Phải, như thế tốt đấy.” Vinny gật đầu. “Mona rất thích khi tôi bóp chân cho bà ấy. Các cậu biết không? Bà ấy luôn đi những đôi giày cao lênh khênh để nhọn hoắt, và mặc dù nó làm cho đôi chân bà ấy trông thật tuyệt, chúng thực sự là địa ngục cho hai bàn chân bà ấy.”

Rich rên lên. “Mọi người đang đùa chắc.”

“Vinny nói đúng đấy.” Mike gật đầu. “Thêm vào đó, hai bàn chân là những vùng đem lại rất nhiều kích thích khoái cảm.”

Nick mỉm cười. “Bất cứ chỗ nào cũng thế, nếu cậu nói về Lee.”

Rich cảm thấy hoài nghi, thậm chí cảm thấy như thể sắp phát ốm khi anh đưa mắt lần lượt nhìn qua hai cậu em rể. “Thôi nào, các cậu đang nói về mấy cô em gái của tôi đấy. Tôi không muốn nghe thêm gì về những chuyện thối tha này nữa.” Anh đứng bật dậy. “Tôi không biết giặt đồ. Hay nấu ăn. Tại sao tôi không thể chỉ đơn giản mời họ ăn những gì mẹ chuẩn bị? Tôi nghĩ tôi có thể đưa ai đó tới chỗ tôi để lau dọn căn hộ chứ.”

Nick lắc đầu. “Anh không thể bắt bạn gái của mình lau dọn căn hộ cho anh và trông đợi cô ấy nghĩ rằng anh quan tâm đến cô ấy. Như thế nghe chẳng có chút “người đàn ông của hôn nhân” chút nào cả.

Rich cố đứng dậy chỉ để lại ngã ngối xuống ghế của anh. “Chết tiệt, tôi biết thế. Tôi đang nói về mẹ kia mà. Tôi sẽ gọi mẹ tới lau dọn căn hộ.”

Mike bật cười. “Mẹ anh lau dọn căn hộ cho anh?”

Nick hòa theo. “Phải rồi, chắc hẳn bà cũng giặt đồ luôn cho anh ấy nữa.”

Rich nhìn từ người nọ sang người kia. “Đúng vậy, thế thì sao nào?”

Vinny cố nhịn để không phá lên cười, song quả thực Rich đúng là ngớ ngẩn đến hết thuốc chữa, “Ồ, chết tiệt thật, cậu ấy hoàn toàn nghiêm chỉnh đấy. Các chàng trai, cậu ấy có rất nhiều việc cần phải làm. Cậu ấy cần học được cách chăm sóc bản thân trước khi có thể chăm lo cho ai đó.” Nick gật đầu. “Phải, cậu ấy cần học cách nấu ăn, lau dọn nhà cửa, và chăm sóc một người phụ nữ.”

Rich ngời thẳng người lên hơn một chút. “Tôi chỉ việc ghé qua hiệu sách trên đường về nhà thôi. Bọn họ đóng cửa cũng khá muộn. Tôi sẽ tìm một cuốn sách về nấu ăn và dọn nhà. Như một cuốn cẩm nang huấn luyện dành cho nam giới của Martha Steward chẳng hạn. Nó có thể khó khăn tới mức nào?”

Vinny hít một hơi thật sâu và cố khai sáng cho anh chàng đầu đất theo cách thật nhẹ nhàng. “Richie, những thứ này cậu không thể học được từ một cuốn sách hay một lớp học kỳ quái nào đó đâu. Đây là những điều cậu chỉ có thể học được bằng cách thực sự trải qua chúng. Cậu hiểu tôi muốn nói gì chứ?”

Đầu óc của Richie lúc này không hề hoạt động với tốc độ ánh sáng như thường lệ, song cũng không hề chậm rãi. “Bác có thể giúp cháu, đúng không Vinny?”

Vinny ngả người ra sau một chút, giơ hai bàn tay lên. “Xin lỗi nhé, Richie. Với nhà hàng và gia đình của tôi, tôi sẽ không thể có thời gian để giúp cậu đâu.”

Nick khoanh tay trước ngực. “Đừng có nhìn tôi. Tôi đã có đủ thứ phải lo với công việc kinh doanh, Rosalie và Dave. Tôi không có thời gian biến cậu thành một Vị Thần Nội Trợ đâu.”

Mike cũng lùi lại. “Tôi cũng không. Trong khi đang bận thu xếp chuyện hành nghề y, với Annabelle đang mang bầu và phần mặt tiền bằng đá nâu của ngôi nhà cần sửa lại, một anh chàng học nghề là thứ cuối cùng tôi cần đến vào lúc này. Rất xin lỗi chàng trai, nhưng anh phải tự xoay xở lấy thôi. Chỉ đơn giản là anh sẽ phải học cách trở thành một Vị Thần Nội Trợ theo đúng cách chúng tôi từng làm. Trải nghiệm và sai lầm.”

Rich lắc đầu: “Tôi không có thời gian để học bằng trải nghiệm và sai lầm. Tôi cần một người hướng dẫn. Tôi biết tìm đâu ra một huấn luyện viên

cho các Vị Thần Nội Trợ đây?”

Becca tảng lờ luồng ánh sáng chói chang đang chiếu vào đôi mắt nhắm nghiền của cô, cố tìm cách chặn buổi sáng ở bên ngoài giấc ngủ của mình. Mũi cô thò ra khỏi chăn lạnh cóng, nhưng phần còn lại của cơ thể cô có cảm giác như thể cô đang ngủ áp người vào một chiếc lò nóng rực vậy. Trong cuộc sống không có gì cô yêu thích hơn hơi ấm, và lần đầu tiên kể từ lâu lắm rồi, cô mới cảm thấy ấm áp dễ chịu đến thế. Cuộc đời mới tuyệt làm sao. Cô mỉm cười trong lúc quay đầu úp vào gối với hy vọng tránh khỏi được luồng ánh sáng để có thể ngủ nướng lâu hơn, nhưng thay vào đó cô lại tìm thấy những lọn tóc. “Ôi Chúa ơi, không...”

“Ồ, phải.”

Becca đang nằm ngủ trên người ai đó, một người rất vạm vỡ, ai đó cực kỳ vạm vỡ và trần truồng với...

“Ôi, Chúa ơi!” Cô đang nằm úp lên người Rich Ronaldi, trong khi một bàn tay anh ta đang đặt lên hông cô, bàn tay kia nằm trên chân cô, còn chân cô vào thời điểm này đang gác lên... “ôi, Chúa ơi!” Rich lật người nằm đè lên cô, vật cương cứng vào buổi sáng của anh ta đang thúc mạnh vào đùi cô. Tất nhiên đây là lần đầu tiên từ hơn hai năm qua cô ngủ cùng một người đàn ông và tiếp xúc gần gũi với một thứ gì đó không cần đến bốn cục pin AA. Cơ thể của cô hiểu ngay ra sự khác biệt và bắt đầu điệu nhảy hạnh phúc của riêng nó. Tim cô đập thành thịch như đang chạy nước rút, nhịp thở nặng trĩu, tất cả các đầu dây thần kinh căng ra ở tình trạng báo động đỏ.

“Ôi bé con, em tuyệt làm sao.”

Bộ óc của Becca lập tức chuyển sang trạng thái hoảng loạn. Đây quả là một tai họa. Người đàn ông đang nói mơ trên người cô đã có bạn gái và là người cuối cùng trên thế gian này cô muốn ngủ cùng trong bất cứ hoàn

cảnh nào. Điều cô không hiểu nổi là trước tiên bằng cách nào anh ta đã leo được lên giường cô. Cô biết mình đã mệt rã rời, nhưng chí ít cô cũng phải cảm thấy cái giường rung động hay điều gì đó chứ, đúng không?

Cô đẩy lên vai anh ta, và anh ta chẳng hề động đậy. Đôi mắt anh ta nhắm nghiền, và dưới bóng tranh tối tranh sáng của lúc năm giờ, hay trong trường hợp hiện tại là sáu giờ, đôi môi anh ta vẽ thành một nụ cười thỏa mãn, giống như một chú nhóc vừa tìm được chiếc xe hơi đồ chơi ưa thích. Cô cố rút người mình ra khỏi bên dưới anh ta, nhưng gã to con này là cả một đồng chín mươi cân nặng trĩu.

Anh ta cọ mũi lên cổ cô, vậy là cơ thể phản phúc của cô lập tức trả lời. Dường như chuyện cơ thể của cô không có quyền cảm thấy những gì nó đang cảm thấy hay phản ứng theo cách nó đang phản ứng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Mỗi lần cô cử động chỉ làm cho mọi sự tồi tệ hơn, và cảm giác càng cứng hơn. Chưa kể tới việc cử động cũng khó khăn hơn.

Cô buộc phải đánh thức anh ta dậy, một chuyện phiền toái đến mức khó có thể tin nổi nếu xét đến tình cảnh hiện tại, hoặc đợi cho tới khi anh ta lăn xuống khỏi người cô.

Rich mỉm cười và cảm ơn các vị thần của giấc mơ vì đã trao cho anh một món quà tuyệt diệu thế này. Anh hít một hơi thật sâu và tự hỏi người ta vẫn gọi mùi hương nàng mang trên người là gì. Nó thật sống động và nồng nàn, với một chút xạ hương thoang thoảng, có lẽ cả mùi hoắc hương quyện với mùi đàn bà ẩm ướt, nóng rực. Anh hôn lên cổ nàng, đôi môi anh nhâm nhi tận hưởng làn da của nàng. Tất cả đều rất thực - hơi ấm từ thân hình nàng đang quấn lấy anh, những âm thanh của nàng, cách nàng thì thầm, và cảm giác khi những móng tay ngắn của nàng bám lên hai vai anh...

Anh nhắc hông lên, kéo đôi chân dài của nàng lại áp vào quanh người anh. “Rich! Dậy đi!”

“Ôi bé con, anh dậy rồi.”

“Tốt, vậy hãy cuốn xéo xuống khỏi người tôi mau!”

“Cái gì?” Rich mở mắt ra và trông thấy đôi mắt Becca vừa rục lên màu xanh lục đầy giận dữ vừa tối sầm lại đầy phẫn khích. Rất có thể anh vẫn còn nửa thức nửa ngủ, nhưng anh đã đủ tỉnh để biết mình không phải là người duy nhất đang cảm thấy sự kích thích. Tất nhiên, kết quả cuối cùng chỉ là ý nghĩ thiếu chút nữa anh đã làm tình với một cô nàng vốn ghét cay ghét đắng anh, ý nghĩ khiến anh xẹp hẳn. “Cô đang làm trò quái quỷ gì trên giường của tôi vậy?”

Đúng lúc đó cô nàng nện cho anh một cú. Thật lực. “Đây là giường của tôi, và tôi đã khóa anh ở ngoài rồi cơ mà.”

Rich không nhớ nổi gì chuyện anh đã về nhà tối hôm qua, và chuyện anh bị khóa trái bên ngoài phòng ngủ của mình thì càng ít hơn. “Tôi đã bảo cô tránh xa những vật sở hữu của tôi ra. Và phòng ngủ của tôi cũng thuộc quyền sở hữu của tôi.” Chúa ơi, tất cả vụ la hét này chẳng thể làm gì giúp cái đầu đang đau như dần của anh. Anh thậm chí đã quên khuấy cả chuyện cô nàng đang có mặt trong căn hộ. Rich lăn mình xuống khỏi người cô gái, mang luôn theo chiếc chăn. Anh không cố ý làm thế, mà cũng chẳng hề hối tiếc về việc đã làm. Trời đất quỷ thần ơi.

Ai có thể tưởng tượng nổi đây là những gì ẩn kín dưới chiếc áo thùng thình và chiếc quần jean lụng thụng? Chết tiệt, với một thân hình như thế...

“Anh không phiền chứ?”

“Không hề.” Rich vẫn nhớ hôm qua cô nàng đã ngắm nghía anh hồi lâu chẳng thiếu chỗ nào trong khi anh đang trần như nhộng. Anh cũng đang tận dụng thời gian của mình để làm điều tương tự. Vậy là anh cũng chẳng phải bậc chính nhân quân tử gì. Quỷ tha ma bắt.

Becca vùng dậy khỏi giường và vợ lấy mảnh vải đầu tiên cô có thể chạm tay đến, chiếc áo sơ mi xanh của anh. Một người phụ nữ với chỉ độc một chiếc sơ mi đàn ông trên người, ngoài ra không còn gì khác, sẽ là thế nào nhỉ? Trời ạ, cô nàng hoàn toàn có thể mặc lên người bộ đồ của một cô hầu Pháp, hiệu quả sẽ vẫn nguyên vẹn. Nhìn cô nàng đứng đó hoàn toàn khóa thân còn đỡ khiến anh thấy dựng lên hơn là phải ngắm nhìn cô ta trần truồng bên dưới chiếc áo sơ mi của anh. Anh rên rỉ kéo chăn trùm lên người trong khi ngồi yên cố che kín mọi bằng chứng của cơn cương cứng đang bùng bùng. Chúa ơi, anh sắp phát điên mất. Anh không biết anh đã làm gì sai, nhưng có vẻ như cô nàng sắp cho anh biết. Một cách to và rõ.

Anh đưa tay lên. “Trước khi cô nổi cơn tam bành lên và gào thét với tôi, hãy cho phép tôi được nói rằng tôi không hề biết cô đang nằm trên giường của tôi khi tôi leo lên giường tối qua. Thậm chí tôi không hề nhớ ra cô đang có mặt trong căn hộ của tôi, và tôi lấy làm tiếc...” Cái nhìn cô gái ném về phía anh cho biết cô không hề chấp nhận sự nuối tiếc đó. Và bản thân anh cũng vậy. “Okay, có thể không phải là tiếc, nhưng chết tiệt, tôi dám chắc không hề biết khi tôi đang mơ rằng đó không phải là một giấc mơ. Ý tôi là nhiều khả năng biết đâu chính cô, một người chẳng hề dành cho tôi chút thiện cảm nào vào ban ngày, đã trải qua cả đêm quần dính lấy tôi? Đó đâu phải là một giấc mơ, đúng không nào?”

Becca lắc đầu nhưng không nói gì. Anh không thể tin nổi chuyện này. Cô bị đẩy vào tình thế á khẩu chẳng nói nổi nên lời và đỏ bừng lên - ở mọi chỗ. Anh càng nhìn lâu, làn da trắng nõn như men sứ của cô càng ngả hồng rõ rệt hơn. Anh không thể kìm được một nụ cười. Chắc chắn còn vô khối cách tệ hơn nhiều để thức dậy. Anh chỉ thấy mừng rằng cô không phải loại bà chằn hung dữ. Anh đưa tay lên xoa nắn chỗ vai đang đau do quả thụi của cô. Okay, thật may làm sao, cô nàng không có súng.

Becca kéo chiếc áo sơ mi của anh xuống che đùi, cử chỉ của cô đem lại cho anh một khuôn hình tuyệt vời của vùng ngực. Chúa ơi, cô nàng định

tìm cách giết anh chắc?

“Rõ ràng đây là một nhăm lẩn tai hại, và tất nhiên rồi, anh không hề có ý gây ra nó, và tôi chắc hẳn là không. Vậy tại sao cả hai chúng ta không cùng quên đi nó từng xảy ra?”

Rich phá lên cười, khiến đầu anh có cảm giác như bị vỡ làm đôi. Anh đưa hai bàn tay lên giữ lấy đầu để phòng xa trường hợp đó không chỉ là sản phẩm từ trí tưởng tượng của mình. “Cô có thể làm gì tùy thích, nhưng tôi có cảm tưởng tôi sẽ nhớ như in cảnh tượng này cho đến ngày tôi chết. Rất xin lỗi, cô em má hồng duyên dáng.”

“Thật không thể chịu đựng nổi anh được.” Becca dường như đã chuyển sang một tông đỏ còn sẫm hơn. Khuôn mặt cô lúc này quả là một bức họa vô giá.

“Và cô quả là một người đầy cảm hứng vào buổi sáng, phải không nào?” Ai mà biết được một cô công chúa kiêu kỳ mắc dịch lại nóng bỏng đến vậy. Thế mà anh từng nghĩ cô nàng là một nàng công chúa lạnh lùng băng giá kia đấy. Cũng có thể đó là cách cô nàng muốn tất cả mọi người nghĩ về mình. Nhưng khi cô nàng đang đứng ngay kia chẳng mặc gì ngoài chiếc áo sơ mi của anh, Rich chẳng thấy thứ gì lạnh giá ở cô cả. Chết tiệt. Cô nàng đem đến cho Rich thêm một sự ngưỡng mộ hoàn toàn mới mẻ nữa đối với chiếc áo sơ mi may mắn của anh.

Becca ùng ùng lao vào phòng tắm và đóng sầm cửa lại. Anh sẽ chẳng bao giờ có thể mặc lại chiếc áo sơ mi đó mà không hình dung ra cô ở bên trong nó. Có thể anh muốn hình ảnh đó r ám nắng thêm một chút nữa. Anh đứng dậy, với lấy chiếc quần jean nằm dưới sàn nhà rồi mặc lên người, sau đó quyết định cứ ở trần không mặc áo để nhắc nhở cô nàng nhớ rằng cô ta đang mặc áo sơ mi của anh và khiến cô nàng phát điên lên một mẻ. Anh vẫn còn nhớ cô nàng đã làm quen xã giao với anh lần đầu như thế nào khi họ gặp nhau trong bữa tiệc đính hôn của Annabelle và Mike, tuyên bố rằng

cô là một nghệ sĩ, rồi tới làm quen với tất cả mọi người theo cùng một kiểu như vậy. Anh chẳng hề đếm xỉa đến lời tuyên bố đó, cũng như lời bình luận về kích cỡ cô nàng đưa ra hôm qua. Anh đủ từng trải để biết khi nào một người phụ nữ thích thứ cô ta nhìn thấy.

Rõ ràng là Becca Larsen chỉ không thích chuyện cô ta thích cái đó mà thôi, và ý nghĩ làm cô nàng bứt rứt khó chịu thêm chút nữa quả là quá tuyệt để có thể bỏ qua. Để chọc tức cô nàng, anh bỏ không cài chiếc cúc trên cùng của quần bò. Rich đưa mắt liếc quanh phòng. Nằm trên mặt bàn trang điểm là một chiếc quần lót và một chiếc áo nịt ngực đồng bộ. Hoan hô.

Quý tha ma bắt, hóa ra Becca cũng chẳng phải loại phụ nữ hài lòng với những món đồ lót trắng trơn bằng vải bông. Rich mỉm cười trong khi hình dung ra cô mặc trên người những mảnh vải tí hon bằng satin và ren, đồng thời tạ ơn Chúa vì trí tưởng tượng của mình, vì rất nhiều khả năng anh sẽ không bao giờ còn cơ hội chiêm ngưỡng cô nàng sau khi đã trút bỏ những món quần áo lủng thùng như giẻ rách đó. Thật là hoài của.

Rich tựa người vào bàn trang điểm, cầm trên tay bộ đồ lót của cô nàng. Anh biết mình đang đẩy vận may của mình đi quá xa, nhưng quý thật, anh thực sự thích thú cảm giác làm Becca cuống lên. Đơn giản là nó vừa trở thành thú vui ưa thích mới của anh.

Becca dành mười phút vừa trôi qua để đánh răng, dùng hai bàn tay vuốt lại mái tóc, và cố hết sức để bình tĩnh lại. Cô rửa mặt, đồng thời cũng cố tẩy rửa hết cảm giác khi thân hình anh ta nằm đè lên người cô ra khỏi bộ nhớ của mình. Chúa ơi, tại sao anh ta lại đem đến cảm giác tuyệt thế chứ? Có lẽ vì anh chàng giống đực duy nhất từng nằm đè lên người cô trong suốt hai năm vừa qua là Dave, con chó của Rosalie. Và cho dù Dave có đáng yêu dễ thương đến mức nào chẳng nữa, dù nó có vẻ rất thích liếm các ngón chân của cô, về mọi mặt Rich đều vượt xa nó. Quý thật, một gã đàn ông như Rich rõ ràng hơn đút về mọi mặt so với chín mươi lăm phần trăm dân

số giống đực của nhân loại. Đó là nếu không có yêu cầu gì về tư cách cá nhân. Thật chẳng may, với cô yêu cầu này lại tồn tại.

Cô không thể tin nổi mình đã quần chặt lấy anh ta mà ngủ như thế. Làm sao chuyện đó có thể xảy ra được? Và tại sao dường như cô không tài nào kiểm soát nổi đám hormon nổi loạn của mình như thế?

Có thể cô nên tiếp tục tìm ai đó để hẹn hò. Bất kỳ gã bại trận nào mà Mike, Annabelle và Rosalie cho là phù hợp để ghép đôi với cô hẳn cũng không thể là một lựa chọn tệ hại hơn Rich Ronaldi.

“Tốt nhất anh hãy mặc quần áo tử tế vào đi, vì tôi chuẩn bị đi ra đây.” Cô mở cửa phòng tắm và trông thấy anh ta đứng nhơn nhơn ra đó trong một chiếc quần Levis, ngoài ra chẳng còn gì khác, theo những gì cô có thể nhìn thấy, cho dù cô thực sự không muốn nghĩ về lý do ẩn đằng sau việc cô để ý đến bề ngoài của anh ta. Cô không thể không nhận thấy anh ta đã không cài chiếc khuy quần trên cùng, và chẳng có vành đai ôm sát hông nào của chiếc quần lót lộ ra bên trong để bác bỏ linh cảm ban đầu của cô rằng anh ta chẳng có gì thêm bên dưới. Tất cả những gì cô trông thấy là một vệt lông rậm sẫm màu chạy qua cả sáu múi cơ bụng rắn chắc thẳng xuống tận chỗ hàng khuy quần bắt đầu, và căn cứ vào mức độ căng ra của chiếc quần, có vẻ như anh ta đang rất hứng khởi về chuyện gì đó. Chỉ có điều cô không dám chắc nguyên nhân là do anh ta đang đứng đó với bộ đồ lót của cô trên tay hay vì cô vẫn đang chỉ có độc chiếc sơ mi của anh ta trên người.

Cô giậm mạnh chân bước tới chỗ anh ta, giật bộ đồ lót của mình khỏi tay anh ta. “Anh không phiền chứ?”

“Việc cô đang mặc áo sơ mi của tôi?” Anh ta khoanh tay trước ngực. “Không hề.”

“Anh đang thực sự đi quá xa rồi, Ronaldi. Nếu anh không biến khỏi đây ngay bây giờ, lần tiếp theo đứng dưới vòi hoa sen để hát, anh sẽ phải

hát bằng giọng nữ cao đấy. Hiểu ý tôi chứ?”

“Tôi chỉ muốn tỏ ra có ích thôi mà.” Anh gãi ngực, dành cho cô một cái gật đầu rồi nhăn nhu rời khỏi phòng ngủ như thể không phải cô vừa đe dọa sẽ xóa sổ chất nam tính của anh.

“Hần rồi.”

Becca tắm thật lâu dưới vòi hoa sen nóng và tự hỏi liệu tắm hoa sen với nước lạnh chỉ có hiệu quả với riêng nam giới hay không. Thật may mắn làm sao, vẫn còn những cách đơn giản và dễ chịu hơn nhiều để giải quyết vấn đề đó. Có Chúa chứng giám, cô cần làm điều gì đó để tổng khứ Rich Ronaldi ra khỏi đầu, cũng như sự thật rằng về cơ bản cô đang là một cô gái trinh hững tình vừa được hồi sinh. Không phải vì cái thứ làm tái sinh một cô trinh nữ đã được cấy vào. Không hề. Cô chẳng hề thề nguyện sẽ kiêng sex cho tới lúc kết hôn hay điều gì tương tự. Cô chỉ thề sẽ không làm tình nữa cho tới khi tìm thấy một anh chàng mà cô có thể coi là một bước tiến bộ so với Chàng Bạn Trai Chạy Pin của cô. Một anh chàng bạn trai chạy pin luôn đáng tin cậy, rất đáng hài lòng, chừng nào bạn vẫn còn pin. Cho dù sự đáng tin cậy này là một ưu điểm rõ ràng, chiếc máy đó không thể ôm lấy bạn cả đêm, và đương nhiên không thể sưởi ấm cho bạn. Cô đã được tận hưởng phần ôm ấp và sưởi ấm của trò chơi, chỉ còn phần làm tình là chưa. Không phải cô muốn làm tình với Rich. Okay, cô bị cơ thể anh ta hấp dẫn, nhưng tất cả dừng lại ở sự hấp dẫn. Thật không may, các hormon của cô dường như chẳng thèm đếm xỉa tới chuyện anh ta còn xa mới là một đám trong mơ để hẹn hò nếu xét đến tính cách. Chúa ơi, thật đáng phiền muộn làm sao.

Tripod đứng bên rìa bồn tắm đợi Becca tắt nước, và như thể cô làm điều đó không đủ khẩn trương theo gu của nó, con mèo bắt đầu gào lên. Tripod có thể âm ỉ đến mức biến một cô mèo xiêm đang động đực cũng có thể được coi là lặng lẽ.

“Okay, okay, tao sẽ ra ngay.” Cô khóa vòi nước, Tripod lập tức nhảy vào trong bồn cùng cô, gạt chỗ nước còn lại xuống ống thoát trước khi lăn tròn bên trong bồn tắm ướt rượt.

Becca đóng rèm che buồng tắm hoa sen, đi ra phòng ngủ và nhận ra trong phòng vắng tanh không có ai. Ít nhất Rich cũng chưa vác mặt quay trở lại. Cô khóa trái cửa trước khi bỏ khăn tắm ra và mặc quần áo. Cô khoác lên người bộ đồ mặc ở nhà ưa thích của mình. Chất vải của bộ đồ có thể trông giống len lông cừu, song thực ra nó được may bằng vải cashmere.

Chiếc áo rộng rãi, cái quần thắt dải rút và chiếc áo len cổ chui trùm lên cơ thể cô đem đến cảm giác giống như một bí ẩn vừa thần thánh vừa sa đọa. Cô đang hoàn tất nốt việc chỉnh trang cho bản thân khi Rich gõ rầm rầm lên cửa.

“Cô đã xong chưa thế? Hôm nay tôi cũng muốn lúc nào đó được sử dụng vòi hoa sen.”

Becca mở cửa, thầm cảm ơn Tripod vì đã giục giã cô. “Anh đâu có đưa ra giới hạn thời gian.”

Cô đi qua trước mặt anh ta, bước tới bên bàn cà phê để rồi phát hiện ra cà phê đã nguội ngắt, vẫn là chỗ cà phê cô pha hôm qua. “Anh không biết pha cà phê à?” Rich thò đầu ra khỏi cửa. “Thứ cà phê duy nhất tôi pha là cà phê uống liền. Như thế an toàn hơn.”

“An toàn hơn?” Câu hỏi của cô chẳng bao giờ tới được đích. Anh ta đã biến vào trong. Anh ta sắp dùng vòi hoa sen - ôi không, Tripod. Cô chạy về phía phòng ngủ, đang định hướng về phía cửa phòng tắm khi cô nghe thấy tiếng Tripod gào lên. “Cái gì... Ái! Đồ nhãi con khốn...”

Becca đã lao qua cửa trước khi cô kịp nhận ra điều đó. Một anh chàng Rich không thể trần trụi hơn đang vung chiếc chổi cọ bồn cầu lên như một thanh kiếm. Cảnh tượng trông giống như trong phim Groundhog Day, chỉ

có điều hôm nay anh ta là người được vũ trang. Và một anh chàng Tripod ượt sững đầy bất bình đang nấp sau bồn cầu, kêu phì phì.

“Đừng làm đau nó.”

“Làm đau nó?” Rich ném chiếc chổi cọ bồn cầu trở lại chỗ cũ và quay về phía cô. “Nó cắn tôi!”

Becca cố len đến chỗ con mèo của cô, song dường như Rich đã chiếm hết không gian của phòng tắm. Anh ta quá to con. “Anh làm nó sợ.”

“Làm sao tôi biết được có một con mèo điên ở trong bồn tắm chứ?”

Được thôi, cô đành phải chấp nhận anh ta có lý. Đáng ra cô nên nói cho anh ta biết cô đã thả Tripod ra và nó đang ở đâu. Nhưng sau buổi sáng nay cô có một quãng thời gian nặng nề, không, hãy gọi là khó khăn để nghĩ tới bất cứ điều gì ngoài chuyện tình dục trên người Rich. Chết tiệt, cứ theo cách mọi sự diễn ra, có lẽ cô sẽ trải qua nhiều thời gian cạnh anh ta trong lúc anh ta ở trạng thái trần truồng hơn là có quần áo trên người. Chẳng phải cô than phiền về chuyện này. Các múi cơ bụng của anh ta còn đẹp hơn của anh chàng người mẫu Cuba cô từng được ngắm khi còn là sinh viên năm thứ nhất.

Cô băn khoăn tự hỏi liệu có phải mình đang lâm vào một tình huống không biết nên xử trí ra sao không. Cùng lúc cô nhận ra cô đang cho phép đôi mắt mình nấn ná lại trên người anh ta, cô cũng phát hiện thấy Tripod cũng đang nhìn anh ta chăm chăm. Vì con mèo này có thể nhảy được rất cao ngay cả sau khi đã mất một chân, che đậy một số chỗ lại rất có thể sẽ là một ý tưởng không tồi. Cô đảo mắt nhìn lại. Phải, cứ xem bộ dạng bên ngoài, cái đó đã hướng lên trên rồi, và dứt khoát cần được che lại.

Becca kéo một chiếc khăn tắm từ trên giá xuống đưa cho Rich. “Có lẽ anh muốn quần thứ gì đó lên người cho tới khi tôi mang Tripod ra khỏi đây.

Hắn là anh không muốn nó cắn thêm thứ gì ngoài da bắp chân của anh chứ?”

Rich quần chiếc khăn tắm vào quanh hông. Điều đó cũng chẳng làm thay đổi được thực tế là miệng cô lúc này đã trở nên khô khốc như Sahara sau một cơn hạn hán kéo dài cả trăm năm, đồng thời một vài nơi trên cơ thể cô dường như đang gặp phải vấn đề ngược lại.

Rich đằng hắng. “Tại sao cô không lôi con vật của cô ra khỏi phòng tắm để tôi còn dùng vòi hoa sen?”

“Tôi cũng muốn thế, nhưng rắc rối là ở chỗ Tripod không thích bị bế lên khi nó đang ở tâm trạng muốn tấn công.”

“Tâm trạng muốn tấn công, vậy ư? Có vẻ như nó cũng ưa gây rắc rối chẳng kém gì cô.”

Vậy đấy, okay, Rich đã dẫn trước bốn điểm trong vụ rắc rối không may này. “Nó không hề có ý muốn làm đau anh. Anh đã làm nó giật mình. Nó thích chơi trong nước, nhưng không phải khi nước chảy, trừ trường hợp bồn cầu hay vòi nước, những nơi nó có thể giữ cho mình tương đối khô ráo.”

“Đáng ra cô phải nói trước chuyện này, hoặc chuyện cô đã thả một con mèo hoang chạy rông trong căn hộ của tôi.”

“Tripod không phải là mèo hoang. Nó là một con mèo giống Bengal.”

“Một cái gì?”

“Một con mèo Bengal. Đó là một giống mèo lai giống đời thứ hai hay thứ ba giữa một con mèo giống Ocelot và một con mèo nhà lông ngắn.”

“Như tôi đã nói, mèo hoang.”

Rich nhìn xuống phần sau bắp chân của anh, và Becca nhìn thấy vùng da Tripod đã cào rách. “Nó đã được tiêm chủng tất cả các mũi cần thiết.”

Rich không nói gì.

“Tripod không phải loại mèo nhà ta vẫn gặp hàng ngày. Những con mèo giống Bengal thường lớn hơn và, theo tôi nghĩ, đẹp hơn mèo nhà bình thường. Chúng sở hữu bộ lông đốm thay vì bộ lông mèo thông thường. Chúng thích nước...”

“Không thể nào.”

Becca gật đầu. “Chúng là những thợ săn xuất sắc...” Có lẽ không phải là điều cô thực sự nên nói lúc này. “Chúng rất thông minh. Và vì thỉnh thoảng chúng được phối giống với mèo Xiêm nên có xu hướng hơi âm ỉ, và, được rồi, Tripod nóng tính hơn so với những chú mèo nhép bình thường của các vị.”

“Liệu xu hướng thích tấn công này là một đặc tính chung của loài, hay chỉ là của riêng nó thôi vậy?”

Dáng nhồm lên của Tripod lúc này trở nên rõ rệt hơn nhiều: nó chuẩn bị lấy đà để chồm lên. Becca huýt sáo ra hiệu, và Tripod lại nằm phục xuống sàn gạch lát. “Tôi không biết. Tôi nghĩ chuyện này có liên quan nhiều hơn với việc nó bị mất một chân hơn là giống nòi. Tôi tìm thấy nó ở bên đường với một mắt cá chân bị gãy - nó bị một chiếc xe hơi đâm phải. Tôi mang nó đến bác sĩ thú y, và họ đã không thể cứu được cái chân của nó. Tôi không rõ nó thế nào trước vụ tai nạn.”

“Và cô giữ nó lại nuôi?”

Becca nhún vai. “Nó có vẻ dần dần thích anh đấy...”

“Như hình với bóng.”

“Xem nào, tôi xin lỗi. Để tôi đi lấy món đồ chơi nó thích, và có thể nếu anh đi ra khỏi phòng tắm, tôi sẽ dụ nó ra ngoài được.”

Becca quay ra lấy con chim giả - thực ra chỉ là một túm lông có màu sắc sặc sỡ được buộc vào đầu một que tre. Cô luôn nghĩ về nó như chiếc cần câu dành cho những chú mèo con. Nó luôn hiệu quả một cách kỳ diệu. Tripod đi theo con chim giả, mông nhấp nhồm lên xuống như thể đang nhún nhảy trên một cây gậy pogo[6] vậy. Khi đã ra tới phòng ngủ, Becca để cho Tripod vồ được và “giết” “con chim” trong khi Rich tránh ra xa và lén chui vào phòng tắm, khóa chặt cửa lại.

[6] Pogo stick: Một thứ đồ chơi gồm một chiếc gậy có tay cầm ở trên được gắn lò xo. Khi chơi, người ta nhún xuống để lò xo bị ép lại, sau đó lò xo bật ra sẽ làm người chơi và gậy bật lên.

“Giỏi lắm, Tripod. Nếu hăn ta đá đít bọn ta ra ngoài, tao không biết bọn ta sẽ phải làm gì nữa. Chẳng lẽ mày cho rằng những căn hộ có sẵn đồ đạc lại đem cho thuê theo tháng cho những người có mang theo một con mèo tàn tật sao?” Tripod trả lời cô với tiếng meo nghe giống một từ “Không” hơn bất cứ điều gì khác. Nó luôn sử dụng cách này mỗi khi muốn cô dừng chuyện gì đó lại hay trả lời một câu hỏi “có hay không” theo hướng phủ định. Phần lớn mọi người hăn sẽ cho rằng Becca thật điên rồ, song sau khi đã sống vài tháng cùng Tripod, cô tin chắc nó biết rõ nó đang nói gì.

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Rich bước ra khỏi phòng tắm sau một thời gian kỷ lục, có thể chỉ để chọc tức Becca thêm chút nữa. Anh ta thực sự rất có khiếu cho việc này. Anh ta mặc một chiếc quần Levis khác, cũng bạc màu vừa độ một cách hoàn hảo, chiếc quần được cơ thể anh ta làm căng ra một cách hơi quá bắt mắt so với gu của cô, cùng một chiếc áo phông dài tay màu xanh cô ban làm nổi bật màu xanh của đôi mắt anh ta, đồng thời cũng khoe hết cỡ bộ ngực vạm vỡ khó tin mà cô đã dùng làm gối cả tối hôm qua. Quý tha ma bắt, thiếu chút nữa cô đã bật ra thành tiếng yêu cầu mình hãy quên chuyện đó đi.

Rich đi theo cô vào bếp, tựa vào quầy, nhìn chăm chăm như thể anh ta có thể nhìn xuyên qua quần áo của cô. Thật khiến người ta phát điên lên được, và cô thầm nhăm lại tất cả các lý do khiến cô không ưa anh ta.

“Tôi biết cô không thích tôi cho lắm.” Becca lấy một chiếc tách từ ngăn tủ xuống. A, anh ta còn là một kẻ biết đọc suy nghĩ của người khác nữa kia đấy.

“Tôi không biết tại sao, nhưng điều đó cũng chẳng quan trọng.”

“Không quan trọng?” Ái chà, anh ta thật là hay. Không phải theo nghĩa đó, cô lại thầm nhắc nhở mình. Và không, thậm chí cô còn không tò mò đến mức đó. Cô rút cà phê ra.

Anh lắc đầu. “Có thể đó lại là một điều hay.”

Cô rời mắt khỏi cốc cà phê đang rót. “Thế nào mà việc tôi không thích anh lại là một điều hay?”

“Tôi cần sự giúp đỡ, và tôi biết nói ra điều này có thể khiến cô thấy sốc, nhưng phần lớn phụ nữ thấy tôi hấp dẫn. Điều đó có thể làm mọi sự rắc rối thêm.”

“Tôi hơi ngạc nhiên đấy. Vì anh biết rõ tôi không thích anh, tôi chắc bây giờ tôi có thể thôi không cần làm ra vẻ có thiện cảm với anh nữa.”

Anh ta gật đầu, nở một nụ cười tội lỗi đầy khêu gợi khiến đám hormon của cô lại bắt đầu nhảy điệu chacha. Cô rời khỏi bếp, thu dọn đồng chần gối và đệm cô đã để ra cho anh ta ngoài phòng khách, rồi cất tất cả vào trong tủ. Cô cần làm gì đó, bất cứ việc gì, để tránh xa anh ta. Người đàn ông này là một mối đe dọa tới sự cân bằng của cô. Thật không may, anh lại đi theo. “Okay, vì tôi không cần phải làm bộ dễ thương nữa, và anh cũng có vẻ khoan khoái lạ lùng vì điều đó, tại sao anh không thể đơn giản rời khỏi đây?”

“Tôi có một đề nghị dành cho cô.”

“Không.”

“Không?”

“Đó là câu trả lời của tôi cho đề nghị của anh.”

“Thậm chí cô không muốn biết nó là gì sao?”

“Không muốn lắm, nhưng tôi sẽ lắng nghe nếu anh hứa nó sẽ giúp anh bước ra khỏi cửa nhà tôi sớm hơn.”

Anh ta lại mỉm cười, và cô đảo mắt tránh đi. Cô chỉ muốn được ở một mình. Khi nói tới chuyện này, thực sự cô không phải là một người quảng

giao. Cô dành phần lớn thời gian ở một mình trong xưởng sáng tác, và rất hạnh phúc được làm như vậy. Cô không cần đến một người đàn ông hay ai đó làm bạn để cảm thấy hạnh phúc.

“Gina vừa đá tôi. Cô ấy nói tôi không phải loại người thích hợp cho một mối quan hệ nghiêm chỉnh vì tôi không biết nấu ăn, lau dọn nhà cửa hay tự giặt đồ cho mình. Học những chuyện đó liệu khó đến mức nào? Tôi cần một huấn luyện viên.”

“Một huấn luyện viên?”

“Phải, kiểu như một huấn luyện viên về việc nhà. Ai đó để chỉ dẫn cho tôi cách làm. Giúp tôi học tất cả những gì cần phải học, để Gina nghĩ rằng tôi cũng không phải là một đám quá tệ hại.” Quá bằng anh ta yêu cầu cô băng qua quảng trường Thời Đại vào giữa giờ cao điểm. Thậm chí khi đó cơ hội của anh ta còn khá hơn. Anh đứng dậy bước về phía cô, buộc cô phải ngược lên nhìn anh, điều khiến cô càng bực bội hơn.

“Tại sao?”

“Ông trưởng khoa của tôi cho rằng tôi nên ổn định cuộc sống.”

“Và tại sao điều đó lại làm tôi phải bận tâm nhỉ?”

“Đâu có. Cô thấy đấy, ý tôi là, tôi nghĩ rằng chúng ta có thể, cô biết đấy, giúp đỡ lẫn nhau. Cô cần tôi. Tôi cần cô. Đây là nhà tôi, và không có nhiều căn hộ trang bị sẵn nội thất chấp nhận những con mèo ba chân thích ăn thịt người đâu.”

“Tôi chưa tuyệt vọng tới mức đó, và phán quyết về chuyện nơi này thuộc về ai vẫn còn đang để ngỏ. Nhưng lúc này hãy tạm gác chuyện đó sang một bên đã, tại sao chuyện anh ở cùng ai đó hay không lại quan trọng đến thế? Chẳng phải toàn bộ ý tưởng cho rằng một người đàn ông cần ổn định cuộc sống mới có thể làm tốt công việc của anh ta quá cũ mèm rồi

sao? Và tôi rất tiếc phải nói ra điều này, nhưng cơ hội mà anh có để trở thành Quý ông Hoàn hảo cũng chỉ nhiều ngang với cơ hội Tripod có lại chân của nó mà thôi.”

Rich thực sự không muốn phải đã động gì tới cuộc ra đi khỏi Dartmouth chẳng mấy hay ho của anh. Anh đã rời nơi đó với tiếng tăm về sự trung thực trong nghề nghiệp khó có thể coi là nguyên vẹn. Khi anh được đề nghị một vị trí ở Columbia, Rich đã nghĩ mọi việc cuối cùng cũng trở nên tươi sáng, cho tới tận cuộc gặp với Craig hôm qua, rồi sau đó là chuyện xảy ra với Gina.

Có những lúc Gina làm anh nghĩ đến những khối thuốc nổ dẻo, dễ dàng nhào nặn nhưng cũng nguy hiểm khủng khiếp nếu bạn giật kíp nổ. Thật không may cho Rich, tất cả những gì cần thiết để giật kíp cô nàng là việc anh khiến cô bất ngờ khi chuyển về sống gần cô, qua đó bỏ đi mất phần xa cách trong mối quan hệ giữa hai người, và, không một lý do, phần hạnh phúc đê mê cũng theo đó mà đi nốt. Anh quay sang nhìn Becca, và trông cô chẳng có vẻ gì là sắp đầu hàng cả.

“Có những chuyện đã xảy ra. Những mối quan hệ tan vỡ. Chẳng phải chuyện gì chưa từng ai nghe nói đến. Canh bạc lớn ở đây là gì vậy?”

“Becca, thôi nào. Cô không hiểu đâu.”

Becca nằm ườn trên trường kỷ, tận hưởng cảm giác khoan khoái dễ chịu, và con mèo quý quái của cô nhảy lên lòng cô, quay vài vòng trước khi khoanh người lại, đưa chân trước lên che mắt như thể muốn chặn ánh sáng lọt vào mắt. Becca sẽ khiến anh phải van xin. Anh có thể cảm thấy điều đó. Chết tiệt. Cô nàng này thật không thể chịu nổi. Nếu cô ta yêu cầu anh giúp đỡ để thoát ra khỏi một ràng buộc khó chịu nào đó, hẳn anh sẽ sẵn sàng làm không công, nhưng không. Becca thì không. Chuyện này sẽ khiến anh phải một phen gian nan đây.

“Tôi có cả ngày. Hãy khai sáng cho tôi đi.”

“Không.” Anh chẳng hề muốn khai sáng cho cô nàng. Tất cả những gì anh muốn lúc này là giết chết cô ta. Chưa người phụ nữ nào khác anh từng gặp lại có thể làm anh chuyển từ trạng thái bình tĩnh sang sẵn sàng gây án mạng với một cái nhìn, và cũng chưa bao giờ anh gặp một người phụ nữ khiến anh nóng bừng bừng lên cũng chỉ với một cái nhìn như thế. Anh tự hỏi mình đã làm điều khốn kiếp gì để đáng phải chịu thứ cực hình tra tấn này. Okay, đúng là có thể liệt kê ra không ít câu trả lời, nhưng quả thực nếu anh biết được cái giá phải trả, hẳn anh đã không bao giờ làm những chuyện đó, điều này thì anh dám đoán chắc, quỷ tha ma bắt.

Anh hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra. Một trong những cô bạn gái cũ của anh, một huấn luyện viên yoga có thân hình mềm dẻo đến mức không thể tin nổi (dẫn tới những màn ái ân cũng khó tin không kém) từng nói với anh rằng hít thở sâu sẽ giải tỏa được căng thẳng. Thật không may, bí quyết đó lúc này chẳng giúp được gì. Tất cả những gì nó làm được là khiến Rich tự hỏi Becca đang dùng loại nước hoa nào, và tại sao anh lại chợt phát hiện ra mình đã đứng lại sát người cô đến mức có thể ngửi thấy mùi của nó. Cô nàng quả là một ả phù thủy khốn kiếp.

Cô nàng mang trên khuôn mặt một nụ cười Mona Lisa đánh đố, đang muốn nói Tôi biết nhiều hơn rất nhiều so với những gì anh có thể biết, và tôi không thể đợi lâu hơn để hành hạ anh. “Được lắm. Cứ đi đi. Dầu sao cũng chẳng dính dáng gì đến tôi.” Rich ngồi xuống, cúi người về phía cô để hai người mặt đối mặt với nhau. “Cô giúp tôi thoát ra khỏi mớ rắc rối nội trợ này, và tôi sẽ cho cô ở lại.”

Cô lắp bắp. “Anh sẽ cho tôi ở lại? Anh sẽ cho tôi ở lại?”

Rich cố không mỉm cười; cô nàng trông thật ngon lành những lúc nóng mặt thế này. Làn da trắng bóc của cô nàng ửng hồng, hay đúng hơn là đỏ lựng, và mái tóc bạch kim càng làm tôn lên sắc đỏ, rồi đôi mắt cô nàng

tối sẫm lại thành một tông xanh lục đầy đe dọa, gần giống như màu sắc của bầu trời trước một cơn dông. Rất có thể nói cho cùng cô Larsen bé bỏng chẳng phải là một vị khách trọ dễ thương gì. Có thể cô nàng chỉ đang đợi ai đó bật kíp nổ của cô nàng. Thật may cho anh, đây lại là một trong những điểm mạnh của anh. “Tôi đã nói với cô rồi, một giọt máu đào hơn ao nước lã.”

Becca nắm dán người xuống trường kỷ để tránh xa khuôn mặt anh ta hết mức có thể mà không phải vùng bỏ chạy. Chúa ơi, vằn vò cô nàng mới thú vị làm sao, dầu chỉ là nghĩa bóng, mặc dù anh sẽ chẳng ngần ngại tìm ra xem khi đi vào thực hành cô nàng có thú vị hay không, vì anh cũng mới trở lại tình trạng cô đơn. Chết tiệt, anh thực sự cần chấm dứt suy nghĩ theo cách đó ngay lập tức, ít nhất vì sự yên bình của chính mình, nếu không vì lý do nào khác.

“Nếu anh nhớ chính xác, tôi là em gái Mike. Vậy nên tôi hoàn toàn chiếm lợi thế theo lý thuyết một giọt máu đào hơn ao nước lã của anh. Mike sẽ chẳng vui vẻ gì khi phải chứng kiến tôi bị tống ra đường đâu.”

Rich mỉm cười và liếm môi chỉ để thổi bùng lên một cơn ham muốn nữa ở cô. Cô nàng mới dễ làm sao. Okay, có thể không được dễ lắm theo cách mà đột nhiên anh bỗng muốn được chứng kiến ở cô. Ý anh là thật dễ để chọc ghẹo cô nàng. “Tôi tin chắc Mike và Annabelle sẽ rất vui nếu cô và gã Sát Thủ[7] kia dọn đến ở cùng họ. Hãy thử hình dung ra cảnh hai vị sống trong tổ ấm tình yêu của ông bà Luôn Luôn Hạnh Phúc. Tôi cho cô tối đa một giờ trước khi cô vật lộn với Annabelle cùng những cơn chóng mặt nôn ọe từ sáng qua trưa đến tối của nó khi nó quỳ xuống cầu nguyện trước bàn thờ bằng sứ[8].”

[7] Ám chỉ con mèo Tripod.

[8] Ám chỉ việc phủ phục vào bồn vệ sinh để nôn ọe.

A, cuối cùng anh cũng khiến cô nàng trúng đòn. Quả là một tín hiệu tốt vì anh thực sự cần một vị huấn luyện viên. Anh chỉ ước gì có thể nhìn cô nàng giống như cách anh nhìn huấn luyện viên Como thời đại học. Hay thậm chí như cách anh nhìn huấn luyện viên của đám con gái, bà Southern với cái môi sứt và giọng nói lấp bắp. Thật không may, kể từ khi anh được cảm nhận thân hình Becca nằm bên dưới mình, hình dung ra cô nàng trần truồng, và còn tệ hơn thế, biết rõ cô nàng trông ra sao khi chẳng mặc gì trên người ngoài chiếc áo sơ mi may mắn của anh, anh chẳng thể nào ngắm nhìn cô nàng theo cách nào khác ngoài một khối nam châm tình dục khốn kiếp đầy mời gọi.

“Tôi lấy phòng ngủ.”

Tâm trí Rich vẫn còn đắm chìm trong hình dung đầy mời gọi về tình dục, và bất cứ thứ gì liên quan tới phòng ngủ lúc này cũng có nghĩa là rắc rối. Rắc rối lớn. Anh lùi lại, ngồi xuống, cầm một chiếc gối đặt vào lòng để che đi bất cứ dấu hiệu nào có thể khiến anh bối rối khỏi tầm mắt của cô và con mèo.

Sự im lặng của anh hẳn đã khiến cô phát bực. “Thế nào?”

Anh lắc đầu. “Tôi nghĩ tôi sẽ để cô sử dụng phòng khách, trừ khi cô muốn chia sẻ chiếc giường.”

“Đợi tôi chết đã nhé.”

“Được thôi, thật hoài của, nhưng cũng không có gì ngạc nhiên. Tôi chắc cô sẽ thấy thoải mái trong phòng khách.”

“Ha!”

“Theo như tôi nhìn nhận, cô có ba lựa chọn. Cô có thể ngủ lại trên chiếc nệm nhồi bông trong phòng khách, cô có thể tới sống cùng Mike và Annabelle, hoặc nếu cô hỏi xin một cách thật dễ thương, chúng ta có thể

chia sẻ chung chiếc giường. Mà chúng ta còn phải bàn về chuyện cô mượn quần áo của tôi nữa đấy.”

Đã đến lúc đối diện với thực tế. Becca không có lựa chọn nào khác ngoài thỏa hiệp với Rich. Tất cả đồ đạc của cô đã bị đóng gói tống vào kho trong ba tháng nữa cho tới khi căn hộ của cô trong ngôi nhà bằng đá nâu cô mua cùng anh trai và chị dâu được sửa xong. Cô không có cả thời gian lẫn hơi sức để tìm một chỗ khác chấp nhận cô và con mèo què của cô, trong khi cô phải trông coi việc xây dựng bên trong căn hộ và xưởng làm việc của mình, đồng thời cố làm sao để đưa được tác phẩm cô sáng tác vào các phòng triển lãm.

Rich có thể là một anh chàng vênh váo kiêu căng, nhưng cô không chắc bao nhiêu phần trong đó là lên gân làm ra vẻ.

Anh ta dù gì cũng là đàn ông, và đàn ông luôn ghét bị đá. Hơn nữa, anh ta dường như rất muốn kéo cô nàng Gina này quay trở lại, đủ để sẵn sàng cố gắng, vậy nên anh ta sẽ chẳng thể ngạo mạn như đang tỏ ra. Có thể không nhỉ?

Cô tự nhủ bản thân không nên đánh giá quá cao anh ta. Nói cho cùng, anh ta chẳng có vẻ gì của một quý ông đứng đắn. Nếu có một chút lịch lãm tối thiểu, hiển nhiên anh ta đã phải nhường chiếc giường cho cô, chứ không chỉ đề nghị chia đôi. Thật quá đáng.

Cô chỉ muốn đá cho mình một cái vì đã ngăn chặn khi Tripod định tấn công của quý của Rich. Sẽ đáng đời anh ta biết bao nếu cô để Tripod hoàn tất dự định của nó với Rich. Đòn tấn công này gần như sẽ bù lại được tất cả những bức dọc khó chịu anh ta đã gây ra cho cô. Anh ta quả là biết cách đi guốc trong bụng cô, và hoàn toàn ý thức được điều đó.

Rich đang rúc đầu vào tủ lạnh, còn cặp mắt thực sự bắt mắt của anh ta chĩa thẳng vào mặt cô. “Cô làm món lasagna đấy à?”

“Không, cô Rose của anh mang tới cho chúng ta hôm qua đây.”

“Chúng ta? Nghĩa là cô và tôi?” Anh lấy cái khay ra, đặt lên bàn ăn bên cạnh nước hầm và pho mát. “Bữa sáng ưa thích của tôi. Món lasagna còn thừa lại từ hôm trước?”

“Phải. Cô Rose của anh đã có ý tưởng lạ lùng rằng giữa hai chúng ta có điều gì đó khác hơn là sự đối đầu.”

Rich rên lên. “Chính xác thì cô tôi đã nói gì?”

“Tôi không nhớ.”

“Ý cô là sao, cô không nhớ?” Hai bàn tay anh ta không ngừng vung lên hạ xuống trước mặt, như thể anh ta đang xé một chiếc bánh pizza vô hình. “Nghĩ lại xem! Cô ấy đã nói gì?”

“Này, không cần thái quá vậy chứ? Chuyện đó thì có gì quan trọng?”

“Quan trọng quá đi chứ. Cô Rose biết nhiều thứ. Cô ấy nói ra những chuyện chết tiệt, và điều tiếp theo mà cô thấy là chuyện đó trở thành hiện thực.”

“Anh đang nói với tôi rằng bà ấy là một nhà tiên tri chắc?”

“Chết tiệt, phải đấy! Cô ấy đã khiến tôi gặp rắc rối với bố mẹ tôi từ khi tôi còn đóng bìm kia.”

Becca khoanh hai tay lại rồi đảo mắt đi. “Chẳng cần phải là thầy bói để phác ra chân dung của một anh chàng giống như anh. Bất cứ ai có chỉ số IQ trên năm mươi đều có thể làm được chẳng khó khăn gì.”

“Được thôi, vậy hãy giải thích xem bằng cách nào cô Rose biết Annabelle đã có bầu ngay tại bữa tiệc đính hôn của em gái tôi?”

Becca thấy tóc gáy bỗng dựng lên. “Một lời đoán chính xác?”

“Okay, thế còn chuyện này thì sao. Như lần tôi bị cớm túm gáy, cô ấy gọi cho bố mẹ tôi và báo họ tới đồn cảnh sát gặp tôi thậm chí còn trước lúc tôi bị bắt. Hai người đã ở sẵn đó chờ tôi.”

Becca đột nhiên cảm thấy không còn thoải mái nữa. Cô kéo một chiếc ghế ra rồi nặng nề ngồi xuống.

“Ôi Chúa ơi.” Rich làm dấu thánh, cầm lấy chiếc thánh giá anh đeo trên cổ đưa lên miệng hôn, sau đó đưa tay lên vuốt tóc trước khi quỳ gối xuống trước mặt cô. “Cô cần phải nói cho tôi biết.”

“Không. Không thể nào. Tôi sẽ không nhồi thêm ý tưởng nào cho cái đầu phì nhiêu của anh nữa. Mặt khác, không có vẻ gì là anh có thể yêu cầu bà ấy rút lại những gì đã nói.” Mặc dù nếu bà lão có thể, Becca chắc chắn sẽ yêu cầu.

“Biết đâu chúng ta có thể làm điều gì đó.”

“Chẳng hạn?”

“Tôi không biết. Chẳng hạn chúng ta có thể tìm đến một vị mục sư và tìm kiếm một hình thức bảo vệ nào đó.”

“Anh thực sự tin rằng một mục sư có thể giúp chúng ta giải tỏa được một lời nguyền?”

“Đó là một lời nguyền sao?”

“Với tôi thì đúng là vậy. Với anh, có khi đó lại là chuyện tuyệt nhất từng xảy đến với anh.”

Rich cầm lấy tay cô, và Becca cảm thấy lượng máu như vừa rời bỏ cô vài giây trước đang ào ào quay lại sát qua tai cô. Tim cô đập to đến mức

như thể có một đàn voi đang chạy tán loạn qua người cô, và cả người cô đang râm ran lên như kiến bò. Điều cuối cùng cô từng muốn trong đời mình là cảm thấy rạo rức đến thế với Rich Ronaldi.

“Cô ấy đã nói gì?”

“Bà ấy nói anh là một cậu nhóc được nuông chiều và anh cần phải học cách lớn lên.”

“Và?”

“Và bà nói có chuyện gì đó không ổn với con mèo của tôi.”

“Còn gì nữa?”

“Thế thôi.”

“Đừng nói dối. Chẳng có gì trong những thứ cô vừa nói có thể khiến cô có lý do để gần như giả bộ tảng lờ đi như thế.”

“Bà ấy nói tôi tốt cho anh và anh không thích phụ nữ gầy gò.”

Rich mỉm cười như thể chẳng có gì đáng bận tâm, và cô đoán anh ta chẳng bận tâm gì thật. Ngược lại, cô ngưỡng muốn chết đi được.

“Thường thì tôi không thích phụ nữ gầy gò quá, nhưng cô đã phồng phao ra nhiều trên người tôi. Trông cô rất tuyệt khi mặc chiếc sơ mi của tôi.”

Becca cố rút bàn tay mình khỏi bàn tay anh ta để nện cho anh ta một mẻ. Thật không may, có lẽ bản thân anh ta ít nhiều cũng có khả năng tiên tri, bởi vì anh ta biết không nên để cô rút tay ra.

“Được thôi, nếu đó là tất cả những gì cô tôi đã nói, thì sự tình cũng không đến nỗi kinh khủng như tôi đã mừng tượng.”

“Anh đã mừng tượng ra điều gì?”

“Tôi không biết. Nếu như thậm chí cô tôi không buồn hỏi cô có theo Công giáo hay không, thì tôi đoán mình không có gì phải lo cả.” Anh ta bóp chặt bàn tay cô một cái rồi đứng dậy đi hâm nóng đồ ăn. Becca nghĩ cô sẽ không bao giờ ăn bất cứ thứ gì nữa.

Rich vẫn để mắt theo dõi Becca trong khi anh hâm nóng món lasagna của mình trong lò vi sóng, sắc mặt cô vẫn còn chưa trở lại bình thường. Anh có cảm giác cô nàng vẫn chưa kể cho mình nghe tất cả những gì xảy ra có liên quan tới cô Rose. Vì anh hầu như chẳng thể làm gì để thay đổi sự thật là cô Rose đã nói với Becca điều gì đó mà bà đã nhìn thấy, một điều khiến cô gái mới chia sẻ căn hộ cùng anh sợ chết khiếp, anh hoàn toàn có thể vui vẻ chiêm ngưỡng kết quả. Đắt cứ điều gì khiến Becca không thốt nên lời, nhờ đó làm im lặng cái lưỡi sắc lẹm của cô nàng, cũng chỉ có thể là tin tốt lành với anh.

Anh lấy chiếc đĩa ra khỏi lò vi sóng, ngồi xuống bàn đối diện với Becca. Anh cắt một miếng lasagna, khẽ thổi nhẹ lên nó, rồi cắn miếng đầu tiên.

Có một điều anh có thể đoán chắc về bà cô của mình, đó là người phụ nữ này biết nấu ăn. Món lasagna của bà hoàn toàn có thể sánh được với tay nghề của mẹ anh. Anh xuýt xoa thích thú. Không mấy khi anh được thưởng thức một món ăn ngon tuyệt thế này mà trước tiên không phải chịu một trận giày vò từ gia đình. Rich chẳng hề cảm thấy tội lỗi chút nào về việc Becca đã phải trải qua một phen bối rối vì món ăn anh đang thưởng thức. Chuyện cô nàng vẫn chưa bình tĩnh trở lại được cũng chẳng mấy đáng lo ngại. Cô nàng có vẻ thuộc loại người trấn tĩnh rất nhanh. Nhưng không phải hôm nay.

Có thể hai cú sốc cô nàng vừa nhận được từ cô Rose tối qua và khi thức dậy trên người anh sáng nay là quá nhiều để Becca có thể ứng phó

được.

Với dạ dày đã no nê và mọi dư vị khó chịu gần như đã tiêu tan hết, Rich cảm thấy thực sự khoan khoái. Có một người đẹp tóc vàng ngồi đối diện cũng chẳng phải chuyện gì tai hại, nhất là khi chỉ cần chớp mắt một cái là anh có thể hình dung ra cô nàng hoàn toàn khóa thân. Phải, so với hôm qua, mọi chuyện đã sáng sủa hơn nhiều. Anh đã tìm thấy vị huấn luyện viên, đã có một kế hoạch, thậm chí còn có cả một người phụ nữ rất hấp dẫn ở chung nhà với mình. Okay, mọi chuyện vẫn dừng ở mức lý thuyết suông, nhưng không thể chạm tay vào hoàn toàn không có nghĩa là không thể ngắm nghía. Đúng không nhỉ? Nói gì thì nói, anh là một gã đàn ông. Nếu anh có gì để nói về chuyện này, khi người ta ấn anh xuống đất, anh sẽ quan sát để xem có thể nhìn ngược lên vào trong váy của người phụ nữ nào không. Anh quệt sợi mì cuối cùng quanh đĩa, ngập trong nước thịt hầm, đưa nó lên miệng, rồi hút nó vào miệng với một tiếng sục. “Đói không?”

Becca trừng mắt nhìn chăm chăm trong khi anh ta liếm nốt chỗ nước hầm còn dính trên môi. Đôi mắt tối sẫm của cô mở to ra. Cô lắc đầu, trong khi khuôn mặt mỗi lúc một đỏ bừng thêm.

Rich dùng một chiếc khăn ăn lau miệng, đồng thời cũng để giấu đi một nụ cười. Cô nàng có thể không thấy đói vì cần thức ăn, nhưng rõ ràng đang đói còn cào vì một thứ gì đó. Hừm. “Vậy cô muốn bắt đầu từ đâu?”

Becca chớp mắt. “Bắt đầu cái gì?”

“Việc huấn luyện tôi.”

“Anh có nghiêm chỉnh không đấy?”

“Nghiêm chỉnh không kém gì Trân Châu Cảng.”

Anh đợi để Becca có thời gian hiểu ra anh không hề có ý trêu chọc cô lúc này.

“Anh thực sự muốn học để trở thành một..., anh muốn gọi nó là gì nhỉ, một người đàn ông nội trợ?”

Rich lắc đầu. “Mấy cậu em rể tôi tự gọi bọn họ là những Vị Thần Nội Trợ. ‘Đàn ông nội trợ’ nghe yếu đuối quá. Chúng tôi không phải là những kẻ yếu đuối. Chúng tôi là những Vị Thần Nội Trợ.”

Becca phá lên cười, không chỉ là những tiếng khúc khích lịch sự nhỏ. Cô tuôn ra một trận cười có cường độ dữ dội tới mức biến luôn thành một điệu múa bụng theo tiếng cười thật quyến rũ, và kết thúc gần như bằng một tràng cười hô hố. Không được quyến rũ bằng, nhưng quả thực cũng rất bắt mắt, đặc biệt là khi nó khiến cô có vẻ bối rối.

“Tôi là một người học rất nhanh.” Becca kéo áo lên vai để che bớt khe ngực cô mới để lộ ra lúc trước. “Đã bao giờ anh nhận ra phần lớn mọi người học được cách làm những công việc đó bằng cách bắt tay vào làm và tìm hiểu dần dần không? Anh quan sát người khác nấu ăn, lau dọn, giặt giũ, rồi bắt chước chẳng? Nếu anh học nhanh đến mức đó, anh sẽ không phải van nài tôi dạy cho anh.”

“Tôi không bao giờ van nài.”

Rich rất thất vọng khi màn vắn vẹo của cô bị tiếng gõ cửa làm gián đoạn. Becca nhướng một bên lông mày lên, đứng dậy ném về phía anh nụ cười mỉm nửa miệng đầy phật ý, rồi bước ra mở cửa. “Wayne. Henry. Hai người khỏe không?”

A, mấy vị láng giềng ở tầng trên.

Wayne cầm khay bánh bằng một tay, kéo Becca lại ôm chầm lấy cô. “Chúng tôi chỉ ghé qua để mang chút gì đó ngọt ngào tới cho cô gái ngọt

ngào và chào mừng cô.”

“Cảm ơn nhiều, các chàng trai.”

Wayne nhìn qua vai cô về phía Rich. “Liệu chúng tôi có làm gián đoạn điều gì đó không?”

Đến lượt Becca ôm chào lại vị lán giềng. “Không, chẳng có gì đâu.”

Dối trá.

Wayne tắc lưỡi. “Thế thì phí quá.”

“Tin tôi đi, không đâu.” Becca đẩy Wayne ra, đưa mắt nhìn Henry. “Tôi đang tự hỏi đã gặp anh khi nào.” Cô bước lại bên Rich. “Hai người biết Rich, anh trai của Rosalie và Annabelle chứ?”

Henry, người cao hơn trong hai vị khách, dành cho Rich một cái gật đầu. Wayne bước qua phòng khách về phía Rich, liếc nhìn anh khá kỹ lưỡng trong khi đặt khay bánh lên quầy bar. “Mới chỉ gặp qua vài lần tại đám cưới của các cô gái thôi. Xin chào!”

Rich đứng dậy bắt tay Wayne. “Xin chào. Thật vui được gặp lại cả hai người. Tôi cũng đang định lên chỗ hai người tự giới thiệu mình. Tôi luôn thích biết rõ về lán giềng của mình.” Rich cầm một chiếc bánh quy giòn sôcôla lên cắn một miếng, “ừm, ngon quá. Cảm ơn về chỗ bánh.” Wayne trông có vẻ lúng túng.

Henry đưa mắt từ Rich sang Becca rồi ngược lại lần nữa. “Lán giềng của anh? Tôi nghĩ Becca là người dọn tới đây chứ?”

Becca rên lên. “Có một chút lẫn lộn. Rich thuê lại căn hộ từ Rosalie, còn tôi thuê lại từ Annabelle, vậy nên thật không may, trong ba tháng tới Rich và tôi sẽ sống cùng một nhà.”

Tripod nhảy lên trường kỷ và meo lên - nếu bạn có thể gọi tiếng kêu đó như vậy. Thực ra nghe nó giống tiếng còi hụ hay tiếng trẻ con khóc hơn.

Wayne quay sang Rich. “Anh có một con mèo?”

Rich lùi lại một bước. “Đừng có nhìn tôi. Sát Thủ là của Becca.”

Wayne quay lại phía Becca. “Sát Thủ?” Becca với tay ra gỡ cổ cho Tripod. “Tên nó là Tripod, và nó không ưa Rich lắm. Ai có thể trách nó được?”

Wayne và Henry đưa mắt nhìn từ Becca sang anh như thể hai khán giả của một trận tennis. Rich không thể không bật cười. “Ngoài tôi ra chứ gì?” Anh dè dặt bước một bước lại gần trường kỷ rồi quay về phía Wayne và Henry. “Con quái đó đã tấn công tôi. Nó đúng là bị quỷ ám.” Tất nhiên, con quỷ Satan hiện hình cong người lên cọ vào Becca rồi nhảy xuống sàn, biểu diễn điệu nhảy lò cò ba chân của nó tới chỗ Wayne, rồi vòng vèo lượn quanh chân anh ta và chân Henry. Thậm chí Tripod còn cho phép hai anh chàng vuốt ve nó. “Tôi mở vòi hoa sen xối vào nó một lần, vậy là chuốc cho mình một kẻ thù suốt đời.”

Becca bế con mèo lên, cọ má lên đầu nó. Con mèo gừ gừ như một chiếc mô tô nước. “Rich, nói thật lòng nhé. Nhăn nhó thế trông chẳng hấp dẫn gì đâu.” Thậm chí con mèo chết giẫm còn meo lên tán đồng.

“Tôi đâu có nhăn nhó.” Tất cả mọi người cùng nhìn chăm chăm vào anh.

Wayne quay ra phía cửa, đồng thời thúc khuỷu tay ra hiệu cho Henry. “Được rồi, chúng tôi có thể thấy hai người đang bận rộn giao đấu với nhau. Chúng tôi sẽ không quấy rầy thêm nữa. Thưởng thức bánh đi nhé. Các bạn có thể mang trả lại khay lúc nào cũng được.” Anh ta ném một cái nhìn sắc lẹm về phía Becca.

Henry gật đầu. “Rich, rất vui được gặp lại anh.” Anh ta hôn lên má Becca. “Bọn này sẽ sớm gặp lại cô. Chúc vui vẻ với nơi ở mới!”

Becca nắm lấy tay Henry. “Anh không cần phải đi.”

Wayne và Henry đưa mắt nhìn nhau, cả hai cùng mỉm cười với nhau, rồi Wayne trả lời thay Henry. “À, có đấy. Xin lỗi nhé, búp bê xinh đẹp, cô phải tự xoay xử thôi. Chúc vui vẻ!”

Rich đưa tay ôm eo Becca, chuốc lấy một tiếng phì dử tợn từ kẻ bị quỷ ám đang trườn lên từ trong vòng tay của Becca, kèm theo một nụ cười từ Wayne. “Hẹn gặp lại. Cảm ơn vì đã ghé thăm.” Anh đợi bọn họ đóng cửa lại và kéo cô ép chặt thêm một chút vào sườn mình. Anh thực sự thích cảm giác khi tiếp xúc với cô. Anh phát hiện ra chiếc áo mà anh vẫn nghĩ may bằng len lông cừu thông thường - mà anh phải thừa nhận trông dễ nhìn trên người cô nàng này hơn trên người bất cứ phụ nữ nào khác anh từng gặp - hóa ra lại được may từ một thứ vải mềm nhẹ đến mức khiến anh muốn chạm vào người cô, như thế chỉ nhìn không thôi vẫn chưa đủ. “Chúng ta đang nói đến đâu rồi nhỉ?”

“Tôi không rõ nữa.”

Cô quay đầu sang, vậy là hai người lại mặt đối mặt với nhau. Hơi thở của cô phả lên mặt anh, đôi mắt cô sáng long lanh, và khuôn mặt cô đỏ ửng.

Becca lùi lại, lập tức cô cảm thấy thiếu vắng hơi ấm của Rich. Chưa bao giờ cô cảm nhận được điều gì khiến mình rung động đến thế cho tới lúc này. Rich thật vạm vỡ, nóng bỏng, rắn chắc, và cô dường như nằm vừa khít trong vòng tay anh ta. Nói đúng ra, có vẻ như cô vừa vịn với anh ta một cách hoàn hảo cả ở trên và phía dưới. Cô đang nghĩ ngợi điều quái quỷ gì vậy? Okay, cô biết mình đang nghĩ ngợi, nhưng cô không có quyền được

nghĩ như thế chút nào. Anh ta mới chỉ hơi chạm vào, cô đã thấy cả người nóng bừng lên rồi.

Cô đưa tay áp lên trán. “À, tôi nhớ ra rồi. Anh đang hỏi tôi chúng ta cần bắt đầu từ đâu để biến anh thành Quý ông Hoàn hảo trong mắt Gina.” Cô mỉm cười trong khi anh ta cố trấn tĩnh sau cơn sững sờ ban đầu. Okay, vậy là cô bị thu hút bởi ngoại hình của anh ta. Cô từng bị thu hút bởi nhiều người đàn ông khác. Chỉ đơn giản là dường như với Rich sự thu hút lớn hơn nhiều vì cô đã thức dậy khỏa thân cùng với anh ta. Vậy là cô vẫn chưa thể hoàn toàn vượt qua được cảm giác đó, song nhất thiết cần làm được. Ngay lập tức khi cô có được một chút riêng tư và một bộ pin mới.

“Phải rồi. Cô muốn bắt đầu từ đâu?” Becca quấn chiếc khăn len quanh người để bù lại nguồn hơi ấm bị mất đi, đồng thời che giấu mọi biểu hiện của niềm khao khát. Không cần phải đem đến cho anh ta lý do để nhìn chăm chăm vào bộ ngực gần như không tồn tại của cô. “Anh nghĩ sao về một số quy tắc cơ bản? Nói cho cùng, chúng ta sẽ phải sống ở đây. Cùng nhau. Một cách đứng đắn.”

Rich đặng hăng. “Phải.”

“Vì anh bận tâm đến thế với việc trở thành một Vị Thần Nội Trợ, anh sẽ đảm nhiệm việc nấu ăn và lau dọn nhà.”

“Tất cả sao? Cô không đùa đấy chứ.”

“Nghe nốt đã. Tôi sẽ phải giám sát và dạy dỗ. Anh sẽ phải thực hành, thực hành và thực hành.”

Rich ngời phịch xuống trường kỷ và rên lên. “Được thôi.”

“Và chuyện chúng ta tạm thời chia sẻ căn hộ này không có nghĩa là chúng ta sẽ chia sẻ bất cứ thứ gì khác nữa. Đây là một mối quan hệ hoàn toàn mang tính chất đối tác.”

“Phải rồi. Vậy là cô sẽ trở thành huấn luyện viên của tôi? Cô sẽ giúp tôi giành lại Gina?” Anh ta đứng dậy, quay về phía cô, nhăn nhó cười hết cỡ đến mức làm cô cảm thấy cần một chút bóng râm.

“Phải”

“Tuyệt vời!” Anh ta ôm chầm lấy cô, quay cô vòng vòng như thể cô chỉ nhẹ bằng tựa lông hồng. “Tốt hơn chúng ta nên bắt đầu ngay. Chúng ta chỉ có hai tuần thôi.”

“Cái gì?” Ôi Chúa ơi, cô đang dính vào chuyện quái quỷ gì vậy?

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tripod đang đổ chuông. Okay, có lẽ không phải là Tripod. Chiếc điện thoại của Becca đang réo âm lên, làm giật mình anh chàng Tripod vốn đang nằm đè lên nó ngủ, và điều này cũng giải thích nguyên do tại sao Becca đã mất gần cả tiếng đồng hồ ngó nghiêng tìm kiếm khắp xó xỉnh mà không thấy cái điện thoại đáng nguyên rủa đó đâu.

“Xin chào!

“Có chuyện gì ở đó thế?”

“Trời ạ, Annabelle. Không phải cậu lại ở trong tâm trạng trữ danh đó hôm nay đấy chứ?”

“Mình đang có bầu. Cậu còn muốn trông đợi chuyện quý quái gì nữa?”

“Vẫn chưa nóng phùng phùng lên đấy chứ?”

“Chưa, trừ khi mình nóng bừng lên khi mặt mình trở nên xanh lét. Điều mình muốn biết là bây giờ bằng cách nào có thể cho ra còn nhiều hơn những gì mình đã ăn vào?”

Becca vắn vẹo người trên chiếc đệm nhồi bông. Mớ giẻ rách chết rấp này quả là một thứ dụng cụ tra tấn. Cô thực sự cần phải kiếm cho mình một cái giường. “Một trong những bí ẩn vĩ đại nhất của cuộc sống. Hãy chỉ nghĩ rằng tới tháng Hai cậu sẽ có một hoặc hai đứa nhỏ.”

“Hai?”

“Phải, trong gia đình từng có những ca sinh đôi, nhớ chứ?”

“Ôi, không thể nào. Lần này chỉ có một chiếc bánh trong lò thôi.”

“Cậu chắc chứ?” Becca lăn người lại, cố tìm một tư thế dễ chịu. Vô phương.

“Mưu mô khá lắm, Larsen. Cô tưởng rằng nếu cô khiến tôi bận tâm với ý tưởng sinh đôi, tôi sẽ dễ dàng quên đi chuyện cô đang sống cùng với anh trai tôi vì một lý do bí hiểm nào đó.”

“Một cách hoàn toàn đứng đắn.”

“Thế quái nào mà cậu lại sống dưới cùng một mái nhà với Richie thế?”

“Tại sao cậu lại hỏi mình? Tất cả là lỗi của cậu. Cậu chính là người đem căn hộ cho mình thuê lại mà chẳng thèm kiểm tra lại chủ sở hữu, người vốn đã mang nó cho Rich thuê.”

“Ôi, Chúa ơi. Mình rất xin lỗi. Mình chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện hỏi. Thế cậu định nói sao với Mike đây?”

Becca ngồi dậy, đưa một cánh tay dài ôm lấy đôi chân còn dài hơn của cô. Cô lắc đầu, thầm ước gì cô có thể có được một chút tâm trạng bình thường. “Ý cậu là gì?”

“Mike sẽ không thích chuyện cô em gái bé bỏng của anh ấy sống chung với ai đó, đặc biệt với Rich lại càng không. Cậu cũng biết Gina mới đá ông anh mình. Có lẽ cậu có thể sử dụng căn phòng dành cho khách của Ben ở phía trên phòng triển lãm, nhưng nếu thế chắc Mike còn không thích hơn cả khi cậu sống cùng Rich.”

“Phải, mình biết Gina đã đá Rich, và Mike vẫn chưa tha thứ cho Ben vì dám cầu hôn cậu...”

“Anh ấy vừa là ông chủ vừa là bạn mình. Anh ấy cầu hôn với mình chỉ vì anh ấy cần cưới vợ. Chẳng có gì cá nhân cả.”

“Phải, cũng giống như chuyện Mike chịu chấp nhận lý do đó. Nhưng mình sống ở đâu và với ai không phải là việc của Mike. Mình là một phụ nữ đã trưởng thành, và mình có thể sống với bất cứ ai mình muốn. Và trong trường hợp anh ấy vẫn kịp nhận ra, xin nói luôn là mình cũng lớn chẳng kém anh ấy là mấy. Nếu anh ấy muốn ngắm nhìn cô em gái bé bỏng, tốt hơn anh ấy nên tìm lấy vài bức ảnh của mình khi mình còn là một cô nhóc. Bây giờ mình đâu còn là trẻ con nữa.”

“Dẫu vậy Mike vẫn sẽ không thích chuyện này đâu.”

Becca tăng lời giọng nói réo rắt như hát của Annabelle. Chẳng phải cô thấy thích thú gì với tình thế hiện tại. Song điều đó không có nghĩa cô sẽ để Mike, hay bất cứ ai khác, được nói bất kỳ điều gì về cách sống của cô. “Mike chẳng có gì để nói về chuyện này cả. Ngoài ra, chẳng phải mình đã hơi “quá lớn” để anh ấy phải giương vây ra diễn trọn vai ông anh bảo hộ mỗi ngày rồi sao? Mình đã sống tự lập cả đời rồi. Điều cuối cùng mình cần là ông anh mới tìm lại được bắt đầu lên lớp với mình rằng mình không sống đúng theo tiêu chuẩn của anh ta.”

“Oa, nhạy cảm vậy sao?”

Becca nằm vật xuống. “Có thể. Nhưng sự thật là mình muốn sống tại Brooklyn để ở gần ngôi nhà đá nâu, và mình chẳng còn chỗ nào để đi nữa. Mình không có thời gian để tìm một chỗ ở tạm thời vì mình dự kiến phải trông coi việc sửa lại ngôi nhà. Mình đã mất chỗ ở tại Philly[9] vậy nên dù mình có thể đi đi lại lại, mình cũng không thể quay về đó. Đây là chưa kể tới Tripod đang ở đây cùng với mình. Nhìn qua thì nó có vẻ vô hại đúng

như một con mèo ba chân, song Tripod đâu phải thế. Thậm chí nó đã cắn ông anh cậu rồi đấy. Ngoài ra, chuyện này cũng chỉ kéo dài vài tháng thôi. Mình có thể sống được với bất cứ ai trong vài tháng, kể cả Rich.” Hy vọng là thế.

[9] Tức Philadelphia.

“Cậu chắc chứ? Cậu biết đấy, cậu có thể tới sống với Mike và mình. Sẽ giống như trước đây.”

“Và phá vỡ tuần trăng mật dài vô tận của hai người sao? Mình không nghĩ vậy đâu, nhưng rất cảm ơn cậu vì lời mời.” Becca nghe thấy tiếng lạch cạch ở phía máy bên kia.

“Ôi, Chúa ơi, Mike. Đóng tủ lạnh lại. Em có thể ngủ thấy rồi. Becca, mình phải đi thôi. Mình sắp buồn nôn rồi. Tạm biệt.”

Tất cả những gì cô nghe thấy sau đó là sự im lặng. Tốt thôi, cũng là một cách để thoát ra khỏi một cuộc trò chuyện chẳng mấy dễ chịu với Annabelle. Becca chỉ cảm thấy hơi ấ y náy một chút về chuyện Annabelle nhiều khả năng sẽ nôn ra hết những chiếc bánh cô nàng mới ăn, nhưng cũng không đến mức để gọi điện lại xem tình hình cô bạn ra sao. Điều cuối cùng cô muốn lúc này là phải giải thích mớ bòng bong hiện tại với Mike, ông anh cùng chung nửa dòng máu mới tìm lại được, người hầu như chắc chắn sẽ tỏ ra bao biện quá đáng. Khi thật, bạn nghĩ rằng anh ấy sẽ đủ tinh tế để hiểu ra cô hoàn toàn đủ khả năng lo lắng cho bản thân ư. Quỷ tha ma bắt, cô chính là người độc lập nhất mà cô từng biết.

Có tiếng gõ cửa.

“Gì thế?”

Rich ló đầu qua khe cửa hé mở. “Tôi định rửa bát đĩa và đã bật máy rửa bát lên rồi.”

“Rất tốt cho anh.”

“Cũng không đến nỗi tệ.”

Becca đứng dậy mỉm cười. “Anh làm tất cả bát đĩa của chúng ta mắc kẹt trong máy. Tôi không muốn làm một người hay phàn nàn, nhưng một cái máy rửa bát đâu phải là khoa học tên lửa.”

Rich quay ra, và cô đi theo anh ta ra phòng khách. “Bec?”

Đôi mắt Becca đang dán vào lưng Rich. Anh ta sở hữu một cái lưng thuộc loại cô ưa thích. Vai rộng, eo thon, và cặp mông săn chắc thực sự bắt mắt. “Hả?”

Rich tăng tốc. “Bình thường liệu có bong bóng chui ra từ trong máy không?” Becca vội vàng lao theo anh ta. “Anh đang đùa, đúng không?” Cô hít một hơi thật sâu khi nhìn qua quầy bar và trông thấy sàn bếp ngập trong nước xà phòng đầy bọt. Không, rõ ràng không phải là chuyện đùa. “Anh đang làm chuyện quái quỷ gì vậy?”

Rich trông có vẻ thực sự bức bối, và hoàn toàn có lý do, vì chính anh sẽ phải là người lau dọn đám bọt xà phòng. “Tôi làm đúng những gì cô bảo tôi. Tôi đổ đầy xà phòng rửa bát vào chiếc cốc nhỏ kia.”

“Rich. Tôi nói là xà phòng dùng cho máy rửa bát, chứ không phải xà phòng rửa bát thông thường.” Cô hất đôi giày đang đi ra, lộ chân trần vào vũng nước ngập. Thật quá đủ cho bộ đồ ưa thích bằng vải cashmere của cô. Đáng ra cô phải được hưởng phụ cấp miễn thuế.

Rich kiểm tra đồng hồ. Anh sẽ bị muộn giờ bữa tối Chủ nhật tại nhà bố mẹ, nhưng chẳng có cách nào thoát khỏi việc thu dọn mớ bong bóng anh đã bày ra. Becca trông như thể muốn ăn tươi nuốt sống anh, và anh cảm thấy thật khó chịu. Cái quần của cô nàng đã ướt sũng và dính bết vào cặp giò dài miên man của cô nàng. Cô nàng cũng đang run rẩy vì lạnh.

“Sao cô không đi thay chỗ quần áo ướt đó ra? Tôi sẽ làm nốt mọi việc ở đây.” Cũng không đến nỗi quá tệ hại. Anh đã có thể nhìn thấy những viên gạch lát sàn màu trắng và đen qua đám bọt xà phòng. Thêm mười phút nữa, và anh có thể lên đường. “Tôi sẽ dọn sạch sẽ chỗ này trước khi tôi đi.”

“Hẹn hò lãng mạn?”

“Gina đá tôi rồi, nhớ chứ? Tôi tới ăn tối ở nhà bố mẹ tôi vào các ngày Chủ nhật. Tôi không thể thoát khỏi chuyện đó được. Nhân thể nói luôn, tôi đã bị muộn giờ rồi đấy.”

“Ồ, phải. Tôi đã nghe nói qua về bữa tối gia đình hàng tuần của anh. Annabelle so sánh chúng với phương pháp trị liệu bằng cách gây sốc.”

Anh chẳng buồn kìm lại không phá lên cười. “Phải, một cách mô tả không đến nỗi nào. Dù tôi nghi ngờ chuyện các bệnh nhân được trị liệu theo cách đó được dùng tiramisu^[10] làm món tráng miệng đấy.”

[10] Một món bánh ngọt kiểu Ý.

“Nó có đáng để chịu đựng phần còn lại không?”

“Món tiramisu ấy à? Chắc chắn rồi. Món tiramisu của mẹ tôi quả là một điều kỳ diệu. Cô có muốn tới dự không?”

Cô lùi lại một bước. “Không, xin cảm ơn. Tôi đã chịu đủ tra tấn từ gia đình tôi rồi. Tôi không cần thêm đến gia đình của anh nữa.”

Rich tiếp tục lau dọn đám bọt xà phòng. “Ồ, không tệ đến thế đâu. Mà có chuyện gì không ổn với gia đình của cô vậy? Mike thật tuyệt, còn bố cô cũng có vẻ rất dễ mến.”

“Phải, bọn họ thật tuyệt.”

Có điều gì đó trong giọng nói của cô khiến Rich dừng việc lau dọn lại. Đột nhiên, người phụ nữ luôn thách thức nhìn thẳng vào mặt anh với thái độ chẳng biết sợ ai, một cô nàng sẵn sàng vác một cây gậy đánh bóng chày tới chào đón anh, luôn tỏ ra độc lập tới mức quyết liệt bỗng biến mất trong một nháy mắt, trở thành một cô bé năm tuổi đang hờn dỗi vì mẹ quên tới đón ở trường mẫu giáo, trước khi xuất hiện trở lại. Nếu không để ý quan sát kỹ, hẳn anh đã bỏ qua khoảnh khắc đó.

Becca giơ hai tay ra. “Đưa cho tôi cây lau nhà. Hãy đi đi. Anh sẽ muộn mất. Tôi sẽ dọn nốt.”

Rich lắc đầu. “Không, ổn thôi mà. Tôi sẽ lo chuyện này. Cô ướt sũng và rét run rồi. Hãy đi thay đồ đi. Có vẻ như lần này tôi không thiếu một cái cơ hợp lý để thanh minh cho việc đến muộn. Thậm chí không khéo tôi sẽ gặp may và tránh được cả hiệp một.”

“Hoặc anh sẽ bị dõn vào dây căng võ đài ngay khi tới nơi.”

“Tôi có thể tự mình đứng vững được.”

“Phải, chùng nào không có gì dính dáng tới xà phòng hay cây lau sàn. Chúc may mắn!” Becca nhún vai, khoác chiếc khăn sát hơn quanh người rồi nhón chân đi qua căn bếp nhỏ, thận trọng không để bị trượt chân. Rich thấy cô chui vào buồng riêng, lắc đầu, rồi làm nốt việc lau dọn.

Khi Rich đã dẹp xong đám bọt xà phòng khỏi sàn nhà, anh đã trễ mất nửa giờ đồng hồ. Anh vội vã lao vào phòng mình, đi tất xỏ giày. Đi ngang qua cửa phòng khép kín của Becca, anh không rõ nên chào tạm biệt một tiếng hay cứ thế đi luôn. Anh chẳng nghe thấy bất cứ động tĩnh nào của cô nàng hay con mèo đáng nguyên rủa. Anh đứng ngoài cửa, nhớ lại lần cuối cùng anh đi vào phòng cô. Lúc đó cô đã nằm thượt ra. Có thể cô đang nằm nghỉ, mà cũng có thể cô đang muốn tránh mặt anh. Ý nghĩ cô gái đang khóa

trái mình lại trong phòng để khỏi phải dính dáng đến anh đã gãi ngứa anh theo hướng sai lầm. Rich gõ lên cửa phòng cô.

“Vâng?”

Anh đẩy cửa mở và thò đầu vào, phát hiện ra cô đang sắp xếp lại tất cả các món đồ nội thất. “Cô tự mình di chuyển đồ đạc sao?”

Becca đẩy một chiếc tủ nhỏ vào sát tường hơn rồi chùi hai bàn tay lên chiếc quần jean của cô - cô đã quay trở lại với chiếc quần jean rộng thùng thình chướng mắt nọ. “Phải, Tripod đúng là chẳng giúp được mấy.”

“Nếu cô nói lên một tiếng, tôi chắc chắn đã giúp cô di chuyển mọi thứ.”

“Cảm ơn, nhưng tôi không cần giúp đỡ. Tôi là một cô gái đã trưởng thành.”

Anh nhìn cô từ đầu đến chân, song chẳng phải vì cần thiết. Anh đã nhìn thấy cô trần truồng, và cũng đã biết vài điều về cơ thể cô. Cô rất cao, sở hữu đôi chân đáng kinh ngạc nhất anh từng thấy ở bất kỳ người phụ nữ nào, dù anh vốn đã ngắm qua không ít. Cô có mái tóc vàng tự nhiên, và có thể được mô tả bằng bất cứ tính từ nào ngoài to lớn. “Có thể cô không cần giúp đỡ, nhưng đáng ra cô đã có thể có được sự giúp đỡ. Có một chút khác biệt giữa hai điều này.”

“Cảm ơn đề nghị của anh, nhưng tôi ổn.” Cô chuyển một cây đèn từ nóc tủ sang mặt bàn viết. “Anh thấy đấy.”

Rich thực sự ghét bị gạt đi như thế.

Nhất là bởi Becca. Nhưng cô đã đúng, anh cần rời đi, nếu không anh sẽ chẳng bao giờ biết được hồi kết. Anh để mặc cửa phòng cô mở toang, vớ

lấy chiếc áo khoác mặc vội lên người, rồi thẳng tiến tới nhà của hai bậc sinh thành.

Anh đậu chiếc Highlander ngay sau chiếc Viper của Nick. Annabelle đã mở sẵn cửa và đứng đợi anh trước khi anh kịp tắt máy. Quỷ tha ma bắt, cô em gái quả là có dàn radar nhạy chẳng kém gì cô Rose.

“Becca đâu rồi?”

Rich bước lên bậc thềm. “Ở nhà với con mèo của cô ta. Sao thế?”

“Cô ấy không đến sao?”

Rich giơ hai bàn tay lên để che chắn bản thân khỏi những đợt tấn công tiếp theo của Annabelle. Anh chẳng cần có năng lực tiên tri để nhận ra điều gì sắp tới.

“Anh đã mời cô ta. Có lẽ nếu em không nói với cô ta rằng bữa ăn tối gia đình giống như liệu pháp gây sốc có kèm theo đồ ăn, rất có khả năng cô ta đã tới.” Annabelle hạ hai bàn tay đã vo lại thành nắm đấm xuống cái bụng bầu. “So với gia đình cô ấy, gia đình chúng ta vẫn còn là bình thường.”

Rich phá lên cười và cởi áo khoác ra. “Bình thường?” Anh đưa một cánh tay khoác quanh người em gái rồi ôm lấy cô từ bên cạnh, đồng thời hôn lên trán cô. “Chúng ta đẩy sự vui vẻ tới chỗ bất thường. Chúng ta chẳng có lấy một chút bình thường nào cả. Tin anh đi, anh đã từng thấy những gia đình bình thường, và chúng ta cách xa họ ở mức tối đa có thể.” Chẳng có chỗ nào trong nhà để ném chiếc áo khoác của anh lên đó cả. Anh tìm đến tủ treo đồ vì biết chắc sẽ được một cái bạt tai nên thân nếu không chịu treo nó lên. “Anh phán xét quá hấp tấp và tin vào điều đó. Anh muốn biết một màn tra tấn thực thụ ư, hãy thử đi ăn tại câu lạc bộ đồng quê cùng mẹ của Becca. Người đàn bà này luôn bị ám ảnh bởi vị thế xã hội của bà ta. Kinh thánh của bà ta là cuốn The Social Register. Và bà ta nghĩ phụ nữ nên

có vóc dáng bé nhỏ. Becca khốn khổ đã không tài nào bé nhỏ được từ khi cô ấy chào đời. Bitsy gọi cô ấy là một ả Amazon và đã ép cô ấy phải giải phẫu thẩm mỹ từ khi cô ấy mới mười lăm tuổi. Mỗi năm cô ấy lại nhận được một tấm thiệp mừng Giáng sinh kèm theo một tờ séc để trang trải phí bơm ngực cùng một danh thiệp của một bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ.”

Rich không tin nổi vào tai mình nữa.

Anh treo chiếc áo khoác của mình lên một cái mắc áo, rồi gạt những món đồ khác sang bên để có chỗ nhét nó vào. “Em đang đùa chắc. Becca rất xinh đẹp, và có một thân hình tuyệt vời. Chẳng có gì bất ổn với bộ ngực của cô ta cả.”

Anh quay lại vừa đúng lúc để trông thấy Mike, ông em rể của anh và cũng là anh trai Becca, đang quắc mắt lên bực bội. Mẹ kiếp.

Annabelle đứng chen vào giữa anh trai và chồng cô. Có chuyện quái quỷ gì giữa những gã đàn ông và những cô em gái bé bỏng của bọn họ vậy không biết nữa? “Thậm chí đừng có nghĩ tới chuyện đó, Mike. Rich không cần phải tìm hiểu một cách gằn gủi để biết Becca xinh đẹp. Anh ấy đâu có mù.”

Rich trông có vẻ đầy tội lỗi với một gã không hề có hiểu biết về cách gằn gủi. Chết tiệt, theo những gì Annabelle biết, chưa từng có người đàn ông nào có hiểu biết gằn gủi về cơ thể Becca trong suốt một thời gian dài vừa qua, và Annabelle biết tất cả những gì cần biết về Becca, thậm chí bao gồm lần cuối cùng cô mua món đồ chơi có rung. Annabelle có thể giữ kín miệng, nhưng Becca chắc chắn là không, vậy nên cô nàng thường xuyên trao đổi về bộ sưu tập đồ chơi của mình, và thậm chí Annabelle còn xấu hổ tưởng chết đi được khi tặng cô một món đồ chơi có rung làm quà Giáng sinh vào năm ngoái.

Mike đưa tay ôm vòng quanh eo cô từ phía sau, bàn tay áp lên bụng cô. “Anh có nói gì đâu.”

Không, nhưng sự căng thẳng đang dồn nén trong người anh đã nói cho cô biết anh khó chịu tới mức nào khi Rich nhìn nhận Becca đúng như một cô gái xinh đẹp. Annabelle ngả đầu ra sau tựa lên ngực anh trong lúc ngược mắt nhìn lên khuôn mặt cô. “Becca là một phụ nữ trưởng thành. Cô ấy đâu còn là một cô bé con cần đến một ông anh lớn để giúp bảo vệ chống lại những tên du đãng. Hơn nữa, anh trai em đâu có đến nỗi tệ hại.”

“Cái gì?” Cả Mike và Rich cùng đồng thanh.

Rich lùi lại một bước và lắc đầu. “Thôi nào. Giữa Becca và tôi chẳng có chuyện gì hết. Cô ấy thậm chí còn chẳng ưa gì tôi. Mặt khác, cô ấy đang giúp tôi giành lại Gina. Tin tôi đi, chúng tôi chỉ tạm thời chia sẻ căn hộ thôi. Chúng tôi là hai người bạn chung nhà đứng đắn. Cô ấy ngủ trong phòng khách.”

Rosalie xán lại gần cùng anh chồng Nick. “Mọi người đang nói chuyện gì thế?” Rich gật đầu chào. “Tôi đề nghị Becca dạy tôi trở nên thành thạo việc nội trợ hơn để tôi có thể quay lại với Gina. Becca sẽ dạy tôi nấu ăn, lau dọn, và giặt quần áo.” Annabelle bật cười. “Và cô ấy đồng ý?” Rich gật đầu. “Cô ấy cần chỗ nào đó để ở lại, và tôi cần một huấn luyện viên.” Rosalie rên lên. “Richie, anh có chắc rằng Gina cắt đứt với anh vì anh là một gã ngớ ngẩn chứ không phải vì cô ta không cảm thấy hứng thú với viễn cảnh bị trói chân trói tay không? Theo những gì mới nhất em nghe được, cô ta không hề có ý định tìm kiếm điều gì dài hạn. Đó là lý do tại sao khi anh còn ở New Hampshire em nghĩ anh và Gina rất hợp với nhau. Ý em là, một mối quan hệ qua khoảng cách xa như thế không bao giờ có triển vọng trở nên lâu dài. Mà từ bao giờ anh quan tâm tới những mối quan hệ nghiêm túc vậy?” Rich có vẻ không mấy vui vẻ với Rosalie cùng tràng câu hỏi của cô. “Một gã đàn ông đến lúc nào đó cũng phải lớn lên chứ. Em không nghĩ thế sao? Anh đã sẵn sàng để ổn định cuộc sống.”

Nick vòng tay quanh người vợ anh ta. “Tôi biết anh đang phải chịu áp lực từ ông trưởng khoa phải tỏ ra nghiêm túc và có cuộc sống ổn định, và hừm, có lẽ anh cũng đã sẵn sàng. Gina rất có thể là một câu chuyện khác hẳn. Anh biết đấy, không phải vì anh cảm thấy sẵn sàng mà Gina cũng thế.”

Rich khoanh tay trước ngực. “Gina chia tay với tôi vì cô ấy nghĩ tôi không phải loại người hợp với một mối quan hệ nghiêm túc. Đây là chính xác những gì cô ấy đã nói. Đó là lý do tại sao tôi đề nghị Becca dạy tôi trở nên thạo việc nhà hơn. Tôi cần kéo Gina trở lại, và tất cả những gì tôi phải làm là thể hiện cho cô ấy thấy tôi đã thay đổi.”

Annabelle có thể thấy Mike đang cố để không bật cười. Cô dấn vào đùi anh vì tội đã thấy mớ rắc rối này thật hài hước.

Mike ôm lấy cô chặt hơn trước khi lên tiếng. “Anh nói tất cả nghe có vẻ đơn giản quá. Vậy là anh sẽ học nấu ăn và lau dọn, rồi sao đây? Anh định gọi điện cho cô ta và nói “Này em yêu, anh đã thay đổi. Đến đây, trở lại với anh đi” chẳng?”

Rich hiển nhiên chưa hề lên kế hoạch xa đến thế. “Rosalie, có thể em sẽ giúp được anh. Em biết đấy, nói để Gina biết anh đã thay đổi nhiều đến thế nào. Anh đã rửa bát sáng nay. Em có thể hỏi Becca. Cô ấy đã dạy anh cách làm. Anh không nghĩ mình từng thấy một căn bếp sạch hơn thế.”

Rosalie nhún vai. “Em chắc mình có thể đề cập tới chuyện này. Dầu vậy em không chắc sẽ có hiệu quả gì. Có lẽ điều tốt nhất anh có thể làm là chuyển sang một trang mới. Em không nghĩ Gina đang chờ đợi anh.”

“Bữa tối sẵn sàng rồi,” bà mẹ gọi lớn tiếng. “Rosalie, vào bếp giúp mẹ nào!”

Mọi người cùng đi vào phòng ăn, trừ Annabelle và Mike. Cô tạ ơn Chúa vì mẹ đã không yêu cầu cô giúp một tay. Annabelle đã trốn cả buổi sáng ra phía sau căn hộ vì Mike nướng bánh mì. Vì một lý do nào đó mùi

bánh mì nướng khiến cô buồn nôn kinh khủng, à phải, mùi bánh mì nướng và mọi thứ mùi khác nữa. Annabelle hít một hơi thật sâu qua đường miệng để không phải nghĩ thấy bất cứ thứ mùi gì sẽ khiến cô phải vùng chạy đi tống hết mọi thứ ra, rồi xoay người lại trong vòng tay Mike.

Anh vẫn chưa hết bực bội. “Anh không thích ý tưởng Becca sống chung với Rich chút nào.”

“Thật tiếc, nhưng Becca không hề hỏi ý kiến hay xin phép anh. Hơn nữa, chuyện này cũng chỉ là tạm thời thôi. Dù sao cô ấy cũng sẽ dành phần lớn thời gian ở chỗ ngôi nhà đá nâu.”

Mike không nói gì, nhưng Annabelle biết anh đang không vui.

“Hãy làm ơn vì tất cả mọi người và giữ các cảm xúc lại cho riêng anh. Nếu không, anh sẽ làm phật ý em gái anh, anh trai em, hoặc cả hai người.” Cô đưa hai tay quàng lấy cổ anh, hôn anh tới khi cô cảm nhận được toàn bộ tâm trạng căng thẳng đã biến mất khỏi cơ thể anh, và một trạng thái căng cứng khác xuất hiện để thay thế.

Ai đó sau lưng họ vừa đang hăng. Annabelle giật mình. Chỉ có duy nhất một người có kiểu đang hăng như thế. Cô Rose.

“Vào ăn tối thôi. Hai cháu đã có một đứa nhóc rồi. Hãy nghỉ ngơi đôi chút đã. Thế nào?”

Rich nấn ná lại sau bữa tối. Anh có cảm giác thật lạ lùng khi phải quay trở về căn hộ. Anh chưa bao giờ là một gã nhạy cảm, nhưng cũng phải thú nhận rằng chẳng thoải mái gì khi phải sống chung với một người đã tuyên bố công khai cô chẳng ưa gì anh. Anh cũng không dám chắc tại sao nữa. Anh là một gã đàn ông dù gì cũng khá dễ ưa. Nhưng có điều gì đó ở anh đã khiến Becca cực kỳ khó chịu.

“Annabelle?” Quái thật, trông cô nàng như thể đang gà gật ngủ.

“Hả?”

“Em nghĩ tại sao Becca không thích anh?”

“Cô ấy không thích anh?”

“Không. Cô ấy đã thừa nhận hôm trước.”

Annabelle lấy một chiếc gối lót sau lưng. “Em không biết nữa. Anh đã nói gì với cô ấy vậy?”

Rich nhớ lại. Anh đã rất cương quyết trong việc khẳng định căn hộ thuộc về anh; chắc hẳn anh nên tỏ ra lịch sự hơn trong chuyện đó. Nhưng thật khó lòng nhớ ra nên cư xử một cách lịch thiệp khi bạn đang đứng trần như nhộng. “Chỉ là anh và cô ấy có một bất đồng trong việc xác định xem căn hộ thuộc về ai. Cô bạn em quả là không thể chịu nổi.”

“Phải rồi. Khi cô ấy nghĩ mình đúng, chẳng thể nào nói lý được với cô ấy. Em ngạc nhiên là cô ấy không tống anh ra khỏi cửa đấy.”

“Cô ấy đã cố thử. Nhưng anh và cô ấy đã đi tới thỏa hiệp.” Sau đó anh còn ôm cô nàng ngủ.

“Sẽ mất một thời gian, nhưng cô ấy sẽ bình tĩnh lại. Rồi anh xem.”

“Anh không biết nữa. Cô bạn em dường như thực sự là một người khó gần.”

Cũng không thể ngăn được anh tự biến mình thành một gã ngốc thực sự khi làm cả nhà bếp ngập trong bong bóng xà phòng. Mà đó cũng không hoàn toàn là lỗi của anh. Cô nàng đã chẳng hề đả động gì tới hai loại xà phòng khác hẳn nhau. Dẫu vậy, rõ ràng cô nàng không hề nghĩ anh là người thông minh sáng láng nhất trên đời. Bình thường ra anh cũng chẳng buồn bận tâm, nhưng anh không hề muốn trải qua ba tháng tiếp theo bên cạnh ai

đó nghĩ chẳng thể nào nói lý được với cô ấy. Em ngạc nhiên là cô ấy không tổng anh ra khỏi cửa đấy.”

“Cô ấy đã cố thử. Nhưng anh và cô ấy đã đi tới thỏa hiệp.” Sau đó anh còn ôm cô nàng ngủ.

“Sẽ mất một thời gian, nhưng cô ấy sẽ bình tĩnh lại. Rồi anh xem.”

“Anh không biết nữa. Cô bạn em dường như thực sự là một người khó gần.”

Cũng không thể ngăn được anh tự biến mình thành một gã ngốc thực sự khi làm cả nhà bếp ngập trong bong bóng xà phòng. Mà đó cũng không hoàn toàn là lỗi của anh. Cô nàng đã chẳng hề đả động gì tới hai loại xà phòng khác hẳn nhau. Dầu vậy, rõ ràng cô nàng không hề nghĩ anh là người thông minh sáng láng nhất trên đời. Bình thường ra anh cũng chẳng buồn bận tâm, nhưng anh không hề muốn trải qua ba tháng tiếp theo bên cạnh ai đó nghĩ rằng chỉ số IQ của anh cũng chỉ tương đương với một con amip.

“Cô ấy không dễ dàng tin tưởng người khác. Chuyện này bắt nguồn từ xuất thân của cô ấy.”

Rich nhấp một ngụm bia và nhìn Annabelle qua phía trên miệng cốc bia của anh. “Hả?”

Annabelle mở mắt ra. “Cô ấy đã bị tổn thương khá nhiều. Anh biết đấy, Becca có tiền. Gia đình Larsen là một gia đình có ảnh hưởng. Một phụ nữ ở vị trí của cô ấy cần tự hỏi liệu một gã đàn ông đang quan tâm đến bản thân cô ấy, hay nhắm tới tài khoản ngân hàng và vị thế xã hội của cô ấy. Hãy nói là cô ấy không may mắn lắm với những người đàn ông. Em hy vọng tình hình sẽ cải thiện khi giờ đây cô ấy đã rời khỏi Philadelphia. Gia đình cô ấy thực sự rất có tiếng tăm tại đó. Cô ấy không thể thoát ra khỏi vòng ảnh hưởng.”

“Nếu cô bạn em có nhiều tiền đến thế, tại sao trông cô ấy chẳng có vẻ gì là vậy cả? Trời ạ, hôm qua trông như cô ấy nhận quần áo từ một tổ chức từ thiện vậy. Tại sao cô ấy phải sống chết tranh giành căn hộ như thế? Tại sao cô ấy không tới ở Plaza hay nơi nào đó tương tự?” Annabelle đảo mắt. “Hây, đó là vì chuyện có tiền không hề biến cô ấy thành một ả ngu ngơ được nuông chiều. Điều đó đã trở thành một chủ đề tranh cãi nảy lửa giữa cô ấy và bà mẹ. Hẳn đó là một trong những lý do tại sao cô ấy không tới Plaza. Cô ấy biết điều gì quan trọng trong cuộc sống, và rõ ràng tiền bạc không nằm trong top mười.”

Một lát sau, Mike gia nhập với hai người trong căn phòng họp mặt của gia đình. Họ cùng nhau chuyện trò trong cả giờ đồng hồ sau đó, trong khi Mike bóp chân cho Annabelle. Hai vợ chồng luôn rất âu yếm bên nhau, và thế là đủ để Rich cảm thấy gần như ghen tỵ. Anh cố hình dung ra mình và Gina gắn bó với nhau như thế, và chịu không tài nào làm được.

Buổi sáng thứ Hai hé rạng, lạnh ngắt và âm u. Becca nằm trần trọc. Chúa ơi, cô cần kiếm một cái giường thực sự. Cô sẽ không thể sống sót nổi ba tháng trong tình trạng này. Nếu không phải chiếc đệm nhồi bông lổn nhổn khiến cô không chớp mắt nổi, thì đó là ý nghĩ Rich đang trần như nhộng ở ngay phòng bên cạnh, hay tiếng Tripod ngáy gừ gừ hoặc đòi ăn. Con vật hôi hám ngồi chễm chệ trên ngực cô và kêu tướng lên, và khi cách đó không có hiệu quả, nó quay sang cắn mũi cô.

“Được rồi. Tao sẽ cho mày ăn.” Cô đẩy con mèo khỏi ngực, lăn ra khỏi chiếc giường bất đắc dĩ chỉ cao hơn mặt sàn có mười phân rồi vấp ngón chân vào chiếc đệm đáng nguyên rủa. Cô mặc vào người một chiếc áo khoác bằng len lông cừu, chuồn ra khỏi căn phòng chật chội nhất thế gian và đâm sầm vào Rich cùng món cà phê của anh ta. ờn Chúa, món cà phê không nóng, nhưng dù sao vẫn ướt sũng, và tươi đầy lên phía trước chiếc áo của cô.

“Chết tiệt. Becca, tôi xin lỗi!”

“Không, là lỗi của tôi.” Cô kéo chiếc áo ướm ra khỏi khuôn ngực mình trong lúc trong khi Rich chồm nhẹ lên chiếc áo với... cái quái gì thế này? Anh ta cầm trong tay một chiếc khăn tay. Giống như bố cô vẫn dùng. Cô chưa từng thấy qua một gã đàn ông nào đã trưởng thành mà vẫn dùng khăn tay. À phải, ít nhất là những gã chưa bị còng lưng. Cô đẩy tay anh ta ra. “Đây chỉ là một cái áo cũ thôi mà. Đừng bận tâm.”

Cô vuốt mấy sợi tóc đang lòa xòa vướng xuống mắt và thực sự tận mắt nhìn thấy Rich. Anh ta đã vào vai bác sĩ Jekyll và ông Hyde[11]. Anh chàng Richie mà cô từng biết qua dịp cuối tuần đã biến mất hoàn toàn. Anh ta giờ đây hoàn toàn lột xác thành tiến sĩ Ronaldi, Quý ông Một màu. Anh ta đi một đôi giày cực bảnh, mặc quần màu xám, một chiếc áo len lông cừu màu xám mà cô rất ngứa ngáy muốn áp tay vào, và một chiếc áo khoác màu xám hấp dẫn một cách trơ tráo. rất phong độ và cuốn hút, theo đúng phong cách Hugo Boss sành điệu. Quý quái thật, nếu cô có được những ông giáo sư như thế này ở trường đại học, cô đã chẳng bao giờ bỏ tiết. “Tôi có làm bản ra anh không?”

[11] Nhân vật trong một tác phẩm nổi tiếng của R.L.Stevensons.

“Bản ra tôi, cái gì cơ?”

“Cà phê. Tôi có làm bản cà phê lên người anh không?” Cô chẳng thể dừng được. Cô lướt bàn tay trên ngực và các múi cơ bụng của anh ta, tìm xem có đám ướm nào không - à phải, ít nhất đó cũng là cái cơ cô đưa ra. Cô có thể nói gì đây? Cô là một nhà điêu khắc và có xúc giác rất nhạy bén. Cảm giác khi sờ trên chiếc áo thật mê hồn, và cảm giác những múi cơ bụng của anh ta khẽ lay động khi cô chạm vào cũng vậy.

Rich bật cười. “Không, tôi nghĩ là cô đã hứng trọn vẹn tất cả. Tôi thực sự xin lỗi. Tôi có thể giúp cô lau sạch nó, nhưng quả thực tôi có việc phải đi ngay, nếu không tôi sẽ bị muộn giờ. Tôi có việc tại văn phòng khoa đầu

giờ sáng nay, sau đó có giờ lên lớp. Thường dùng để ám chỉ hai mặt tính cách khác nhau của cùng một con người. Tối nay tôi sẽ nấu bữa tối.”

“Thật chứ?”

“Chắc chắn. Tôi chưa bao giờ thử, nhưng liệu có khó đến mức ấy không?”

Anh tựa người vào tường. “Tôi không biết nữa.”

“Rich, anh không chỉ “nấu bữa tối”. Anh cần lên kế hoạch trước về các món ăn, lập danh sách các nguyên liệu, và từ đó lên danh sách những gì cần mua sắm.

Anh muốn đảm bảo rằng thực đơn sẽ cân bằng, anh biết đấy, một món đạm, một món tinh bột, một vài loại rau.”

“Okay, được thôi, chúng ta có thể cụ thể hóa tất cả sau. Cô có muốn gặp tôi ở chợ sau giờ làm để mua thứ gì đó không?”

Becca thờ ờ hất ra. Cô không biết mình đang muốn bóp chết anh ta hay ôm chầm lấy anh ta nữa. Anh ta thật không biết đâu mà lường. “VẬY là chúng ta sẽ đi chợ cùng nhau?”

Rich nghiêng đầu nhìn cô đầy trêu chọc. “Hai người gặp nhau ở chợ để cùng mua đồ cho bữa tối là chuyện vẫn thường xảy ra mà. Cô thấy sao nếu tôi gọi cô trước khi tôi rời khỏi văn phòng và ấn định cụ thể thời điểm gặp nhau. Cô có việc gì phải đi loanh quanh không?”

“Có. Tôi phải tới kiểm tra quá trình phá dỡ ở chỗ ngôi nhà đá nâu, nhưng tôi sẽ quay lại đây chiều nay.”

“Tốt. Tôi sẽ gọi cô sau.”

Rich nhăn răng cười và nhướn một bên lông mày lên trước khi cúi xuống cầm chiếc cặp anh ta đã đặt xuống lúc định lau cà phê cho cô. Khi anh ta đứng thẳng người lên, cô chợt cảm thấy sự thôi thúc kỳ quặc nhất trên đời giục giã cô ôm hôn tạm biệt anh ta. Becca lùi lại một bước. “Được rồi. Chúc một ngày tốt lành!” Chết tiệt, cô cần phải lau khô người, thay đồ, và mua cho bằng được một cái giường ra hồn; khi đó may ra cô có thể ngủ được một giấc đúng nghĩa.

Tripod lại gào lên và cào vào chân cô. “Okay, okay, trước tiên tao sẽ cho mày ăn. Đã có ai từng nói cho mày hay mày thực sự là một cái nhọt giữa mông chưa hả?”

Tripod trả lời xác nhận và lò cò đi theo cô vào bếp.

Sau khi con mèo đã được cho ăn, cà phê được pha xong, và đồng hồ báo thức Rich để lại trong phòng tắm được dọn dẹp tươm tất, Becca nằm xuống trường kỷ với cốc cà phê lúc này chỉ còn hơi âm ấm và danh sách những việc phải làm. Nằm trên cùng trong danh sách này là đi mua một chiếc giường. Có Chúa chứng giám, cô không muốn phải ngủ trên chiếc đệm nhồi bông đó thêm một lần nào nữa. Cô cũng cần ghé qua chỗ ngôi nhà kiểm tra tiến độ của công ty cô đã ký hợp đồng thuê phá dỡ tầng ba và tầng bốn, nơi căn hộ mới và xưởng làm việc của cô sẽ được xây dựng. Cô có thể lấy luôn chiếc bàn làm việc khi ghé qua đó. Cô đã thấy thiếu vắng một chỗ nơi cô có thể nặn đất sét và phác thảo những ý tưởng xuất hiện trong một giấc mơ đêm hôm trước trong hai phút cô thực sự ngủ. Và nhiệm vụ thứ ba là lướt qua các bản trình chiếu mà cô sẽ dùng để thuyết trình trước các chủ phòng triển lãm trong khu vực về các tác phẩm của mình. Nhiệm vụ cuối cùng, và chắc chắn là khó khăn nhất, trong danh sách là gọi điện cho bố cô.

Ông đã gửi email cho cô báo rằng ông đang có mặt trong thành phố và muốn gặp cô vào bữa trưa. Tính tới mấy tháng gần đây, đã gần hai năm nay họ không nói chuyện với nhau, kể từ tang lễ của Chip, anh trai cô. Ông và mẹ của cô đã làm cho Annabelle, vợ chưa cưới của Chip và cũng là người

bạn thân nhất của cô, phải khổ sở thêm rất nhiều, dù rằng vốn dĩ cô đã đủ bất hạnh rồi. Không gì có thể biện hộ cho việc đó. Từ khi bố mẹ cô ly dị, và bố cô tìm lại được tình yêu cũ của ông và phát hiện ra đứa con trai ông chưa bao giờ biết đến sự tồn tại, dường như ông đã trở lại là một con người đúng nghĩa, ông cũng nói muốn có mặt trở lại trong cuộc sống của cô.

Becca rất vui khi bố cô tìm được hạnh phúc sau ngần ấy năm, song điều đó không có nghĩa là cô cảm thấy thoải mái với con người mới được cải thiện của bác sĩ Christopher Larsen. Hai người chưa bao giờ thực sự gần gũi, và kể từ sau cái chết của anh trai cô, thậm chí cả những cuộc điện thoại bắt buộc vào dịp sinh nhật và kỳ nghỉ cũng thôi không còn được duy trì. Giờ đây, có vẻ như bố cô cảm thấy có chuyện gì đó không ổn nếu họ không nói chuyện với nhau mỗi tuần một lần. Cô dành phần lớn những cuộc đối thoại chẳng thoải mái chút nào đó để giải thích rằng cô ổn cả, cô không hề lẩn tránh ông hay tức giận, và cô rất xin lỗi vì đã không nghĩ tới chuyện gọi điện thoại. Có vẻ như bố cô cho rằng, vì giờ đây ông luôn sẵn sàng dành cho cô, cô sẽ phải tự động cần đến ông. Vậy đấy, cô không hề cần ông. Ông đã được đoán chắc về điều đó. Đã có lúc cô từng cầu nguyện để có được sự quan tâm của bố mình, nhưng con thuyền đó đã một đi không trở lại.

Becca mặc vào người một chiếc quần ống rộng - không sang trọng gì lắm, nhưng cũng không phải một chiếc quần jean xuềnh xoàng - một chiếc áo sơ mi kiểu Pháp, một chiếc áo len lông cừu rộng trên cỡ may theo kiểu nam giới. Không phải Becca sở hữu một chiếc áo len kiểu nam giới thực sự thuộc về một anh bạn trai. Cô thêm một dấu ưu điểm nữa vào phía ủng hộ trong cuộc so sánh của cá nhân cô giữa “bạn trai bằng xương bằng thịt và bạn trai chạy bằng pin”. Các chàng BOB[12] không hề sở hữu tú quần áo mà một cô gái có thể nhón ra vài món đồ.

[12] Battery Operated Boyfriend: Bạn trai chạy bằng pin.

Cô lướt đọc danh sách liên lạc trong điện thoại di động của mình để tìm số điện thoại của bố. Có khi cô còn chưa lưu lại cũng nên.

“Xin chào!”

Becca xem đồng hồ. Đã gần chín giờ. “Con chào bố. Con có đánh thức bố không vậy?”

“Không,” bố cô thì thầm. “Giữ máy nhé.” Một cánh cửa khẽ đóng lại. “Tốt hơn rồi. Con có khỏe không, Rebecca?”

Không chỉ tò mò sao? “Ồn cả. Con chuẩn bị ra ngoài đây. Con chỉ gọi lại khi nhận được cuộc gọi của bố thôi.”

“Phải rồi. Con định làm gì hôm nay?”

“Con đi mua một chiếc giường, sau đó con cần kiểm tra xem việc phá dỡ được thực hiện ra sao tại ngôi nhà đá nâu.”

“Hay lắm. Colleen và bố sẽ gặp Mike và Annabelle tại đó để ăn trưa. Con có thể cùng tham dự. Sẽ giống như...” những từ kiểu như một gia đình lớn hạnh phúc được giữ lại không nói ra, nhưng đó là điều bố cô muốn, “rất vui được gặp con. Con có thể cho chúng ta xem kế hoạch của con cho căn hộ mới cũng như xưởng làm việc mà con và Annabelle sẽ cùng chia sẻ.”

“Con không biết...”

“Con vừa nói sẽ ghé qua đó mà, và kiểu gì con cũng phải ăn.”

Ông đã bắt thóp cô. Cô thầm ghi nhớ để tránh bị mắc bẫy trong tương lai. “Okay. Con sẽ có mặt vào khoảng 12 giờ 30.”

“Sẽ là 12 giờ 30. Và Rebecca này...”

“Vâng?”

“Cảm ơn con.”

Becca chui vào chiếc áo khoác da, khoác túi xách lên vai, đeo kính mát vào. “Có gì đâu bố. Hẹn gặp bố trưa nay. Tạm biệt bố.” Cô ngắt cuộc gọi, nhét điện thoại di động vào ngăn ngoài túi xách rồi ra ngoài, khóa trái cửa lại.

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Becca lách vào khu vườn phía sau ngôi nhà đá nâu để kiểm tra tiến độ của đám công nhân trước khi họ biết sự xuất hiện của cô. Chiếc thùng lớn đựng phế thải được đưa đến hôm trước bây giờ đã gần đầy tràn. Đưa tay che mắt cho khỏi chói nắng, cô kiểm tra cấu trúc ngôi nhà. Nó có một bộ khung rất tốt, hay đó là những gì ông kiến trúc sư đã nói.

Becca đã tỉ mỉ cứu lại mọi thứ đáng giữ, bao gồm toàn bộ đồ trang trí nội thất, mặt lò sưởi và hệ thống đèn chiếu sáng, lúc này đang được tháo dỡ ra lau rửa lại. Nếu may mắn, phần lớn chúng có thể tận dụng lại được. Nếu coi lượng tiếng động âm ỉ đang vang lên là điều gì đó có thể bỏ qua thì quá trình phá dỡ tầng ba và tầng bốn đang diễn ra trôi chảy. Cô lùi lại một bước để tránh khi một đồng mảnh vụn tuôn ra từ chiếc ống lớn chạy từ một cửa sổ trên tầng ba xuống thùng đựng phế thải.

Cô đảo nhanh một vòng cùng người giám sát và nhờ ông giúp cô đưa các phần của chiếc bàn chuyên dụng cho các nhà điêu khắc của cô xuống xe. Cô đã để nó lại đây trong lần ghé qua trước và thực sự ngạc nhiên nhận ra cô thấy thiếu vắng nó đến mức nào, mặc dù cô đã dùng phần lớn dịp cuối tuần vừa rồi tại nhà để đóng gói đồ đạc. Cô dùng chiếc bàn nhỏ đó vào mọi việc. Nó có một mặt trên nghiêng rất thích hợp cho việc phác thảo, nhưng khi tháo bỏ mặt trên đó đi, chiếc bàn đủ chắc chắn để đặt đất sét lên đó. Chiếc bàn không được đẹp lắm, nhưng vô cùng hữu dụng, và cô luôn nghiêng hoàn toàn về công dụng. Điều tuyệt nhất là khi chiếc bàn được tháo rời ra. Khi đó nó đủ nhỏ để nằm khít trong cốp chiếc BMW Z4 Roadster nhỏ nhắn của cô.

Cô cảm ơn người giám sát, đóng cốp xe lại, rồi khóa xe. Giờ tất cả những gì cô phải làm là cố chịu đựng qua một bữa trưa chắc chắn sẽ không mấy thoải mái trước khi dành phần còn lại của buổi chiều cho công việc. Cô đã sắp xếp lại đồ đạc trong căn phòng của mình, vậy nên tất cả những gì cô phải làm khi quay về là lắp chiếc bàn lại rồi đẩy nó vào góc.

Đã gần tới giờ hẹn gặp với bố cô.

Becca áp một bàn tay lên bụng, buộc nó phải dịu lại. Những buổi tụ tập gia đình kiểu này luôn khiến cô bồn chồn. Dùng chìa khóa của mình, cô mở cửa vào ngôi nhà đá nâu, đi thang máy lên căn hộ của Annabelle và Mike trên lầu hai. Cô gõ cửa trước khi bước vào.

“Em gái anh tới rồi đây. Mọi người đến cả rồi chứ?” Becca đặt túi xách lên chiếc bàn kê ngoài phòng chờ, và gặp Mike cùng Annabelle khi hai người đang đi vào phòng khách. “Hai người trông xanh quá.” Mike khoác tay quanh người Annabelle.

“Cô ấy cảm thấy không được khỏe.”

Becca nhìn từ người này qua người kia. “Chẳng lẽ những cơn nghén buổi sáng cũng dễ lây vậy sao?”

Annabelle tựa đầu trên vai Mike. “Trông thì vậy thôi. Mình từng nghe tới chuyện cảm thấy đau vì cảm thông, nhưng buồn nôn vì cảm thông thì chưa.”

Becca xoa hai bàn tay vào nhau. “Vậy là tất cả chúng ta rất cuộc đều nôn mửa?”

Mike cau mày bực bội, và từ vẻ mặt bên ngoài, Annabelle có vẻ đang phải gồng mình lên cố hết sức để không bật cười. Cô vỗ lên lưng Mike. “Có vẻ là vậy đấy.”

“Một chuyện tốt đấy.” Becca mặc áo khoác lên lưng ghế sofa. “Vừa đúng giờ cho bữa trưa. Mà nhân tiện, trông cậu tuyệt lắm. Mình rất thích màu nước da xanh xao của cậu nổi bật trên nền đỏ tía của chiếc áo. Rất Lilly Pulitzer”

Annabelle bật cười. “Hẳn là cậu phải biết rồi. Cậu làm gì ở đây vậy?”

“Tối ăn trưa cùng mọi người. Bố mình nói ông và Colleen cũng sẽ qua đây.” Cô nhìn từ Mike qua Annabelle. “Hai người vẫn định ăn trưa đấy chứ?”

Mike đỡ Annabelle ngồi xuống ghế sofa rồi đi về phía bếp. “Belle chỉ ăn khoai tây nướng và hamburger hiệu Five Guys cùng khoai tây rán thôi.”

“Đó là những thứ duy nhất mình có thể giữ lại trong dạ dày, vậy nên đừng cắt đường ăn uống của mình.”

Anh cô quay trở lại, đưa cho Becca một chai nước, đặt một chai nữa lên bàn cà phê rồi ngồi xuống bên Annabelle, đưa cho cô chiếc ly đựng một thứ nước trông như trà gừng. “Nào, uống thứ này đi. Bằng nhiệt độ phòng - như em thích.” Annabelle nhấp một ngụm trong khi Becca làm bộ kinh hoàng. “Eo ôi. Soda ở nhiệt độ phòng ư?”

Mike nhún vai. “Bất cứ thứ gì phù hợp.” Becca không tìm được dẫn vật ông anh cô. “Nếu thứ đó tốt đến thế, có lẽ anh cần phải thử qua ít nhiều. Có vẻ như anh cũng cần tới nó lắm.”

Anh cô khoác tay quanh người Annabelle. “Vui nhỉ.”

Trong toàn bộ những gì dính dáng đến gia đình, đây thực sự là phần làm cô thấy thoải mái. Cô và Mike rơi vào đúng một mối quan hệ anh trai - em gái điển hình - cho dù họ đã khởi đầu mối quan hệ trễ mất hai mươi sáu năm - và Annabelle từ chỗ là người bạn thân nhất của cô trở thành chị dâu,

một điều cũng thật tuyệt. Giá như mối quan hệ với bố mẹ cô cũng được êm đềm như thế.

Annabelle có vẻ như đã cảm thấy dễ chịu hơn. Cô đặt cốc soda lên bàn, quay người lại tựa lưng vào Mike, khuôn mặt cô rạng lên đầy vẻ tinh quái. Becca gồng mình lên chuẩn bị chống đỡ.

“Các bài học của Vị Thần Nội Trợ diễn ra thế nào rồi?” Khi Mike cắn nhả, Annabelle lập tức buộc ông chồng phải im lặng bằng một cái nhìn. “Rich nói anh ấy rửa bát đĩa. Mình đã sống với anh ấy không biết bao nhiêu năm trời mà chưa từng một lần thấy ông anh mình động tay động chân vào bất cứ việc gì trong bếp ngoài ăn và uống trực tiếp từ các hộp sữa hay các lon nước cam, và bày ra một đống bừa bộn. Làm thế nào cậu thực sự buộc ông anh mình dọn rửa thứ gì đó được?”

Becca uống nước và nhún vai. “Anh cậu yêu cầu mình bày cách làm cho anh ta. Mà mình còn xa mới là người làm nản lòng ai đó muốn học nấu ăn, lau dọn và giặt giũ. Mình chỉ hy vọng cuộc phiêu lưu đầu tiên của ông anh cậu với việc rửa bát không phải là khởi đầu của một xu hướng, cho dù anh ta đã thành công trong việc làm sàn nhà bếp trở nên sạch đến mức mình chưa từng thấy sạch hơn thế bao giờ.”

“Sàn nhà?”

Tiếng gõ cửa vang lên báo hiệu sự xuất hiện của Christopher và Colleen. Với Mike là bố mẹ anh, còn với Becca là bố cô và người phụ nữ không bao lâu nữa sẽ trở thành mẹ kế của cô, nếu suy đoán qua dáng vẻ của hai người. Thực ra Becca cũng chẳng gặp rắc rối gì với Colleen, à phải, ngoại trừ việc bà luôn ôm chầm lấy cô mỗi lần gặp mặt. Tất nhiên, chẳng qua đó là thói quen của Colleen. Bà luôn ôm chầm lấy tất cả mọi người, và hôm nay cũng không phải là ngoại lệ.

Mike ra mở cửa, đỡ lấy áo khoác cho hai người. Vừa thoát khỏi chiếc áo khoác của mình, Colleen đã bước ngay tới chỗ Annabelle, ôm hôn cô, rồi đưa cho cô một gói gì đó béo ngậy tỏa mùi thơm thật thiên đường. Bà vỗ nhẹ lên bụng Annabelle. “Bánh hamburger Five Guys và khoai tây rán cho bà mẹ và bé con.”

Khi Mike căn nhắc gì đó về dinh dưỡng, bà ra lệnh cho anh im lặng trong lúc ôm lấy anh, hôn lên má anh, sau đó lau vết son dính trên đó. “Khi mẹ mang bầu con, mẹ cũng chẳng ăn được nhiều nhận gì cho cam. Tất cả những gì mẹ muốn là bí tết và đậu hạt. Mẹ đã rất ngạc nhiên khi con không ra đời với một lớp da cứng đơ.”

Becca là người tiếp theo trong màn chào đón, vậy là đến lượt cô tiếp nhận những cái ôm của Colleen rồi sau đó là Christopher. “Con chào bố.”

“Becca, được gặp con thật vui!” ông ngượng nghịu vỗ vai cô.

Trời ạ, Colleen chắc hẳn đã thành công trong nỗ lực của bà nếu bà đang cố biến bố cô thành một người biết thể hiện những cử chỉ quan tâm trù mẫn.

“Con cũng rất vui được gặp bố.”

Năm người ngồi xuống nhìn nhau một hồi khá lúng túng cho tới khi Annabelle lấy một miếng khoai tây rán ra khỏi túi nhâm nhi. “Không biết mọi người thấy thế nào, chứ con sắp chết đói rồi đây. Sao chúng ta không ăn trước khi tất cả nguội hết mất?”

Mike bật cười. “Bọn con chỉ chuẩn bị có salad và sandwich thôi. Mà chúng thì đã nguội sẵn rồi.”

Bố của họ đã có vẻ thoải mái hơn, đưa bàn tay đặt lên phần dưới lưng Colleen rồi đi theo Annabelle vào phòng ăn. Mike có vẻ không được vui. Becca không dám chắc nguyên nhân là do chế độ ăn của Annabelle hay do

bàn tay của bố cô trên lưng mẹ anh. Dù thế nào đi nữa, Mike sẽ phải chấp nhận làm quen với cả hai chuyện này.

Becca giúp Mike lấy thức ăn bày lên bàn trong khi Annabelle và Colleen chuẩn bị đồ uống, và bố cô trông có vẻ không được thoải mái. Cô chợt thấy ái ngại cho ông. “Bố, con rất ngạc nhiên khi biết bố đang ở trong thành phố. Bố đang nghỉ vài ngày ở đây sao ?” Cô ngồi xuống, xúc một thìa đầy salad khoai tây vào bát rồi đưa cho ông.

“Phải, bố tới để dành một thời gian ở bên Colleen và nối lại quan hệ với vài người bạn, bố cũng muốn biết con thu xếp ổn định cuộc sống của mình ra sao.”

“Thật thế sao?”

Colleen bước lại sau lưng cô, đưa bàn tay lướt trên hai vai Becca trước khi ngồi xuống cạnh Christopher. “Tất nhiên là vậy rồi. Cháu là con gái ông ấy, và ông ấy rất yêu cháu.”

Becca gật đầu như một cô gái ngoan và lấy một chiếc sandwich cho mình. Cô không biết nên nói gì về chuyện đó nữa. Tất nhiên ông yêu cô theo cách riêng của ông. Cô mỉm cười với bố. “Con đang sử dụng chung căn hộ cũ của Annabelle với Rich, anh trai chị ấy.”

“Anh chàng giáo sư tâm lý ư?”

“Đúng rồi. Chỉ là tạm thời cho tới khi căn hộ của con ở tầng trên hoàn tất, và chỗ đó cũng đủ gần để con có thể để mắt tới quá trình xây dựng ở đây.”

Bố cô lấy thêm một ít sốt mayonnaise lên chiếc sandwich của ông. “Con sẽ làm việc ở đâu?”

“Con đã hoàn tất tác phẩm cuối cùng ở chỗ căn gác cũ, và con không muốn bắt đầu cái gì đó quan trọng cho tới khi chuyển tới xưởng làm việc mới. Con đang thực hiện một vài thể nghiệm sơ bộ, tìm ý tưởng cho tác phẩm tiếp theo của mình, vẽ phác thảo, dựng mô hình, soát lại các bản trình chiếu, đại loại là những việc như thế.”

“Con có thể tận dụng thời gian này để tìm thị trường cho các sáng tác của mình.”

“Con vẫn luôn làm như thế. Hiện tại con đang chuẩn bị có cuộc gặp với một chủ phòng triển lãm ngay tại đây, tại Park Slope, vào cuối tuần này, nhưng đồng thời con cũng rất bận rộn với chuyện xây dựng ở đây.”

“Con sẽ phải quảng bá các tác phẩm của con tới nhiều hơn chỉ một ông chủ phòng triển lãm, Becca, nếu con muốn đạt được điều gì đó trong sự nghiệp của mình. Đó là lý do tại sao bố đã nói chuyện với một người bạn cũ. Ông ấy rất quan tâm tới việc triển lãm các tác phẩm của con.”

Becca lắc đầu. “Bố thuyết phục một người bạn triển lãm tác phẩm của con mà chưa từng xem qua chúng sao?” Cô đang dần cảm thấy nóng mặt. Bố cô vẫn bận bịu chuẩn bị chiếc sandwich của ông nên không hề nhận ra.

“Ông ấy còn nợ bố. Bố đã giúp con trai ông ấy vào được trường y. Ông ấy nói nếu có lúc nào đó bố cần điều gì...” ông ngẩng lên và rồi cuộc cũng nhận ra có điều gì đó không ổn với đề xuất của mình.

Becca lau miệng, đồng thời cố bình tĩnh lại. Nói ra những gì cô đang nghĩ hẳn không phải là ý tưởng hay nhất, nhưng chuyện bố cô nhét các tác phẩm của cô vào tay một nhân vật được trọng vọng của giới mỹ thuật để trang trải một món nợ cũ cũng chẳng hay ho gì. Không phải vì cô biết người đó là ai, nhưng theo kinh nghiệm của cô, những người thực sự thành công luôn đi thành nhóm. Bố cô sẽ không bao giờ chịu hạ mình cầu cạnh

một hiệp hội với ai đó không thuộc hạng thượng thừa trong lĩnh vực kinh doanh hay chuyên môn của người đó. “Không, con cảm ơn bố.”

Hay làm sao, giờ thì bố cô thực sự đã bị bẽ mặt. “Ý con là sao với “Không, con cảm ơn bố”? Bố đã phải tác động tới rất nhiều chỗ để giành lấy cho con cơ hội này.”

“Con chưa bao giờ đề nghị bố giúp đỡ. Không phải vì bố sẵn sàng đề nghị mà con sẵn sàng chấp nhận. Con đã nói đi nói lại với bố đến phát chán lên rằng một trong những lý do con chuyển tới sống ở đây là để tìm chỗ đứng trong giới nghệ thuật New York bằng chính năng lực của mình. Con không cần bố phải giúp đưa tác phẩm của con tới chỗ ai đó chỉ vì ông ta còn nợ bố. Nếu bố thu xếp một cuộc gặp gỡ để giới thiệu thì hoàn toàn khác, điều đó hẳn sẽ rất có ích. Còn điều bố làm đúng là một sự sỉ nhục.”

Cô nhìn chăm chăm vào bố mình, trong khi ông dành cho cô cái nhìn đúng như cách ông vẫn nhìn cô ngày bé khi cô làm điều gì khiến ông không vui.

“Có gì sai ở đây, bố? Chẳng lẽ bố nghĩ con bất tài đến mức không đứng nổi trên chân mình sao?” Cô đưa tay lên. “Bố biết mà, không cần mất công trả lời làm gì. Điều bố làm đã quá hiển nhiên. Con đoán việc con giàu có là một điều rất tốt, đúng không? Như thế bố sẽ không bao giờ phải lo con gái bố phải trở thành một nghệ sĩ bất tài đói ăn.” Becca đứng dậy, đặt khăn ăn xuống cách bữa trưa cô còn chưa động đến. Cả Mike và bố cô cùng đứng dậy. Quả là các quý ông lịch thiệp. “Mình rất xin lỗi, Annabelle. Mình cần phải đi. Mình sẽ gọi cho cậu sau.”

Annabelle gật đầu. Tất nhiên, cô hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bố Becca ném khăn ăn của ông xuống bàn, đẩy chiếc ghế ra sau. Rồi cả Colleen cũng đứng dậy. “Christopher, cứ để con bé đi. Anh có thể xin lỗi sau, khi nó đã có thời gian để bình tâm lại.”

“Cái gì?” Tiếng gắt giận dữ của ông theo chân Becca rời khỏi phòng. Thật không may, Mike cũng nổi cáu.

“Em biết rõ bố rất ghét chuyện em không cần cả tiền lẫn sự giúp đỡ của ông, đúng không nào?”

Becca chẳng thể nói nên lời. Cô đã sắp òa khóc, và điều cuối cùng cô muốn làm lúc này là la lối om sòm. Cô gật đầu.

Mike ôm chậm lấy em gái anh. “Anh tự hào về em. Nhưng hãy nhớ, đôi khi những người đàn ông không sao tránh khỏi làm vài điều ngu ngốc vì những người phụ nữ họ yêu quý, thậm chí kể cả khi người phụ nữ ấy là con gái họ. Em sẽ bình tâm lại chứ?”

Cô gật đầu trong vòng tay anh. “Em không sao.”

Mike dành cho cô một nụ cười gượng gạo trông thật giống nụ cười của bố cô. “Có chuyện gì buồn cười lắm sao?”

“Anh vừa nghĩ rằng anh hy vọng mình có con trai.” Anh hôn lên má cô. “Anh sẽ gọi cho em sau.”

Becca ra về với một nụ cười trên khuôn mặt cho tới khi cửa thang máy khép lại, sau đó cô quay về nhà, bắt tay vào lắp chiếc bàn làm việc. Cô cần làm gì đó với những tảng đất sét.

Rich đặt chiếc cặp xách lên mặt bàn giáo viên trong phòng học, lấy các ghi chú cho bài giảng cùng bài kiểm tra mà cuối cùng anh cũng đã chấm xong ra. Anh trả bài cho sinh viên khi họ bước vào lớp. Từ vẻ mặt của họ, có thể thấy sinh viên của anh đã biết trước với mức độ chính xác đáng kinh ngạc kết quả của họ sẽ ra sao từ trước khi được trả bài.

“Okay, cả lớp, khi mọi người ổn định chỗ ngồi, tôi sẽ bắt đầu.” Anh tựa người vào bàn, bắt chéo hai chân, đợi cho đến khi có được sự chú ý của

tất cả sinh viên.

“Hôm nay tôi sẽ giảng về quá trình phát triển nhận thức. Khả năng nhận thức của con người hình thành muộn hơn nhiều so với các khả năng mang tính bản năng vì các khu vực làm nhiệm vụ tổng hợp thông tin trong não bộ của chúng ta được hình thành sau cùng. Hãy nhớ, một trong những lý do giúp bộ não trưởng thành sau khi một đứa trẻ ra đời là việc hình thành các mối liên hệ mới giữa các tế bào thần kinh đã tồn tại sẵn.”

Rich quay về phía chiếc bảng trắng và viết lên đó: “Jean Piaget”. “Jean Piaget là lý thuyết gia chính về quá trình phát triển nhận thức. Ông cho rằng con người tạo nên các giản đồ, về bản chất là các mô hình tư duy về phương thức hoạt động của thế giới. Ai có thể cho biết về các quá trình gây ảnh hưởng tới sự thay đổi các giản đồ này không?” Rich thấy Brad Stanhope đang tìm kiếm trong các ghi chú của cậu ta. Cậu sinh viên dè dặt giơ tay lên “Brad.”

“Đồng hóa và thích nghi.”

“Tốt.” Rich viết “đồng hóa” lên bảng.

Một tiếng gõ cửa vang lên làm gián đoạn dòng suy nghĩ của anh. Trưởng khoa Stewart thò đầu vào. “Xin lỗi vì phải làm phiền cậu, giáo sư Ronaldi. Cậu có thể dành cho tôi vài phút không?”

“Chắc chắn rồi.” Cánh cửa đóng lại. “Có lẽ đây là một dịp tốt để nhìn nhận lại về bốn trạng thái của quá trình phát triển nhận thức theo Piaget, tại sao ông ta lại cho rằng các trạng thái này xuất hiện theo một trình tự phát triển bất biến, và cho dù các em có nghĩ vậy hay không đi chăng nữa, phần lớn những anh chàng có mặt trong bữa tiệc ái hữu tối hôm nọ trên thực tế đã đạt tới trạng thái hoạt động chính thức.”

Rich mở cửa bước ra ngoài.

“À, giảng dạy về Jean Piaget. Chuyên môn của cậu. Với một phong cách rất thú vị, tôi nghe nói vậy.”

“Vâng, vậy đấy, đó là một cách để giữ đám sinh viên chịu ngồi nghe giảng.”

“Cậu có thể tìm trợ giảng.”

“Phải, nhưng như thế có gì thú vị đây? Cách hiện tại của tôi đem lại nhiều thách thức hơn. Hãy luôn giữ cho mình cách giảng dạy hấp dẫn, và họ sẽ học. Tôi ước gì chỉ một nửa số giáo sư của tôi trước đây nhận ra điều đó.”

Trưởng khoa Stewart nhướn một bên lông mày lên. Ái chà, “Tất nhiên là trừ các giáo sư hiện tại ở đây ra.”

“Tất nhiên rồi.”

Trưởng khoa Stewart thò tay vào túi ngực chiếc áo khoác của ông. “Tôi không rõ có gặp lại cậu sau được không, vậy nên tôi nghĩ tốt nhất là đưa ngay cho cậu vé tham dự buổi dạ tiệc từ thiện này trước khi tôi quên mất. Emily đã dặn đi dặn lại tôi việc này.”

Rich cầm lấy chiếc phong bì. “Cảm ơn anh.”

“Emily và tôi rất mong được làm quen với bạn gái của cậu.”

“Cô ấy cũng rất mong được làm quen với hai người. Cảm ơn anh đã mang vé qua cho tôi, thưa trưởng khoa.”

Sau đó ông trưởng khoa vỗ lên lưng Rich. “Tiếp tục làm việc đi. Cậu còn một bài giảng nữa đấy.”

“Đúng thế.” Anh gập phong bì lại, cho vào túi quần sau, rồi quay vào lớp. “Chúng ta đến đâu rồi nhỉ?”

Brad Stanhope giơ tay lên. “Thầy đang nói về đồng hóa, thích nghi, trình tự phát triển bất biến.”

Rich bật cười. “Tôi thấy mình đã thu hút được sự chú ý của các em. Rất tốt.” Rich cầm chiếc bút viết bảng lên. “Vậy có lẽ em có thể chia sẻ với chúng tôi sự khác biệt giữa đồng hóa và thích nghi,” anh nói trong lúc viết lên bảng. Rich ngoái lại sau lưng và thấy Brad đang tìm kiếm trong các ghi chú của cậu ta. “Ai có thể vui lòng cung cấp định nghĩa của các khái niệm này nhỉ?”

Phần còn lại của giờ lên lớp trôi qua, và trong sâu thẳm tâm trí anh, tất cả những gì Rich có thể nghĩ tới là anh sẽ gặp rắc rối lớn nếu không thuyết phục nổi Gina dành cho mình một cơ hội nữa. Bữa dạ tiệc mắc dịch nợ chỉ hơn một tuần nữa là diễn ra.

Khi anh kết thúc bài giảng, lớp sinh viên đã lục tục bắt đầu xếp sách vở ra về. “Bài luận của các em, hạn nộp trong vòng một tuần kể từ hôm nay, là một bài viết một nghìn từ về bốn trạng thái của quá trình phát triển nhận thức theo Piaget.” Anh mở cặp tài liệu, lấy ra tập bài luận phát cho đám sinh viên trong những tiếng than vãn của họ trong khi ra về. “Nếu các em có gì cần hỏi, hãy tới gặp tôi. Thời gian biểu của tôi tại văn phòng đã được thông báo trên trang web của trường. Chúc một ngày tốt lành.”

Rich đi theo đám sinh viên rời khỏi phòng học và trông thấy Brad vẫn đợi anh bên ngoài. Cậu ta dường như đang gặp khó khăn trong việc bắt kịp bài giảng, một điều thực sự đáng ngạc nhiên nếu tính đến mức độ thông minh của cậu sinh viên này. “Em có muốn tới phòng làm việc của tôi và trao đổi một chút về bài luận không?”

Brad gật đầu nhưng vẫn nhìn chăm chăm xuống chân.

“Vậy thì vào thôi.” Rich dẫn cậu sinh viên tới phòng làm việc của anh, mở cửa, giữ cửa mở cho Brad vào. “Ngồi xuống đi. Chúng ta sẽ cùng xem

qua các bản ghi chép của em. Chúng ta sẽ tìm ra lý do khiến em bối rối. Sẽ ổn thôi.” Sau khi bỏ ra gần một giờ giúp Brad phác ra sơ lược nội dung bài luận của cậu ta, Rich quay sang soạn bài giảng cho các lớp học tuần sau, soạn đề thi mức ba nghìn điểm cho lớp của anh, yêu cầu các tài liệu tham khảo cho các môn học của học kỳ tới, rồi vội vã chạy đi dạy giờ cuối cùng trong ngày của mình. Xen vào giữa những việc đó, anh vắt óc cố nghĩ ra món nào đó cho bữa tối. Khi anh gặp Becca ở chợ, anh không muốn trông có vẻ như chẳng có ý tưởng nào trong đầu. Anh không biết Becca thích ăn thứ gì. Tất cả những gì anh biết là các món ăn Italia. Rich thò đầu ra khỏi cửa phòng. “Này Jeff, anh định ăn món gì bữa tối nay vậy?”

“Tôi đang nghĩ tới chuyện ra quán mua một chiếc hamburger. Anh có muốn đi cùng tôi không?”

Chết tiệt, đây không phải thứ Rich tìm kiếm. “Cảm ơn, nhưng không. Tôi định nấu bữa tối, và đang cố nghĩ ra thứ gì đó không có nhiều nguy cơ rùi ro.”

Jeff bước vào. “Anh có một cuộc hẹn sao?”

Rich ra hiệu mời vị khách ngồi xuống chiếc ghế kê đối diện với bàn làm việc của anh, rồi ngồi xuống ghế của mình. “Anh có thể gọi như vậy cũng được. Tôi định nấu ăn, mà lại chưa bao giờ nấu ăn cả.”

“Món bít tết rất dễ làm nếu anh biết cách nướng thịt ra sao.”

“Nướng thịt?”

“Phải, có một cái chảo đáy bằng trông rất ngộ với những đường vạch trên đó. Anh chỉ việc đặt một miếng bít tết lên đó, rắc muối, hạt tiêu, tỏi băm lên trên, đặt nó lên sát đỉnh lò nướng nhất có thể, rồi bật lò nướng lên. Sau đó tất cả những gì anh phải làm là lật mặt khi nướng được nửa thời gian.”

“Cần nướng trong bao lâu?”

Jeff nhún vai, “Còn phụ thuộc vào việc miếng bít tết dày đến mức nào và anh muốn thịt chín đến mức độ nào.”

“Nghe như nhiều biến số quá.”

“Thứ duy nhất dễ làm hơn là món spaghetti. Một lọ sốt Prego và một đĩa salad, vậy là anh đã sẵn sàng rồi.”

“Chết tiệt, tôi là người Ý. Tôi không ăn thứ sốt lấy thẳng từ trong lọ ra. Mẹ tôi sẽ giết chết tôi ngay sau khi bà mang món sốt của bà tới, nấu bữa tối cho tôi và chứng kiến tôi ăn xong.”

“Vậy thì cứ làm vậy đi. vấn đề đã được giải quyết.”

Không hẳn, nhưng Rich không đời nào nói gì thêm. “Phải, cảm ơn anh đã giúp.” Jeff đứng lên. “Anh có muốn lúc nào đó đi uống một cốc bia hay thứ gì đó sau giờ làm không?”

Rich cũng đứng dậy. “Chắc chắn rồi, hẳn sẽ rất tuyệt. Tôi nghe nói anh chơi bóng rổ.”

“Bất cứ lúc nào có thể.”

Rich ném về phía anh ta quả bóng rổ anh vẫn giữ trên giá sách.

“Một chọi một?”

Jeff ném trả quả bóng. “Bất cứ lúc nào. Chúc may mắn cho tối nay.”

“Phải rồi. Cảm ơn anh.” Anh có linh cảm mình sẽ cần tới điều đó.

Jeff quay về phòng làm việc của anh ta, và Rich vẫn chưa hề có ý tưởng nào cho bữa tối. Anh gọi Becca trong lúc sắp xếp những thứ cần thiết

cho vào cặp.

“Xin chào!”

“Becca, Rich đây.”

“À, chào anh.”

“Cô ổn cả chứ?”

Cô khịt mũi. “Vâng, tôi ổn cả. Sao vậy?”

“Nghe giọng cô như bị cảm lạnh vậy.”

“Không, tôi vẫn khỏe. Anh đang ở đâu rồi?”

“Tôi chuẩn bị rời trường. Tôi sẽ gọi cho cô khi xuống tàu, như thế cô có thể gặp tôi ở chợ, và chúng ta có thể mua thực phẩm cùng nhau.”

“Okay.”

“Becca, cô chắc là mình không sao chứ? Nghe giọng cô hơi lạ.”

“Tôi ổn mà. Tôi sẽ gặp lại anh sau. Tạm biệt.”

Rich đẩy cửa bước ra khỏi phòng làm việc rồi khóa cửa lại. Anh lao ra khỏi Shermerhorn Hall và thầm ước gì có mang ô theo. Có vẻ như trời sắp mưa, song với cách mà gió đang thổi mạnh như roi quất thế này, có lẽ một chiếc ô cũng chẳng giúp được gì nhiều. Anh hối hả rảo bước thật nhanh tới bến tàu điện ngầm, hy vọng sẽ kịp thoát cơn mưa.

Sau khi đã thu xếp xong không gian làm việc của mình và thử sáng tác một chút với khối đất sét, điều duy nhất Becca muốn làm vào cái ngày mưa rét ẩm đạm này, tương xứng một cách đáng phiến muộn với tâm trạng rầu rĩ của cô, là nằm khoanh tròn trên chiếc giường mới của cô. Cô đã trả thêm

khoản phụ trội một trăm năm mươi đô la cho việc giao hàng trong ngày, nhưng cũng đáng đồng tiền. Cô muốn cuộn tròn lại như một cái kén trong chiếc chăn lông vũ dày êm ái, uống sôcôla nóng và đắm mình vào một cuốn sách hay. Thay vào đó, cô phải chạy dưới làn mưa bị gió thổi rất rạt theo đại lộ số Bảy để làm việc cuối cùng trên đời cô muốn làm - đi mua thực phẩm cùng Rich. Cô tìm thấy anh ta đang đứng dưới mái hiên cửa hàng, trông vẫn phong độ hấp dẫn như hồi sáng. Đưa bàn tay lên vuốt mái tóc ngắn của mình, cô có dịp xác nhận điều đã biết rõ từ trước - nó đã dính bết lại theo mọi hướng. “Chào anh.”

Anh ta ngắm nghía cô cho tới khi cô muốn rùng mình. “Cô đang ốm. Tôi nghĩ giọng cô nghe không được khỏe. Đáng lẽ cô không nên ra ngoài trong thời tiết này.”

“Tôi không ốm. Tôi vẫn khỏe. Thôi nào, anh định bắt tôi phải đứng ngoài trời lạnh như thế này hay muốn đi mua thực phẩm đây?”

Hắn trông cô tệ hơn nhiều so với những gì cô nghĩ, vì những gì xảy ra từ lúc gặp lại bố đã đẩy cô vào tâm trạng chỉ muốn òa khóc cho thỏa. Sau khi sắp xếp chỗ làm việc và trút mọi bực dọc lên những khối đất sét khốn khổ không có khả năng tự vệ, cô đã nhét chiếc đĩa PS I Love You của mình vào đầu đọc DVD rồi khóc rưng rức suốt cả bài hát trong lúc ăn bỏng ngô và một thanh sôcôla đen có quả mâm xôi. Thanh sôcôla còn tốt hơn nhiều so với tình dục. Đó là tất cả những gì cô còn nhớ được, nghĩa là cũng không nhiều lắm. Lúc này, không chỉ đôi mắt cô đỏ mọng và khuôn mặt tèm lem vì khóc, cô đang bị nổi mẩn lên sau cuộc bội thực bỏng ngô kèm theo một thanh sôcôla đầy sa đọa kia, với tất cả vận may của mình, sáng mai hẳn sẽ có một cái mụn to bằng cả Tahiti ngự trên mũi cô. Rich mở cửa, và Becca hồi hải bước vào trong.

Becca kéo một chiếc xe đẩy chở hàng vừa bị đẩy sập vào phía cuối một dãy xe, và gặp kháng cự lớn đến mức cô phải dùng cả hai tay giật liên hai cái. Chiếc xe vẫn không nhúc nhích. “Anh muốn làm món gì?”

“Tôi không biết nữa. Cô thích ăn gì?” Rich kéo cô sang một bên, lôi chiếc xe đẩy từ trong hàng ra mà chẳng gặp chút khó khăn nào, và dành cho cô một cái nhìn đầy vẻ bề trên.

Becca cố kìm mình để không ngoảnh mặt đi. “Tôi đã nói lỏng nó ra cho anh rồi.” Rich đặt chiếc cặp của anh lên chỗ cho trẻ con ngồi và mỉm cười. “Tất nhiên là cô đã làm thế.”

Cô chọn cách tảng lờ. “Rich, học cách làm món tôi thích sẽ không giúp gì nhiều cho anh đâu. Vì anh cần biết tôi có thể sống với chế độ ăn kiêng bằng bánh mì kẹp của ToFurky[13].”

[13] Một hãng thực phẩm chuyên sản xuất các sản phẩm thay thế thịt bằng các loại đạm thực vật.

“To... gì? Cô đang đùa, đúng không?”

“Tất nhiên là tôi đang đùa. Nhưng điều đáng nói ở đây là anh được trông đợi nấu thứ anh thích.”

“Ai nói tôi không thích món cô vừa nói, cho dù tên nó là Foturkey hay cái chết tiệt gì đi nữa? Loại thức ăn duy nhất tôi từng ăn ở nhà là đồ ăn Italia. Trong nhà tôi, một chiếc hamburger là một viên thịt bò. Tôi yêu cầu mẹ tôi làm món gà rán, và tôi nhận được món gà nấu kiểu Parma. Khi tôi muốn ăn thịt hầm như những đứa trẻ khác, tôi được chén lasagna. Không phải tôi đang có ý phàn nàn.”

Becca nhướn một bên mày lên, nhưng vẫn không nói gì.

“Lần đầu tiên tôi hiểu ra mình may mắn đến thế nào là khi tôi tới nhà một người bạn để ăn tối. Mẹ cậu ta hâm nóng spaghetti còn đóng trong lon.”

Cô nhăn mặt, bởi vì cần đối diện với thực tế - chẳng ai có thể ăn spaghetti còn để nguyên trong một chiếc lon cả. Chỉ đơn giản là cách diễn đạt phóng đại hơi thái quá.

Anh hẳn nghĩ rằng cô không tin anh.

Anh ngăn cô lại và bắt đầu mô tả bằng cả hai bàn tay. “Không đùa tí nào, thứ đó có màu da cam, và bà ấy đổ một ít Miracle Whip[14] lên một ít rau xà lách và gọi đó là món salad. Tôi cố kìm không ọe ra và chạy một mạch về nhà.”

[14] Một nhãn hiệu sốt trộn salad, thường dùng thay sốt mayonnaise.

“Okay, không spaghetti đóng lon. Thế còn thịt xay thì sao? Dù gì cũng là một món ăn Mỹ.” Becca đẩy xe về khu vực bày sản phẩm này.

“Nó chỉ là một thứ thịt viên cỡ lớn mà thôi.”

“Theo cách tôi nấu thì không. Và đó là một món dễ nấu. Tôi nghĩ thậm chí cả anh cũng có thể nấu được nó.”

“Được thôi, vậy thì món thịt xay kiểu Mỹ.”

“Thực ra đó là một món ăn Đức. Người đầu bếp của gia đình tôi vẫn hay nấu món này.”

“Nhà cô có cả đầu bếp ư?”

Cô cầm lấy một chiếc túi nilon, cho vào đó vài cây xà lách romaine. “Phải, một đầu bếp, một quản gia, một người trông trẻ, hai người quét dọn, rồi một người dọn chuồng ngựa, một người hầu và một người dọn bể bơi.” Cô thả túi xà lách vào xe, và quay sang xem xét những quả dưa chuột. “Anh chàng dọn bể bơi không trụ được lâu. Bố tôi bắt quả tang anh ta ồm ở với mẹ tôi trong căn nhà cạnh bể bơi.” Cô đưa hai quả dưa chuột cho Rich,

trong lúc anh lúng túng đứng ngẩn ra. Cô không rõ điều khiến anh ta lúng túng là mấy quả dưa chuột hay câu chuyện về mẹ cô và anh chàng dọn bể bơi. “Để làm salad. Hãy cho chúng vào một cái túi.”

Anh gật đầu, kẹp một quả dưa dưới nách, rồi loay hoay tìm cách rút một chiếc túi nylon ra khỏi cuộn túi. Becca quan sát, cuối cùng thấy thương hại cho anh ta và giật một chiếc túi xuống rồi mở nó ra.

“Mẹ cô làm chuyện đó với anh chàng dọn bể bơi à?” Anh thả mấy quả dưa chuột vào chiếc túi Becca đang giữ mở.

“Phải, đó là một chuyện tai tiếng đã trở thành giai thoại. Chúng tôi trở thành phiên bản The Graduate[15] của khu Main Line[16]. Nat sống trong căn nhà cạnh bể bơi trong lúc từ Penn về trong kỳ nghỉ hè. Tôi vẫn không rõ mẹ tôi có biết Nat đã tán tỉnh cả tôi và bà hay không, nhưng điều đó chẳng hề khiến tôi ngạc nhiên, về mặt cá nhân, tôi nghĩ anh ta lúc đó muốn tận dụng mọi cơ hội. Nếu thành công với tôi, anh ta sẽ moi được túi tiền của tôi. Nếu không, anh ta vẫn có được những khoản tiêu vặt từ Mẹ Yêu Quý.”

[15] Một bộ phim trong đó nhân vật chính có quan hệ yêu đương với mẹ của cô người yêu.

[16] Khu thượng lưu ở Philadelphia.

“Ái chà, thế mà tôi từng nghĩ gia đình tôi đã là tanh bành lắm rồi kia đấy.”

“Phải. Tôi thật may mắn làm sao vì đã có được giải độc đặc về một gia đình tanh bành.”

“Nhưng còn tệ hơn thế nữa, tôi không tin nổi cô từng hẹn hò với một anh chàng có tên là Nat. Tên đó viết với một chữ G hay không nhỉ?”

Becca bật cười. “Không có, nhưng bây giờ khi tôi nghĩ lại về chuyện đó, anh ta quả là một thứ tai họa.” Cô chợt nhận ra mình đang mỉm cười và vội thôi ngay. “Okay, chúng ta cần mua thịt viên tròn, thịt xay, bánh mì vụn, hành và sốt táo.”

“Sốt táo?”

“Cho món thịt xay.”

“Cô cho sốt táo vào thịt xay?”

“Đúng thế. Anh có muốn học cách nấu món này không, hay chúng ta chuyển qua món khác?”

“Không, ý tôi là có. Tôi muốn học, nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói tới sốt táo trong món thịt xay.”

“Chắc chắn có nhiều thứ anh chưa bao giờ nghe nói tới, và đó là lý do tại sao anh cần một huấn luyện viên, đúng không?”

“Đúng.”

“Tôi biết chúng ta có đường nâu, mù tạt Dijon, tương cà chua và trứng ở nhà rồi.”

“Thật sao?”

“Phải, những thứ đó được gọi là các thực phẩm thiết yếu. Là những thứ luôn sẵn có trong các nhà bếp. Anh định chuẩn bị món rau gì?”

“Chúng ta phải làm cả rau nữa sao?”

“Lần cuối cùng anh chỉ ăn độc một mình thịt xay cho bữa tối là khi nào?”

Rich nhún vai.

Một anh chàng mới hay hóm làm sao. “Khoai tây nướng hay khoai tây nghiền?”

“Món nào dễ làm hơn?”

“Nướng.”

“Tốt.” Becca chọn một túi khoai tây Yukon Gold và thả vào xe đẩy.

“Thế còn rau thì sao?”

“Khoai tây chẳng phải là rau sao?”

“Không, đó là một món tinh bột. Anh cần ít nhất một loại rau, tốt nhất là rau xanh.”

“Như escarole đúng không?”

“Cái gì cơ?”

“Cô biết đấy, trông nó như rau chân vịt, nhưng không phải là rau chân vịt. Tuy vậy chắc chắn nó cũng xanh chẳng kém.”

“Đây là một loại rau mới với tôi. Anh có thể dịch tên của nó không?”

“Dịch cái gì cơ?”

“Escarole.”

“Thì nó là escarole - có gì phải dịch nữa?”

Người bán hàng đứng sau lưng họ chẳng hăng. “Đó là rau diếp xoắn lá dẹt, và chúng tôi có một ít thứ rau này ở đằng kia.” Ông ta chỉ vào một thứ rau bày bên cạnh rau xà lách.

Becca mỉm cười với ông ta và nhận ra Rich xích lại gần cô hơn. Đúng là đàn ông. “Cảm ơn ông đã giúp.” Cô tránh ra xa. “Vậy món rau này chế biến ra sao?”

“Mẹ tôi thường nấu với dầu olive, rất nhiều tỏi, và một ít hành.” Anh ta nhặt lấy vài nắm cho vào một chiếc túi. Từ số lượng anh ta lấy mà suy ra, chắc họ sẽ phải ăn rau diếp xoăn lá dẹt trong một năm liền.

“Bà ấy có cho nước sốt vào không?”

“Làm thế quái nào mà tôi biết được? Bà ấy cho một ít dầu vào chảo cùng với hành, sau đó cho tỏi vào, rồi đến escarole, và đảo cho tới khi nó xẹp xuống.”

“Ồi chà. Rau diếp xoăn xẹp lép. Tôi rất nóng lòng nếm thử qua nó đây.”

“Này, tôi không hề châm biếm món thịt xay với sốt táo của cô đấy nhé.”

“Anh nói đúng. Tôi xin lỗi.” Becca quay đi để Rich không nhìn thấy nụ cười của cô, rồi cô quay lại chỗ quầy bán thịt để lấy thịt. “Tại sao anh không đi lấy bánh mì vụn và sốt táo đi?”

“Okay.” Rich cầm lấy xe, và Becca dõi theo khi anh ta đẩy xe đi. Và ba người phụ nữ khác đang đứng trong hàng chờ mua thịt cũng vậy.

Người khách hàng đứng cạnh Becca, một phụ nữ xinh đẹp ngoài ba mươi tuổi mặc một bộ đồ khêu gợi và một đôi giày cao bốn inch khiến Becca chỉ nhìn qua thôi cũng cảm thấy chóng mặt, thờ dãi.

“Anh ta chu đáo quá.”

Người phụ nữ ở đầu hàng gật đầu. “Chưa kể lại còn rất hấp dẫn.”

Người phụ nữ đứng giữa quay sang Becca ngấm ngấm. “Hai người mới vừa sống cùng nhau đúng không?”

Becca gật đầu.

Người phụ nữ đứng giữa mỉm cười. “Phải rồi, khoảng thời gian duy nhất đám đàn ông đi chợ cùng cô hay đưa cô ra sân bay là trong ba tuần đầu tiên sống chung với nhau. Từ đó trở đi mọi thứ bắt đầu xuống dốc.”

Becca lắc đầu. “Ồ không. Chúng tôi ở cùng nhưng không sống cùng nhau. Chúng tôi chỉ ở chung nhà.”

“Thưa cô, tôi có thể phục vụ cô những gì?” Người bán thịt hỏi người phụ nữ đứng đầu hàng.

Người phụ nữ tảng lờ câu hỏi của người bán hàng, hít một hơi thật nhanh, chìa bộ ngực ra. “Anh ta vẫn còn độc thân sao?”

Becca khoanh tay trước ngực. “Về mặt lý thuyết, tôi đoán là vậy. Nhưng tôi biết anh ta đang cố nổi lại duyên xưa với cô bồ cũ.”

“Thưa cô?” Người bán hàng lại hỏi. Người phụ nữ giơ tay lên ngắt lời ông ta.

Cô ta ngấm ngấm Becca rồi dành cho cô một cái nhìn ngụ ý rằng cô hoàn toàn thiếu chất đàn bà. Tất nhiên, chẳng phải Becca đã chải chuốt để đi mua thực phẩm. Cô vẫn mặc chiếc áo len cũ thoải mái của mình, lúc này đã ướt sũng sau cuộc chạy dưới mưa qua ba khối nhà. Có vấn đề gì với những quý bà xinh đẹp với chiều cao khiêm tốn này vậy nhỉ? Cô ta dành cho Becca một cái nhìn y hệt như cách mẹ cô vẫn nhìn mỗi khi bà phàn nàn về chuyện cô quá cao, quá xương xẩu gầy gò, hay có bộ ngực quá bằng phẳng.

“Độc thân về mặt lý thuyết là quá tốt với tôi rồi. Tôi có thể thay đổi ý định của anh ta với cô bồ cũ.”

Người phụ nữ đứng cạnh Becca quay sang phía đối thủ của mình. “Tôi nhìn thấy anh ta trước.”

Người phụ nữ đứng giữa chen vào. “Thế thì sao?”

Becca quay sang người bán thịt. “Tôi muốn mua bảy lạng thịt viên tròn và hai lạng thịt xay, được không?”

Người bán thịt đưa mắt nhìn theo ba người phụ nữ đứng trước cô trong khi mấy người này đi về phía dãy kệ bày các sản phẩm quả đóng hộp. “Tất nhiên rồi, thưa cô.”

Becca vừa đợi ông ta cân và đóng gói thịt vừa tự hỏi ba người phụ nữ đang sẵn lòng Rich sẽ làm gì với anh ta và với nhau.

Cô thầm cảm ơn những ngôi sao may mắn của mình rằng cô không dính dáng gì tới một anh chàng như Rich. Trước đây cô đã từng nếm trải qua chuyện này và biết rõ nó đem lại quá nhiều rắc rối. Có lần cô từng hẹn hò với một người đàn ông cũng đẹp mã gần bằng Rich, và liên tục phải đối phó với những người phụ nữ sẵn sả lẫn xả vào anh ta. Cô biết cảm giác lúc nào cũng phải xuất hiện với bộ dạng chần chu hoàn hảo là như thế nào. Tất nhiên, mẹ cô rất thích anh chàng này, nhưng điều duy nhất Becca cảm thấy là cô đã bị mắc bẫy. Cô không thể nào quên được lần đầu tiên anh ta tới thăm xưởng làm việc của cô. Cô đã rất trông chờ được chia sẻ các tác phẩm của mình với anh ta, nhưng tất cả những gì anh ta nói là bình phẩm về chuyện cô dính đầy đất sét cô đang sử dụng để sáng tác, và rằng trông cô khá hơn nhiều ra sao những lúc trang điểm cẩn thận so với lúc để mặt mộc. Anh ta phật ý với chuyện cô không sẵn sàng thay đồ trước khi ngồi vào chiếc xe mới của anh ta. Đến lúc đó, cô biết sẽ chẳng có tương lai nào với quý ông Persnickety và ước gì anh ta biến đi để cho cô được yên.

“Tốt nhất cô không nên để khuôn mặt mình như thế quá lâu. Rất có thể nó sẽ duy trì mãi tình trạng đó đấy.”

Becca chớp mắt và thấy Rich đứng ngay cạnh cô. “Tệ đến thế sao?”

Anh ta nhún vai. “Tôi chỉ hy vọng lúc đó cô không đang nghĩ về tôi. Nếu thế chắc tôi phải ngủ mở một mắt quá.”

Cô bật cười. “Anh có thể yên tâm mà ngủ. Anh tin hay không thì tùy, nhưng cuộc sống của tôi không lấy anh làm trung tâm đâu. Có mấy người phụ nữ đang rất sẵn sàng đảm đương việc đó đấy.”

Anh ta trông có vẻ không hiểu.

“Mấy quý cô lao đi săn lùng anh khi họ phát hiện ra anh vẫn còn độc thân đâu rồi? Chẳng lẽ không một ai tìm được anh sao?”

“Có ba người phụ nữ giúp tôi tìm sốt táo. Tôi lấy loại sản phẩm hữu cơ.” Anh ta giơ lên cho cô xem. “Tuy vậy tôi không tìm thấy bánh mì vụn.”

“Vậy sao?” Becca nhìn qua vai anh xem mấy người phụ nữ kia có đi theo anh không. Chắc hẳn họ đang trên đường quay lại, và Becca không muốn có mặt khi bọn họ xuất hiện. “Okay, tôi nghĩ họ sẽ tìm thấy nó ở dãy đồ nướng.” Cô quay người rời đi.

“Becca này!”

“Gì vậy?”

Rich lấy chỗ thịt từ trên quầy đông lạnh xuống.

“Còn quên gì không?”

“Ồ, đúng rồi.” Cô quay người lại và bước đi.

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Rich đợi Becca mở cửa căn hộ ra.

Tay cầm của những chiếc túi nilon bắt đầu cứa vào hai bàn tay anh.

“Mất bao lâu để nấu xong món này?” Becca xoay chiếc chìa khóa đã tra vào ổ. “Cần phải nướng nó trong khoảng bốn mươi lăm phút.”

“Tôi thấy đói rồi. Tôi đã làm việc qua bữa trưa.”

“Vậy thì làm tạm một cái sandwich đi. Tôi cũng chưa ăn gì.”

“Tôi nghĩ cô đã ăn trưa tại nhà Annabelle và Mike với bố mẹ cô.”

Becca đá mở cánh cửa. “Phải. Tôi đã không lưu lại đủ lâu để có thể thực sự ăn được gì.”

“Sao vậy?”

Becca đặt chiếc túi cô đang cầm lên bàn bếp. “Sandwich pho mát nướng nghe thế nào?”

Nụ cười của cô có vẻ hơi quá gượng gạo. Có điều gì đó không ổn cô không muốn nói đến. “Tốt.”

Cô lấy ra một chiếc chảo rán và đặt lên bếp. “Tuyệt. Hãy nướng bằng cái này. Tôi thích chiếc sandwich của tôi vàng giòn nhưng không bị cháy.”

“Hả?”

Cô lục lọi trong tủ lạnh và lấy ra vài thứ. “Tôi không biết cách làm pho mát nướng.”

Becca thở dài, phản ứng của cô khiến anh đứng thẳng dậy. “Đừng có cư xử với tôi như thể tôi là một thằng ngốc. Tôi có ba bằng sau đại học. Tôi ít ra cũng biết một hai điều.”

“Phải, chỉ là chúng chẳng có gì liên quan tới chuyện làm bếp cả.”

“Cảm ơn vì lời nhắc nhở kịp thời. Cô vẫn chưa thấy chán việc bóc móc ra những điều không phù hợp của tôi sao?” Becca lần này thực sự mỉm cười.

“Chưa đâu.” Cô còn không buồn kìm nén tràng cười của mình lại. “Tất cả những gì anh phải làm là cắt vài miếng pho mát đặt vào giữa hai lát bánh mì, rồi phết bơ lên cả hai bên bánh sandwich, rán cho tới khi mặt dưới ngả màu nâu, lật mặt, và khi hai mặt ngoài đã ngả nâu đều còn pho mát đã chảy ra là xong, cắt miếng sandwich làm đôi - tôi thích ăn theo miếng hình tam giác - và ăn. Rất dễ. Tôi sẽ đi thay chỗ quần áo ướt này ra trong lúc anh nấu ăn.”

“Nghe cũng không khó lắm. Cô cứ đi thay đồ đi.”

Rich mở một gói pho mát ra, một thứ anh chưa từng thấy qua trước đây. Không phải thứ mang về từ cửa hàng bán đồ ăn sẵn. Những viên pho mát được bọc trong giấy nilon, và trên đó có ghi sản phẩm được làm từ sữa. Còn có thể làm pho mát từ cái quái gì khác nữa?

Rich phết bơ lên bốn lát bánh mì, đặt mấy viên pho mát vào giữa, rồi cho cả vào chiếc chảo nóng. Chúng kêu lên xèo xèo. Được rồi, cũng chẳng ghê gớm lắm. Anh mở mấy ngăn kéo ra tìm thứ gì đó để lật bánh mì. Anh tìm thấy một dụng cụ phù hợp và xúc nó vào dưới góc miếng sandwich thứ nhất, lật lên xem bên dưới, vẫn chưa ngả nâu. Anh vẫn đang kiểm soát được tình hình.

Anh cúi đầu ngó vào trong tủ lạnh và lấy ra một lon bia. Anh bật nắp lon, uống một hơi, đợi vài phút trước khi cầm lấy chiếc chảo rán. “Mẹ kiếp!” tay anh bỏng rẫy khi cầm lấy cán kim loại của chiếc chảo.

“Chết tiệt!” Anh xối nước lạnh lên bàn tay và thấy Becca ló đầu ra khỏi cửa phòng cô.

“Ôn cả chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

“Hình như có mùi thứ gì đó đang cháy.”

“Ôi, mẹ kiếp.” Rich giật lấy một chiếc khăn, gấp lại vài lượt, rồi giữ nó trong bàn tay bị bỏng. Anh cẩn thận cầm lấy cán chảo và lật những miếng sandwich giờ đã cháy đen lên. Chết tiệt. Anh thềm rủa khi nhận ra làn khói đang bốc lên. Anh nhìn xuống và phát hiện ra chiếc khăn đang bắt lửa cháy âm ỉ. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Anh ném chiếc khăn cháy vào chậu rửa rồi xối nước xuống ngọn lửa đang bùng lên.

Anh nhớ trong bếp có miếng lót để nhấc nồi, và bắt đầu mở tung các ngăn kéo ra tìm. Có một chiếc đang treo lủng lẳng ngoài tủ lạnh. Anh vớ lấy nó rồi quay lại xem xét mấy miếng sandwich; mặt bên kia đã ngả vàng nâu. Rich lấy hai chiếc đĩa từ trong tủ bát ra, đổ những miếng sandwich vào đĩa, quay mặt cháy đen xuống dưới. Becca muốn chúng được cắt thành miếng hình tam giác. Quỷ quái thật. Yêu cầu quá nhiều thì phải? Rich đến bên ngăn kéo đựng đồ bạc, lấy ra một con dao và cắt cả hai miếng sandwich làm đôi. Anh ăn thử một chút miếng của mình - hơi giòn quá nhưng không đến nỗi tệ. Okay, vậy là chưa đến mức tuyệt tác, nhưng cũng chấp nhận được. Nếu chỉ có một mình ở nhà chắc không đời nào anh chịu ăn nó. Nhưng Becca sắp sửa bước ra khỏi phòng của cô bất cứ lúc nào, và anh thà chết còn hơn để cô biết anh không thể nuốt nổi món ăn do chính tay mình nấu, với chất lượng hiện tại của chúng. Có vẻ hơi cứng và dai, nhưng

dào ôi, món sandwich cũng chỉ hơi cháy có chút xiu, tất nhiên là cùng với bàn tay của anh, bàn tay lúc này đang đau buốt theo từng nhịp đập của tim anh.

Becca quay lại bếp đúng lúc anh cho miếng sandwich cuối cùng của mình vào miệng. Tóc cô giờ đã khô, và cô đã thay đồ, song vẫn mặc một trong những chiếc áo len cũ thùng thình rộng như bao tải của cô. Anh mỉm cười. Cô quả là xinh đẹp đúng theo kiểu cô-em-láng-giềng, bất chấp đám quần áo ghê hồn đó.

“Sandwich của cô sẵn sàng rồi. Thậm chí tôi đã cắt thành hình tam giác như cô yêu cầu.”

“Tôi rất ấn tượng. Trông có vẻ ngon đấy.”

“Thật sao?”

“Phải.” Cô cầm một miếng sandwich lên và cắn miếng đầu tiên.

Từ vẻ mặt của cô, anh hiểu ngay cô đã thay đổi quan điểm. Sau đó dường như cô đang ọe, đưa bàn tay lên miệng trong khi nhè thứ gì đó từ trong miệng ra. Ôi trời ơi. Toi rồi.

Các ngón tay Becca đang cầm một mảnh nilon.

“Rich, đáng ra anh phải bóc giấy bọc pho mát trước khi nấu chúng chứ.”

“Phải”

“Thế phần của anh đâu?”

“Tôi ăn hết rồi.”

“Làm ơn hãy nói với tôi rằng anh chỉ quên tháo giấy bọc pho mát cho phần bánh của tôi, còn của anh thì không.”

Rich lắc đầu và tự hỏi liệu anh có nên gọi cho Trung tâm Chống độc. Sau đó anh dành cho Becca một cái nhìn khiến cô không dám nói gì thêm.

Cô quay mặt đi, và anh biết cô đang cười. “Okay, hãy bắt tay vào nấu bữa tối đi, vì tôi đói lắm rồi.”

Rich thầm tự hỏi liệu anh có thể dễ dàng qua nổi thử thách này không. Cho dù khi cân nhắc đến chuyện rất có thể anh vừa tự đầu độc chính mình, và chắc chắn là vừa khiến mình bị bỏng một bàn tay, triển vọng đó dường như chẳng có được bao nhiêu.

Becca đưa cho anh một cái bát to. “Cho thịt vào đây.” Cô lấy một củ hành từ trong chiếc bát trên bàn bếp ra. “Anh đã bao giờ xắt hành chưa?”

“Chưa.”

Becca hướng dẫn cho anh cách cắt bỏ hai đầu củ hành, và vì một vài lý do, bắt đầu từ phía có những chùy rễ. Sau khi đã lột xong vỏ củ hành, cô yêu cầu anh cắt nó làm đôi và băm nhỏ.

“Băm có nghĩa là gì?”

“Thái thành từng mảnh thật nhỏ.”

“Tại sao cô lại không nói rõ ra là vậy.”

“Có đấy chứ. Chỉ là vốn từ vựng của anh không đủ phong phú.”

“Tuyệt vời.” Rich cắt đôi củ hành ra.

“Cắt thế sai rồi.”

“Cô nói sai là sao? Cô bảo cắt nó làm đôi, và tôi làm đúng như thế.”

“Cắt theo chiều kia sẽ tốt hơn.”

“Thế cắt theo chiều này có được không?”

“Được.”

“Vậy thì khác biệt lớn lao ở đây là gì vậy?” Becca giữ im lặng, tạ ơn Chúa, vì bàn tay của anh đang run lên, và cô đang khiến anh mất bình tĩnh.

Dường như phải mất cả một quãng thời gian vô tận để xắt nhỏ một củ hành, cho dù anh chỉ cần một lượng chừng nửa chén con. Anh nhận ra một cách rõ ràng tại sao sẽ dễ hơn nếu anh cắt đôi củ hành theo chiều kia, nhưng dù sao anh cũng đã hoàn tất công việc. “Okay, tiếp theo là gì đây?”

“Cho chung vào bát với chỗ thịt. Sau đó anh đập thêm vào đó một quả trứng, đổ vào một chén sốt táo, một chén bánh mì vụn, rồi trộn đều tất cả lại,” cô lấy một chiếc chảo rộng lòng ra khỏi kệ, “rồi cho vào đây. Sau đó chúng ta sẽ nướng.”

“Tất cả chỉ có vậy thôi sao?”

“Chỉ có vậy thôi. Nếu anh không tính tới việc cho thêm nước men, khoai tây hoặc rau diếp xoắn.”

“Escarole.”

“Cái gì cũng được. Chỉ cần trộn tất cả lại.”

“Bằng gì?”

“Hai bàn tay của anh.”

“Chẳng lẽ tôi không thể dùng thìa hay thứ gì đó sao?”

“Không, trừ khi anh không muốn trộn thật đều.”

“Được rồi.” Anh vục bàn tay không bị bỏng vào chỗ thịt lạnh và bắt đầu trộn.

“Rich, anh cần cho cả hai bàn tay vào trộn.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cách làm là như vậy.”

Tới lúc này Rich vẫn giấu bàn tay của anh sau thành chiếc bát mát lạnh, một chỗ ẩn nấp thực sự đem lại cảm giác dễ chịu. Anh đưa bàn tay khỏi thành bát và chần chừ một giây trước khi Becca chộp lấy khuỷu tay anh.

“Anh làm gì bàn tay mình vậy?” Cô rít lên giữa hai hàm răng khép chặt, “Ôi trời ơi. Anh chỉ bị thế này thôi đấy chứ?”

“Không sao mà.” Chết tiệt, anh ghét thậm tệ bị bắt quả tang thế này.

“Anh đã bôi gì lên chỗ này chưa?”

“Rồi, tôi đã xối nước lạnh lên.”

Cô vỗ lên vai anh.

“Cảm ơn, Bec. Như thế tôi thấy dễ chịu hơn nhiều.”

“Anh cần bôi kem chữa bỏng lên chỗ này và băng lại.”

“Không sao mà.”

“Có đấy. Đừng có cho tay vào đó.”

“Vâng, thưa bà.”

Cô lập tức lôi anh ra khỏi nhà bếp, trong khi bàn tay phải của anh vẫn còn dính đầy thịt. “Cô đang làm gì thế?”

“Đưa anh vào phòng tắm. Trong đó có một túi sơ cứu. Tôi chắc trong đó có kem chữa bỏng.”

Anh không còn lựa chọn nào khác ngoài đi theo cô.

Cô cúi xuống, lấy túi sơ cứu ra khỏi hộc tủ dưới bồn rửa, rồi lục lọi trong đó. “Đây rồi. Bây giờ...” Cô kẹp cánh tay anh giữa cánh tay và ngực cô.

Bầu vú của cô ép vào mé trong cánh tay anh, lưng cô áp vào ngực anh, và vì hai người có đôi chân dài đúng bằng nhau, giờ đây hông cô đang áp sát vào chú trống choai của anh. Anh hít một hơi thật sâu và cố kìm mình, nhưng lại chỉ hít vào toàn mùi hương của cô, một điều rõ ràng chẳng giúp cải thiện được tình hình, và đành gắng không tỏ ra lúng túng.

“Đừng lo, sẽ không đau đâu.”

Lúc này thì đau là thứ cuối cùng khiến anh bận tâm. Cho tới tận khi cô phun lên bàn tay anh thứ gì đó khiến mọi ý nghĩ bay bổng hạnh phúc đều đồng loạt phanh kết lại. “Ôi trời ơi! Chết tiệt!” Cảm giác đau buốt như dao cắt lan khắp bàn tay anh, rồi chạy dọc cánh tay. Anh cố giật cánh tay ra, nhưng cô rất khỏe và ghì rất chặt. “Đừng có trẻ con nữa.”

Cô thối lên bàn tay của anh, và tình hình ít nhiều được cải thiện, nhưng chưa đủ để anh có thể tha thứ cho cô vì cơn đau buốt óc cô gây ra với thứ thuốc xịt khẩn cấp đó. Anh sẽ thu xếp để đảm bảo nó phải biến mất. “Tôi không phải là trẻ con.”

“Phải. Anh là một gã đàn ông to vâm kêu gào la lối lên chỉ vì một ít thuốc xịt sát khuẩn.” Cô bôi một ít kem màu trắng lên vết bỏng, sau đó

băng lại băng gạc rồi dùng băng dính dán cố định lại. Cô buông cánh tay anh ra, quay lại đối diện với anh và mỉm cười. “Xong rồi. Tất cả đã ổn.”

“Cô không hôn lên nó.”

“Cái gì?”

Bàn tay anh vẫn đang đặt lên eo cô, vậy là anh kéo cô lại gần chỉ để xem cô sẽ làm gì. “Nếu cô muốn gọi tôi là một đứa trẻ, ít nhất cô nên hôn lên vết bỏng đó và làm nó dễ chịu hơn.”

Becca hít một hơi thật sâu, cố kìm nhịp tim của mình bình tĩnh lại. Cô biết có một cách để làm điều đó, gọi là phản hồi sinh học hay gì đó, nhưng vào đúng lúc này, thật khó nghĩ tới điều gì khác ngoài anh chàng mạnh mẽ rắn chắc đang ép sát người vào cô.

Cô nuốt khan. “Tôi sẽ không hôn tay anh đâu.”

Anh lập tức phô ra nụ cười đầy hiểu biết của mình. “Cô muốn hôn vào chỗ nào khác chẳng?”

Anh ta đang đùa chắc? “Không?”

“Có phải là một câu hỏi không nhỉ?”

Phải rồi, chắc chắn anh ta đang đùa bỡn, thế nhưng đúng là anh ta đang nhìn chăm chăm vào miệng cô. Có khi chỉ vì cô vừa liếm môi. Tình thế lúc này không hay chút nào cho sự cân bằng của cô, nhất là từ khoảnh khắc cô có cảm giác như phòng tắm co nhỏ lại. “Không. Đó là một câu trả lời không.” Cô chỉ ước gì mình đúng là có ý đó, hay ít nhất nghe cũng có vẻ là vậy.

Anh ta buông tay cô ra và bật cười.

Quý tha ma bắt anh ta đi. Cô không bao giờ biết phải chờ đợi điều gì từ Rich nữa. Thoạt đầu, cô nghĩ anh ta sẽ từ bỏ cuộc tầm sư học đạo ngốc nghếch của mình sau cú vấp ngã đầu tiên, nhưng anh ta đã không bỏ cuộc. Anh ta thật dễ thương khi nỗ lực đến thế để giành lại Gina, song Becca không khỏi tự hỏi liệu Gina có xứng đáng với điều đó không. Và okay, cô từng chợt có ý nghĩ thoáng qua trong đầu rằng anh ta đã chấp nhận tất cả những rắc rối này vì cô. Cũng tự nhiên thôi, phải không nào?

Rich đúng là một tai họa trong nhà bếp, và phải, cả ở những nơi khác nữa, nhưng anh ta thật sự dễ thương vào những lúc như thế. Cô biết anh ta chắc sẽ nổi quạu nếu biết cô nghĩ vậy. Đàn ông vốn không cho rằng họ dễ thương. Nhưng mỗi lần anh ta phạm sai lầm, những cảm xúc xuất hiện trên khuôn mặt của anh ta chỉ có thể nói là rất đáng yêu. Cô ước gì được thấy anh ta khi còn là một cậu bé con.

Becca lùi lại, ép mình trở nên bận rộn với công việc lau dọn sau khi đã hoàn tất nhiệm vụ của một Florence Nightingale[17] và quyết định sẽ không nghĩ ngợi quá nhiều tới lý do tại sao Rich luôn đóng vai chính trong mọi giấc mơ của cô kể từ khi cô gặp anh ta tại bữa tiệc đính hôn của Annabelle và Mike. Chuyện này cũng chẳng có gì thực sự quan trọng; những mơ mộng về Rich chỉ là hình ảnh cô hình dung ra để kích thích khoái cảm. Nói cho cùng, cô là một phụ nữ hai mươi sáu tuổi tương đối bình thường, khỏe mạnh với nhu cầu của một phụ nữ. Tại sao phải bắt bộ óc mất công tìm ai đó trong khi cô đã có Rich, chàng Adonis người Ý, sống cùng cô trong một căn hộ? Với BOB cùng ký ức sống động đến khó tin về Rich trong trạng thái khóa thân hoàn toàn, việc đạt được thỏa mãn về thể xác hoàn toàn chẳng phải là chuyện khó khăn. Song điều đó không có nghĩa Becca đã hài lòng. Thậm chí còn xa mới là như thế. Rich đúng là rất tuyệt cho một mối quan hệ trong mơ, nhưng không phải là thứ cô muốn trong thực tế. Thậm chí chưa bao giờ cô có ý nghĩ nào gần như vậy. Cô cũng hoàn toàn ý thức được khi nói tới những gì mình muốn, dường như cô

chưa bao giờ có đủ thời gian để tập trung vào bất cứ điều gì ngoài tham vọng nghệ sĩ của cô.

[17] Người đã đứng ra tổ chức các đội y tá tình nguyện phục vụ chăm sóc thương binh Anh trong Thế chiến I, ở đây ám chỉ việc Becca băng bó vết bỏng cho Rich.

Becca muốn tạo dựng tên tuổi của mình trong giới mỹ thuật. Cô muốn các tác phẩm điêu khắc của cô hiện diện trong các phòng triển lãm và các viện bảo tàng. Cô không nghi ngờ tài năng của bản thân, không giống như bố mẹ cô. Cô biết mình đủ xuất sắc. Vấn đề của cô là phải thu hút được sự chú ý của những người thích hợp. Cô cần bắt tay vào tìm kiếm xây dựng mạng lưới các mối quan hệ một cách nghiêm túc. Cô đang sống ở một thành phố mới, xây dựng một bước khởi đầu mới mà không còn bị tên họ của gia đình đeo quanh cổ như một tảng đá. Khi cô đạt được thành công, cô muốn đảm bảo đã giành được nó bằng tài năng của bản thân chứ không phải tên tuổi của gia đình.

Rich vẫn chưa chịu biến đi chỗ khác khi cô quay lưng rời khỏi anh như cô mong muốn. Anh ta đứng đó quan sát cô.

“Hôm nay trông cô hơi lạ. Có gì không ổn sao?”

“Ngoài chuyện anh định đầu độc tôi bằng giấy nilon bọc pho mát ư?”

“Phải, ngoài chuyện đó ra.”

Cô bước qua trước mặt anh để đi vào bếp, anh lập tức đi theo cô như một chú chó con. Tripod tập tễnh bước đi cạnh anh, ngược nhìn Rich với đôi mắt đầy thiện cảm. Quả là một bước thay đổi chóng mặt.

“Anh đã làm gì với Tripod vậy?”

“Chẳng gì cả. Chúng tôi đã ký giao ước với nhau hôm qua sau khi tôi về nhà.”

“Bằng kem phải không? Tôi tìm thấy dấu vết còn lại trên bàn cà phê.”

“Được rồi, quý ông nhỏ nhắn này thích kem, vậy nên thứ lỗi cho tôi nhé. Ồ, và đừng nghĩ tôi mắc lừa trò lảng tránh của cô.”

“Tôi không cần phải lảng tránh. Tôi không buộc phải trả lời anh.”

“Không, nhưng cô lại muốn. Tôi dám chắc.”

Becca cho cả hai bàn tay vào bát và trút hết bột dọc vào chỗ thịt. Cô trộn trong lúc quyết định xem có kể cho anh ta hay không. A, thật bực mình. Khó có chuyện anh ta có thể bỡn cợt cô. Cô có trong tay quá nhiều quân bài để trị anh ta, và anh ta sẽ không dám làm gì.

“Bố tôi nói với tôi ông đã đưa một số tác phẩm của tôi cho một ông chủ phòng trưng bày vốn mắc nợ ông.”

Rich chống hai khuỷu tay lên quầy bar ở phía đối diện với cô. “Thế cũng tốt, phải không? Tác phẩm của cô sẽ được trưng bày tại đây. Thậm chí có khi cô còn bán được vài món trong số đó nữa.”

Becca hăm hừ rồi ném một ít thịt vào chiếc chảo đang đợi sẵn.

“Hoặc có thể là không.”

“Tại sao ai cũng nghĩ rằng tôi cần ai đó ban ơn để tác phẩm của tôi được trưng bày? Tôi có tài năng trong việc tôi làm. Tôi không cần ai đó cầu cạnh giúp tôi. Tôi có thể tự làm được. Đó là lý do đầu tiên khiến tôi chuyển tới đây. Để tránh xa khỏi gia đình tôi.”

“Tôi bắt đầu thấy chút đầu mối ở đây rồi.”

Becca nướng mày, nhưng cũng không hỏi ý anh ta muốn nói gì. Cô không chắc mình muốn nghe câu trả lời.

Anh đứng dậy khỏi quầy bar, bước vào bếp đến bên cạnh cô. “Tại sao cô lại cảm thấy mình phải tự làm mọi thứ? Chẳng lẽ cô sợ phải nợ ai đó sao? Hay cô đang muốn chứng minh điều gì đó với những người nghi ngờ cô? Cô đang làm tất cả vì câu “Tôi đã nói với các người rồi” phải không? Ồ, tôi biết. Cô đang tự vấn bản thân. Cô đang cố chứng minh điều đó với chính mình.”

Cô cố hết sức để lờ đi sự có mặt của anh ta. “Tôi chẳng cần phải chứng minh điều gì hết. Tôi sẽ không cảm thấy bị sỉ nhục nếu ông ấy giới thiệu tôi với ông chủ đó và để tự tôi thương lượng bán các tác phẩm của mình. Nếu cuộc gặp gỡ đi tới kết quả tích cực nào đó, chuyện ấy sẽ rất tuyệt, nhưng tôi muốn tác phẩm của mình được trưng bày vì chúng xứng đáng được như thế, chứ không phải vì bố tôi giúp cho con trai ai đó vào trường y.” Khi cô ngước mắt nhìn Rich, anh đang tròn mắt. “Thôi ngay kiểu cư xử với tôi như một con chuột phòng thí nghiệm hay một sinh viên hay gây rắc rối của anh đi!”

Cô cho nốt chỗ thịt còn lại vào chảo, rửa tay, sau đó cho chảo vào trong lò với một động tác hơi mạnh hơn cần thiết. Mỗi lần di chuyển, cô lại phải đi qua đi lại cạnh Rich. Anh ta luôn quanh quẩn bên cạnh cô; cô chỉ ước gì anh ta biến mất. Khi quay lại chỗ bồn rửa để gọt vỏ và rửa khoai tây, hai người lại xoay tròn quanh nhau lần nữa như trong một vũ điệu cho tới khi cô vờ bước sang trái rồi lách qua bên phải rồi ngoặt thẳng tới chỗ bồn rửa. Cô cảm thấy Rich đang dõi theo mình trong lúc cô gọt vỏ, rửa và xóc khoai tây cho ráo nước. “Để làm món khoai tây nướng, trước hết cần gọt vỏ rửa sạch chúng. Phần còn lại là không bắt buộc.”

Cô tập hợp những thứ mình cần lại, rồi lấy một cái chảo ra khỏi tủ bát.

“Phần còn lại của cái gì?”

Anh đứng sát vào gần, nhìn qua vai cô trong lúc cô rót dầu olive lên lòng bàn tay rồi xoa lên những củ khoai tây. “Tôi làm khô chúng, xoa dầu olive lên, rồi sau đó là muối hạt. Như thế phần vỏ sẽ giòn.”

“Tôi dành cho cô toàn quyền trong việc làm phức tạp hóa món khoai tây nướng.” Becca đổ muối hạt vào lòng bàn tay và bắt đầu xoa chúng lên những củ khoai tây đã được xoa dầu. “Anh sẽ cảm ơn tôi khi nếm thử chúng.”

“Tôi nghĩ tôi được trông đợi làm những việc này.”

“Phải, nhưng với bàn tay bị bỏng của mình, anh khó lòng xoa muối lên những củ khoai tây được. Tại sao anh không đi lấy tương cà chua, đường nâu và mù tạt Dijon ra đi. Anh có thể làm phần sốt. Anh thuận tay phải đúng không?”

“Đúng vậy.”

Bất cứ việc gì để có thể tống khứ anh ta đi chỗ khác. “Tốt. Hãy lấy một chiếc cốc đong. Trộn đều nửa cốc tương cà chua, một phần tư cốc đường nâu và một thìa mù tạt Dijon. Khi thịt gần chín hẳn, tôi sẽ chặt nước mỡ ra, cho sốt lên trên thịt, và nướng thêm mười lăm phút nữa.”

Anh lấy tương cà chua và mù tạt từ trong tủ lạnh ra. “Thế khi nào chúng ta nấu món escarole?”

“Chế biến món này sẽ không mất mấy thời gian. Có lẽ khoảng mười phút gì đó. Chúng ta sẽ bắt đầu sau khi đã rưới sốt lên thịt.”

“Làm thế nào cô biết được những trò này?” Anh đang quay lưng lại phía cô trong lúc lấy các thứ ra khỏi ngăn tủ lạnh.

“Tôi vẫn hay loanh quanh trong bếp với Madge, bà nấu bếp của chúng tôi. Bà ấy rất dễ mến. Tôi đã học được rất nhiều.”

“Vậy là mẹ cô không dạy cô nấu ăn?” Becca bật cười, cảm thấy dễ thở hơn vì anh ta không sát vào bên cạnh cô.

“Người ta sẽ chẳng bao giờ gặp mẹ tôi trong bếp đâu. Khi ly hôn, bà được thừa hưởng ngôi nhà, người nấu bếp và người quản gia. Một điều hay cho bố tôi vì mẹ tôi quả là một người quá quắt không ai chịu nổi. Họ không chịu ở lại với bà. Cho dù bà đề nghị trả cho họ bao nhiêu đi nữa vẫn không đủ để giữ chân họ.” Becca nhìn quanh bếp tìm kiếm việc gì khác để làm trong khi Rich lại bày ra một màn lộn xộn trong lúc đong các thành phần để trộn sốt cho vào một cái bát. “Tôi nghĩ tối nay tôi cần dạy cho anh cách là quần áo.”

Anh ngược lên và bắt gặp đôi mắt cô. Anh hoàn tất việc đang làm, rồi lau bàn tay còn sử dụng được, lúc này đã bê bát tương cà chua, bằng một chiếc khăn sạch. Trời ạ. “Cô có nghĩ đó là một ý tưởng hay không? Hôm nay tôi vốn đã không gặp nhiều may mắn với hơi nóng rồi.”

Cách anh nói ra những lời đó lại thổi bùng lên hồi ức về những khoảnh khắc đầy cảm dỗ lạ lùng trong phòng tắm.

Mạch của cô tăng vọt lên gấp đôi, và cô thiếu chút nữa đã định chỉ đơn giản nói với anh ta hãy mang những món đồ nào cần là đi giặt khô. Đó là cách cô vẫn làm. Nói cho cùng, ai có thời gian để là quần áo đây?

“Anh có muốn học làm việc đó không?”

“Có. Tôi muốn học. Cứ bắt đầu đi.”

Becca mỉm cười. Phải rồi. “Hãy cùng chọn ra vài chiếc áo sơ mi và máy cái quần của anh trong lúc chờ thịt chín.” Cô tiến thẳng vào phòng ngủ của Rich và mở tủ quần áo của anh ra. Tất cả áo sơ mi của anh được treo nguyên trong bao nilon của tiệm giặt khô. Chiếc áo sơ mi màu xanh cô đã mặc lúc sáng sau khi hai người cùng tỉnh dậy được treo ở cuối giường. Cô cầm nó lên.

Rich mở to mắt. “Tôi không muốn là chiếc áo đó.”

“Tại sao?”

“Vì đó là chiếc áo may mắn của tôi. Sẽ thế nào nếu tôi là hồng?”

“Nếu anh là hồng, nó sẽ chẳng đem lại nhiều may mắn cho lắm, đúng không?”

“Cô nghĩ sao nếu chúng ta bắt đầu với thứ gì đó dễ hơn, như chiếc khăn tay may mắn của tôi chẳng hạn?”

“Anh lại còn có một chiếc khăn tay may mắn sao?”

Rich thò tay vào túi và nhún vai. “Nó sẽ may mắn nếu tôi không làm nó cháy đen.”

“Tôi đoán là chúng ta có thể bắt đầu với một chiếc khăn tay nếu anh quá sợ phải bắt đầu với chiếc áo sơ mi may mắn của mình.”

“Tối nay tôi cảm thấy không gặp may cho lắm.” Anh giơ bàn tay bị bỏng lên. “Hiển nhiên là thế rồi.”

Becca không muốn đụng vào nó bằng bất kỳ giá nào. “Được rồi, anh để chúng ở đâu vậy.” Trông anh có vẻ lúng túng. “Những chiếc khăn tay của anh ở đâu?”

“À.” Anh đưa tay chỉ vào một chiếc giỏ xếp các món đồ đã được là phẳng và gấp lại.

Cô lục tìm trong giỏ và lấy ra một chiếc khăn tay. “Mẹ anh giặt đồ cho anh sao?”

“Đúng, vậy thì sao? Bà thích giặt giữ giúp tôi.”

Becca bật cười. “Rich, chẳng ai thích phải giặt giũ cả. Kể cả người mẹ thánh thiện của anh. Hãy đi lấy cầu là ra đây. Nó nằm trong hộc tủ cạnh cửa sau.”

“À, okay.”

Rich biến mất, còn Becca nhìn một vòng nữa quanh căn phòng của anh ta.

Cả căn phòng phảng phất mùi của anh ta, theo nghĩa tích cực, giống như một thứ hỗn hợp gồm nước thơm pha trộn với thứ gì đó hoàn toàn Rich. Cho dù là gì đi nữa, nó vẫn khiến miệng cô tứa nước. Cô tự hỏi liệu khi thực sự nếm thử hương vị của anh ta có tuyệt vời như mùi của anh ta không.

“Becca, cô làm thế nào dựng được thứ này lên vậy?”

Khi cô rẽ ra phòng khách, anh ta đang cố mở chân của cầu là ra. Okay, anh ta đang cố sức bẻ nó ra. “Dừng lại!”

Cô đẩy anh sang bên, cầm lấy cầu là, bám vào chốt hãm ở bên dưới. Máy chiếc chân tự động xòe ra. “Xong rồi, anh chàng to xác. Anh có nhớ mang bàn là ra đây không đấy?”

“Trông tôi thế nào? Giống thằng ngốc lắm sao?”

Cô không thấy cần thiết phải nói với anh ta rằng trông anh ta rất tuyệt với hai tay áo xắn tới khuỷu để lộ hai cánh tay vạm vỡ; anh ta có hai cánh tay của một chuyên viên mát xa chứ không phải của một ông giáo sư. Chẳng phải các giáo sư đều trắng bóc và chẳng có chút cơ bắp nào sao? Ít nhất tất cả các vị giáo sư cô từng thấy qua đều vậy.

“Tôi sẽ coi đó là một câu trả lời có.”

“Không, bây giờ đừng có dồn tất cả nhạy cảm vào tôi, quý tha ma bắt. Anh cần gì đây? Một lời phỉnh nịnh chắc?”

“Một câu trả lời cho câu hỏi của tôi sẽ rất có ích.” Anh đặt bàn là lên cầu là rồi cúi xuống cắm điện.

Becca đưa mắt tránh đi; anh ta cũng có cặp bàn tọa bắt mắt nhất mà cô từng được ngắm qua kể từ, à phải, đã bao lâu trôi qua kể từ lần cuối cùng cô làm việc với một người mẫu nam nhỉ? Cũng khá lâu rồi. Cô thực sự cần nối lại việc hẹn hò. “Chúng ta cần đổ nước cất vào bình chưa.”

“Tại sao?”

“Vì nước vòi có chứa kim loại, chúng sẽ làm ố vải.”

“Đó có phải là một thuật ngữ kỹ thuật không?”

“Có hay không có cần thiết với anh không? Tôi nghĩ đã trông thấy nước cất để dưới bồn rửa trong bếp.” Rich vào bếp lấy nước cất, và cô nhìn theo anh dù như thế chẳng khác gì tự tra tấn.

Anh quay lại cùng món nước cất và nhìn chiếc bàn là một cách dè chừng.

“Anh đổ nước qua cái lỗ này, và có một chiếc ống trong suốt cho phép quan sát mực nước. Đừng đổ quá đầy.”

“Tại sao?”

“Anh có muốn là trong một vũng nước không?”

“Tôi không biết. Mà trước hết tại sao lại cần đến nước?”

“Để tạo hơi nước.”

“Tại sao lại hơi nước? Tại sao không chỉ dùng hơi nóng thôi?”

“Hơi nước làm hết các vết nhăn tốt hơn.”

“Vậy thì là trong một vũng nước có gì không ổn?”

“Tại sao cái gì anh cũng hỏi thế?”

“Chắc là vì tôi muốn biết những câu trả lời.”

“Okay, điều đó giống như một vết ướm trên giường vậy. Anh bỏ thời gian công sức để tạo ra nó, nhưng không một ai muốn ngủ trên chiếc giường đó cả.”

“Tôi chẳng quan tâm.”

“Anh không quan tâm đến cái gì?”

“Ngủ trên một vết ướm. Tôi là một gã đàn ông. Tôi rất tự hào với việc tạo ra những vết ướm, và ngủ trên chúng chỉ giúp tôi nhớ lại tất cả những thú vui đã có.”

“Tốt thôi, giờ thì anh cũng nói ra rồi. Đàn ông các anh sẽ sẵn sàng ba hoa về bất cứ điều gì miễn là có cơ hội tạo ra những vết ướm, nhưng theo kinh nghiệm của tôi, bọn họ luôn đổ vật ra và ngáy như sấm, để mặc tôi trong vũng ướm.”

“Xin lỗi cô bé, nhưng em chỉ đơn giản là chưa bao giờ lên giường với những gã đàn ông đúng nghĩa.”

“Ồ,” Becca đảo mắt đi. “Tôi quên mất. Anh vốn là một chuyên gia.”

Rich cười khùng khục theo đúng cách phát âm ra từ sâu trong cổ họng đầy khêu gợi đó. Những tiếng cười hần cô sẽ cảm nhận được nếu cô dính chặt lấy người anh ta.

Becca lùi lại một bước vì nếu không làm thế chắc chắn cô sẽ bị cảm dỗ thử kiểm tra xem linh cảm của mình có đúng không. “Okay, thế cũng được. Cứ việc là trong vũng nước nếu anh muốn. Chỉ có điều hãy cẩn thận với hơi nước. Nó có thể gây bỏng, và anh chỉ còn một bàn tay lành lặn thôi đấy.”

“Thật vậy sao?” vẻ mặt của một cậu nhóc lại quay trở lại. Anh nhìn chăm chăm vào chiếc bàn là như thể nó đang sống dậy rình mò. “Cô không định giúp tôi sao?”

“Rich, nó đâu phải là một quả bom nhiệt hạch. Nó chỉ là một miếng kim loại nóng mà anh đưa đi đưa lại trên mặt vải để làm vải phẳng ra. Nếu anh bấm vào chiếc nút ở trên này, nó sẽ làm phun ra một luồng hơi nước. Nếu anh bấm nút xanh, nó sẽ tia nước ra ở phía mũi bàn là. Tôi sẽ đi kiểm tra món thịt và rửa rau diếp xoăn, vì lúc này anh đã bó tay rồi, dù theo nghĩa đen hay nghĩa bóng.”

“Phải. Nó chỉ là một miếng kim loại nóng bỏng xì ra nước.”

Becca quay lưng lại phía anh ta, bắt đầu cuộc hành trình dài mấy bước chân vào bếp. Vừa cho rau diếp xoăn vào một chiếc máy vẩy rau sống, cô vừa đưa mắt về phía Rich, anh ta vẫn còn nhìn chiếc bàn là như thể đó là một con rắn độc. Anh ta đặt bàn là lên chiếc khăn tay, bấm vào nút phun hơi nước, và một đám hơi nước phun ra cùng một tiếng xịt. Anh ta chẳng hề di chuyển bàn là. Vài giây sau, anh ta bấm vào chiếc nút màu xanh và quan sát trong khi nước vọt ra cầu là thành tia từ đầu bàn là. Anh ta vẫn không di chuyển bàn là. Chết tiệt. Becca có cảm giác chiếc khăn tay của anh ta khó lòng gặp được may mắn. Cô nghĩ đến việc nhắc anh ta cần di chuyển bàn là, nhưng làm vậy có gì vui đây?

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Rich nhìn bản danh sách trước mặt anh và bất giác lùi lại. Có chuyện quái quỷ gì với Becca và những bản danh sách vậy không biết nữa? Những ngày thứ Ba là ngày anh xong việc sớm, vậy là anh quay về nhà thay vì đi chơi bóng rổ với đám bạn để thực hiện các nhiệm vụ nội trợ của mình. Đã một tuần rưỡi trôi qua kể từ khi anh và Becca bắt đầu chung sống với nhau theo một cách thức nghiêm chỉnh đến phát ngán, và mỗi ngày cô nàng đều để lại cho anh một bản danh sách những việc phải làm kèm theo hướng dẫn chi tiết về cách thực hiện. Đó là điều anh ghét cay ghét đắng ở cô nàng. Anh không biết tại sao cô không đơn giản chỉ dẫn cho anh cách làm. Sẽ thú vị hơn nhiều khi quan sát Becca làm bất cứ việc gì so với đọc những bản danh sách và chỉ dẫn của cô, và có Chúa chứng giám, những bản chỉ dẫn không thể giúp anh trở thành một Vị Thần Nội Trợ được.

Hôm nay Rich phải lau dọn phòng tắm và giặt đồ của anh. Anh và Tripod dường như đã đi đến một dạng ngừng bắn sau khi Rich khám phá ra niềm đam mê của Tripod dành cho khoai tây rán, bỏng ngô, kem và cà phê. Gã nhép lông lá này vồ lấy bất cứ mẫu đồ ăn thừa nào nó có thể nhét được vào trong thân hình bé nhỏ của mình, sau đó cuộn tròn lại trên trường kỷ, gà gât thiếp đi với một chân trước che mắt và ngáy ầm lên. Rich chưa bao giờ biết mèo cũng ngáy; thật không may, anh còn học được thêm rằng mèo cũng trung tiện. Tripod thiếu chút nữa đã khiến anh phải bỏ chạy ra ngoài khi đang xem dở một bộ phim vì tràng xả khí của nó trong khi đang chìm vào cơn hôn mê sau khi ních đẩy kem. Dứt khoát sẽ không đời nào có thêm kem cho tên xấu tính này nữa.

Rich quay sang nhìn Tripod, lúc này đang ngồi cạnh anh trên trường kỷ, khoan khoái uống nốt những giọt cà phê cuối cùng của Rich trong chiếc cốc mà cả anh và Tripod cùng ưa thích, chiếc cốc đủ lớn để con mèo nhét cả đầu vào trong. Tripod thích cà phê gần như chẳng kém gì kem, còn Rich thì thích cách Tripod trở nên đáng yêu ra sao với một chút caffeine trong người, như thế không phải nó vốn đã là con mèo vui tính nhất trên đời. Tripod trở thành cái bóng của Rich, trời ạ, thậm chí cậu chàng gần như luôn ngủ cùng anh. Rich cũng chẳng bận tâm chừng nào Tripod tuân theo các nguyên tắc và ngủ yên ở mé giường của nó. “Mày đã xong xuôi với món cà phê chưa, chàng trai?”

Tripod ve vẩy đuôi và khẽ kêu một tiếng rừ ngắn, theo ngôn ngữ của loài mèo có nghĩa là “ực”. Rich cầm cái cốc ưa thích của cả hai mang vào bếp. Thay vì chỉ ném nó vào chậu rửa, anh cẩn thận cho cốc vào trong máy rửa bát vì Becca đang đốc thúc chặt chẽ anh trong việc tự lau rửa dọn dẹp. Rõ ràng, vào lúc này anh đang né tránh mục tiếp theo trong bản danh sách của mình. Việc giặt quần áo - okay, vậy là anh đã tránh được toàn bộ vụ này. Anh tự cho mình đã gặp may vì Becca cho phép anh mang các đồ bộ và áo sơ mi ra tiệm giặt. Đôi lúc anh tự hỏi liệu cô nàng này có tự cho phép mua vui cho mình hơi quá nhiều với việc ra lệnh chỉ huy anh hay không. Rich thực sự thấy nhớ bà mẹ kiêu lao công dọn dẹp của anh: bà vẫn luôn làm tất cả những việc này cho anh.

Giặt giũ trước đã. Anh vào phòng mình, còn Tripod nhảy thẳng vào giữa đám chăn đệm trong lúc Rich tháo ga trải giường ra, trùm nó vào giữa. Khi anh cầm chiếc gối lên để lột vỏ ra, anh ngửi thấy mùi của Becca. “Mình dám cược là cô nàng lưu dấu ấn lại khắp nơi.”

Tripod lăm bằm kêu khẽ đầu đó dưới dưới chõng ga trải giường.

Rich vợ tất cả cho vào một chiếc giỏ đựng đồ giặt và mang cả đồng hồ này tới chỗ để máy giặt, cảm nhận rõ ràng trọng lượng của Tripod bên trong chiếc giỏ, cùng với đám ga trải giường, khăn, và tất cả những món đồ

vải khác tình cờ có mặt dưới sàn nhà. Anh đặt chiếc giỏ xuống. “Thôi nào, Tripod, đã đến lúc chui ra khỏi đó rồi, trừ khi anh bạn muốn lượn vài vòng trong máy giặt. Nếu liên tưởng tới mức độ anh bạn ưa thích một mẻ tắm vòi hoa sen, thì ta dám chắc rằng câu trả lời là không.”

Rich lấy từng món đồ trong đám chăn ga vỏ gối ra, bỏ vào chiếc máy giặt cửa ngang, trong lúc đó Tripod chui ra ngoài, thể hiện vài bước break dance khá vui mắt trước khi cậu chàng bắt đầu vật nhau với một đối thủ tưởng tượng nào đó.

Các hướng dẫn của Becca nhắc nhở không được nhét quá nhiều đồ vào trong máy giặt, dù rằng cô chưa bao giờ bảo anh cho bao nhiêu đồ là vừa. Khi trong máy giặt đã đầy đồ, nhưng chưa đến mức bị nhồi nhét quá chặt, anh đóng cánh cửa kính lại, mở ngăn đổ bột giặt ra, rồi xem lại các chỉ dẫn của Becca xem cần sử dụng bao nhiêu. Điều cuối cùng anh muốn là phải gò lưng ra lau nước xà phòng lần nữa, mặc dù nếu nhìn qua bộ dạng của mặt sàn lát gạch men màu trắng và đen lúc này, rõ ràng là bột giặt hoàn toàn phù hợp cho việc lau sàn.

Rich bật máy giặt và đợi một lát để đảm bảo nó hoạt động bình thường. Cả Tripod cũng nán lại. Cả người và mèo cùng chăm chú nhìn vào khung cửa kính, và khi các món đồ bắt đầu quay tròn, Tripod loay hoay cố tìm cách vồ lấy chiếc tát màu đen bằng cách nào đó đã tìm được đường chui vào trong máy giặt. “Nó sẽ giữ cho anh bạn bận rộn.” Anh mặc Tripod tiếp tục trò chơi của nó và quay lại phòng tắm.

Cọ rửa phòng tắm cũng chẳng đến nỗi quá kinh khủng, à phải, sau khi anh đã học được bài học rất quan trọng là nếu bạn trộn lẫn các dung dịch tẩy rửa với nhau, bạn sẽ tạo ra hơi độc. Sau khi đã tổng khứ món hỗn hợp tẩy rửa hổ lốn được tạo ra nhằm mục đích tiết kiệm thời gian xuống cống thải, mở tung cửa sổ và quạt thông gió trong mười phút, anh lại bắt đầu từ đầu. Lần này anh tuân thủ chỉ dẫn của Becca về việc sử dụng loại sản phẩm tẩy rửa nào ở đâu. Về mặt tích cực, Rich tin chắc anh đang có được đường

ống cống sạch nhất khu Hudson và những chiếc lông mũi của anh sẽ mọc trở lại đều tăm tắp. Hy vọng là vậy.

Trong lúc Rich cọ rửa phòng tắm, anh nhìn thấy một ngăn tủ bằng kim loại lắp thẳng vào tường. Khi anh mở ra chỉ để xem nó hoạt động ra sao, toàn bộ quần áo của Becca rơi tung xuống sàn. Vì danh sách các việc phải làm của anh gần như đã kết thúc, anh nghĩ mình sẽ thực hiện một cử chỉ tử tế và cho đồ của Becca vào máy giặt giúp cô. Anh cho chỗ quần áo vào một cái giỏ, đi ra lấy mẻ đồ vừa giặt của mình chuyển sang máy vắt khô, rồi cho quần áo của Becca vào máy giặt. Xong xuôi, anh nghĩ mình và Tripod xứng đáng được ngồi thành thơi xem chương trình truyền hình ưa thích đã được ghi lại trong DVR[18].

[18] Digital video recorder: Thiết bị dùng để ghi lại các file video dưới các định dạng kỹ thuật số, có thể nối vào truyền hình cáp để ghi lại các chương trình ưa thích mà bạn không có điều kiện xem trực tiếp khi phát sóng, rồi sau đó xem lại vào lúc thuận tiện.

Sau khi đã chén xong vài chiếc sandwich và xem hết tập mới phát tuần trước của Top Gear, Rich lấy đồng chặn ga của anh ra khỏi máy vắt khô rồi cho quần áo của Becca vào đó. Anh chuyển kênh sang Animal Planet cho Tripod để nó xem trong lúc anh nhặt riêng những món quần áo bị lẫn vào đồng chặn và ga trải giường ra, rồi sắp chiếc giường của mình lại như cũ, hoàn toàn quên khuấy mất việc giờ đây anh không thể lăn mình trên đó và hít một hơi đằm mùi của Becca từ chiếc gối của mình, hay thậm chí cả từ chiếc gối của Becca, như anh bắt đầu nghĩ đến.

Rich ước gì anh đã chú ý hơn khi người ta dạy anh dọn giường ra sao trong trường quân sự. Nhưng vì trường quân sự là nơi cuối cùng trên đời anh muốn có mặt, ngoại trừ nhà tù ra, và anh đã bị làm cho sợ đến phát khiếp, anh đã hành động một cách ương ngạnh và bỏ ngoài tai mọi thứ. Kể từ khi Becca xuất hiện, anh đã trải qua không biết bao nhiêu thời gian vụng vẹo trần trọc trong đêm nghĩ về cô đang ngủ trong căn phòng bên cạnh, rồi

bừng tỉnh để phát hiện ra chiếc giường của anh trông tanh bành như thể vừa có thứ gì nổ tung trên đó vậy. Mỗi sáng dậy anh đều xếp lại giường của mình theo cùng một cách, và cho tới giờ nó vẫn chưa giữ được nguyên vị. À phải, ngoại trừ đêm đầu tiên. Chiếc giường vẫn còn khá nguyên vẹn khi anh tỉnh dậy trần truồng trên người một Becca cũng trần truồng không kém.

Tiếng kêu của Tripod khiến anh bừng tỉnh khỏi giấc mơ ban ngày khá nóng bỏng của mình, vậy là Rich chạy ra xem chuyện gì khiến Tripod bị kích thích đến vậy. Con mèo không còn ngồi trước tivi ngắm nhìn những chú khỉ nhảy chuyền cành trên màn hình như lúc Rich rời khỏi nó. Rich chống hai bàn tay lên hông đợi tiếng gào tiếp theo. Chẳng phải đợi lâu, chưa đến một giây sau, Tripod gần như lại rống lên. Rich chạy theo hướng âm thanh phát ra, và khi anh rẽ qua góc quạt đặng sau bếp tới phòng giặt đồ, khói đang bốc lên cuồn cuộn từ chỗ đặt máy giặt và máy vắt. Mẹ kiếp.

Rich lao bổ vào, chộp lấy Tripod, vội vàng mang nó quay trở lại bếp rồi cầm lấy bình cứu hỏa đang để dưới bồn rửa lên. Tripod nhảy chồm chồm bên cạnh anh trong khi anh chạy trở lại phòng giặt, mở toang cửa lao tới chiếc máy vắt khô và phủ kín nó bằng bột chữa cháy. Becca sẽ giết anh mất. Ít nhất anh cũng thoát khỏi chuyện giặt giũ. Rich nghĩ một khi anh đã đốt cháy rụi quần áo của cô như vậy, anh sẽ không bao giờ được cho phép động tay vào một chiếc máy vắt khô quần áo nữa.

Dùng một chiếc khăn nhấc Tripod lên, Rich chạy ra mở cửa. Wayne và Henry đã đấm cửa thành thành, nhưng sau đó đã mở cửa vào nhờ sử dụng chìa khóa của chính họ. “Chúng tôi thấy khói bốc ra khỏi căn hộ của anh và đã gọi 911.”

Chiếc xe cứu hỏa xuất hiện một phút sau đó, và những người lính cứu hỏa buộc Wayne, Henry, Rich và Tripod phải đợi ở ngoài cho tới khi họ đảm bảo chắc chắn không còn gì nguy hiểm nữa mới cho phép ba người và con mèo được quay trở vào căn hộ.

Với Rich, quãng thời gian chờ đợi quả là vĩnh cửu. Với bất cứ ai khác không phải giữ trong tay một con mèo ba chân rất biết cách sử dụng móng vuốt của mình gói trong một cái khăn, quãng thời gian đó là mười phút. Khi thông báo an toàn được tuyên bố, Rich bước qua ngưỡng cửa, may mắn thay với một anh chàng Tripod vẫn được gói tròn trong chiếc khăn, và ngồi xuống trường kỷ. Hai mắt anh nhức buốt, có thể vì khói hoặc chút trải nghiệm hóa học trong phòng tắm, mà cũng có thể vì cả hai. Hai cánh tay anh đau nhức do những nỗ lực của Tripod muốn xé tung chiếc khăn thành từng mảnh, còn cái tôi của anh nhức nhối vì thêm một lần thất bại nữa. Trong hàng tỉ người vẫn giặt đồ mỗi ngày, tại sao kẻ đốt cháy thành than tất cả mẻ đồ giặt trong máy vắt khô lại cứ phải là anh mới được chú? Nhất là khi Rich dám chắc mẻ giặt đó là phần lớn số đồ lót người đang chia sẻ căn hộ với anh sở hữu - cũng chính là người sống chung nhà từng tìm đến anh với một cây gậy đánh bóng chày trong tay.

Becca vừa chạy vừa la hét âm lên, lao vào trong căn hộ, gần như gieo mình vào vòng tay anh. Tripod gào tướng lên, nhưng có vẻ như cô không hề nhận ra. Cô đang quá bận rộn với việc lướt hai bàn tay sờ lên khắp người Rich.

“Ôi Chúa ơi, anh không sao chứ?” Rich ôm Tripod lên không khác gì một cầu thủ bóng đá ôm bóng^[19] để làm Becca trấn tĩnh lại.

[19] Đây là bóng đá Mỹ, cầu thủ được dùng tay tranh bóng khi thi đấu.

“Nó ổn cả mà.”

“Ai?”

“Tripod. Thực ra trông bên ngoài có vẻ tệ hại hơn so với thực tế.”

“Thực tế nào? Cả người anh dính toàn muội khói. Anh sặc mùi khói và hóa chất. Trông anh như bị cháy sém vậy.”

“Hai chúng tôi ổn cả. Tôi chỉ lấy khăn quấn Tripod lại cho tới khi mấy người lính cứu hỏa cho phép tôi đóng các cửa lại. Nó đã từng trải qua một thời gian bên ngoài, và tôi nghĩ nó quan tâm tới tự do nhiều hơn cà phê và Animal Planet.”

“Cái gì?”

“Đừng bận tâm. Xem nào, Becca. Có một điều tôi phải nói với cô.”

“Ý anh là còn có chuyện gì nữa sao?”

“Đó là về đám cháy.”

“Đừng lo về chuyện đó. Điều quan trọng là anh không hề hấn gì. Thiệt hại không đáng kể, ít nhất đó là những gì người lính cứu hỏa đang lom khom kia đã nói.”

“Phải, được rồi. Tôi đoán là vậy, thế nhưng rất có thể cô vẫn muốn ngồi xuống.”

Khuôn mặt Becca trở nên trắng bệch chẳng kém gì mấy chiếc ga trải giường của anh trước khi anh giặt chúng chung với những đôi tất. Thật không may, những đôi tất lại màu đen và đỏ. Giờ đây những tấm ga của anh đã ngả sang một thứ màu hồng xám xám - mà đó cũng chẳng phải là điều anh thực sự bận tâm. Anh gọi đó là một thành công nếu so sánh với kết cục của lần thử sức thứ hai, và nếu vận xui xẻo cứ tiếp tục ám quẻ anh, sẽ chẳng có ai được chiêm ngưỡng màu sắc của mấy tấm ga trải giường đó nữa. Cho dù ý nghĩ này có đáng bực mình tới cỡ nào đi nữa, còn xa nó mới có thể so sánh về mức độ tệ hại với triển vọng sẽ xảy ra khi anh cho Becca biết mọi sự.

Becca ngồi sụp xuống trường kỷ, như thể cô bị nó nuốt chửng lấy. Trông cô gần như có thể gọi là mong manh, và Rich chọt muốn đá vào mông mình một cú nên thân.

Becca khoanh hai cánh tay áp sát vào người. “Thì cứ nói tuột ra đi, Rich. Anh làm tôi thấy ghê quá.”

“Đám cháy xảy ra trong chiếc máy Vắt khô đồ giặt.”

“Anh làm cháy đồ của mình sao?”

“Không hẳn thế.”

“Okay, vậy anh đã làm cháy thứ gì vậy?”

Thiếu chút nữa Rich đã không kịp đưa tay làm dấu thánh.

“Xin thứ lỗi cho tôi?” Một giọng đàn ông vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện. Rich và Becca ngược nhìn lên và thấy một người lính cứu hỏa vừa bước vào. “Có vẻ như đây là thủ phạm.” Anh ta giơ một đoạn dây kim loại lên. “Nó chui qua một trong những chiếc lỗ của máy vắt, và có vẻ đã chạm vào nguồn nhiệt và làm phát ra đủ tia lửa điện để làm số đồ trong máy bắt lửa.”

Becca quay sang Rich. “Tại sao anh lại đi giặt cả một đoạn dây làm gì?”

Anh chàng cứu hỏa tặc lưỡi. “Đó là một đoạn đai kim loại của đồ lót, thưa cô. Đáng ra cô nên dùng một chiếc túi chuyên dụng đựng đồ lót nếu cô muốn giặt và vắt khô bằng máy những món đồ không tiện nêu tên của cô.”

“Những món đồ không tiện nêu tên của tôi?”

Rich nhăn nhó gật đầu. “Đúng thế, đây chính là chuyện tôi muốn nói với cô. Tôi định giúp cô một việc gì đó.”

“Giúp tôi?”

“Lúc đó tôi đang lau dọn phòng tắm như cô yêu cầu, và tôi tìm thấy đồ chưa giặt của cô trong ngăn tủ.”

“Vậy là anh chợt có hứng thú giặt đồ cho tôi?”

“Tôi đang cố làm điều gì đó tử tế cho cô, và, quả thực mẽ đồ đầu tiên tôi giặt kết quả cũng không đến nỗi nào.”

“Này chàng trai.” Người lính cứu hỏa chen vào. “Anh đã phóng hỏa đồ lót của quý cô đây à?” Rich gật đầu.

“Anh cần mua một chiếc máy vắt mới. Chiếc máy của anh đã chín vàng rồi.”

Rich đứng dậy bắt tay anh ta.

“Cảm ơn, tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của các anh.” Rich không thể bỏ qua được cái nhìn ái ngại anh chàng kia dành cho mình.

“Chúc may mắn, chàng trai. Chúng tôi rút đây.”

Becca không nói gì khi người lính cứu hỏa rời khỏi căn hộ. Rich chăm chú quan sát cô, không dám chắc cô sẽ trả miếng anh ra sao. Dù cho điều anh chờ đợi có là gì đi nữa, thì cũng không phải là việc cô đi vào phòng mình và lặng lẽ đóng cửa lại.

Rich không nhìn thấy cô cho tới tận sáng hôm sau khi anh đang sửa soạn để rời nhà đi làm. Anh đã trải qua phần còn lại của đêm hôm trước trong tâm trạng thật tồi tệ vì vụ hỏa hoạn, chờ đợi Becca lao ra dẫn cho mình một trận. Anh phải trả tiền cho chiếc máy vắt đồ cũng như những món đồ anh đã hủy hoại. Song điều đó chẳng làm anh bận tâm. Cái khiến anh bứt rứt là cái nhìn trên khuôn mặt Becca khi cô rời khỏi anh tối hôm trước.

Anh bật rửa thầm, cầm lấy chiếc cặp, sẵn sàng ra khỏi nhà tới chỗ làm. Anh ngoảnh lại sau và nhìn thấy Becca lê bước ra khỏi phòng ngủ, trông thật ảm áp, uể oải, thậm chí còn khêu gợi là đằng khác, cho dù cô có mặc những chiếc áo len cũ mềm chắc đã có cả trăm năm tuổi. Thật không may cho anh, anh lại biết rõ nằm bên dưới là những gì. “Ồ tốt quá, cô dậy rồi.”

Becca chẳng nói chẳng rằng; cô chỉ nhìn anh chăm chăm.

“Tôi không muốn đánh thức cô dậy trước khi đi, nhưng tôi muốn nói với cô rằng tối nay tôi sẽ đi gặp Gina, vậy nên nếu mọi thứ diễn ra ổn thỏa, nhiều khả năng tôi sẽ không quay về nấu bữa tối.”

Becca mỉm cười, trên khuôn mặt cô hiện rõ vẻ nhẹ nhõm. “Chúc anh may mắn với cuộc gặp. Anh có cần tôi viết một bản nhận xét ca ngợi những phẩm chất của một Vị Thần Nội Trợ trong con người anh không?”

“Cảm ơn vì đã đề xuất, nhưng tôi không nghĩ nó cần thiết.” Và nói thật lòng, cũng chẳng có gì nhiều để ca tụng. Chết tiệt, nếu cuộc gặp gỡ chẳng đi đến đâu anh không dám chắc sẽ phải làm gì nữa. Bữa tối với ông trưởng khoa sẽ diễn ra sau hai ngày nữa. Nếu Gina không cho anh thêm một cơ hội nữa...

Không, anh sẽ không tới đó.

Anh mặc áo khoác, quay lại và bắt gặp Becca đang nhìn mình với một cái nhìn thật lạ lùng trên khuôn mặt. “Có chuyện gì vậy?” Anh kiểm tra khóa quần, nó đã được kéo lên nghiêm chỉnh, cà vạt của anh cũng chín chu thẳng thớm.

“Không có gì, trông anh tuyệt lắm. Anh biết đấy, chỉ là tôi hơi đãng trí thôi.”

“Okay, được thôi, chúc một ngày tốt lành.”

Cô đút cả hai bàn tay vào túi chiếc áo vải len đang mặc. “Anh cũng vậy.”

Vào tối thứ Tư, Rich đã ngồi yên vị ở quầy bar tại nơi hẹn hò ưa thích của anh và Gina - một không gian nhỏ im ắng nằm đúng giữa con đường từ chỗ làm của anh tới chỗ làm của cô để đợi cô bạn gái cũ. Anh đã nhẩm đi nhẩm lại bài diễn thuyết của mình gần như cả ngày, và thật may cho anh hôm nay lại là ngày thi ở trường, nhưng nếu căn cứ vào vẻ mặt các sinh viên khi họ rời phòng thi, anh là một trong số hiếm hoi những người cảm thấy mình gặp may. Song thật không may, anh chẳng nhớ gì những điều đã dự định nói ra. Tất cả công sức bỏ ra tập tành chẳng mang lại gì nhiều cho anh. Đáng ra anh nên dành thời gian đó cho việc chấm bài. Cùng với việc dành toàn bộ thời gian rảnh cho việc nấu nướng dọn dẹp cùng Becca, anh đang còn nợ cả đồng bài thi chưa chấm. Ai mà biết được làm việc nhà tốn thời gian đến thế? Tất nhiên, nếu anh không hậu đậu hết thuốc chữa như thế, anh đã không phải làm lại mọi thứ sau khi đã nai lưng ra dọn dẹp những thứ anh đã phá hỏng trong lần thử sức trước.

Khoảnh khắc Gina xuất hiện, Rich hiểu ngay anh đang lâm vào một trận chiến cực kỳ bất lợi. Cô trông chẳng có chút gì vui vẻ khi thấy mặt anh. Chết tiệt. Anh đứng dậy kéo một chiếc ghế cho cô, và khi anh cúi xuống để hôn cô, cô gái quay đầu né tránh, vậy là gần như anh chỉ có dịp khẽ chạm vào má cô. Cô mặc một bộ váy dài tay bó sát người bằng vải len, và bất chấp chiếc áo khoác mặc che bên ngoài, bộ váy vẫn đủ sức làm ngưng trệ mọi cử chỉ và hầu hết các cuộc trò chuyện đang diễn ra tại quầy bar.

“Trông em tuyệt lắm. Cảm ơn em đã đến!”

“Cảm ơn.” Cô mỉm cười với anh, cho phép anh giúp cô cởi áo khoác - chiếc áo thiếu chút nữa anh đã đánh rơi khi nhìn thấy bộ váy cô đang mặc. Đó là một bộ váy màu đỏ son với chiếc cổ chữ V khoét rất sâu, để lộ bộ ngực quả thực khiến người ta phải nín thở mà anh biết rõ là hoàn toàn tự

nhiên. Chất liệu mỏng nhẹ của chiếc váy, ở những nơi chúng tồn tại, dán chặt vào thân thể cô như một làn da thứ hai. Anh thầm tự hỏi không biết cô có mặc áo ngực hay không vì anh chẳng thấy bất cứ dấu hiệu nào của nó cả. Và chỉ Chúa mới biết cô có mặc quần lót hay không. Anh cầm lấy tay cô và giúp cô ngồi lên chiếc ghế cao của quầy bar. Anh luôn nghĩ cô là một người vóc dáng nhỏ nhắn, song phần lớn phụ nữ đều là vậy nếu so sánh với anh. Nhưng quý thật, cô quả là thấp. Trước đây anh chưa bao giờ nhận ra điều này, nhưng sau hai tuần lễ ở cùng nhà với Becca, một người khó có thể gọi là thấp, chiều cao khiêm tốn của Gina trở nên rõ rệt hơn bao giờ hết. Kể cả khi đi giày cao gót, cô vẫn còn thấp hơn anh ít nhất một foot[20].

[20] 30 cm.

Gina xoay ghế lại đối mặt với người phục vụ quầy bar và duyên dáng dành cho anh ta một nụ cười chân thành, còn chân thành hơn nhiều so với nụ cười cô dành cho Rich. Chúa ơi, cử chỉ này chẳng hứa hẹn gì tốt lành cho kế hoạch của anh hết. Cô xác nhận điều anh thầm nghĩ một lần nữa khi quay sang anh sau khi đã gọi đồ uống cho mình. “Anh muốn gì, Richie?”

Okay, vậy là cô nàng không có tâm trạng để nghe những chuyện vớ vẩn dông dài. “Anh rất nhớ em.”

Cô bật cười. “Thôi nào, anh trông đợi em sẽ tin vào chuyện đó sao? Em biết anh rất rõ, nhớ không?”

Và cô nói đúng, anh thực sự chẳng hề thấy nhớ cô. Tất nhiên anh đã vô cùng bận rộn trong việc cố làm mọi thứ có thể để trở thành một gã Thần Nội Trợ chết bầm nên không nhận ra điều này, và cũng chẳng hề có ý định thừa nhận với cô. Anh uống một ngụm bia từ cốc của mình. “Nếu anh không nhớ em, tại sao anh lại bất chấp mọi rắc rối gặp phải cố học cách nấu ăn và lau dọn?”

Gina vừa nhấp một ngụm martini và bị sặc khi nghe những lời anh nói. Sau khi cô đã dứt cơn ho, cô lau mascara dính dưới mắt rồi đưa ngón tay lên ngăn không cho anh nói tiếp bất cứ điều gì anh sắp nói ra để cô có thể kiểm soát được tràng cười do bị kích thích quá bất ngờ. Sau khi đã hít vài hơi thật bình tĩnh, cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Vậy là anh đang học nấu ăn và lau dọn. Ừm. Em không thể hình dung ra tại sao, trừ khi anh đột nhiên muốn lên giường với Martha Stewart.”

“Không.”

Cô đập tay lên ngực anh. “Anh yêu, em thấy rất vui cho anh. Em tin chắc cô bạn gái tiếp theo của anh sẽ đánh giá rất cao chuyện đó. Nhưng em đã nói trước với anh rồi - không cần phải nhọc lòng vì em. Em không quan tâm đâu.”

“Đợi đã, khi em chia tay anh, em nói nguyên nhân là vì anh không phải mẫu người cho một mối quan hệ nghiêm túc.”

“Anh không phải mẫu người đó. Với em thì không. Anh rất hấp dẫn và dễ thương, giống như Tom Hanks trong bộ phim Big xửa rích đó.”

“Ông ta đóng vai một đứa trẻ trong thân thể của một người đàn ông trưởng thành.”

“Chính xác.” Cô nhìn đồng hồ và uống nốt chỗ martini của mình. “Em phải đi thôi, nhưng cảm ơn anh về món đồ uống. Rất vui được gặp lại anh.”

“Chỉ thế thôi ư?”

“Anh trông đợi điều gì đây, Rich?”

“Anh đã nghĩ ít nhất em cũng cho anh một cơ hội nữa. Thôi nào, Gina. Anh có buổi dạ tiệc vào tối thứ Sáu này. Hãy đi cùng anh. Sẽ rất vui cho xem.”

“Dạ tiệc?”

“Phải, một buổi dạ tiệc từ thiện với vợ chồng ông trưởng khoa của anh. Em biết đấy. Bữa tối, khiêu vũ. Sẽ là một quãng thời gian tuyệt vời.”

“Hóa ra tất cả là vì vậy.”

“Ý em là gì?”

“Anh chẳng hề muốn có em. Anh chỉ muốn một cuộc hẹn hò.” Cô lắc đầu. “Em xin lỗi. Em thực sự ước gì có thể giúp được anh, nhưng em sẽ phải gặp ai đó.”

“Thật sao?”

“Thực ra chính Annabelle đã giới thiệu anh ấy với em.”

“Annabelle?”

“Phải, em phải chạy thôi. Em muộn mất rồi. Chúc anh may mắn với buổi dạ tiệc của anh. Em tin chắc anh sẽ không gặp khó khăn trong việc tìm ai đó đi cùng.”

Rich đứng dậy giúp cô mặc áo khoác. Anh chỉ khẽ gật đầu, trong khi cô ngả người về phía anh để ôm tạm biệt. “Tạm biệt, Gina.”

Anh ngồi xuống nhìn cô rời đi - cùng với tất cả những anh chàng còn lại đang ngồi ở quầy bar. Rich tự hỏi liệu có phải cô luôn mặc như thế hay không - đủ khiêu khích để gây ra một vụ tai nạn. Đã hai tuần qua anh không nhìn thấy cô, và anh đã trải qua toàn bộ thời gian rảnh của mình bên cạnh Becca, một cô gái không thể khác biệt hơn. Khi Becca không mặc những món đồ lụng thụng trông phát khiếp, cách phục trang của cô luôn kêu gọi một cách lạng lẽ, tinh tế, nếu so sánh với Gina gần như sẽ khiến Gina trở nên quá lòe loẹt. Sau khi đã nghĩ tới chuyện này, anh chợt nhận ra

Gina chắc chắn không phải là cô gái phù hợp để đưa tới buổi dạ tiệc từ thiện, ứng viên đúng đắn vẫn luôn ở ngay trước mũi anh suốt thời gian vừa qua. Becca. Nếu như anh tìm ra cách thuyết phục để cô đồng ý đi cùng anh.

Rich cần một kế hoạch. Anh sẽ nấu bữa tối để cảm ơn Becca vì tất cả sự giúp đỡ của cô, và sau một hay hai chai rượu vang, khi cô đang vui vẻ thư giãn nhất, anh sẽ đề nghị cô giúp đỡ. Nói cho cùng, đó cũng chỉ là một bữa tiệc. Trưởng khoa Stewart chắc chắn sẽ thích Becca. Rắc rối duy nhất Rich có thể thấy là Becca thực sự chẳng ưa gì anh. Cho dù sau khi vượt qua được vụ anh đốt cháy rụi gần hết đồ lót của mình, có vẻ như cô đã bớt khó chịu với anh hơn. Hoặc là thế, hoặc là cô đã quá mệt mỏi với việc nói về chuyện đó. Với một chút may mắn và - như anh biết rõ về Becca - thật nhiều năn nỉ, cô sẽ đi cùng anh tới buổi dạ tiệc.

Rich còn nhớ Becca nói cô thích cá hồi, vậy là anh rẽ vào chợ cá trên đường về nhà. Anh không dám chắc cần mua bao nhiêu, nhưng sau khi có được lời tư vấn từ anh chàng bán cá, anh đã có đủ để làm bữa tối cho hai người, cộng với một công thức chế biến được ghi lại trên một miếng giấy gói cá để phòng tránh mọi sai lầm ngớ ngẩn.

Cũng may, người phụ nữ ở quầy thu ngân đã nghe loáng thoáng được cuộc trò chuyện của anh với anh chàng bán cá, và thể hiện sự thông cảm dành cho Rich bằng cách nhắc nhở anh mua vài quả chanh. Thậm chí bà còn khuyên anh nên làm một món ăn kèm, điều chưa từng xuất hiện trong đầu Rich. Bà cầm lấy tay anh dẫn vào một trong những dãy của khu bán thực phẩm, chỉ cho anh một túi gạo màu vàng mà bà nói có thể chế biến rất dễ trong lò vi sóng. Rich hoàn toàn có thể xoay sở được với một chiếc lò vi sóng. Anh cảm ơn người phụ nữ trong khi bà tính tiền cho các món hàng anh mua và hỏi xem bà có thêm lời khuyên nào cho anh không. Bà cho rằng anh nên ghé vào cửa hàng bán rau ở ngay bên cạnh mua nguyên liệu cho một món salad, có thể cả một ít bông cải xanh còn tươi, món này theo như bà nói cũng có thể chế biến được trong lò vi sóng. Người phụ nữ quả là

một thiên sứ do Chúa gửi tới, và nếu không phải bà đã bước vào độ tuổi đủ để làm bà của anh, chắc hẳn anh đã mời bà đi cùng tới buổi dạ tiệc mắc dịch kia rồi.

Rich vừa cố làm xiếc với các túi đồ đã mua vừa mở cửa căn hộ. Tripod vẫn đang đợi anh như mọi tối. Nó nhảy khỏi trường kỷ, không ngớt kêu meo trong khi tập tễnh đi theo Rich vào trong bếp. Anh lắc đầu. Nghe cứ như thể con mèo đang bận bịu với một cuộc đối thoại trong đó nó đảm nhiệm toàn bộ phần lời thoại.

Tripod có cả một vốn từ vựng gồm các loại tiếng kêu ngao và kêu meo khác nhau một cách rõ rệt. Những tiếng kêu ngắn, dứt đoạn và Rich dám thề rằng nghe giống như có âm hưởng của một dấu hỏi phía sau, những tiếng ngao có vẻ đe dọa và xuất phát từ sâu hơn trong cổ họng bày tỏ sự khó chịu, và thậm chí anh từng nghe thấy một hay hai tiếng khì khịt, như thể con mèo đang cười anh - và không hẳn là anh không hề cung cấp cho nó vô số lý do để bật cười...

Nếu Becca tới dự buổi dạ tiệc cùng Rich, anh sẽ để hở ra rằng hai người đang sống cùng nhau, và đấy chẳng hề là một lời nói dối. Chẳng cần phải báo cáo với ông trưởng khoa rằng đây chỉ là một cuộc dàn xếp tạm thời. Như thế anh sẽ chứng minh được mình đang ổn định cuộc sống. Nói cho cùng, trước đây anh chưa từng sống cùng một phụ nữ. Quỷ tha ma bắt, anh thậm chí còn chưa bao giờ tiệp cận chuyện đó là đằng khác.

Với phần lớn các mối quan hệ của mình, anh luôn cố giữ cho đám phụ nữ cách xa căn hộ của mình. Không phải chỉ vì anh cần thuê người đến dọn dẹp nhà cửa trước khi có thể hẹn hò, một việc chẳng đáng cả công đau đầu lo nghĩ lẫn chi phí phải bỏ ra, vì anh hoàn toàn có thể chỉ cần đi thẳng tới địa điểm hẹn hò, mà còn vì như thế mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn khi mối quan hệ chấm dứt.

Anh vẫn còn bị những cơn ác mộng ám ảnh về lần duy nhất anh phạm sai lầm đưa chìa khóa nhà cho một người phụ nữ. Vài tuần sau khi họ ngừng đi lại gặp gỡ nhau, Rich bắt gặp cô nàng nằm trần truồng trên giường đợi anh khi quay về nhà. Một điều thật khó lòng giải thích cho người phụ nữ đang gần như trần truồng mà anh đã phải nỗ lực rất nhiều mới có dịp đưa lên đúng chiếc giường đó. Thực tình mà nói, vì cô nàng thứ nhất đã lăn ra ngủ trong lúc chờ anh về, về mặt kỹ thuật Rich đã thành công trong việc đưa hai người phụ nữ lên giường cùng một lúc - giấc mơ của bất cứ anh chàng nào. Bất hạnh thay, giấc mơ của anh nhanh chóng chứng tỏ nó là một ác mộng thứ thiệt.

Ký ức quay về khiến anh ớn lạnh dọc sống lưng trong lúc gỡ sợi dây cao su buộc bó hoa anh đã mua. Anh cắm toàn bộ chỗ hoa vào một chiếc lọ tìm thấy trên nóc tủ lạnh, mở vòi nước ở bồn rửa ra và cho một ít nước vào trong chiếc lọ. Trông những bông hoa trông không được tươi cho lắm. Hiển nhiên đáng ra anh nên mua một lọ hoa được cắm sẵn. Một lọ hoa như thế chắc chắn trông sẽ đẹp hơn những bông hoa anh có lúc này nhiều, nhưng lúc đó hai tay anh đã phải ôm đầy đủ thứ túi boc, và anh không dám chắc có thể tha từng ấy thứ về nhà mà không để rơi mất một vài món dọc đường.

Anh lấy những dòng hướng dẫn người bán cá đã ghi cho mình ra xem. Trong đó có nói cần dùng một chiếc chảo Pyrex. Một chiếc chảo Pyrex là cái quái gì mới được đây?

Anh lôi điện thoại ra. Thật tốt khi có một đầu bếp thứ thiệt ở chế độ bấm số nhanh. “Vin, cháu Rich đây. Lần này bác nhất định phải giúp cháu.”

“Có chuyện gì vậy? Cậu lại gây ra hỏa hoạn trong căn hộ sao?”

Rich cho rượu vang vào tủ lạnh cho mát và tự thưởng cho mình một lon bia. Anh kẹp điện thoại giữa tai và vai trong khi bật nắp lon. “Chết tiệt, có phải tất cả mọi người đều biết về vụ hỏa hoạn rồi không ạ?” Anh cầm

lấy điện thoại, đưa lon bia lên miệng uống một ngụm. May mắn làm sao, anh đã kịp nuốt xong ngụm bia trước khi Vinny ngừng cười.

“Tất nhiên. Có chuyện gì với cậu thế, chàng hậu đậu? Còn nhớ buổi tiếp khách trong đám cưới ở tầng trệt nhà thờ không? Bộ váy của cô phù dâu bị bắt lửa khi người ta mang món anh đào bốc lửa[21] ra phục vụ, vậy là ban nhạc bắt đầu chơi bản nhạc mở màn của vở William Tell trong khi cô ta vừa chạy quanh vừa la hét như một vị nữ thần báo tử?”

[21] Cherries jubilee: Một món tráng miệng với quả anh đào và rượu trắng. Người ta châm lửa cho phần rượu trắng bốc cháy khi mang ra phục vụ.

“Có.”

“Màn trình diễn của cậu không được tuyệt tác bằng, song cũng không kém là mấy. Đặc biệt là khi tôi kể cho bọn họ rằng tất cả quần áo lót của cô bạn gái cậu đều ở cả trong chiếc máy vắt.”

“Becca không phải là bạn gái cháu.”

“Hắn rồi, đó là lý do tại sao cậu đi giặt đồ lót của cô nàng. Có gã đàn ông nào lại đi giặt đồ lót phụ nữ nếu anh ta không tí toáy gì trong đó chứ?”

“Becca chỉ đang dạy cháu cách giặt đồ, Vin.”

Ông khịt mũi. “Chúa ơi, như thế câu chuyện lại càng tuyệt vời hơn.”

“Bất cứ điều gì cháu có thể làm để giúp đỡ.”

“Vậy thì nếu căn hộ không bị hỏa hoạn, cậu gọi điện cho tôi có việc quái quỷ gì thế? Tôi phải chuẩn bị sẵn sàng cho bữa tiệc tối nay.”

“Cháu cần biết một cái chảo Pyrex là thứ mắc dịch gì?”

“Cậu đùa chắc.”

“Không, cháu đang định chuẩn bị bữa tối cho Becca, và hướng dẫn nói cần nấu cá trong một cái chảo Pyrex.”

“Cháu biết một cái chảo để nấu món lasagna trông thế nào chứ? Kích thước mười ba nhân chín inch, thường làm bằng thủy tinh trong suốt, nhưng tôi có một cái của Corning có hình những bông hoa xanh rất đẹp...”

“Được rồi, vì Chúa. Cháu biết một cái chảo để làm lasagna trông thế nào.” Anh có trong tay chiếc chảo đang ở trên bàn bếp mà anh vốn định mang trả cô Rose.

“Cậu định nấu loại cá gì vậy?”

“Cá hồi. Người bán cá cũng đọc cho cháu cả một công thức chế biến. Anh ta nói bất cứ gã ngốc nào cũng có thể làm được.”

“Thật sao? Cách nào vậy?”

“Bác chỉ cần cho cá vào một cái chảo đã làm trơn, cho mặt có da xuống dưới. Cháu phải dùng thứ chất làm trơn nào đây?”

“Cậu có thứ chai xịt dùng cho nấu ăn không?”

“Làm thế quái nào cháu biết được?”

“À, hãy nhìn vào chiếc tủ cạnh bếp. Nếu không thấy, hãy thử tìm ở ngăn tủ phía trên bếp xem.”

“Có phải nó màu vàng với nắp màu đỏ không?”

“Đúng rồi. Chỉ cần xịt thẳng vào chảo thôi, đừng quên các thành chảo.”

“Cháu hiểu rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh ta nói hãy phết sốt mayonnaise lên trên miếng cá như kiểu phết kem lên một cái bánh vậy. Cháu phải cho sốt phủ kín toàn bộ phần cá ngừ lên trên, sau đó rắc lên trên cùng hành băm, tỏi băm, mùi và thì là. Sau đó nướng ở một trăm chín mươi độ trong mười lăm phút. Anh ta nói nó sẽ trở nên rất giòn, đến mức bác có thể lấy ra bằng một chiếc đĩa.”

“Đây đâu phải kiểu Ý.”

“Không, nhưng dễ làm. Và nếu may mắn, chắc cũng có thể ăn được. Vào lúc này đây là điều tốt nhất cháu dám hy vọng.”

“Tại sao không đưa cô nàng của cậu tới đây? Mona đang tò mò muốn nhìn thấy cô ấy lần nữa đến chết đi được đây này.”

“Vìn, cháu đang cố gây ấn tượng với cô ấy.”

“Cậu muốn nói rằng các món tôi nấu không ấn tượng à?”

“Không, cháu muốn nói cháu đang cố gây ấn tượng với cô ấy bằng món ăn do cháu nấu.”

Vinny khẽ tặc lưỡi. “À phải, được thôi, chúc may mắn. Cậu còn gì cần hỏi trước khi tôi quay lại với công việc không?”

“Không, cháu chưa nghĩ ra gì cả.”

“Cậu thấy chưa, tôi đã nói đáng ra cậu nên tới chỗ tôi làm khi còn là một cậu nhóc. Nếu cậu làm thế, giờ cậu đã biết nấu những món ăn Ý ra sao, giống như tôi. Nhưng không, thay vì làm thế cậu lại mò đi ăn cắp một chiếc xe hơi.”

“Bác có lý. Đáng ra cháu nên tới làm cho bác.”

“Okay, nếu cậu gặp rắc rối, hãy gọi tôi. Tôi có thể cử Sonny tới, mang theo một ít cá hồi đã nấu tinh tươm đâu ra đấy, có thể cậu sẽ thích, cậu biết đấy, giả bộ rằng cậu đã nấu món này hay gì đó.”

“Vin, cô ấy không ngốc đâu.”

“Được rồi, vậy hãy gọi tôi khi cậu cần giúp đỡ.”

“Cảm ơn bác, cháu đánh giá cao sự giúp đỡ của bác.”

“Không có gì. Tôi còn có thể làm gì nữa? Chẳng phải tôi có một nhà hàng phải điều hành sao.”

Rich bật cười, ngắt máy.

Becca đứng trong một phòng trưng bày thời thượng ở West Side, quan sát người phụ nữ làm việc tại đây xem xét danh thiếp của cô như thể cô ta đang kiểm tra một thẻ chứng minh giả. vẽ trường giả của phòng trưng bày hiện rõ qua giọng nói, cách phục trang, cũng như góc nghiêng hoàn hảo của chiếc mũi được phẫu thuật thẩm mỹ chẵn chu như vẽ qua Photoshop của người phụ nữ. Sau khi đã lướt qua ba phòng trưng bày ở khu West Side nằm trong danh sách của cô, Becca đột nhiên nhận ra kiểu khuôn mặt với chiếc mũi mỏng dính có sống mũi dốc đứng lên như đường trượt tuyết lao cầu và cặp môi đầy đặn lúc nào trông cũng như hơi bĩu ra đang trở thành xu hướng thời thượng chính cống. Victoria Hyde-Taylor sẽ phải làm gì đây nếu đến lúc nào đó một khuôn mặt với đôi môi mỏng dính bỗng dưng xuất hiện? Không lẽ lúc đó các bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ sẽ làm phẫu thuật hút mỡ môi chẳng?

Becca giữ vững nụ cười trên khuôn mặt khi cô đưa cho Victoria chiếc đĩa cuối cùng trong tập đĩa CD ghi các bản giới thiệu tác phẩm của cô được đựng trong vỏ trang trí bằng tay cô mới tạo ra tối qua. Mỗi chiếc vỏ đĩa này

thực sự đều là một tác phẩm nghệ thuật hiện đại. “Trong đây tôi có kèm bản đăng ký xin trưng bày tác phẩm mỹ thuật, sơ yếu lý lịch, ảnh kỹ thuật số chụp các tác phẩm của tôi ở định dạng jpeg, file pdf của một số bài báo, và tờ rơi từ các cuộc trưng bày trước.”

“Tôi hiểu rồi.” Victoria cúi chiếc mũi có hình dáng của đường dốc trượt tuyết xuống vỏ đĩa CD.

“Thời hạn trả lời thông thường của các vị là bao lâu?”

Victoria nhún vai. “Chúng tôi sẽ liên hệ với cô nếu chúng tôi quan tâm.” Becca chỉ muốn giật lại vỏ đĩa CD; chiếc vỏ đĩa tuyệt đẹp đó hầu như chắc chắn sẽ kết thúc cùng chiếc đĩa CD của cô trong sọt rác ngay khi cánh cửa khép lại sau lưng cô. “VẬY thì, xin cảm ơn cô đã dành thời gian. Tôi rất mong nhận được hồi âm của các vị. Chúc một ngày tốt lành.” Becca chẳng buồn đợi câu trả lời của Victoria trước khi ra về. Cô dừng lại tại cửa hàng Starbucks ở góc đường, rồi nhấn chìm nỗi buồn trong một cốc Venti Caramel Macchiato trên đường về nhà. Cô cần tổng khứ toàn bộ mớ trang phục nghệ sĩ đúng điệu này ra để thay bằng một bộ đồ bảo hộ xây dựng và ghé qua chỗ ngôi nhà đá nâu.

Những cuộc ghé thăm các phòng trưng bày nghệ thuật cộng với việc liên tục phải xử lý các rắc rối nảy sinh ở ngôi nhà đá nâu đã đẩy Becca vào tâm trạng u ám. Chuyện Rich cho cô biết anh ta có cuộc hẹn hò với Gina chẳng hề làm tình hình dễ chịu hơn chút nào. Ít nhất thì đám công nhân xây dựng cũng đã làm bung bét việc tu sửa của họ đến mức tuyệt đỉnh, vậy là cô có kẻ nào đó để xả hết tâm trạng bực dọc của mình lên. Tệ hơn thế, Annabelle dường như cũng biết Rich có cuộc hẹn hò với Gina, và có vẻ như cực kỳ phấn khích với chuyện đó khi không ngừng nhắc đi nhắc lại với Becca. Phải cố gắng lắm cô mới giữ mồm giữ miệng được, nhưng không thể có chuyện cô hé răng cho Annabelle biết Richie đang ngày một chiếm một vị trí quan trọng hơn trong tâm trí cô.

Cô cũng đủ nữ tính để thừa nhận, dù chỉ với bản thân mình, rằng cô không còn thấy ghét anh ta nữa. Thậm chí cô sẵn lòng đi xa tới mức thú nhận mình thích anh ta. Anh ta là một người đàn ông hấp dẫn, và cũng rất dễ thương, đặc biệt là những khi ta anh rơi vào trạng thái bối rối mỗi lần gây ra một mớ bòng bong nào đó. Và người phụ nữ nào có thể không thích một anh chàng với suy nghĩ đầu tiên trong một vụ hỏa hoạn là cứu con mèo của cô ta? Vậy đấy, cô thậm chí phải thừa nhận cô đã thực sự mềm lòng khi nhìn thấy Rich ngồi đó giữ lấy con mèo đang gằm gừ của cô, khuôn mặt đầy bối rối ngượng ngùng. Cô đã phải giả tảng nổi điên với Rich để anh ta có thể giữ được thể diện. Đàn ông luôn có cái tôi mong manh vậy đó. Nếu cô nói với anh ta không việc gì phải áy náy, rất có thể anh ta sẽ phát cáu.

Khi cô rẽ vào góc đường và nhìn thấy chiếc xe cứu hỏa, cô đã phát hoảng thực sự. Việc biết rõ Rich hầu như chắc chắn đang ở trong căn hộ làm cô cảm thấy máu mình như đông cứng lại. Trong đầu cô quay cuồng những hình ảnh Rich bị cháy đen hay chết ngạt vì khói, trong khi đôi mắt cô ướt nhòa. Cô đã hoàn toàn chìm trong cơn hoảng loạn khi người lính cứu hỏa chặn cô lại trong lúc cô cố tìm cách lao vào trong tòa nhà và trấn an cô rằng không ai bị thương. Cô đã nghe những gì người lính cứu hỏa nói, và cô vẫn phải đợi đến khi thực sự áp sát người vào Rich để đảm bảo với chính mình rằng anh vẫn còn sống và bình an vô sự.

Thế nên, cho dù cô không hề thấy ngạc nhiên khi anh ngày càng có vị trí quan trọng hơn với mình, cô vẫn bị đo ván bởi cơn ghen tuông vô cớ bất ngờ bùng lên khi anh từng từng nói rằng anh chuẩn bị gặp mặt Gina. Cô thầm tự nhủ cảm thấy một chút ghen tuông là hoàn toàn hợp lý với bản chất tự nhiên của con người. Nói cho cùng, cô và Rich đã ở bên nhau mọi buổi tối để nấu ăn, lau dọn, bật cười trước sự hậu đậu của anh, và cùng xem tivi. Họ đã trở thành một kiểu bạn bè của nhau. Và giờ đây anh ra ngoài để tán tỉnh Gina, người thậm chí chẳng thèm gọi điện thoại cho anh lấy một lần trong hai tuần vừa qua. Becca ngừng màn độc thoại của mình lại. Cô không

thực sự biết đích xác chuyện này, song cô dám chắc Rich sẽ nói với mình nếu Gina gọi điện. Nếu không, hẳn Annabelle cũng sẽ nói cho cô biết.

Annabelle hiển nhiên đã có một quãng thời gian cực kỳ khoan khoái trong lúc dẫn vật Becca về chuyện Richie có một cuộc hẹn hò, còn Becca chưa có dịp nào như vậy từ hai năm nay. Cứ như thể cô cần ai nhắc vậy.

Có thể cô nên cân nhắc chuyện nuôi một con mèo khác. Một con vật dễ vuốt ve nựng nịu hơn Tripod. Một con vật chẳng khó gì không tìm được. Quý thật, có lẽ gần như tất cả những con mèo lớn đều phù hợp với mô tả này. Cô thầm hình dung mình chắc sẽ biến thành một trong số các bà già kỳ dị kiểu như Leona Helmsley, người chấp nhận để lại tiền của mình trong di chúc cho các cháu trai cháu gái của bà chừng nào họ còn chăm sóc cho những con mèo của bà. Thậm chí một trong các công nhân xây dựng còn ví von Becca là Nữ hoàng Bùn xin[22] của thời hiện tại. Có vẻ như cô đang bước theo con đường của Leona.

[22] Biệt danh của Leona Helmsley.

Becca khẽ càu nhàu trong lúc mở cửa vì cô đánh rơi mất mấy chiếc đĩa DVD đã thuê để xem tối nay. Cô đá cánh cửa mở ra, quăng chiếc túi xách lên bàn, cúi xuống nhặt mấy đĩa phim lên và chợt nhận ra không chỉ có mình cô trong căn hộ. Ai đó đang ở trong bếp, và cô biết người đó không thể là Rich vì cho dù là món gì đang được nấu trong đó đi nữa, mùi hương tỏa ra thực sự hấp dẫn. Rất có thể mẹ anh ta hay cô Rose có chìa khóa và muốn làm anh ta ngạc nhiên chẳng? Hoặc, ôi Chúa ơi, lẽ nào chính Gina đang nấu ăn?

Becca không hề nhớ anh ta đã dặn cô phải lánh mặt, nhưng nói thực lòng lúc đó cô vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở, và cô khó lòng nghe rõ những gì anh ta nói trong lúc máu còn đang rần rật chảy qua bên tai sau khi anh ta cho cô nếm trải màn bom khói tự tạo. Cô vợ vội túi xách lên và đã đi

được nửa quãng đường quay ra cửa thì có tiếng Tripod kêu toáng lên hướng về phía cô.

“Suýt...”

Rich lao ra khỏi bếp, trông chẳng khác gì một anh chàng người mẫu lao thẳng ra từ một tờ cuốn lịch người lớn giành cho nữ giới của cô. Cô chỉ thầm ước gì đó là cuốn lịch loại XXX mà cô đã cất kín ở nơi không ai có thể tìm ra được.

“Chào mừng về nhà!”

Anh ta chỉ còn thiếu mỗi hai từ “em yêu” nữa thôi. Cô không nói nổi nên lời. Anh ta chẳng hề có vẻ gì đang phật ý. Thậm chí còn vui vẻ khi thấy cô là đằng khác. Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?

“Tôi đã gọi cho Annabelle hỏi xem cô quay về lúc nào. Tôi đang làm bữa tối và không muốn món cá bị nấu quá độ.” Anh cúi xuống nhìn đồng hồ. “Nó sẽ hoàn tất sau mười phút nữa nếu cô muốn thay đồ. Trông có vẻ như cô vừa trải qua một ngày khó khăn.” Anh gỡ chiếc túi xách khỏi vai cô. “Tôi lấy cho cô một ly vang, được chứ?”

“Cái gì?”

Rich cởi áo khoác của cô ra, còn cô thì quá ngỡ ngàng để ngăn anh lại. “Nếu cô khẩn trương lên, cô có thể thưởng thức một cỡ tắm vòi hoa sen nước nóng thật dễ chịu nữa. Cả người cô dính đầy bụi rồi kìa.” Anh đẩy cô về phía phòng tắm.

Becca nhận ra bàn ăn cho bữa tối đã được sắp sẵn sàng. Thậm chí còn có cả hoa nữa. Những bông hoa trông thật thảm hại, song dầu sao vẫn là hoa. “Xem nào, Rich. Tôi có thể thấy anh đang có kế hoạch riêng của mình, và tôi không muốn làm kẻ quấy rối. Tôi có thể quay lại chỗ Annabelle và ở yên tại đó.” Cô nghển cổ lên cố quan sát xem Gina có hiện diện đâu đó

xung quanh không; cô ta không có trong bếp. ôi Chúa ơi, không khéo cô nàng đã sẵn sàng ở trên giường rồi cũng nên.

“Becca, tôi nấu bữa tối này dành cho cô. Tôi đã chuẩn bị món cá hồi, món cô ưa thích. Tôi tin sẽ khá ngon. Thôi nào, ít nhất hãy thử qua đã.”

“Cái gì? Tôi nghĩ anh có cuộc hẹn với Gina.”

“À phải rồi, đúng thế. Sau đó tôi ghé qua cửa hàng mua thứ gì đó cho bữa tối. Giờ hãy khẩn trương lên và vào dưới vò hoa sen đi, tôi không muốn cô rắc bụi lên khắp thức ăn rồi sau đó lại phàn nàn về khả năng nấu nướng của tôi.”

Anh đẩy cô vào phòng ngủ của cô. Quả đúng là cô cần phải tắm rửa ngay, Becca liền cởi quần áo đang mặc ra để khoác lên người chiếc váy mặc ở nhà. Khi cô bước ra, Rich dúm một ly rượu vang vào tay cô và bảo cô anh đã mở nước. Cô còn bảy phút trước khi món cá sẵn sàng. Anh rót thêm cho cô một ly nữa rồi đi ra, đóng cửa lại.

Becca vội vàng tắm qua dưới vò hoa sen, cô còn hai phút để mặc quần áo. Một cô gái sẽ mặc gì khi một người bạn, tình cờ lại là một anh chàng, nấu bữa tối và thậm chí còn tặng cho cô những bông hoa héo rũ? Cô luôn thấy hứng thú với việc ăn mặc cầu thả khi ở gần anh ta, chỉ để trêu tức anh chàng. Rồi cô nhớ lại anh ta dường như không thể kìm mình không chạm vào cô khi cô mặc bộ đồ bằng vải cashmere - nhưng không có nghĩa cô sẽ lấy bộ đồ này ra mặc lại, như thế sẽ có vẻ cô muốn anh ta chạm vào người mình, chắc chắn không phải là điều cô muốn. Nhưng cô sẽ ăn mặc dễ thương hơn một chút.

Cô mở tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ mẹ mua cho mà cô không thấy ghét chút nào. Cô chưa bao giờ mặc nó vì chẳng có ai để có lý do mang ra mặc - chẳng phải vì bộ đồ này cực kỳ quyến rũ hay có gì đặc biệt, chỉ là nó quá đẹp để mặc ở nhà trừ khi cô có ai sống cùng. Đó là một bộ đồ màu

trắng như tuyết với cổ áo kiểu Nữ hoàng Anne, hai ống tay áo dài bó sát và chiếc quần mà khi mặc vào bạn hầu như không cảm nhận được sự hiện diện của nó trừ khi chạm tay vào. Cô băn khoăn không biết có nên mặc áo ngực cùng bộ đồ này hay không. Và vì lúc này cô thực sự đang sở hữu cả một kho nịt ngực, và thật không may đều không đủ hấp dẫn để khiến sự có mặt của chiếc áo ngực trở nên cần thiết, cô quyết định bỏ qua chúng. Mặc chiếc áo vào qua đầu, cô khẽ thở dài khi làn vải nhẹ nhàng lướt qua trên da. Trời ạ, giá mà cô biết thứ vải Tencel - một chất liệu được sản xuất từ tre - nhẹ và mềm mại đến thế, chắc hẳn trước đây cô đã mặc nó rồi. Cô mặc quần vào, đưa hai bàn tay vuốt qua mái tóc. Gần như đã khô hẳn, một trong những lợi thế khi để tóc ngắn. Cô uống nốt ngụm rượu vang cuối cùng trong ly để lấy can đảm. Chắc cô sẽ phải cần đến nó sau khi đã ăn ít nhiều thứ thành quả sáng tạo của Rich.

Rich làm tốt nhất có thể để mọi thứ trông không đến nỗi nào. Món cơm trông khá vừa mắt. Người phụ nữ ở quầy thu ngân đã nói đúng, trông nó thật tuyệt sau một hồi trong lò vi sóng. Cả món bông cải xanh cũng vậy. Món salad trông thực sự ra vẻ salad. Thậm chí theo Rich thậm chí anh có muốn làm hỏng nó cũng chẳng phải dễ. Thời gian đặt trước cho lò nướng đã kết thúc, anh vội vớ lấy chiếc găng dùng khi lấy đồ từ trong lò ra, rất tự hào vì đã nhớ xỏ nó vào bàn tay, song có lẽ việc bàn tay của anh vẫn còn đau bất cứ khi nào lại gần thứ gì đó nóng đã ít nhiều giúp ích cho trí nhớ của anh. Anh đang bắt đầu tự hỏi liệu đó có phải là một hiệu ứng tâm lý hay không. Là một giáo sư tâm lý học, điều này chẳng hề khiến anh ngạc nhiên. Dù gì đi nữa, anh đang trên đường trở thành một tay kỳ cựu với trò nấu nướng này. Anh lấy món cá ra khỏi lò, đặt chiếc chảo lên bàn bếp, dùng đĩa nhắc món cá lên, và - quả là kỳ diệu - món cá róc ra ngon lành. Quả là đáng kinh ngạc!

Anh lấy món cá ra khỏi chảo, cho vào một cái đĩa, thêm vào một chút cơm và bông cải xanh. Anh xếp vài lát chanh vào cạnh đĩa, giống như cách

người ta vẫn làm ở nhà hàng, và đặt chiếc đĩa lên bàn đúng lúc Becca ra khỏi phòng cô.

Rich tròn mắt ngẩn ngơ. Anh không thể không nhận ra sự lột xác. Cô đã trở về nhà trong quần jean và áo len, trong bức bối và mệt mỏi, chưa kể đến bụi bặm bám đầy người, và chỉ mười phút sau, trông cô trở nên ngon mắt tới mức khiến người ta chỉ muốn cắn. Trắng muốt, bông bênh từ đầu tới chân và, đúng vậy, thật mê hồn.

“Anh nấu món này ư? Tự mình?”

Rich cố hết sức để trấn tĩnh lại. “Đúng thế, tôi kiếm được công thức ở chỗ anh chàng bán cá ở chợ, và tôi cũng gọi cho Vinny một lần. Tôi không biết một chiếc chảo Pyrex là thứ gì.” Anh kéo ghế ra mời cô ngồi vào bàn. Khi cô đã ngồi xuống, anh đặt một bàn tay lên vai cô; anh muốn biết liệu thứ vải cô đang mặc trên người có nhẹ nhàng như dáng vẻ của nó không, đúng là thế thật.

Becca đặt chiếc khăn ăn lên lòng. “Ái chà, tôi thực sự bị ấn tượng đấy. Tất cả đều trông rất tuyệt. Vừa nãy tôi không nghĩ mình cảm thấy đói, nhưng giờ có vẻ như tôi sắp chết đói đến nơi rồi.”

Rich rót đầy rượu vang vào ly của cô. “Nâng cốc nào.”

Becca nâng ly của cô lên.

“Vì tương lai.”

Becca cụng ly của cô vào ly của anh. “Vì tương lai.” Nhưng trên khuôn mặt cô chỉ hiện lên tâm trạng bị tổn thương lẫn sự ghê tởm.

Rich ngăm nhìn cô qua vành chiếc ly của anh trong khi nhấp một ngụm. “Có chuyện gì vậy?”

Cô lắc đầu. “Không có gì. Anh biết đấy, chỉ là những nỗi bức bối thông thường thôi. Những anh chàng thợ xây không biết đọc bản vẽ thiết kế dựng lên những bức tường ở sai vị trí rồi gân cổ lên cãi rằng tôi đã sai. Còn anh thế nào? Cuộc hẹn với Gina ra sao?”

Rich nhận thấy cô vẫn chưa thử miếng nào, vậy là anh nhận ra có lẽ mình nên thử xem sao. Việc này cũng giúp anh không phải trả lời câu hỏi của cô. Anh xúc một đĩa đầy món cá, xúc thêm một ít cơm, và thử ăn miếng đầu tiên. Anh không tin nổi nữa. Hương vị thực sự ngon lành. Anh ra hiệu bảo cô nếm thử, và chăm chú quan sát trong khi cô dè dặt nếm miếng đầu tiên. Cô nhai, đôi mắt mở to, rồi khẽ rên lên. Ái chà, Becca thực sự đã rên lên. Rich không thể tin được làm cho một người phụ nữ rên rỉ bằng cách nấu ăn cho nàng quả thực cũng thú vị gần bằng việc làm nàng rên rỉ theo cách truyền thống.

“Ôi Chúa ơi, tuyệt quá. Ái chà.” Cô nhấp một ngụm rượu vang, và cái lưỡi nhỏ nhắn hồng hồng của cô thè ra liếm nốt giọt rượu còn dính lại trên môi, sau đó cô xúc thêm một đĩa đầy nữa đưa lên miệng.

“Cảm ơn!” Anh nếm thử bông cải xanh, và thậm chí cả thứ này cũng rất ngon. Không giống như cách mẹ anh nấu - chắc hẳn bà sẽ làm theo cách đặc biệt nào đó với thứ rau này. Từ những gì anh biết về bà, nhiều khả năng là với dầu olive và tỏi. Dầu sao món bông cải xanh của anh vẫn rất ngon miệng và giòn tan, với màu xanh thật bắt mắt, đẹp gần như ngang với màu đôi mắt của Becca.

Becca im lặng trong khi ăn, và cô đã ăn thực sự. Và cô ăn hết sạch đĩa của mình, thêm một điều nữa lần đầu tiên diễn ra. Rich đều đặn rót thêm rượu vang vào ly cho cô, đợi cho đến khi cô trở nên thả lỏng để anh có thể đề nghị cô giúp đỡ. Anh chỉ cần đưa ra lời đề nghị. Trong quá khứ vẫn luôn là vậy.

Khi hai người dùng bữa xong, cô đứng dậy, cầm theo đĩa của mình. Anh lấy lại nó từ tay cô. “Không, tôi làm được. Tôi đã nhớ những gì cô hướng dẫn và cố gắng thu dọn sạch sẽ trong lúc nấu nướng, thế nên công việc cũng nhẹ nhàng thôi. Tại sao cô không thưởng thức chỗ rượu vang của mình và thử xem trên tivi đang có gì? Hay còn hay hơn nữa, tại sao chúng ta không cùng xem một trong những bộ phim cô mang về?”

Becca trông có vẻ đang hồi lồi.

“Anh nói anh sẽ đi chơi với Gina. Tôi không nghĩ anh sẽ về nhà nên tôi đã thuê mấy bộ phim tình cảm sưởi ấm.”

“Tôi chẳng quan tâm, lần sau sẽ tới lượt tôi chọn phim.” Khi anh ngẩng lên sau khi xem qua đồng đĩa, anh hiểu ra sẽ không thoát khỏi những câu hỏi.

“Anh vẫn chưa cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với Gina?”

Rich nhún vai. “Cô ấy đang hẹn hò một anh chàng khác. Và người mới lái cô ấy với anh chàng nọ chẳng ai khác ngoài Annabelle.”

Becca có vẻ như hơi ái ngại cho anh. “Vậy là anh đã làm tất cả những việc này chẳng vì cái gì cả?” Cô thật tử tế vì đã không nói ra câu “Tôi đã nói với anh rồi mà”, bởi vì cô đã từng nói ra câu đó.

Rich cầm lấy ly của cô và anh, rồi rót nốt chai rượu vào hai chiếc ly. “Tôi sẽ không nói thế. Tôi đã nấu ăn đãi cô được, đúng không?”

“Phải, và thực sự rất ngon. Nhưng dù sao tôi vẫn lấy làm tiếc, Rich.”

“Tôi đang nghĩ...”

Cô đi theo anh vào bếp, cầm trên tay chiếc ly của cô và cái vỏ chai rỗng. “Nghe có vẻ nguy hiểm đây. Thậm chí còn nguy hiểm hơn cả chuyện

anh giật đồ.”

Anh tảng lờ câu cắt ngang. “Tôi vẫn còn bữa dạ tiệc với trường khoa Steward, và vì tôi chưa bao giờ nhắc tới tên Gina, tôi nghĩ vì cô đang ở đây và về mặt lý thuyết chúng ta đang sống cùng nhà, có lẽ cô có thể đi với tôi?”

“Anh muốn tôi nói dối sao?”

“Không, đúng hơn là làm ra vẻ như chúng ta đang cặp với nhau. Cô sẽ không phải thực sự nói dối.”

“Ồ có đấy. Điều đó chính là tất cả sự khác biệt.” Cô vung hai tay lên, và khi nhận ra cô vẫn còn cầm ly rượu trong tay, chiếc ly đã nện thẳng xuống bàn bếp vỡ vụn. “Mẹ kiếp!” Tiếng thủy tinh vỡ khiến anh giật mình. “Cô không sao chứ?” Anh vội vàng chụp lấy bàn tay cô xem xét. Thiếu chút nữa cô đã có thể gây cho mình thương tích nghiêm trọng, nhưng tạ ơn Chúa, anh không thấy bất cứ vết xước nào.

“Tôi không sao!” Cô giật bàn tay ra khỏi tay anh, rồi quay ra nhặt nhanh các mảnh vỡ.

“Đừng động vào chúng. Tôi sẽ lau dọn.”

Becca nổi quạu. “Tôi đánh vỡ. Tôi sẽ dọn.”

Chúa ơi, cô nàng khó tính quá.

“Tôi nghĩ cô đã nói tôi cần đảm đương toàn bộ việc nấu nướng dọn dẹp kia mà? Vậy nên hãy để tôi làm việc này, được không? Tôi thực sự không muốn có thêm vài giọt máu của cô vào đồng hồ vỡ này nữa.”

“Được lắm. Cứ dọn đi nếu anh muốn! Anh có thể nấu bữa tối, nịnh nọt tôi với vài ly rượu vang, và lau dọn giúp tôi. Làm vậy cũng chẳng khiến

anh đạt được mục đích đâu.” Rich đợi đến khi cô đã rời xa hiện trường trước khi mang sọt rác lại bên bàn bếp. Dùng mấy mảnh khăn giấy, anh gạt mảnh ly vỡ vào sọt rác. “Thôi nào, Becca. Chỉ là một buổi tối thôi mà. Sẽ rất vui. Ăn tối, khiêu vũ, và thế là cô đã cứu tôi một bàn thua trông thấy rồi. Làm ơn đi, Becca. Tôi quả thực đang hết cách rồi.”

Becca ngoảnh mặt đi như thể không tin anh. “Đừng nói với tôi là anh không còn quen ai khác.”

“Tôi đã đi khỏi đây một thời gian dài, và từ khi tôi quay lại, tôi chỉ gặp gỡ mình Gina. Tôi thực sự chẳng quen ai ngoài đám sinh viên của mình. Cô là cơ may duy nhất đấy, Becca. Làm ơn đi!”

Cô khoanh hai tay lại dưới ngực, một cử chỉ đem lại những hiệu ứng thật kỳ diệu cho chiếc áo cô đang mặc. Chúa ơi, cả sự nghiệp chuyên môn của anh rất có thể đang treo trên sợi chỉ, vậy mà anh lại chăm chăm nhìn vào ngực cô. Chắc chắn anh sắp rơi xuống địa ngục mất rồi. Anh chợt nhớ lại lần cuối cùng đi xưng tội. Phải, thực sự là địa ngục, và anh sẽ sớm thực sự có mặt ở đó nếu Mike, cậu em rể quý hóa, biết được những gì đang diễn ra trong đầu anh. Thật muốn phát cuồng lên được.

Becca bước tới chỗ trường kỷ và buông mình ngồi phịch xuống. “VẬY đó chính là lý do nằm đằng sau bữa tối và rượu vang. Anh chỉ đang cố khiến tôi mềm lòng chấp nhận đi tới buổi dạ tiệc đó cùng anh.”

“Không.” Cô ném một chiếc gối dựa vào anh. “Anh thật trơ trẽn. Đó chính xác là điều anh đang làm!”

Anh ném trả lại. “Không! Tôi thừa nhận muốn giúp cô có được tâm trạng phù hợp trước khi tôi đưa ra đề nghị. Nhưng đó không phải là lý do tôi nấu bữa tối. Tôi làm thế vì sáng nay trông cô có vẻ buồn, và tôi muốn cảm ơn cô về tất cả sự giúp đỡ cô dành cho tôi.”

Cô ngồi thẳng người hơn một chút, ôm chiếc gối dựa vào ngực. Trong tâm tưởng Rich thềm đảo mắt đi. Chúa ơi, anh phải tổng khứ ý nghĩ đó ra khỏi đầu ngay.

“Không đùa đấy chứ?”

Đôi mắt cô giờ đây lại trông giống hết khi cô tìm thấy anh ngồi trong căn hộ mù mịt khói ôm khư khư lấy Tripod. Anh không rõ cái nhìn đó có nghĩa gì. “Không hề.”

Cô đặt chiếc gối xuống, đứng dậy, bước lại gần anh. Mùi hương của cô thật dễ chịu. Anh biết đó là mùi dầu gội đầu và xà phòng thơm của cô, vì anh từng ngửi thấy mùi của chúng khi đứng dưới vòi hoa sen, nhưng tỏa ra từ cơ thể cô, những mùi hương này trở nên tuyệt diệu hơn nhiều. “Được rồi, trong trường hợp đó,” Becca đang ở thật gần; anh quá ngần ngại để có thể làm bất kỳ điều gì ngoài áp hai bàn tay lên eo cô, “đề nghị được chấp nhận. Vì anh đã tuyệt vọng đến thế, tôi sẽ tới buổi dạ tiệc cùng anh.”

“Cảm ơn.” Điều tiếp theo anh biết là Becca đang ôm lấy anh và vỗ lên lưng anh. Trời ạ, thật dễ chịu làm sao khi được một người phụ nữ ôm chầm lấy mà không cần phải thực sự quỳ gối cầu xin. Cô nàng có chiều cao thật hoàn hảo, và chẳng hề có gì phía trong bộ đồ mặc ngoài. Anh khó nhọc nuốt khan. Chết tiệt, anh sắp rơi xuống địa ngục mất.

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Recca không hề nghĩ cô sẽ cần đến những chiếc váy dạ hội khi chuyển tới sống ở Brooklyn, vậy là cô tống tất cả chúng vào kho cùng đám đồ nội thất của mình. Bây giờ cô không chỉ phải tới một buổi tiếp tân từ thiện cùng Rich, mà còn phải đi mua sắm nữa.

“Annabelle, mình cần giúp đỡ.”

“Có gì bất ổn sao?”

“Mình cần mua một bộ váy dạ hội. Mình có một cuộc hẹn phải đi vào ngày mai và tới tận tối qua mới biết. Tất cả váy dạ hội của mình nằm trong kho mất rồi.”

“Ồ ồ.” Becca có thể hình dung Annabelle đang chuẩn bị cho một cuộc thăm vấn dài dằng dặc. “Cậu gặp ai à?”

Becca rên lên. “Cậu muốn nói thế cũng được.”

“Mình có biết chàng không?”

Ôi Chúa ơi, cô chẳng muốn phải lâm vào cảnh này. Nhưng cô cũng không thể nói dối cho êm được. Nói cho cùng, Rich có thể đã động đến chuyện này, nhưng nếu cô nói ra với Annabelle, cô sẽ phải tường trình từng chi tiết một với cô bạn về mọi diễn biến. Nhưng cũng chẳng khác được.

“Mình sẽ tới dự một buổi dạ tiệc từ thiện với Rich vì Gina không muốn đi, và ông anh cậu cần ai đó đi cùng. Mình quyết định làm ơn cho

anh cậu.”

“Cậu đi chơi cùng Richie? Tuyệt quá!”

“Annabelle, dừng lại ngay. Mình chỉ đang cứu chỗ đặt mộng cho anh ta thôi. Đây không phải là một cuộc hò hẹn, vì vậy cậu cần chỉnh luồng suy nghĩ của cậu lại cho đúng hướng đi.” Becca không khỏi tự hỏi liệu người anh quá cố Chip của cô sẽ nói gì về chuyện này. Chết tiệt, anh cô hẳn sẽ có một ngày hội hè thực sự khi được dịp quan sát mẹ của họ điên lên khi bà phát hiện ra Becca đang qua lại với ông anh trai của Annabelle. Rất có thể ở thế giới bên kia anh cô đang cười đến rung cả người trước chuyện trở trêu này. Mẹ cô từng không sao chịu đựng nổi Annabelle khi cô và Chip yêu nhau.

Giờ đây, khi Annabelle và Mike đã thành hôn, đồng thời sở hữu luôn bất động sản và tín phiếu của gia đình do Mike là con trưởng, mẹ Becca càng căm ghét Annabelle gấp bội. Ý nghĩ Becca đang hẹn hò với một người trong gia đình Ronaldi chắc sẽ đẩy bà tới đỉnh điểm chịu đựng.

“Tôi đang nghĩ là quý cô có vẻ thanh minh hơi quá nhiều.”

Becca đưa điện thoại ra xa tai và nhìn chăm chăm vào nó trước khi nhớ ra cô cần phải nói gì đó. “Từ lúc nào cậu bắt đầu trích dẫn Shakespeare vậy?”

“Mình đã đọc qua vài cuốn sách của Mike. Cậu biết đấy, Shakespeare thực sự rất hay một khi cậu đã quen với những “mi” và “ngươi” đó, nhưng đừng có đánh trống lảng. Cậu chuẩn bị có một cuộc hẹn hò với Richie.”

“Bề ngoài thì đúng vậy, nhưng mình chẳng thấy vui vẻ gì. Anh ta đang lâm vào thế bí, vậy nên mình nói mình sẽ đi với ông anh cậu. Một cuộc hẹn khốn khổ.”

“Tốt hơn cậu đừng để anh ấy nghe thấy cậu vừa rồi. Richie chưa bao giờ gặp khó khăn để hẹn hò cùng một ai đó.”

“Mình chắc vậy. Chỉ có điều ông anh cậu gặp rắc rối trong việc tìm ai đó đủ để gây ấn tượng với ông trưởng khoa của anh ta.”

“Cậu muốn nói rằng các cô bạn gái anh ấy thường cặp kè chỉ là những ả ngớ ngẩn chứ gì?”

“Không. Nghe này, mình cần một chiếc váy. Cậu có định giúp mình tìm nó hay không?”

“Tất nhiên. Mình chẳng bao giờ cần đến cơ để đi mua sắm. Thực ra, mình có một người bạn trong ngành may mặc vẫn có những thiết kế rất tuyệt. Vì cậu vừa quá cao vừa xương xấu như thế, có khi cậu lại vừa khéo hợp với các mẫu thiết kế của anh chàng này. Cậu có thể sở hữu chúng với giá ăn cướp.”

“Tuyệt hảo. Mình còn cần một đôi giày, và chắc là cả một chiếc khăn san hay áo choàng. Bây giờ buổi tối trời cũng lạnh.”

“Không vấn đề gì. Marcello sẽ thu xếp ổn thỏa cho cậu. Nếu anh ta không có thứ chúng ta cần, anh ta sẽ biết ai có chúng. Mình sẽ gọi điện cho anh ta thử xem bọn mình có thể đến gặp anh ta vào buổi sáng không.”

“Okay, cảm ơn cậu.”

“Hãy qua gặp mình lúc chín giờ, bọn mình sẽ cùng đi tàu. À, này Bec, Richie vẫn ổn chứ?”

“À, ông anh cậu vẫn ổn. Sao thế?”

“Là thế này, Gina nói cô ấy đã cho anh mình biết cô ấy đang hẹn hò với một người khác.”

Becca không tin nổi Annabelle lại dính dáng vào cả chuyện này. “Thế Gina có cho cậu biết cô ta đã lôi cậu vào cuộc không?”

“Cậu đang nói về chuyện gì thế?”

“Gina nói với ông anh cậu rằng chính cậu đã giới thiệu cô ta với Quý ông Hoàn hảo kia. Rich chẳng nói gì về chuyện này, song mình nghĩ hiện tại cậu không phải là người ông anh cậu ưa nhất đâu. Nghe này, mình phải ngắt máy đây. Anh cậu gần xong việc với đồng bát đĩa rồi, và bọn mình dự định sẽ xem một bộ phim.”

“Hai người định xem gì vậy, James Bond, Mission Impossible, Die Hard, Iron Man, hay ông anh tớ lại hoài cổ với thứ gì đại loại như Rambo?”

“Mình vừa thuê về vài đĩa phim lãng mạn. Mình không nghĩ tối nay anh cậu ở nhà. Chẳng có nhân vật nào có súng trong mấy bộ phim đó đâu.”

“Và ông anh mình đồng ý xem?”

“Tất nhiên rồi. Mình không định trói buộc anh cậu vào chiếc tivi hay bất cứ thứ gì khác.”

“Phải. Anh mình sẽ bình phẩm pha trò về bộ phim trong khi cậu đang xem nó. Anh ấy có thể cực kỳ khó chịu.”

Becca mỉm cười. Rich Ronaldi là như vậy, cộng thêm một túi khoai tây rán nữa.

Becca loay hoay cố hết sức chui vào trong chiếc váy đen chật khủng khiếp. Nếu biết trước mình sẽ phải dự một buổi dạ tiệc từ thiện trong một chiếc váy mà cô dám thề phải nhỏ hơn người cô chỉ ít là một cỡ, hẳn cô đã loại bỏ những thanh sôcôla và bông ngô đã trót ăn ra khỏi thực đơn mấy ngày vừa qua. Cô ngắm nhìn hình ảnh của mình trong tấm gương trên bàn trang điểm, chớp mắt, rồi nhìn lại thực sự có một khe ngực hút hồn. Đáng

ngạc nhiên đây. Cô áp hai bàn tay vào dưới hai bầu vú, thầm nghĩ đáng ra cô nên chọn một chiếc váy có phần trên bó sát ngực hơn một chút. Chiếc váy xẻ rất sâu phía sau lưng, đến mức cô sợ rằng nó sẽ hở tung ra khi cô ngồi xuống, kết quả là bất cứ ai cũng có thể thấy lấp ló cặp mông của cô, một thứ cô không hề có ý định mang ra chia sẻ. Marcello đã đưa cho cô một ít băng dính hai mặt chuyên dùng cho quần áo, chỉ để phòng xa cho an toàn, mặc dù anh ta và Annabelle đã kiểm tra đi kiểm tra lại và thề rằng chiếc váy sẽ không bị toạc ra. Becca cầm đoạn băng dính lên, nhưng ý nghĩ sau đó phải bóc băng dính ra khỏi mông nghe chẳng có chút hấp dẫn nào.

“Becca, cô sẵn sàng chưa?”

Cô nhìn đồng hồ. vẫn còn năm phút nữa. Chẳng lẽ đám đàn ông không hiểu được để sẵn sàng còn cần nhiều thứ nữa ngoài một cử tấm dưới vòì hoa sen và mặc quần áo vào sao? Becca đưa hai bàn tay qua mái tóc, làm nó rối lên thêm một chút. Trông mái tóc của cô rất bắt mắt với những lọn tóc hơi lượn sóng hoàn toàn tự nhiên cô sở hữu, cộng thêm một chút bọt và vòì mạnh. Cô quay người lại, nhìn vào gương trong lúc dải ruy băng có dính hạt cườm dùng để giữ chiếc váy quanh cổ cô đang đung đưa trên tấm lưng trần của cô như một quả lắc đồng hồ, đưa mắt xuống phần eo bị cắt sâu xuống đến mức nguy hiểm.

“Gần xong rồi.”

Anh gõ cửa đúng lúc cô xỏ chân vào đôi giày cao gót màu bạc kiểu cách và kiểm tra lại chiếc túi xách cùng tông màu.

Cô mở cửa. “Gì vậy?”

Rich đứng đó, miệng há hốc, đôi mắt anh dán chặt vào ngực cô.

“Quả là một phép màu. Tôi cũng có khe ngực hằn hoi nhé. Ai mà biết được?”

Rich vẫn không nói gì. Anh chỉ tròn mắt ra nhìn.

Becca cũng chăm chú ngắm nghía hồi lâu người ở cùng nhà với cô trong bộ đồ dạ tiệc anh đang mặc. “Phải, đúng thế. Nếu anh thôi trở mắt ra một cách ngớ ngẩn như thế, chúng ta có thể đi được rồi.” Cô đẩy anh sang bên và bước qua, hướng tới tủ treo áo khoác.

Rich lắc đầu một cái, nuốt lớn tiếng đến mức có thể nghe thấy được, rồi hít một hơi thật sâu. “Cô có một chiếc khăn san hay thứ gì đó để khoác lên người chứ, đúng không?”

“Chiếc áo choàng của tôi đang treo ngoài tủ treo áo khoác.” Cô mở cửa tủ, lấy nó ra.

“Cô định mặc cả áo choàng vào trong sao?”

“Không. Tại sao tôi phải làm thế?”

“Cô không thể đi thế này được.” Becca nhìn xuống. Bộ ngực của cô đã an toàn yên vị bên trong chiếc váy, sau đó cô quay ra sau kiểm tra để đảm bảo rằng cặp mông của mình cũng được che chắn cẩn thận. “Ý anh là gì?”

“Một nửa người cô đang phơi trần ra.”

“Đâu có.” Becca cầm lấy chiếc váy giật giật. “Tôi đang mang trên người hàng thớ vải rồi còn gì.”

“Phải, chỉ có điều chúng không che thứ cần che.”

Becca biết phần lưng váy đúng là cắt hơi sâu, nhưng trông không hề thô thiển, và cho dù người khác có thể nhìn thấy một phần khe ngực, song đâu có giống như chiếc váy sấp tuột khỏi người cô. “Tốt hơn hết anh đừng nói ra những gì tôi nghĩ anh sắp nói.”

“Tôi không nghĩ cô nên mặc chiếc váy này. Tất cả mọi người sẽ nhìn cô.” Rich lẩm bẩm gì đó bằng tiếng Ý mà cô không hiểu.

“Xin lỗi?” Becca không tin nổi cô đang ứa nước mắt. Chúa ơi, làm sao chuyện này lại có thể xảy ra nữa chứ? Đã bao nhiêu năm qua kể từ khi còn niên thiếu những đứa con trai và con gái ngừng gọi cô là “đồ chó”, không ai biết rằng chỉ cần một lời nói thôi thì cả giận dữ lẫn ê chề lạnh lùng siết chặt lấy cô. Cô chớp mắt đẩy những giọt nước mắt trở lại, để mặc cho cơn giận dữ bao trùm lấy mình. Hai bàn tay cô siết chặt lại, và những chiếc móng tay giả đáng nguyên rửa đã làm cô tổn đến một trăm đô bấm sâu vào gan bàn tay.

“Chẳng lẽ cô không có một chiếc áo khoác hay thứ gì đó để mặc lên trên nó sao?”

“Tôi để tất cả đồ mặc cho các buổi tối lại Philly. Tôi biết đây là một tin gây sốc, nhưng tôi không hề lên kế hoạch đi dự bất kỳ buổi dạ tiệc nào.”

“Phải, được rồi. Tôi cũng không hề lên kế hoạch đi dự tiệc cùng cô.” Anh nắm lấy bàn tay cô và kéo cô ra khỏi căn hộ, chỉ dừng lại sau khi đã ra ngoài để khóa cửa.

“Chúng ta làm gì đây?”

“Chúng ta đi mua thứ gì đó cho cô mặc lên người trên đường tới tiệc.”

“Rich, anh đang trở nên lỗ bịch đấy!”

“Không, tôi đang sáng suốt. Tôi không muốn mấy gã đàn ông bám đuôi theo cô nhằng nhằng cả buổi tối vì thèm nhỏ dãi.”

Becca buông ra một tiếng hừ chẳng có phong cách của một quý cô lịch thiệp chút nào. Mẹ cô hẳn sẽ chết vì xấu hổ, nhưng đó cũng chẳng phải chuyện đáng bận tâm. Anh ta có vẻ như không đợi thêm được một giây nào

nữa để thấy cô được che đậy kỹ lưỡng. “Được rồi. Anh không cần phải cuống lên thế Rich. Tôi biết trông tôi ra sao.”

“Tôi chắc là cô biết. Chúa ơi, Becca. Cô không thể hạ giọng xuống một chút được sao? Tôi biết cô đẹp, nhưng khi cô làm thế với mái tóc của mình cùng cách phục trang này ư? Mẹ kiếp! Mọi gã đàn ông trong phòng tiệc tối nay sẽ tưởng tượng ra cô trần như nhộng. Sẽ không hay chút nào trong con mắt của ông trưởng khoa nếu tôi rơi vào một cuộc cãi lộn để giữ cho những anh chàng khác không sán lại gần cô.”

“Cái gì?”

“Cô nghe tôi nói rồi đấy. Cô không nghĩ cô có thể quay lại phòng mình và, cô biết mà, trở ra bớt nóng bỏng hơn sao?”

“Anh đang tưởng tượng ra tôi khóa thân chắc?”

Rich đảo mắt đi và lầm bầm gì đó bằng tiếng Ý. “Tôi đã luôn mừng tưởng ra cô khóa thân kể từ ngày đầu tiên tôi trông thấy cô. Cô là một phụ nữ đẹp, còn tôi là một gã đàn ông.”

“Anh là một gã đồi bại.” Một gã đồi bại nghĩ rằng cô đẹp. Anh ta có nghiêm chỉnh không vậy?

“Có thể, nhưng nếu vậy thì mọi gã giống đực có máu đỏ trong người đều thế cả.”

“Nhưng đây đâu phải là một chiếc váy của J-Lo. Mọi thứ đều được che kín.”

“Như thế còn khêu gợi hơn. Nó chỉ khơi gợi ra những gì cô sở hữu ở bên trong. Mọi gã đàn ông sẽ bắn khoản trong đầu liệu cô có mặc quần lót hay không?”

Becca quay mặt đi.

“Mà thực ra cô có mặc không?”

“Không phải việc của anh.”

“Tôi biết cô không mặc áo lót vì hai núm vú của cô đã hằn cả ra ngoài, thậm chí trước khi cô khoanh tay lại.”

“Tuyệt lắm!”

“Tuyệt gì cơ?”

“Chúng ta hãy đi tìm một chiếc khăn san. Hôm trước tôi có thấy một cái màu bạc rất đẹp ở Bloomingdales, và chỗ đó cũng ngay trên đường đi.”

Rich ngó người ngạc nhiên. “Vậy cô sẽ, cô biết đấy, bỏ bớt đi những thứ khiến cô trông quá nóng bỏng chứ?”

Becca rên lên. “Nếu anh đang pha trò, thì làm ơn thôi ngay đi. Tôi không thấy nó buồn cười đâu!”

“Tôi cực kỳ nghiêm túc.”

“Thứ duy nhất tôi đã làm khác đi so với thường ngày là mái tóc và trang phục, và không đời nào có chuyện tôi cởi váy ra.” Cô quay người, bước qua cửa an ninh.

Rich lăm băm điều gì đó... Nếu cô không đoán được rõ hơn thì cô dám thề anh ta đang nói, “Chưa đâu, cô chưa cởi ngay đâu. Có thể là sau này.”

Rich giúp Becca cởi áo choàng ra rồi ném chiếc áo lên bàn gửi áo, trong lúc đó anh cũng như tất cả những ai có mặt sở hữu nhiệm sắc thể Y đều chăm chú nhìn cô quàng chiếc khăn san màu bạc lên người. Một chiếc khăn rất thoáng với vô vàn lỗ trống - hoàn toàn không thể nhầm lẫn với một

chiếc khăn dùng choàng lên người khi đi lễ nhà thờ. Trông nó giống như một tấm lưới đánh cá với các mắt lưới to đến mức anh gần như có thể cho cả nắm tay qua được.

Anh khẽ rửa thầm. Anh đang ở trong tình trạng sắp cương cứng đến nơi kể từ khi cô mở cánh cửa đóng nguyên rửa đó bước ra khỏi phòng ngủ của mình. Chiếc váy ôm ấp lấy thân hình cô gái như một làn da thứ hai, lại thêm mái tóc xõa rối đầy cám dỗ, vậy là đủ để mọi gã đàn ông biết chắc chắn cô trông sẽ ra sao khi nằm trên giường bên dưới anh. Đôi môi cô được tô son và căng mọng, nhanh chóng hút lấy sự chú ý của đôi mắt anh, và anh thầm tự nhủ liệu khi gần gũi cô có tuyệt như khi ngắm nhìn không.

Becca đang bận bịu ngắm nhìn mọi thứ xung quanh trừ anh ra. Nếu cô tiếp tục giữ thái độ như thế, hai người khó lòng qua nổi tối nay hay thuyết phục được bất kỳ ai tin rằng họ là một cặp.

Cô bước ra xa. “Tôi chỉ vào phòng vệ sinh nữ một lát kiểm tra lại son môi thôi.”

Rich giữ lấy cổ tay cô. “Đợi chút. Cần làm một chuyện trước đã.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện này.” Anh kéo cô lại gần, khiến cô ngã ập vào người anh, đưa hai cánh tay ôm chầm lấy cô, rồi hôn cô. Cô không hề ngờ trước điều đó. Sự ngỡ ngàng của cô cho anh cơ hội để gia tăng thêm độ mãnh liệt cho nụ hôn. Cô cứng đờ người trong vòng tay anh cho tới khi anh đưa lưới vào khám phá bên trong môi dưới của cô. Cô thật ngọt ngào, và đem đến đúng cảm giác nóng bỏng và quyến rũ đáng kinh ngạc như anh còn nhớ từ buổi sáng anh thức dậy trên người cô.

Với đôi giày cao gót cô đang đi, lúc này hai người đang hoàn toàn ngang tầm nhau, mắt nhìn thẳng vào mắt, ngực áp ngực, đùi kề sát đùi. Rich không cần phải cúi cổ xuống để hôn cô, và cảm nhận cơ thể cô kề sát

người anh làm anh bất giác hồi hải đếm lùi cách ba từ một trăm trở xuống. Bàn tay anh mê mẩn lướt đi dưới chiếc khăn san vô dụng trên làn da tấm lưng trần của cô, trong khi anh nuốt môi dưới của cô vào miệng, cẩn nhẹ lên đùa bỡn làm cô bật rên khẽ. Anh chậm rãi lướt miệng mình rời khỏi đôi môi cô để hướng tới bên tai cô. “Được rồi, giờ chúng ta đã hoàn tất chuyện cần làm, cô có thể đi kiểm tra son môi được rồi.”

“Sao anh lại làm thế?” Giọng cô nghe như đang hụt hơi, nghiêng về tò mò nhiều hơn tức giận, và rõ ràng cô không hề định vùng ra khỏi vòng tay anh.

“Bởi vì tôi muốn thế, và vì chúng ta đang đóng vai một cặp, tôi cho rằng chúng ta cần tỏ ra giống một cặp. Các đôi đang yêu vẫn hay hôn và ôm g ấp nhau.”

Trông cô có vẻ hơi thất vọng, “Ồ, phải, anh làm thế để thể hiện cho thiên hạ thấy.”

Rich lùa các ngón tay anh vào mái tóc cô, ngả đầu cô ra sau rồi nhìn thẳng vào đôi mắt cô. “Tôi thực sự muốn hôn cô, song tôi sẽ không làm như vừa rồi nếu chúng ta không vào vai một cặp. Nhất là khi cô không muốn dính dáng gì đến tôi, đúng không?”

“Phải.” Cô bước đi, kéo chiếc khăn san mới mua lên khoác quanh mình, cố gắng che giấu phản ứng của cơ thể mình khi tiếp xúc với anh. Nhưng không tài nào làm nổi. Anh lúng túng cài lại chiếc cúc giữa trên áo dự tiệc, vì giống như cô, anh cũng cần che giấu cảm giác của mình khi nhìn cô bước đi. Anh gần như chắc chắn là cô không mặc quần lót.

Rich quay lại, nhìn thấy trưởng khoa Stewart và Emily chỉ cách mình vài bước chân. Họ vẫy tay chào và bước tới chỗ anh. Emily mỉm cười dành cho anh một nụ hôn gió, một điều anh không tài nào làm quen được. Tất cả những người anh quen bên ngoài giới học thuật đều ôm hôn nhau - dù là

đàn ông hay phụ nữ cũng không quan trọng - nhưng vậy đấy, người Ý luôn hăng hái với những chiếc hôn. Họ cũng hôn lên hai bên má, nhưng chẳng có chút cảm xúc nào trong đó. Còn khi những người Ý hôn, luôn là những nụ hôn thực sự. Rich bắt tay trưởng khoa Stewart. “Chị Stewart, trông chị đẹp quá!” Rich mừng vì anh không cần phải nói dối. Phu nhân của trưởng khoa là một phụ nữ rất đẹp. Anh đoán bà đã ở vào cuối tuổi tứ tuần nhưng bề ngoài trông giống một phụ nữ ngoài ba mươi lăm tuổi hơn.

“Luôn là một nhà chinh phục đầy quyến rũ. Tôi cần phải nói rằng, giáo sư thân mến, trông cậu cũng rất hấp dẫn, thậm chí ngay cả với vết son trên miệng. Mặc dù tôi không nghĩ đỏ san hô là màu sắc ưa thích của cậu.”

Rich than thầm và lục tìm khăn tay.

Sau vài lần lau, bà Stewart mỉm cười. “Vậy là ổn hơn với cậu rồi. Không còn dấu vết nào nữa, dù là của son môi hay người phụ nữ đã lưu lại nó.”

Rich thực sự mến Emily. Anh cười và chỉ tay về phía khu vệ sinh nữ. “Becca sẽ ra ngay thôi.”

Bà vòng tay qua tay chồng. “À, Becca. Craig không nhớ nổi tên cô ấy nữa.”

“Rebecca Larsen.” Rich ngược nhìn lên và mỉm cười khi trông thấy Becca đang bước lại chỗ anh. Phải nói là cô lướt đi thì đúng hơn là bước đi. Đi đôi giày cao gót chết người đó, cô cao hơn Emily hẳn một cái đầu và cao hơn ông trưởng khoa đến vài inch. Đôi mắt cô hơi mở to ra khi thấy Rich đang có người nói chuyện cùng.

Cô cố nở một nụ cười, nâng cằm lên theo đúng cách bắt mắt mà cô vẫn làm, rồi dừng lại bên anh. Anh đưa tay ôm quanh người cô. “Becca, anh muốn em làm quen với trưởng khoa Craig Stewart và vợ anh ấy, Emily.” Becca hít một hơi sâu và nhập vai. Cô đã phải chịu đựng không

biết bao nhiêu lần những tình huống kiểu này, và đó là lý do tại sao cô ghét chúng đến thế. “Rất vui được làm quen với ông bà!” Cô đã lớn lên đồng thời với việc tránh né một cách không thành công các buổi học hàng tuần về phép xã giao, nơi dạy cho cô những kỹ năng quan trọng như cần chọn chiếc đĩa nào, chuyện vãn ra sao, và làm cách nào để trải qua hàng giờ hội thoại mà không cần phải mở miệng nói gì. Cô nhảy thành thạo các điệu foxtrot, waltz, mam bo và merengue, đồng thời cũng thành thạo trong việc tránh những cử chỉ luống cuống trong giao tiếp. Giá như mẹ cô có thể thấy Becca lúc này. Hẳn bà sẽ cảm thấy rất ấn tượng.

Emily hoàn toàn sánh được với bất cứ ai trong những người bạn của mẹ Becca, ngoại trừ việc bà có nụ cười ấm áp, chân thành, và chưa hề tiêm Botox[23]. “Tôi rất nóng lòng muốn được gặp cô, Becca. Tôi biết Rich từ khi cậu ấy là một nghiên cứu sinh của Craig. Tôi vẫn luôn tự hỏi cuối cùng thì kiểu phụ nữ nào sẽ thu hút được sự chú ý của cậu ấy. Chắc cô rất hạnh phúc khi có được cậu ấy sống ở trong cùng thành phố?”

[23] Một loại thuốc chống nếp nhăn trên da có nguồn gốc là độc tố của vi khuẩn.

“Vâng. Thật tuyệt vời khi có anh ấy ở gần như thế.”

Rich bật cười vì điều gì đó ông trưởng khoa nói rồi chuyển sự chú ý trở lại với cô và Emily. “Tôi có thể gọi một thứ đồ uống nào đó cho các quý bà không?”

Anh đi lấy những món đồ uống họ yêu cầu. Becca nhận ra vẻ dò hỏi trong ánh mắt của Emily. Bà đang đợi những người đàn ông rời đi hết để có thể tìm hiểu mọi chi tiết về mối quan hệ của cô và Rich. Becca cũng không biết cô sẽ nói gì nữa. Rõ ràng đáng ra họ nên bàn bạc trước về chuyện này, song Becca cũng không thể trách Rich. Cô cũng đâu cho anh có nhiều cơ hội nói chuyện với mình kể từ sau vụ hỏa hoạn. Hiển nhiên Rich đã nghĩ cô bực phát điên lên vì chuyện đó, còn cô lại chẳng làm gì để đính chính. Nếu

có, chắc anh đã hỏi có chuyện gì không ổn với cô, và cô thực sự chẳng có tâm trí đâu để nói cho anh biết khi cô nhìn thấy xe cứu hỏa đậu bên ngoài khu nhà của họ, cô đã bị gục ngã vì không biết tại sao, cô dường như bắt đầu thấy xốn xang trước anh như một cô bé vị thành niên, cho dù có lẽ cảm giác đó chỉ vừa chớm.

Becca mỉm cười với Emily, thầm ước Rich quay lại nhanh lên cùng những món đồ uống. “VẬY, bà Stewart...”

Emily phẩy tay. “Becca, không cần phải khách sáo làm gì. Làm ơn cứ gọi tôi là Emily.”

“Okay, cảm ơn chị. Tôi chỉ đang tự hỏi không biết chị làm công việc gì?”

Emily bật cười. “Vui thật đấy. Tôi cũng đang tự hỏi điều tương tự về cô.”

Tốt quá, một chủ đề Becca cảm thấy hoàn toàn thoải mái để chuyện trò. “Tôi là một nghệ sĩ.”

“Ồ, vậy thể loại ưa thích của cô là gì?”

“Chủ yếu là điêu khắc, mặc dù thực sự tôi cũng thích cả sơn dầu nữa. Song chủ yếu tôi sáng tác cho mình thôi. Hiện giờ tôi đang cố tìm cách quảng bá tác phẩm của mình tới các phòng trưng bày ở New York”

“Thật vậy sao? Liệu tôi đã từng được xem qua tác phẩm của cô chưa?”

“Ở đây thì chưa đâu. Tôi có vài tác phẩm ở các phòng trưng bày tại Philadelphia. Đó là nơi tôi vẫn sống và làm việc tới tận gần đây.”

“Tôi rất muốn xem qua các tác phẩm của cô. Hiện tôi đang phụ trách một hội đồng nghệ thuật tại thành phố này, và tôi có thể giới thiệu cô với

giới làm nghệ thuật nếu cô thích.”

“Vâng, được thế thì tuyệt quá!” Becca không tin nổi những gì cô vừa nghe. “Có phải chính hội đồng nghệ thuật này đứng ra tổ chức buổi dạ tiệc từ thiện hôm nay không?”

“Chẳng lẽ Rich không nói gì với cô?”

“Không. Chắc chắn tôi sẽ giết chết anh ta khi chúng tôi về nhà.”

“Về nhà? Tôi biết đây không phải chuyện của mình, nhưng tôi không hề biết hai người đang sống chung với nhau đấy.”

“Chỉ tạm thời thôi, cho tới khi chỗ ở mới của tôi được sửa xong.”

Rich và Craig lựa chọn đúng khoảnh khắc này để xuất hiện trở lại, và Rich đưa đồ uống cho Becca trước khi ngắt lời cô. “Trừ khi tôi có thể thuyết phục cô ấy từ bỏ ý định đó. Tôi thực sự thích có cô ấy gần bên mình.”

Emily đưa mắt nhìn Rich tán thưởng. “Tôi thấy rồi. Tôi chúc cậu may mắn trong công cuộc thuyết phục của cậu. Tôi rất ngạc nhiên khi Becca cho tôi biết cô ấy là một nghệ sĩ.”

Rich nhún vai. “Thật vậy sao? Tôi nghĩ đã nói về chuyện đó rồi. Tác phẩm của cô ấy thật khó tin. Thêm một thứ nữa tôi sẽ thấy rất thiếu vắng nếu cô ấy dọn đi. Dù rằng còn xa mới bằng mức độ tôi thấy thiếu vắng cô ấy. Anh kéo Becca lại áp sát vào mình. “Tôi không biết với hai người thì thế nào, về phần mình tôi thấy nghệ thuật tô điểm thêm rất nhiều cho một tổ ấm.”

“Tôi đồng ý. Tôi hy vọng cậu sẽ mời Craig và tôi đến chơi để tôi có dịp chiêm ngưỡng một vài tác phẩm của Becca. Khó lòng đánh giá chính

xác các tác phẩm điêu khắc qua ảnh chụp, không rõ mọi người có thấy thế không?”

Rich nhấp một ngụm đồ uống và gật đầu. “Đúng vậy. Chúng tôi sẽ phải sớm mời hai người tới ăn tối mới được. Ngay khi Becca ổn định xong cuộc sống. Cô ấy mới chuyển đến được vài tuần.”

Craig mỉm cười. “Nhất trí, chúng tôi rất thích đề nghị này. Khi đó có lẽ cậu có thể nấu món lasagna gia truyền của gia đình mà cậu vẫn kể với tôi. Qua cách cậu mô tả về nó, tôi đoán cậu chính là người nấu. Tôi thích ẩm thực kiểu Ý thuần chất thực thụ.”

Becca đưa mắt nhìn Rich. Cô nhận thấy Rich không hề bác bỏ giả thiết của ông trưởng khoa. “Anh ấy từng nói với ông về món lasagna của gia đình anh ấy sao?”

Craig nhún vai. “Rich chỉ nói rằng vì cô rất bận rộn với việc cải tạo lại không gian bên trong xưởng sáng tác của cô, anh ấy đã đảm nhiệm toàn bộ việc lau dọn nhà và nấu ăn. Nghe có vẻ như cô đã kiếm được cho mình một người nội trợ khá hữu ích.”

Becca nhấp một ngụm đồ uống, cố kìm mình để không phun hết ra ngoài. Cô che giấu tiếng cười đang chực buột ra bằng cách bật ho và đặng hắng. “Phải. Anh ấy quả là một mẫu người có một không hai, đúng không nào?”

Rich kéo cô kề sát hơn nữa vào người anh. “Thôi nào, Becca. Anh đã hứa dành một điệu nhảy cho em. Em nói sao nếu chúng ta thử qua sàn nhảy trước khi tìm về bàn của mình?” Anh gật đầu chào hai vợ chồng Stewart, và trước khi cô kịp đáp, kéo cô đi.

Becca hăm hừ. “Cảm ơn vì đã cho tôi một lựa chọn!”

Rich tiếp tục kéo cô đi, lượn vòng chen qua những người khác, lên tiếng xin lỗi, rồi gật đầu chào những người anh quen. “Cảm ơn vì lời ca tụng bóng bẩy. Một mẫu người có một không hai ư? Ý cô là cái quái gì vậy?” Anh tìm tới sàn nhảy, kéo cô vào vòng tay anh, và giữ cô sát vào anh trong khi anh bắt đầu lượn vòng theo giai điệu của Enchantment, một bài hát có tiết tấu chậm rãi của Corrine Bailey Ray.

“Một mẫu người độc nhất vô nhị không dứt khoát phải là một điều tồi tệ. Không phải tôi có ý bêu riếu anh. Tôi chỉ không nói dối mà thôi!”

“Tôi cũng đâu có nói dối. Tôi đã làm toàn bộ việc lau dọn và nấu ăn - chỉ là không nấu lasagna thôi.”

“Thế còn chuyện anh nói về tác phẩm của tôi thì sao?” Cô chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài khoác hai tay quanh cổ anh.

“Tôi đã thấy qua mấy bức tượng cô để trong phòng ngủ của cô.”

Bàn tay anh lướt đi trên lưng cô thật nhẹ nhàng, trái ngược hoàn toàn với những lời anh nói, dù rằng giọng nói của anh đã trầm xuống hơn khi anh nhắc tới phòng ngủ của cô. “Anh đã thấy? Anh đã làm gì? Lọc lợi phòng tôi khi tôi không có nhà chắc?” Cô hơi ngả đầu ra sau để nhìn thẳng vào mắt anh, và một cách vô ý tứ sát khung chậu vào người anh. Cô cố dành cho mình chút không gian để có thể thở, nhưng anh không hề cho phép cô làm thế. Càng thêm bức bối, cô dành cho anh một nụ cười gay gắt. “Tôi không hiểu tại sao tôi lại ngạc nhiên. Anh lọc lợi đồ lót của tôi. Và như thế như vậy còn chưa đủ tệ hại, anh còn đốt cháy rụi chúng!”

“Chẳng lẽ tôi không bao giờ thoát bị đày đọa vì chuyện đó sao?”

“Có vẻ là không. Và anh cũng sẽ không thoát được chuyện anh vừa mời sếp của anh cùng vợ ông ta đến dự một bữa tối dành cho những người sành ăn và nhân thể chiêm ngưỡng tác phẩm nghệ thuật. Rich, tất cả những tác phẩm đẹp nhất của tôi đang nằm trong kho hết rồi.”

Bàn tay Rich từ tốn di chuyển từ cổ cô, dọc theo sống lưng xuống phần dưới lưng. Thật mê hoặc làm sao. “Đó là tất cả những gì làm cô bận tâm sao? Chúng ta sẽ cùng nhau tới đó chọn ra bất cứ thứ gì cô muốn cho bà ấy xem. Chẳng có gì ghê gớm cả!”

“Thế còn chuyện anh phải làm món lasagna?”

“Tôi sẽ nhờ mẹ tôi hoặc cô tôi làm một ít, hoặc cô có thể hỏi cô Rose cách làm. Chẳng phải cô từng nói cô tôi muốn dạy cô cách làm món này sao?”

“Đợi đã. Anh vừa nói tôi quá bận để có thể làm bất cứ việc nhà nào hay nấu ăn. Giờ anh lại trông đợi tôi giải quyết hậu quả cho anh cùng cái mồm nổ quá to của anh sao?”

“Tôi chỉ cố cho ông ta thấy tôi đã ổn định cuộc sống, đã trở thành một gã đàn ông của gia đình. Bên cạnh đó, chính cô là người nói ra chúng ta đang sống cùng nhau. Cô không muốn Emily nghĩ rằng cô đã sống với ai đó giống như tôi, phải không?” Anh đẩy cô ngã người xuống, và khi cô quàng tay quanh cổ anh chặt hơn, anh nhìn cô cười kiêu cách.

Quý tha ma bắt anh ta đi. “Đừng có nhìn tôi như thế và hy vọng tôi sẽ mềm lòng hay gì khác. Tôi đã miễn dịch với anh rồi.”

“Thế thì tiếc quá, vì tôi không tài nào miễn dịch với cô được.” Anh ép sát người vào cô và chứng minh luận điểm của mình. “Cô nghĩ tại sao tôi lại muốn cô che người cô lại?”

“Tôi nghĩ... đừng bận tâm. Chẳng có gì quan trọng cả.” Becca nhìn chăm chăm vào chiếc nơ đã hơi bị cong của anh, thầm cầu nguyện anh ta sẽ thay đổi chủ đề.

Rich nâng cằm cô lên, làm cô không thể lẩn tránh ánh mắt anh được nữa. “Cô đã nghĩ gì?”

“Chỉ là tôi đã trải qua vài năm tồi tệ thời vị thành niên và từng bị chế giễu không thương tiếc. Khi anh nói tôi che người lại...”

“Chúa ơi, Becca. Tôi xin lỗi. Nhưng cô cần phải biết ở gần cô, ngay cả khi cô lụng thụng trong những món quần áo lôi thôi đó, với tôi đã đủ khó khăn rồi. Còn khi trông cô thế này, phải, thật muốn phát điên lên được. Cô khiến tôi nín thở.”

“Tuyệt, Rich. Anh nói những điều như thế, và tôi không thể nổi điên với anh.”

“Tốt. Cô nói sao nếu chúng ta dành một ít thời gian để diễn vai?”

Trước khi cô kịp trả lời, anh đã hôn cô. Chỉ là một nụ hôn nhẹ ngọt ngào khiến các đầu ngón chân của cô co cả lại. Khi anh bắt đầu khe khẽ rót những lời ca của bài Hãy mang em tới Mặt trăng vào tai cô, cô đã hoàn toàn tan chảy. Rõ ràng anh chẳng hề chơi công bằng chút nào.

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Rich dành phần lớn buổi tối khiêu vũ với Becca những khi cô không nhảy cùng Jeff Parker và mấy anh chàng cùng khoa với anh. Việc cô dành cho Jeff tới hơn một điệu nhảy đã thực sự khiến Rich bực bội. Đúng là anh và Jeff từng vài lần chơi bóng rổ với nhau, nhưng hai người khó có thể coi là bạn bè đúng nghĩa - nói vậy không có nghĩa Rich sẽ cảm thấy thoải mái nếu một trong những người bạn thân của anh ôm Becca trong tay như cách Jeff đang làm. Đã đến lúc chấm dứt chuyện này.

Rich vỗ lên vai Jeff, đồng thời mỉm cười với Becca, cô có vẻ rất vui khi thấy anh. Khi Jeff có vẻ không muốn tự nguyện buông Becca ra, Rich an ủi anh ta bằng cơ hội san bằng tỉ số trên sân bóng rổ vào tuần tới. “Hãy tìm cho anh một cô bạn gái của riêng mình đi. Becca đi cùng tôi rồi.” Anh nói như thể đang đùa bỡn, nhưng nếu anh chàng Jeff còn nấn ná thêm một giây nữa thôi mà không đáp ứng yêu cầu, chắc chắn màn tiếp theo sẽ chẳng có gì đáng cười.

Jeff bắt gặp đôi mắt anh và dường như hiểu được thông điệp. “Phải rồi, cảm ơn cô về điệu nhảy, Becca.”

Becca cầm lấy tay Rich. “Không có gì!”

Rich lôi Becca ép sát vào người anh, vào nơi dành cho cô, và mỉm cười. Cũng không hẳn anh ưa thích khiêu vũ, nói cho đúng, trước đây anh chưa bao giờ nhảy. Khiêu vũ với Becca thật dễ, và cô theo các bước nhảy của anh một cách hoàn hảo - khiêu vũ với cô thật dễ như bỡn. Bên cạnh đó, khiêu vũ cũng là cách duy nhất anh có thể làm để thực hiện việc anh cần

làm: giữ cho hai người ở bên nhau một khoảng thời gian phù hợp để mối quan hệ giữa họ trông không quá lạnh nhạt mà vẫn được ôm cô trong vòng tay. Một khi đã có được Becca trong vòng tay mình, anh không muốn buông cô ra nữa.

Anh gật đầu chào hai vợ chồng Stewart khi nhảy qua cạnh họ.

Dường như hai người đã gây được ấn tượng ở mức độ phù hợp với ông trưởng khoa, nói như vậy không phải Rich nghi ngờ liệu Becca có gây được ấn tượng với vợ chồng ông ta hay không. Anh chỉ ngạc nhiên về mức độ cô gây ấn tượng với chính anh. Tối nay anh đã biết thêm nhiều hơn về cô so với trong ba tuần họ sống chung nhà vừa qua. “Cô chưa bao giờ nói với tôi cô có bằng tốt nghiệp về tài chính và kinh tế.”

“Không giống như một số người tôi biết, tôi không quen huênh hoang khắp nơi về bằng cấp của mình.”

“Trúng đích. Còn gì mà tôi chưa biết về cô nữa nhỉ?”

“Một câu hỏi không thể trả lời được.”

“Okay, bạn trai đầu tiên của cô là ai vậy?”

“Robby Parson hồi lớp bảy. Cậu ta đưa tôi đi xem phim, mẹ cậu ta lái xe đưa chúng tôi đi, và hai chúng tôi đã cầm tay nhau.”

“Thế còn bạn trai gần đây nhất của cô?” Cô đưa mắt nhìn anh ngán ngẩm. “Cái gì? Cô biết rõ về bạn gái cuối cùng của tôi, vậy mà tôi không được biết anh chàng cuối cùng bị cô làm tan vỡ trái tim là ai?”

“Điều gì khiến anh nghĩ tôi làm trái tim anh ta tan vỡ?”

“Bởi vì không ai lại ngốc đến mức tự buông cô ra.”

“Rich Ronaldi, nếu tôi không biết cách giải thích nào tốt hơn, tôi dám thề rằng anh đang cố gắng chia rẽ tôi khỏi chiếc quần lót của tôi, trong trường hợp quả thực tôi có mặc nó.”

“Điều đó chẳng lẽ lại khó chịu đến vậy sao?” Giọng anh trầm xuống đến mức anh khó lòng nhận ra nữa.

“Nhiều khả năng là thế.”

Rich dắt cô vào một góc tối của sàn nhảy và hôn cô lần nữa. Lần này anh hôn cô đúng như anh đã muốn kể từ hôm anh thức giấc trên người cô. Khi cô khẽ rên rỉ trong cổ họng, anh buông cô ra.

Đôi mắt Becca mở to lạc thần, đôi môi cô căng mọng, cô siết chặt vòng tay mình quanh anh và hôn lại anh. Khi cô rời môi khỏi môi anh, cô cũng dừng luôn khiêu vũ và nhìn anh chăm chăm, dường như rất ngỡ ngàng.

Rich hít một hơi thở sâu mà anh đang rất cần. “Cái hôn đó có nghĩa là gì?”

Becca nở nụ cười nửa miệng cô luôn dành cho riêng anh, lập tức huyết áp anh tăng vọt lên đến mười trị số. “Tôi đổi ý rồi. Chúng ta về thôi.”

Rich thấy tự hào vì anh đã cưỡng lại được khao khát muốn bế phắt cô lên, vác cô trên vai lao thẳng ra xe hoặc thậm chí tới luôn khách sạn gần nhất. Thậm chí anh còn dành thời gian ghé qua bàn, lấy lại chiếc khăn san của Becca và chào tạm biệt trưởng khoa Stewart cùng Emily.

Việc lấy lại áo khoác ở chỗ gửi đồ kéo dài tưởng như vĩnh cửu, và quãng thời gian chờ người phục vụ đánh xe ra có lẽ ngang với mấy đời người. Khi cuối cùng hai người cũng chui được vào trong xe, Rich không tài nào bắt được hai bàn tay anh rời khỏi Becca nữa. Thật may, dường như

cô cũng gặp phải vấn đề tương tự. Ngay lần đầu tiên dừng trước đèn đỏ, anh quay người sang hôn cô.

Đến lần gặp đèn đỏ thứ ba, cô đã giật phăng chiếc cà vạt của anh ra, đồng thời mở phanh áo sơ mi của anh tới tận thắt lưng, trong khi anh đang cảm ơn Chúa vì những khoảng hở dễ tiếp cận trên chiếc váy cô đang mặc. Anh đang có những khoảnh khắc thật tuyệt, và không chắc có nên cầu mong gặp thêm đèn đỏ nữa hay không. Tất cả những gì anh biết chắc là anh chưa bao giờ đi xa đến mức này khi ở trong xe hơi, một điều kể cũng đáng ngạc nhiên, vì không phải anh đang ngồi trên băng ghế sau của một chiếc xe đậu dưới cầu Brooklyn. Anh đang lái xe.

Becca không tài nào nhớ nổi cô đã từng bao giờ làm gì tương tự trong xe hơi chưa. Rõ ràng Rich là người hôn tuyệt nhất trong số những người cô từng cùng khóa môi, và những gì anh có thể thực hiện được trong sáu mươi giây của một lần dừng đèn đỏ quả là đáng ngưỡng mộ, cho dù nói vậy không có nghĩa là đèn xanh khiến anh bị gián đoạn.

Anh nhanh chóng hoàn tất việc đỗ xe trước khu căn hộ của họ, kéo cô vào trong tòa nhà trước khi kẹp chặt cô vào giữa anh và cánh cửa căn hộ của họ, rồi anh vừa hôn cô liên hồi vừa cởi chiếc váy cô đang mặc, trong khi vẫn không quên mở khóa cửa. Quả là một người thuận cả hai tay hiếm có.

Becca ngã lù ra sau khi cánh cửa bật mở, để rồi cô lập tức được đỡ lấy trong vòng tay Rich bằng một động tác uyển chuyển khéo léo như thể vừa được lấy ra từ một bộ phim truyền hình lãng mạn. Mỗi lần cô xem đến cảnh một anh chàng bế bổng một cô gái lên rồi đưa nàng vào giường, cô luôn khẽ rên lên, bởi vì quả thật, những chuyện ướt át đó chẳng bao giờ diễn ra trong đời thực. Cô chắc đã yêu cầu Rich đặt mình xuống nếu anh không tận dụng cơ hội đó để áp môi vào một bên ngực cô. Mà không chắc anh có thể nghe được cô nói vì cô đang nắm chặt lấy cả hai tai anh. Anh đá cánh cửa đóng sập lại, bế cô vào phòng ngủ của anh, đặt cô tạm ngồi xuống

trong lúc anh giúp chiếc váy của cô hoàn tất việc tuột khỏi cơ thể đang mặc nó, rồi đặt cô nằm ngửa xuống giường.

“Ga trải giường của anh biến thành màu hồng hết rồi!”

Anh quăng áo khoác đi, lột giày ra, rồi tới bên cô. “Hồng pha xám. Tôi đã để lẫn mấy đôi tất vào chỗ chặn đệm khi giặt chúng.”

Anh vẫn còn mặc nguyên quần áo, cho dù cúc đã được cởi hết để việc tiếp cận dễ dàng hơn, song vẫn là có mặc, trong khi cô nằm đó chỉ với chiếc quần lót và đôi giày cao gót màu bạc. “Anh còn mặc nhiều đồ quá. Anh thực sự có cả tất màu đỏ sao?”

“Có vẻ là vậy.” Anh lột chiếc áo sơ mi qua đầu, chẳng buồn bận tâm hoàn tất việc cởi cúc, trước khi tuột nốt quần để trở thành hoàn toàn trần truồng. Trông anh vẫn thật tuyệt, đúng như cô còn nhớ. “Chúa ơi, trông anh đẹp quá.”

“À, đó là dấu ấn gia đình.” Đôi môi anh nhếch lên thích thú trong lúc anh ngắm nhìn cô; cô gần như có thể cảm thấy ánh mắt anh đang mơn trớn vuốt ve mình. “Em cũng vậy.” Rich tháo đôi giày của cô ra trước khi hôn ngược lên dọc theo chân cô. Bất cứ chỗ nào anh chạm vào cũng trở nên sống động, khiến cô không còn khả năng suy nghĩ. Khi anh cởi quần lót của cô ra trong lúc cắn khế lên bụng cô, rồi hôn lên quanh hình xăm của cô và dùng răng giật chiếc khuyên bấm ở rốn cô, cô hoàn toàn mất hết cả sự kiên nhẫn lẫn tỉnh táo. Cô không thể chịu thêm kiểu tra tấn này của anh được nữa. Ngón tay của anh lách vào bên trong cô, làm cô mỗi lúc một ướt đẫm, dần dần làm cô hóa điên mà không hề đem đến cho cô chút cảm giác thỏa mãn nào dù là nhỏ nhất.

Becca ưỡn người lên bên dưới anh, và từ cái nhìn ngỡ ngàng trên khuôn mặt anh chàng, hẳn cô đã khiến anh choáng váng đến đờ người ra khi vật cả hai người lộn lại nửa vòng. Thêm một cử động nhỏ nữa, vậy là

anh đã ở đúng chỗ cô muốn anh, sâu bên trong cô. Cảm giác anh đang ép chặt vào cô khiến cô muốn vỡ òa. Nhưng vẫn còn sớm quá. Cô cũng có vài đòn tra tấn của mình cần thể hiện. Cô hôn anh trong khi hai cánh tay anh vòng lại quanh người cô, nắm lấy hông cô, cả người anh ưỡn lên tìm gặp cô.

“Chúa ơi, em ướt quá. Bec, tôi cần bao cao su, bé con. Đợi đã.”

“Chưa đâu.”

“Cái gì?” Khi cô trườn xuống trên người anh và cắn lên vai anh, anh rên lên. Khi cô nắm bàn tay lại quanh dương vật đang cương lên của anh, anh thở hắt ra và bật rủa. Khi cô hoàn tất dùng lưỡi lần theo những đường múi cơ bụng của anh, cả người anh run rẩy.

“Đủ rồi. Becca, tôi... ôi Chúa ơi!” Becca đưa miệng lại gần thân dưới đang cương lên của anh. Ôi trời, cô đã thiếu vắng cảm giác này biết bao. Bàn tay Rich nắm chặt lấy tóc cô. Cô đã thiếu vắng sự mạnh mẽ này bao lâu rồi. Mỗi rung động của anh đều thôi thúc cô. Anh kéo cô ra, lật cô nằm ngửa xuống, và cô nhận ra cả cơ thể mình đang chìm dưới chín mươi kilôgam của một người đàn ông đang thở gấp gáp. Anh hôn cô thật lâu và dữ dội, như muốn nuốt chửng cô, hút hết dưỡng khí ra khỏi phổi cô. Cô vội đưa miệng tránh khỏi đôi môi anh. “Ôi Chúa ơi, Rich. Làm ơn. Ngay bây giờ. Nhanh lên.”

Rich bật cười ma mãnh. “Sao phải vội thế, Becca? Chúng ta có cả tối nay. Và ngày mai nữa.”

Anh hôn cô thật chậm rãi và ngọt ngào, hoàn toàn trái ngược với cách anh cư xử với phần còn lại của cơ thể cô. Cô đã gần tới đỉnh khi anh ngậm bầu vú của cô đến mức cô phải cố gồng mình lên tranh đấu với cơn thôi thúc muốn nổ tung ra. Becca nắm chặt lấy ga trải giường khi anh trườn xuống giữa hai đùi cô, vậy là cô thua trận...

Ngắm nhìn Becca trong khoảnh khắc cao trào là một trong những trải nghiệm đáng nhớ nhất Rich từng chứng kiến. Tất nhiên anh đã từng chứng kiến vô số phụ nữ đạt tới cao trào, nhưng anh không chắc mình để tâm đến nhiều như lúc này. Anh hoàn toàn bị cuốn hút vào nó, và đó là tất cả những gì anh có thể làm để không quên chặt lấy cô. Anh ngắm nhìn trong lúc cô bồng bênh trên con sóng của khoái lạc, và cố làm cho nó kéo dài. Anh say mê mùi da thịt của cô, say mê những âm thanh cô tạo ra, cũng như cách cơ thể cô phản ứng từng cử chỉ vuốt ve của anh.

Làn da của cô đã đỏ ửng. Đôi mắt cô mở to trong lúc miệng anh yêu cô, trước khi cô kêu lên gọi tên anh. Cô nắm lấy tóc anh, kéo anh áp sát vào cô, rồi hôn anh, kéo lưỡi của anh vào miệng cô một cách mãnh liệt đến mức cô buộc anh phải vội vã tìm lấy một chiếc bao cao su và thầm cầu Chúa anh sẽ không làm mình bẽ mặt khi đeo nó vào với hai bàn tay run rẩy.

Thiên đường là tất cả những gì anh có thể tưởng tượng ra khi anh vào trong cô. Thật nóng, ướt át, và chặt đến mức khiến anh nín thở. Cô cắn lên vai anh, khép chặt đôi chân quanh người anh, và bùng nổ, kéo anh vào sâu hơn, ép chặt lấy anh, đẩy anh đến bờ vực của sự điên rồ.

Anh nghiêng chặt hai hàm răng lại, cố gắng làm chậm cuộc ái ân lại, kéo dài ra, bởi vì khi thật, anh muốn nó kéo dài mãi mãi. Khi anh trở lại vào trong cô, cô đón nhận, móng tay cô bấm sâu lên vai anh, và khi cô lên đến đỉnh cao lần nữa, anh cũng hòa cùng cô, mãnh liệt lao vào trong cô cho tới khi hai cánh tay anh không còn chấp nhận chống đỡ sức nặng của cả thân mình nữa, và anh đổ sụp xuống, đè lên người cô.

“Chúa ơi, anh tuyệt hơn Bob nhiều.”

Bob? Bob là gã chết tiệt nào vậy?

Becca mỉm cười trong khi cô hôn khẽ lên cổ Rich, khoan khoái cảm nhận cơ thể anh ép chặt cô xuống giường và nhịp đập rộn của trái tim anh

đang kê sát vào tim cô, trong lúc cả hai người đều cố thở lấy hơi. Khi anh cựa người, cô ôm lấy anh chặt hơn. “Chưa phải lúc này.”

Anh vùng dậy, lăn người rời khỏi cả cô lẫn chiếc giường. Khi cô nhìn thấy khuôn mặt anh cô không tin nổi vào mắt mình nữa. Nói rằng anh đang xỉ mặt ra còn là quá nhẹ.

“Rich!” Cùng hơi thở tiếp theo của cô, trên khuôn mặt anh hiện lên vẻ khó chịu pha lẫn với một thứ gì khác. Anh nặng nề lê bước vào phòng tắm rồi đóng sầm cửa lại.

Becca giật chiếc ga trải giường màu hồng ra quăn quanh người. Cô chẳng buồn gõ cửa trước khi bước vào cạnh anh. Anh đang chống hai bàn tay lên rìa bàn rửa, đầu cúi gục xuống, vì thế cô không thể thấy được khuôn mặt anh.

“Anh có thể vui lòng cho tôi biết chuyện quái quỷ gì vừa xảy ra không?”

Tripod bước vào, nhảy lên bàn rửa, buông ra một tiếng meo có âm điệu Becca chưa bao giờ nghe thấy, rồi cọ đầu vào cánh tay Rich. Rich mở vòi nước cho Tripod nghịch trước khi anh vớ lấy một chiếc khăn tắm quăn quanh hông. Anh vẫn chưa nhìn cô. Khi cuối cùng anh cũng làm vậy, cô ước gì anh không nhìn cô còn hơn. Nếu không thể đưa ra phán đoán nào sắc sảo hơn, cô dám chắc anh đang bị tổn thương. “Rich?”

“Chẳng mấy khi tôi được nghe nhắc đến tên một gã đàn ông khác ngay sau khi tôi làm tình với một cô gái. Tôi đoán cô nghĩ rằng tôi sẽ rất hạnh phúc vì mình khá hơn trên giường so với một gã khốn khổ mềm oặt nào đó có tên là Bob chẳng?”

Cô không hiểu anh đang nói về chuyện gì nữa, nhưng cho dù có là gì, thì rõ ràng đó là một rắc rối lớn. “Hả?”

“Tôi nghĩ trích dẫn chính xác phải là “Ôi Chúa ơi, anh tuyệt hơn Bob nhiều.””

Becca đưa bàn tay lên che miệng, cố kìm tiếng cười của cô lại, song nó vẫn cứ vang lên không sao ngăn được. “Chúa ơi, tôi xin lỗi. Anh không hiểu...”

“Không hiểu gì đây, Bec? Cô nghĩ chuyện này là gì? Một cuộc thi Olympic âm ương nào đó chẳng? Vậy điểm số của tôi là bao nhiêu?” Cô cố kiểm soát tiếng cười của mình, dù rằng đó chẳng phải là một tràng cười vui vẻ sáng khoái mà chỉ là một tiếng cười lúng túng đầy bối rối. “Tôi sẽ cho anh 9,5 điểm, vì anh đã làm hỏng mất màn tiếp đất. Rich.” Cô bước một bước lại gần anh, còn anh lùi một bước ra xa cô. “Bob chẳng là ai hết.”

Rich nhướn một bên lông mày lên, khoanh tay trước ngực, và dành cho cô một cái nhìn như thể thách thức cô dám trêu chọc anh.

“B.O.B. Anh chàng Bạn Trai Chạy Pin của tôi.” Khuôn mặt cô đỏ bừng lên như bắt lửa, và cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa. Trước đây Becca chưa bao giờ đỏ mặt, và cô cũng không gặp rắc rối gì khi nói chuyện về tình dục. Cho tới lúc này. Cô lấy hết can đảm buộc mình đối diện với cái nhìn của anh.

Trông anh chẳng có vẻ gì là chuẩn bị làm đổ vỡ thêm một đồ vật nào đó. Trông anh giống một người đang kinh ngạc hơn là nổi điên, thế rồi anh cười phá lên. “Chúa ơi, quả thực tôi rất vui là mình cừ hơn một cái máy rung mắc dịch. Tôi không tin nổi cô lại ngạc nhiên đến thế. Không có vẻ gì là tôi có nhiều đối thủ cạnh tranh thì phải.”

“Tôi đã cầu mong có được sự khác biệt. Đã hai năm nay tôi mới tìm thấy một người đàn ông hấp dẫn hơn Bob với một bộ pin sắp cạn.”

Rich kéo cô vào vòng tay anh, nâng mặt cô lên, buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Chúng ta đang nói về một cái máy rung, đúng không nào?”

Không phải là một con búp bê quái đản giống hệt người thật hay thứ gì khác chứ?”

Cô gật đầu.

“Được lắm, vậy thì hoặc là cô đã gặp phải vài gã bỏ đi thực sự, hoặc là cô có mức đòi hỏi cao đến mức khó tin.”

“Chắc là cả hai.”

“Chỉ là 9,5 thôi ư?” Anh lướt một ngón tay từ sát dưới cổ họng cô xuống nơi tấm ga trải giường gấp gờ bộ ngực của cô.

“Anh phải thừa nhận là phần hạ cánh vẫn còn thiếu sót. Nhưng nếu anh bù lại nó cho tôi, tôi sẽ cân nhắc tới việc sửa lại điểm cho anh.”

Anh ép cô tì sát vào bàn rửa, rồi ghé sát miệng vào tai cô. “À, tôi rất thích một lời thách thức.”

Rich bừng tỉnh dậy với cái dạ dày đang réo lên sùng sục. Anh thấy đói cồn cào, nhưng không chắc mình đang thèm thứ gì. Anh đang ôm Becca trong tay, vật đàn ông vẫn đang cứng ngắc ép chặt vào cô. Tuy nhiên, nói gì thì nói một người bằng xương bằng thịt cần phải ăn, và vì anh nhận thấy Becca đã không ăn gì mấy vào tối hôm trước, rất có thể cô cũng cần ăn chút gì đó. Anh buông cô ra. Một động thái thúc giục Tripod lên tiếng đòi đồ ăn lỏng cho bữa sáng của nó. Chỉ cần bất cứ cử động nào là đủ để gã nhóc lông lá lên tiếng. “Suyt.” Rich không muốn Tripod đánh thức Becca, vậy là anh ngồi dậy, không kịp mặc đồ mà chạy ngay vào bếp để cho con mèo ăn.

Vào tới bếp, Rich đi đến quyết định mang bữa sáng tới tận giường cho Becca là một ý tưởng vĩ đại. Cô sẽ cảm thấy rất ấn tượng. Nói cho cùng, Rich chưa bao giờ mang bữa sáng tới tận giường cho bất cứ cô nàng nào, nên cử chỉ này hẳn phải có ý nghĩa nào đó, thêm nữa, nó cũng xóa đi bất cứ cái cớ nào để rời khỏi giường cho tới tận chiều, mà lý do này, khi bạn nghĩ

tới, nhiều khả năng chính là xuất phát điểm ban đầu thúc đẩy một số anh chàng tới thực hiện cử chỉ đầy quan tâm nọ.

Anh lấy hai chiếc cốc từ trong tủ ra, đổ nước vào, xúc một thìa đầy cà phê uống liền vào mỗi cốc, rồi cho cả hai chiếc cốc vào lò vi sóng. Trong khi đợi chúng nóng lên, anh lấy chỗ đồ ăn sẵn còn cất trữ từ trong tủ ra. Túi bí cốt hiệu Stella Doro cuối cùng. Anh kẹp túi bánh dưới nách trước khi lấy hai chiếc cốc đã nóng ra khỏi lò vi sóng, rồi mang chúng vào phòng ngủ.

Rich đặt cốc cà phê của Becca lên chiếc bàn đêm đầu giường cùng túi bí cốt, rồi ngồi xuống bên cạnh cô, gạt sang bên những món tóc dài xoắn trên mắt cô. “Dậy thôi, cô nàng ngái ngủ.”

Becca lẩm bẩm gì đó.

“Thôi nào, tôi mang bữa sáng tới giường cho cô rồi đây này.”

Cô mở mắt ra, chống khuỷu tay ngồi dậy, rồi cầm lấy chiếc cốc anh đưa cho. “Cảm ơn.”

Anh mở túi bánh ra trong lúc cô ngồi dậy. “Bữa sáng cho các nhà vô địch.”

Khi Becca nhấp một ngụm cà phê và nhăn mặt, Rich ném thử cốc của anh để đảm bảo mọi sự vẫn ổn. “Khỉ thật. Đợi tôi một chút.” Anh mang cà phê đi.

“Tôi chưa làm chúng đủ nóng.”

“Anh đun cà phê trong lò vi sóng sao?”

“Phải, cà phê uống liền mà. Cô biết đấy, cho một thìa đầy cà phê uống liền vào một cái cốc, đổ nước vào, và quay một phút trong lò vi sóng. Tôi

đoán cần phải để thời gian lâu hơn khi có hai cốc. Trước đây tôi chưa bao giờ thử với hai cốc.”

“Tôi thật may mắn.”

Tiếng đấm cửa thành thành vang lên từ cửa trước. “Tôi sẽ ra mở cửa. Cô cứ ở yên đó.” Rich xô chân vào một chiếc quần jean. “Okay, okay, tôi tới đây. Cô giữ nguyên áo sơ mi nhé.” Anh mở cửa và bắt gặp Mike cùng Nick. Mike bước vào trong chiếc áo len lông cừu, ôm một quả bóng rổ. “Này, cậu quên mất chúng ta chơi sáng nay sao?”

Rich xoa chiếc cằm lờm chớm chưa cạo trước khi gãi ngực. “À, đúng vậy. Nghe này các chàng trai, lúc này không phải thời điểm phù hợp. Tôi sẽ chơi cùng hai người vào tuần sau.” Anh đang cố tổng khứ hai người ra thì Mike đẩy anh sang bên bước vào trong.

Tripod chạy ra khỏi phòng ngủ, theo sau là Becca, trên người chẳng có gì ngoài tấm ga trải giường. “Nó đang muốn chuồn qua cửa đấy. Đóng cửa lại!” Cô giẫm lên tấm ga và thiếu chút nữa đã để tuột mất nó.

Rich đẩy cô ra sau lưng anh trong khi Nick đóng sầm cửa lại trước khi Tripod kịp tẩu thoát. Mike đứng im lặng không nói không rằng, mặc dù khi một anh chàng có bộ dạng như anh ta lúc này thì mọi lời nói đều là thừa.

Nick chộp lấy vai Mike. “Thôi nào, chàng trai. Đến lúc phải về rồi.”

Mike hất bàn tay Nick ra, bước lại đứng lừng lững đối diện với Rich.

“Cậu ngủ với em gái tôi?”

Rich chẳng thấy có lý do nào để chối cãi. “Đúng thế, vậy thì sao nào? Cậu cũng ngủ với em gái tôi đấy thôi.”

“Tôi đã cưới Annabelle.”

“Nhưng chỉ sau khi đã lên giường với nó!”

Mike dậm bước tiến lên. Nick vội giữ anh ta lại, còn Becca đẩy Rich sang một bên. “Thôi đi Mike!” Cô chỉ lên ngực ông anh. “Anh thật bạo gan khi dám bước chân vào nhà em và nói về em như thể em không hề có mặt ở đây vậy. Tin mới đây: em có thể ngủ với bất cứ ai em muốn.”

Rich nghe thấy câu nói của cô, và trước khi anh kịp kiểm soát bản thân, quay cô lại đối diện với mình. “Mẹ kiếp, cô có thể.”

Rich đã trông thấy Becca nổi điên nhiều lần đến mức anh chẳng buồn tính đếm nữa, song chưa bao giờ anh thấy cô như lúc này. “Anh...” Cô chỉ vào Mike. “Cần rời khỏi đây trước khi em làm anh đau đấy. Còn về phần anh...” Cô gí ngón tay lên ngực Rich. “Nhớ tôi đã nói gì về Bob không?”

“Có.”

“Tôi nói dối đấy.”

Rich giận sôi lên. Với vận may của anh, chắc Becca sẽ gọi điện cho tất cả những anh chàng cô quen chỉ để cho anh thấy cô sẵn sàng lên giường với bất cứ ai cô thích. Cứ như thế Rich không biết điều đó vậy. Chúa ơi. Anh chẳng phải là thằng ngốc, và mẹ kiếp, chắc chắn là anh cũng không mù. Tất cả những gì anh cần là làm cách nào đó đưa hai người trở về vị trí của họ năm phút trước khi Mike và Nick chường mặt ra.

Rich hâm nóng cà phê và mang tới gõ cửa phòng cô.

“Anh muốn gì?”

Rich mở cửa, lách người vào. Cô đang nằm trên chiếc giường mới của mình, quần người trong tấm ga trải giường màu hồng của anh, trông thật quyến rũ. “Phục vụ bữa sáng tại giường. Tôi đã làm nóng cà phê rồi, và tôi sẽ chia sẻ món bít cốt. Tôi vào được chứ?” Không rõ vì lý do nào đó, Becca

trông thật hấp dẫn mỗi khi cô bối rối. Đôi mắt cô sáng long lanh, làn da ửng hồng, và biết rằng cô chẳng mặc gì dưới tấm ga trải giường đó làm Rich phải nhắc nhở mình anh cần tập trung vào thứ gì đó ngoài tình dục nếu anh muốn có cơ hội làm tình lần nữa với Becca.

Becca nhún vai, kéo tấm ga quấn quanh người cô lên cao hơn, giắt mép ga thật chặt giữa hai bầu vú.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, đặt cà phê của họ lên bàn, đưa cánh tay ôm quanh người cô, rồi tìm kiếm một nụ hôn. Cô ngoảnh mặt tránh đi, vậy là thay vì đôi môi anh hôn lên cổ cô.

“Anh nghĩ anh có thể vào đây, mời tôi một cốc cà phê dờ ẹc và một túi bít cốt sắp hết đất, và tôi sẽ tha thứ cho anh vì đã xử sự như một con lừa sao?”

Rich ngậm cả vành tai cô vào miệng anh và cắn khế. “Không. Tôi cho rằng tôi cần xin lỗi vì những gì tôi đã nói với Mike. Nhưng tôi phải nói với em, Bec, rằng tôi thực sự có một vấn đề nghiêm trọng khi nói đến việc em ngủ với những gã đàn ông khác. Những gì diễn ra tối qua đều là thực, và hoàn toàn không dính dáng gì đến công việc của tôi hay tác phẩm của em.”

Cô nhích người ra xa anh. “Phải. Hãy nói với tôi rằng nếu Gina là người đi cùng anh tới buổi dạ tiệc từ thiện tối qua, chúng ta vẫn ở cạnh nhau.”

Thế đấy, chết tiệt thật. “Gina và tôi đã chia tay mấy tuần trước rồi.”

“Phải, nhưng anh đã loay hoay khổ sở đủ cách để cô ta quay trở lại. Đừng cố tìm cách chối. Tôi vẫn còn những món đồ lót cháy thành than để chứng minh điều đó.”

“Okay, được rồi. Nhưng khi tôi hẹn gặp cô ấy tối hôm đó, tôi luôn nghĩ về em. Tôi chợt hiểu ra em chính là người tôi muốn được ở bên. Tôi

thích dành thời gian ở bên em, thậm chí cả bên ngoài một chiếc giường. Em hợp với tôi hơn.”

Becca khoanh tay lại. “Trong đó có bao nhiêu phần liên quan tới việc tôi đã cứu anh một bàn thua trông thấy với sếp anh?”

“Cũng nhiều như việc em ngủ với tôi liên quan tới chuyện Emily muốn xem các tác phẩm của em.”

Cô ngả người ra trước, vậy là hai người gần như kề mặt sát nhau. “Tôi không bao giờ ngủ với anh vì bất cứ lý do nào ngoài vì tôi muốn thế.”

“Phải, tôi cũng thế. Tôi đã muốn em kể từ ngày đầu tiên tôi nhìn thấy em. Ngược lại, em chẳng ưa gì tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

“Tôi không thích cách anh đối xử với Annabelle. Cô ấy không phải là một đứa trẻ, và không còn là trẻ con từ lâu rồi.”

“Tôi là anh trai nó. Tôi cho rằng mình có bốn phận chăm sóc em gái.”

“Phải, vậy là anh đồng ý với việc Mike lao vào nổi giận đùng đùng lên vì tôi ngủ với anh?”

“Không.”

Becca cầm cốc cà phê của cô lên, cắn một miếng bít cốt, rồi vừa nhai miếng bánh vừa nói. “Thế thì anh là một kẻ đạo đức giả!”

Anh chỉ muốn liếm hết những vụn bánh còn dính trên môi cô. “Tôi không đạo đức giả. Tôi chỉ muốn biết rõ về những gã lượn lờ quanh em gái tôi. Sau khi tôi biết anh ta không phải là một tên khốn như Johnny, tôi lập tức để anh ta yên. Như thế không hề giống như tôi đe dọa nện gãy xương bánh chè Mike hay gì đó tương tự. Hơn nữa, nếu một gã đàn ông không sẵn

sàng đối diện với gia đình cô gái, hẳn vẫn chưa có tình cảm đến mức được phép ngủ với cô ta”

“Vói anh nói thì dễ lắm.”

Rich uống một ngụm cà phê và nhìn cô qua rìa chiếc cốc của anh. “Nghĩa là gì?”

“Không có gì.”

“Không có gì có nghĩa là có chuyện gì đó.”

Becca nhìn anh như thể anh bỗng trở nên điên rồ hơn bình thường.

“Đó là một trong chín cách diễn đạt phụ nữ hay dùng. Cô biết đấy, chẳng hạn như “ồn cả”, “gì cũng được”, “đừng lo gì về chuyện đó”, và “không có gì”.” Cô vẫn không nói gì. Cô nhìn chăm chăm vào anh giống như cái nhìn của một bệnh nhân tâm thần ở Bellevue. “Trong ngôn ngữ của phái nữ, “không có gì” có nghĩa là điều gì đó rất quan trọng, và tốt nhất ai nghe thấy những từ này nên cẩn thận, nếu không sẽ rơi vào một cuộc đấu dữ dội. Nhiều khả năng cuộc đấu sẽ kết thúc bằng “ồn cả”, có nghĩa là bạn đã hoàn toàn thua cuộc rồi, và nên ngậm miệng lại.”

“Thế còn “gì cũng được” có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là “đồ chết tiệt”.”

Becca lùa hai bàn tay lên vuốt tóc, làm mái tóc của cô hơi dựng lên. Cô nhìn anh thật nghiêm nghị. Việc cô không mặc gì trên người ngoài một tấm ga giường màu hồng và mái tóc cô hơi dựng lên đã biến bức tranh toàn cảnh từ đáng sợ thành đầy hấp dẫn. “Anh moi những thứ đó ở đâu ra vậy?”

Rich nhún vai. “Có lần tôi đọc được trong một email. Nhưng sau nhiều năm nghiên cứu về tâm lý học, tôi khám phá ra chúng hoàn toàn

chính xác.”

Becca buông ra một tiếng thở dài.

“À đây. Tiếng thở dài đó chứng tỏ em nghĩ tôi là một thằng ngốc, và em đang lãng phí thời gian tranh cãi với tôi chẳng vì cái gì cả. Và điều này đưa chúng ta quay lại sự thật rằng “không có gì” có nghĩa là có gì đó, thế nên tốt nhất em hãy nói cho tôi biết nó là gì để chúng ta có thể giải quyết. Sau đó, nếu cuối cùng em không thở dài lần nữa, chúng ta có thể đi thẳng tới bước hòa giải bằng tình dục.”

“Trong email cũng nói vậy sao?”

“Không. Tôi chỉ đưa tình huống hiện tại tới một kết luận hợp lý, đồng thời vẫn tích cực.” Rich nhướn mày lên và cười, nhưng cái nhìn Becca dành cho anh chẳng khác gì anh vừa chĩa ngón tay giữa vào cô.

“Tích cực với ai?”

Rich lúi mép tấm ga giường từ giữa hai bầu ngực của cô ra. “Cho cả hai chúng ta. Nhưng tốt hơn em nên khẩn trương lên và cho tôi biết khúc mắc ở đây là gì. Chúng ta có nhiều việc phải làm trong ngày hôm nay, nghĩa là sau khi đã hòa giải bằng tình dục.” Anh tháo tấm ga khỏi người cô như thể xé giấy bọc một món quà, lấy cốc cà phê khỏi tay cô, và đẩy cô tựa lưng lên gối. “Em thực sự cần bắt đầu nói ngay, Becca.” Điện thoại của cô đổ chuông, và trước khi anh kịp ngăn cô, cô đã chộp lấy nó kiểm tra danh tính cuộc gọi. “Là Annabelle.” Cô kéo tấm ga giường quanh người như thể Annabelle có thể trông thấy cô, rồi mở máy ra.

Becca biết cuộc gọi này thế nào cũng tới, và cô chẳng hề trông đợi cuộc đàm thoại này, nhất là với Rich nằm ngay bên cạnh. Rõ ràng anh chẳng có vẻ gì hiểu ra anh cần đi chỗ khác.

“Mình đang tự hỏi cần mất bao lâu để Mike nói cho cậu biết.”

“Cũng không lâu lắm. Anh ấy đang sôi lên sùng sục.”

“Thật đáng buồn cho ông anh mình. Nhưng Annabelle, mình đâu cần giám hộ.”

“Cậu làm anh ấy bất ngờ, Bec. Cho anh ấy thời gian. Anh ấy sẽ ổn cả thôi. Cuối cùng luôn là vậy. Còn giữa cậu và mình lại là vấn đề hoàn toàn khác.”

“Đâu phải thế. Rich và mình chỉ, cậu biết đấy.”

“Làm tình? Phải, mình đã quen với khái niệm này rồi. Mình chỉ thấy sốc thôi. Dường như đã một thế kỷ nay cậu chưa có cuộc hẹn hò nào, rồi bây giờ bỗng dưng cậu ngủ với anh trai mình sao?”

“Liệu chúng ta có thể nói về chuyện này vào một dịp khác không?”

“Anh mình đang ở đó, đúng không?”

Becca chỉ gật đầu và đưa máy cho Rich. “Xin chào, công chúa. Ngay lúc này Becca không nói gì được. Anh và cô ấy gần như đang ở giữa một trận hỗn chiến. Anh buộc phải nói vậy, dù rằng anh đang rất trông đợi phần dàn hòa.”

Becca không thể nghe được Annabelle nói gì, nhưng cô có thể hình dung nó bao gồm một lời đe dọa chết người. Mike không phải là người duy nhất thích trò bảo hộ đến mức ngớ ngẩn như thế.

“À phải, chắc chắn rồi. Cô ấy sẽ gọi em sau.” Rich gập chiếc điện thoại lại. “Xong rồi, tôi đã giúp chúng ta thoát khỏi cô em tôi.” Anh tắt điện thoại của cô đi rồi đưa trả cho cô.

“Cô ấy sẽ không đợi em gọi lại ngay đâu.”

Rich đứng dậy uống nốt cà phê của anh. “Thôi nào, chúng ta đã lãng phí quá đủ thời gian rồi đấy, và nếu chúng ta có việc phải ra ngoài, tốt nhất nên khẩn trương lên. Sẽ là một cử lái xe dài đấy.” Anh nắm lấy tay cô, kéo cô đứng dậy. “Chúng ta sẽ nói thêm trong khi tắm và trên đường.”

“Đợi đã. Chúng ta đi đâu bây giờ?”

“Đi lấy các tác phẩm của em. Đứng dậy nào Bec.” Anh kéo tấm ga khỏi người cô, buộc cô phải quay tròn người. “Em cần bắt kịp với tôi, bé con. Tôi sẽ không có cả ngày để giải thích chuyện này đâu. Chính em đã nói chúng ta cần lấy các tác phẩm của em ra khỏi kho, và hôm nay cũng tốt như bất cứ ngày nào cho việc này. Tôi đoán rằng vì em không nói gì, việc hòa giải bằng yêu đương sẽ phải đợi vậy.”

“Tôi không cần anh...”

Anh hôn cô, buộc cô phải im lặng. Khi đã khuất phục được bộ óc của cô, anh mỉm cười. “Tất nhiên em không cần tôi, nhưng em sẽ đánh giá cao sự trợ giúp của tôi. Tôi xin hứa.” Becca thở dài ngao ngán. Cô thực sự thấy ghét khi anh tận dụng chuyện cô không thể nghĩ ngợi gì trong lúc anh hôn cô. Điều này đã trở thành một thói quen. Anh dẫn cô vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, rồi kéo cô vào đứng cạnh anh. Trước đây cô chưa bao giờ tắm vòi hoa sen cùng một người khác, à phải, chưa bao giờ kể từ khi cô lên hai tuổi, khi cô cùng anh trai từng tắm chung với nhau. Cô chẳng còn nhớ chút gì về việc đó, nhưng cô đã xem chúng qua các bức ảnh - mà chuyện này cũng chẳng có gì đáng kể. Vì cô có thể làm chuyện quỳ quái gì được đây, cùng với một người đàn ông vạm vỡ trong một cái bồn tắm bé tẹo? Anh kéo cô áp sát mình, đưa cô đứng vào đúng dưới vòi hoa sen. Trước khi cô kịp hiểu ra, anh đã đổi chỗ cho cô, rồi xoa dầu gội đầu lên tóc cô, sau đó say sưa bắt tay vào việc xoa dầu gội, xối nước xả, rồi lặp lại. Chỉ có điều Rich thêm cả mát xa vào thực đơn phục vụ của anh. “Ôi, Chúa ơi, tuyệt làm sao.”

Anh từ từ hạ tay xuống, mát xa phần cổ, rồi đến vai, rồi lưng cô. Đến khi anh quay cô một vòng để tránh người, cô không biết mình cảm thấy thư giãn hay bưng bưng ham muốn hơn. Cho tới lúc này dường như đây là hai trạng thái đối nghịch nhau.

Becca gạt nước khỏi mắt cô, mở mắt ra rồi chớp lấy chai dầu gội đầu của anh. “Đến lượt anh.”

“Không. Tôi vẫn chưa xong với em đâu.” Anh cầm lấy bánh xà phòng rồi bắt đầu xát nó lên lòng bàn tay mình. Anh xoay lưng cô lại trước mặt mình, rồi bắt đầu xoa xà phòng lên người cô.

Tất cả không khí thoát hết ra khỏi hai lá phổi của cô. Hơi thở của anh đầy khao khát. “Okay, tốt nhất em nên khẩn trương lên, và cho nói cho tôi hay bất cứ điều gì em muốn.”

“Hả?” Hai bàn tay anh hạ xuống thấp hơn, ghé vào thăm rốn cô rồi quay ra, trượt theo hai bên hông cô. Anh giống như một thủy thủ đang bối rối hồi hộp nếu xét theo cách anh cố lảng tránh tam giác Bermuda.

“Nói gì với tôi đi, Becca.”

Cô tựa phần sau đầu lên vai anh, uốn cong lưng. “Okay, được rồi. Bao cao su đâu?”

“Không, bé con. Chỉ sau khi chúng ta nói chuyện.”

“Anh muốn chúng ta nói về cái quái gì mới được chứ?”

“Ý em là gì trước khi anh nói một anh chàng ngủ với một cô gái cần sẵn sàng đối diện với gia đình nàng.” Cảm giác ham muốn đầy phấn khích biến mất theo dòng nước xuống ống cống. Cô quay lại, nhìn anh, rồi lắc đầu. Anh đã đẩy cô vào một tình thế thật khó xử. “Chỉ là việc chúng ta ngủ

với nhau không nhất thiết có nghĩa rằng chúng ta cần có một mối quan hệ vượt quá tình dục đơn thuần.”

“Okay, em nói đúng. Trước đây tôi đã từng có quan hệ tình dục không hề kèm theo một mối quan hệ. Nhưng tôi và em thực sự có một mối quan hệ vượt quá tình dục đơn thuần, chúng ta là hai người bạn, là đối tác. Chúng ta gắn bó với nhau trong chuyện này.”

Becca lùi lại một bước xa nhất cô có thể trong chiếc bồn tắm, rồi nhìn anh một cách dè chừng.

“Em vẫn muốn Emily xem qua các tác phẩm của em, đúng không?”

“Phải.”

“VẬY ĐIỀU ĐÓ BIẾN CHÚNG TA THÀNH MỘT ĐỘI. EM VÀ TÔI LÀM VIỆC CÙNG NHAU ĐỂ ĐẠT TỚI MỘT MỤC ĐÍCH.” Rich nắm lấy hai bàn tay cô và kéo cô trở lại sát vào anh, chìm dưới nước.

“Mục đích của chúng ta khác nhau.” Becca không thể tin Rich lại ham muốn mạnh đến thế. Anh ta vừa bị dội một gáo nước lạnh, vậy mà cô vẫn cảm thấy điều đó.

Rich hôn khẽ lên vai cô, rồi chuyển dần sang cổ. “Phải, nhưng chúng phụ thuộc vào việc chúng ta sát cánh bên nhau. Không có điều đó, không ai trong chúng ta có thể thành công.”

“Nhưng các mục đích của chúng ta chẳng liên quan gì đến chuyện chúng ta ngủ với nhau cả.”

Rich lùi ra xa, nước bất thần đập vào lưng cô.

“Mẹ kiếp. Chúng ta có một mối quan hệ, chúng ta làm tình, chúng ta trò chuyện, chúng ta có vô khối thứ cùng nhau.”

Cô quay lại, nhìn thẳng vào mắt anh. “Chúng ta đang vờ có một mối quan hệ. Vậy nên ở đây có một sự khác biệt.”

“Khi em đồng ý vờ làm bạn gái tôi, thì đúng là thế. Khi em và tôi làm tình với nhau, mọi sự vờ vĩnh đã theo gió cuốn xéo qua cửa sổ rồi.”

“Không, không hề.”

Trông Rich như thể đầu anh sắp nổ tung. “Vậy là em sẵn sàng lên giường với bất cứ ai?”

Cô hít một hơi thật sâu. Cả hai người không cần phải cùng mất bình tĩnh. “Anh biết không phải thế.”

“Ồ, okay. Em không làm tình với ai trong suốt hai năm qua trừ tôi, và điều đó chẳng có nghĩa gì hết.” Becca ấn răng hàm dưới vào cạnh ngón tay cái của cô trước khi bỏ ngón tay ra rồi chĩa nó vào anh. “Nó chẳng có ý nghĩa gì hơn so với việc anh ngủ với tôi ngay sau khi bị cô bạn gái cuối cùng cho leo cây.”

Rich mỉm cười. “Em có cảm thấy dễ chịu hơn về hai chúng ta không nếu tôi không có cô bạn gái nào khác trong hai năm qua?”

“Có.” Cô nhìn anh và nhận ra sai lầm của mình. “Không, tôi...”

Rich đưa hai cánh tay siết chặt quanh người cô, kéo cô lại gần, rồi hôn cô. Anh say sưa âu yếm miệng cô, ép cô áp sát vào những viên gạch men mát lạnh, ép chặt cả người anh vào người cô, làm cô run lên bối rối.

Rich trả lại tự do cho đôi môi cô trong lúc với lấy hộp bao cao su để trên giá phía dưới vò hoa sen sau lưng cô. “Tôi muốn em, Becca.” Anh thì thầm bằng giọng trầm trầm khiến cô như tan chảy. “Nhưng tôi chỉ làm tình với những người phụ nữ tôi đang có một mối quan hệ. Nó sẽ là gì nhỉ?”

“Tình dục?” Cô cố hôn lại anh, nhưng anh đã lảng tránh.

“Đừng chẻ đôi sợi tóc thế. Hoặc em cùng tôi, hoặc không.”

Cô lắc đầu. “VẬY SẼ LÀ KHÔNG.” Cô đẩy mở tấm rèm che, bước ra khỏi dòng nước bỗng trở nên lạnh ngắt, giật lấy chiếc khăn tắm, rồi lao trở về phòng của cô.

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 10

“Khi thật.”

Rich bỏ dao cạo xuống và làm tốt nhất có thể để cầm máu đang chảy xuống cổ trong lúc tự hỏi anh sẽ cư xử ra sao với Becca. Chỉ một phút trước cô còn nóng bỏng, ướt át, và hoàn toàn sẵn sàng, thế rồi đến phút tiếp theo cô nói không với anh rồi ra khỏi vòi hoa sen. “Không” không phải là từ anh quen nghe, và chắc chắn không phải là câu trả lời anh thích.

Anh quấn một chiếc khăn tắm quanh hông trong lúc bước ra khỏi phòng tắm, rồi không buồn gõ cửa, mở toang cánh cửa đi vào phòng của Becca. “Em không thể chỉ nói “không” và bỏ đi như thế!”

“Anh sai rồi. Tôi có thể và đã làm thế.” Becca mặc trên người những món đồ cũ tơi tả của cô, và đang ra tay hành hạ một khối to trông có vẻ là đất sét. Cô nện mạnh nó xuống một chiếc bàn gỗ cũ kê trong góc phòng, nhắc lên, rồi lại nện mạnh xuống lần nữa.

Rich hít một hơi sâu, khoanh tay trước ngực, đứng tựa người vào chiếc tủ. “Vậy đây. Em đang cố quên đi mọi thứ giữa chúng ta?”

“Thứ duy nhất giữa chúng ta là dối trá.”

“Không, không phải thế, và cho dù em có vờ là vậy đến thế nào đi nữa, sẽ chẳng có hiệu quả đâu. Tại sao không nói cho tôi biết cái quái gì đang khiến em e sợ vậy?”

Cô xắn hai ống tay áo của chiếc áo sơ mi màu xanh lục đã bạc màu lên cao hơn và tiếp tục bận rộn với tảng đất sét. “Hãy để tôi nói thẳng. Chẳng lẽ chỉ vì tôi không ngoan ngoãn vâng lời nghe theo kịch bản xuôi chèo mát lái của anh mà anh cho rằng tôi đang e sợ điều gì đó sao?”

Rich bật cười. “Bé con, chẳng có gì xuôi chèo mát lái với em cả. Dù là gì đi nữa. Và hãy tin tôi đi, nếu tất cả những gì diễn ra giữa chúng ta chỉ là tình dục, tôi sẽ chẳng mất công bận tâm làm gì.”

Hay lắm, những lời này đã làm cô chững lại. Cô ngoái đầu lại nhìn anh, nuốt khan.

“Tôi đi thay quần áo đây. Nếu em muốn ra ngoài ăn mặc như lúc này thì cũng chẳng sao. Nhưng nếu em muốn thay đồ, tốt nhất hãy khẩn trương lên.”

Cô nhìn qua tủ quần áo của mình như thể không nhớ cô đã mặc gì lên người rồi trút hết bọc dục lên tảng đất sét khốn khổ.

“Hả?”

“Chúng ta sẽ đi lấy những tác phẩm em muốn cho Emily xem. Nhớ chứ?”

“Tôi có thể tự làm được.”

“Phải rồi, tôi dám chắc em sẽ chất được cả một kho đầy ắp các sáng tác của mình lên chiếc Roadster tí xíu mà em vẫn dùng để vi vu trên đường. Hãy thực tế đi.” Anh quay lại bước ra ngoài, để nguyên cửa mở.

“Em có năm phút.”

Rich kìm mình không đóng sầm cửa lại, để mở cửa phòng anh chỉ để nhử cô. Anh lăm bằm một mình trong lúc mặc quần áo. Anh nhận ra mình

sinh ra lắm bầm rất nhiều kể từ khi gặp Becca. Cô khiến anh phát điên, và không phải lúc nào cũng theo cách dễ chịu, mặc dù anh chẳng có gì để phàn nàn về cách cô làm anh phát điên tối qua. Không. Không có gì để phàn nàn hết.

Rich biết cảm giác khi phải giả bộ là thế nào. Quý tha ma bắt, anh đã trải qua cả cuộc đời đóng vai một đứa con trai hoàn hảo, một vị giáo sư hoàn hảo, và thậm chí một hai lần tự cho mình sắm vai một người bạn trai hấp dẫn. Còn nói về Becca, Rich không hề giả bộ, và từ phản ứng của cô với anh, có thể thấy cả cô cũng vậy. Người ta không thể giả bộ để ái ân mãnh liệt đến không tin nổi như thế. Một cuộc yêu đương đầy ý nghĩa. Không bao giờ có chuyện giả bộ khi làm tình.

Nếu ai đó đang muốn giả bộ điều gì, người đó chính là Becca khi cô cho rằng chuyện đó chẳng là gì ngoài một phương tiện để đạt tới một kết cục có lợi cho cả đôi bên. Quý tha ma bắt chuyện đó đi. Hiện tại anh sẽ tạm chấp nhận, nhưng bằng cách nào đó anh sẽ chứng minh cô đã sai. Anh chưa biết mình cần làm cách nào, nhưng anh sẽ làm. Biết đâu chỉ cần một ngày ở bên nhau cùng hợp tác làm việc là ổn cả. Vì đây là ý tưởng duy nhất anh có thể nghĩ ra, anh sẽ thực hiện nó. Cô là một cô gái thông minh. Cô sẽ đoán ra dụng ý của anh. Anh chỉ hy vọng cô sẽ nhận ra thật nhanh, vì trò đóng kịch quái quỷ này đã thực sự trở nên quá sức chịu đựng.

Rich tháo sạc điện thoại ra, bấm nút quay số nhanh để gọi cho mẹ anh. “Con chào mẹ. Mẹ này, mai con không qua ăn tối được đâu!”

“Con nói không qua được là sao? Con đang có chuyện gì còn quan trọng hơn cả gia đình sao?”

Rich ngồi xuống giường, bắt đầu xỏ tất vào chân. “À - con sẽ rất nhớ bữa tối Chủ nhật. Chẳng có chuyện coi thường gia đình nào ở đây cả, vậy nên mẹ đừng làm con mất vui. Con cần giúp một người bạn chuyển nhà.”

“Vậy thứ hai con sẽ ghé qua lấy thức ăn của con chứ?”

“Mẹ, con không qua đâu. Con sẽ ổn thôi. Con đang bắt đầu tập tọe tự nấu ăn.”

“Cái gì? Con đâu có biết nấu ăn. Con không thể nấu ăn được.”

Rich xỏ chiếc giày cao cổ vào chân. “Con có thể. Đâu phải là đạo đạo học, mẹ. Cảm ơn mẹ về lời đề nghị, nhưng con đang tự nấu ăn cho mình, thậm chí con còn giặt đồ nữa.” Anh cũng chẳng buồn nói với bà rằng anh đã làm bắt màu một nửa số đồ anh thử giặt, và đốt cháy thành than nửa còn lại.

“Con có một cô bạn gái đang nấu nướng giặt giũ cho con. Cô nàng Becca mà em gái con rất thích. Con đang sống chung một cách tội lỗi với cô ta. Cô Rose của con nói rằng cô gái đó đang sống ở đó...”

“Mẹ. Đủ rồi đấy! Con không sống trong tội lỗi.” Phải, ít nhất chưa đủ nhiều như anh thích. “Nhưng một người đàn ông cần biết cách tự chăm sóc cho mình. Có một người phụ nữ rất thông thái từng nói với con rằng cho dù mẹ có là một người mẹ tuyệt vời đến thế nào đi nữa, mẹ cũng chẳng thích gì việc phải giặt đồ cho con.”

Rich chờ đợi mẹ anh sẽ phủ nhận và rất ngạc nhiên khi bà không nói thế.

“Richie, con thấy mình vẫn ổn chứ?”

“Con rất ổn, mẹ, nhưng con sắp muộn giờ rồi. Con cần phải đi. Trong tuần con sẽ gọi lại cho mẹ. Tạm biệt mẹ.”

Với dòng xe SUV, chiếc Highlander có thể coi là chật chội. Rich chiếm dụng hầu hết không gian bên trong và phần lớn lượng oxy, thậm chí cả khi cửa sổ trời được mở ra. Becca mở cuốn sách cô cầm theo ra, giả bộ

chăm chú đọc, và cố hết sức để tặng lời anh đi. Chẳng ăn thua, nhưng không đời nào cô để anh được hỏi lòng hỏi dạ về chuyện nhỏ nhoi này.

Rich đăng hăng. “Em có thể cho tôi biết chúng ta sẽ tới đâu không? Tôi đang đi theo hướng chính về Philadelphia, nhưng sẽ rất có ích nếu tôi có địa chỉ chính xác.” Anh nhắc thiết bị GPS khỏi giá cắm, đặt nó vào lòng cô. “Nếu em sợ phải nói chuyện với tôi, em chỉ cần nhập địa chỉ vào đây”

“Tôi không sợ nói chuyện với anh. Tôi lựa chọn không nói.”

Anh bật radio lên, vậy là không gian bên trong chiếc xe tràn ngập giai điệu của ca khúc đã làm nhạc nền khi họ khiêu vũ với nhau tối hôm trước. Cô chuyển đài. Anh nhướn mày lên và chuyển lại về tần số cũ. “Xe của tôi, nhạc của tôi.”

Becca nhập địa chỉ ngôi nhà của bố cô vào thiết bị GPS, đưa trả lại cho anh, rồi lại mở cuốn sách của cô ra, sau đó cố quay người hết mức có thể nhìn về phía cửa sổ, cố lờ người bạn đồng hành của mình đi.

Chuyến đi dường như kéo dài vô tận. Cô dồn hết tâm trí vào việc lật giở các trang sách dù chẳng đọc lấy một từ. Khi họ rẽ sang con đường dẫn tới khu tư gia, cô đã sẵn sàng để gào lên.

Cô chỉ đường cho anh lái xe trong khu lãnh địa, đi qua các chuồng ngựa, hồ nước, nhà kính cùng mấy ngôi nhà dành cho người làm tới tòa dinh thự chính. Cô đã ở ngoài xe trước khi anh kịp tắt máy.

Rich ngồi lại trong xe một hồi lâu, chăm chú ngắm nghía tòa nhà qua kính chắn gió. Cô nhớ lại phản ứng đầu tiên khi tới đây của Annabelle, và dẫu Rich hẳn từng trải hơn nhiều so với cô em gái anh, song cô ngờ rằng anh từng nhìn thấy thứ gì tương tự. Cô vẫn thường nhắc tới tòa nhà như một lăng mộ dành cho người sống. Khi anh bước ra khỏi xe, anh khiến cô rất ngạc nhiên khi không nói một lời. Anh chỉ đi theo cô bước lên các bậc cấp dẫn tới cửa trước.

Khi Becca bước vào trong nhà, Madge, người vẫn nấu bếp cho gia đình từ khi Becca và Chip còn quần tã, xuất hiện, hồi hải lao tới ôm chầm lấy Becca.

“Becca, sao không gọi báo trước cho bác cháu sẽ tới? Bác sẽ chuẩn bị món gì đó thật đặc biệt.” vẫn ôm lấy Becca, bà đưa mắt nhìn Rich. “Thế còn anh là ai?”

Rich đưa tay ra, hay ít nhất Becca nghĩ rằng anh đã làm vậy, vì Madge đã vươn người vòng qua người Becca, và có vẻ như bà đang bắt tay. “Rich Ronaldi. Becca và tôi là...” Becca thoát ra khỏi cái ôm chặt cứng của Madge. “Người sống cùng nhà.”

Rich gật đầu. “Đúng vậy.”

Nghe chẳng có vẻ gì là Rich tin vào lời khẳng định của chính mình. Cách Madge nhìn anh cũng cho Becca hiểu bà cũng không tin nốt. Tuyệt hảo. Chẳng có gì tệ hơn Madge khi bà nghĩ Becca đang giấu giếm bà điều gì. Madge sẽ khiến cô Rose của Rich phải ngửi khói từ xa cả dặm nếu nói đến chuyện tò mò tọc mạch.

“Rich là anh trai Annabelle, và chẳng phải do lỗi của ai, cháu và anh ấy buộc phải chia sẻ chung một căn hộ cho tới khi căn hộ của cháu sửa xong, vậy nên đừng nhìn cháu như thế nữa!”

Madge mỉm cười, “Ồ, bác biết chuyện đó thế nào.”

Becca đưa mắt lảng tránh. “Không, bác không hiểu đâu. Rich và cháu tới lấy vài tác phẩm của cháu. Anh ấy có một chiếc xe rộng, còn cháu thì không. Bọn cháu không ở lại ăn tối đâu.”

Madge mỉm cười với Rich và gật đầu. “Được rồi, tiểu thư Becca. Sẽ như ý tiểu thư.” Bà quay sang Rich. “Vậy có vẻ cậu chỉ là phu khuân vác.” Rich mỉm cười đáp lại. “Vâng, thưa bà. Có vẻ là vậy, đúng không nào?”

“Madge, bọn cháu chỉ đi lấy vài bức tượng, rồi sẽ biến mất khỏi tầm mắt của bác ngay.”

Madge nói. “Tốt hơn cháu nên gọi điện cho bố cháu. Bác tin chắc ông sẽ rất vui được gặp cháu.”

Becca cố gượng cười. “Cháu sẽ gọi.” Cô ôm lấy Madge và hôn lên má bà. “Bọn cháu sẽ quay xuống sau một lát nữa.”

Becca đã leo lên tới giữa cầu thang dẫn lên lầu trước khi cô ngoái lại nhìn và nhận ra Rich không đi theo cô. Anh đang đứng nói chuyện huyền thuyên với Madge, đúng chuyện Becca muốn tránh không để xảy ra. “Rich, anh có lên không vậy?” Anh nháy mắt với Madge rồi leo hai bước một lên cầu thang. “À, phải rồi. Chúng ta giả bộ rằng hiện giờ tôi đóng vai một anh chàng phu khuân vác. Em cần cho tôi hay trước mỗi khi chúng ta bắt đầu giả bộ điều gì đó để tôi có thể phối hợp được nhịp nhàng.”

Becca tảng lờ anh và tiếp tục bước đi.

Lý do duy nhất giữ cho Rich khỏi trở mắt ngơ ngẩn nhìn vào chùm đèn treo bằng pha lê, những món đồ gỗ chạm trổ công phu cũng như sự rộng lớn của tòa dinh thự là anh đang bận tâm ngăn ngơ ngấm nghĩa cặp mông của Becca hiện lên phía trong chiếc quần jean cô đang mặc. Anh thầm tạ ơn Chúa rằng cô quả nhiên vẫn sở hữu những món đồ thực sự ăn ý với thân hình phải nói là ngoạn mục của cô, những món đồ mà vì một lý do nào đó anh chưa khám phá ra được, cô luôn cố tìm cách giấu khỏi tầm mắt anh. Anh theo sau cô lên cầu thang tới tầng ba, rồi đi dọc một hành lang dài. Anh đợi cô mở một trong những cánh cửa đóng kín mà họ đi ngang qua, nhưng cô tiếp tục bước tới tận cuối hành lang, rồi leo lên một cầu thang khác. Cầu thang này không rộng bằng cầu thang trước, cũng không trải thảm. Trông những bậc thang giống như dẫn xuống một tầng hầm cũ, chỉ có điều chúng lại dẫn đến lầu bốn.

“Đây là cầu thang dành cho người làm. Nhưng không còn người phục vụ nào sống trên này nữa. Tất cả người làm đều có nhà riêng trong khuôn viên của lãnh địa, nhưng khu phòng cũ của họ thật tuyệt khi dùng làm chỗ vui chơi hay chứa đồ. Đây là vương quốc riêng của Chip và tôi.”

Rich bước vào một căn phòng áp mái có vẻ như từng có thời được dùng làm phòng khách. Anh mỉm cười. Căn phòng đen đặc với tất cả các chòm sao được vẽ dày đặc lên cả trần lẫn bốn bức tường.

Rich dừng lại để chiêm ngưỡng.

“Rất thú vị!”

Becca nhún vai ngồi xuống chiếc trường kỷ bọc da cũ kỹ, ngả lưng tựa ra sau, ngược mắt nhìn lên trần nhà. “Vẽ chúng là một thú vui với tôi. Chuyện này cũng làm mẹ tôi rất bức mình, vậy là thêm một điểm thú vị nữa.”

Rich ngồi xuống bên cạnh cô, ngả đầu ra sau. “Vậy sao bà ấy không bắt em sơn lại phòng?”

Becca nhún vai. “Tôi nghĩ lúc đó bà đã quyết định rũ bỏ mọi trách nhiệm về tôi.”

Cô nói về chuyện đó mà không thể hiện chút phiền muộn nào dù là thoáng qua, bằng giọng tường thuật đều đều như thể ai đó đang nói về thời tiết.

“Vậy hình xăm của em...” Anh cúi người sang, kéo vạt áo sơ mi của cô lên, rồi kéo cạp chiếc quần jean của cô xuống đủ để lộ ra một hình xăm Song Tử trên đường ranh giới giữa hai vùng da khác màu do mặc bikini. Hình xăm thể hiện một phụ nữ trông rất giống Becca trong một chiếc áo dài kiểu Roma cổ, đang đưa tay về phía một người đàn ông ngoảnh mặt khỏi

cô. Rich đưa một ngón tay sờ lên hình xăm, và đáp lại Becca đột nhiên khẽ há miệng ra khi hít vào.

Khi anh ngắm nhìn nó tối hôm trước, anh nghĩ rằng đó là một bức tranh Becca và Mike. Nhưng giờ anh không còn dám chắc là vậy nữa... “Tôi đoán em là một Song Tử.”

“Hình xăm này có nhiều ý nghĩa hơn. Chip và tôi là anh em sinh đôi. Chúng tôi sinh ngày 29 tháng 5, vậy nên chúng tôi là một cặp sinh đôi Song Tử.”

Rich đưa cánh tay ôm quanh người cô, kéo cô xích lại gần anh hơn. Cô không làm cho nhiệm vụ của anh trở nên dễ dàng. Cần phải làm cho cô bị khuất phục dần dần. Chinh phục người khác với anh có thể coi là một năng khiếu, vậy nên anh không thấy e ngại lắm. “Em không mấy khi nói về Chip. Hay về hình xăm. Em có nó vào cùng thời gian em vẽ căn phòng này đúng không?” Becca lắc đầu. “Không, tôi có nó từ trước đó mấy năm. Tôi đã xăm nó sau khi anh trai tôi chết.”

Rich đưa bàn tay nâng cằm cô lên, quay mặt cô về phía anh. “Nó đẹp lắm.” Khi mắt họ gặp nhau, anh có cảm giác đây là lần đầu tiên cô thực sự nhìn vào mắt anh kể từ lúc Mike và Nick xuất hiện.

Anh không khỏi mỉm cười trước vẻ mặt chán nản anh trông thấy. “Em đẹp lắm.” Anh khẽ hôn lên môi cô.

Đôi mắt cô mở to khi anh buông cô ra. “Vậy tiếp theo chúng ta sẽ tham quan nơi nào đây?”

Becca đứng dậy để tránh ra xa anh, và anh lập tức đứng dậy theo cô trong khi cô đang kéo áo sơ mi xuống và nhắc cặp quần jean lên. “Đây không phải là một chuyến tham quan. Tôi cất giữ các sáng tác của mình trên này, vì ở đây sẽ không ai bắt gặp chúng.”

Rich theo sau cô bước dọc một lối đi vào một căn phòng chắc phải dài đến chín mét và rộng không dưới sáu mét. Trong phòng la liệt những bức tranh được treo hoặc đặt tựa vào tường, những chiếc giá, chiếc bàn bày kín đồ gốm hay tượng đủ kích cỡ. Những khung cửa sổ áp mái lớn cho phép ánh sáng chiếu vào trong phòng. Căn phòng được sơn màu trắng, một phong nền càng khiến cho màu sắc trên các tác phẩm thêm nổi bật. “Em cũng vẽ sao?”

Cô nhún vai. “Không khá lắm, nhưng tôi thích vẽ.”

Rich bật cười. “À phải. Đã có ai từng nói với em rằng em chính là nhà phê bình tàn tệ nhất với bản thân mình chưa?”

“Không. Họ thường nói với tôi rằng tôi đúng. Có nghĩa là trừ anh ra.”

Rich cố xem qua tất cả các bức họa. Trong số chúng có vài bức tranh có thể coi là khá đẹp ở mức nghiệp dư, song một vài bức thực sự khiến người xem ngỡ ngàng.

Luồng ánh sáng chiếu qua một trong những khung cửa sổ dường như dõng thẳng vào một bức tượng đồng nhỏ thể hiện một người mẹ và một đứa con. Bức tượng có phong cách đậm chất nghệ thuật trang trí - người phụ nữ có mái tóc dài lượn sóng, trông rất giống Annabelle. Khi thật, chính là Annabelle. Ít nhất cũng là khuôn mặt của em gái anh, và cô đang hôn lên đầu một đứa bé đang bú cô, khuôn mặt của đứa trẻ bị che khuất.

“Em đã làm ra bức tượng này?”

Beca lúng túng mân mê gấu áo cô giữa hai ngón tay. “Phải. Tôi làm nó để tặng Annabelle như một món quà cho phòng tắm của cô ấy.”

Rich đi vòng quanh chiếc bàn nhỏ, ngắm nghía bức tượng từ mọi góc độ. “Chúa ơi, đẹp quá! Thật đáng kinh ngạc!”

Becca nhún vai. “Cảm ơn.”

“Em cần mang bức tượng này đi. Emily sẽ thích mê nó. Ngoài ra, nó rất nhỏ nhắn xinh xắn.”

Becca đặt bàn tay lên đầu đứa trẻ, rồi trượt bàn tay xuống dọc lưng đứa trẻ cho tới chỗ phần lưng hòa vào phần giá đỡ. “Tôi không biết nữa. Tôi sợ nó có thể đem đến chuyện chẳng lành. Đứa trẻ vẫn chưa chào đời, và nếu có chuyện gì xảy ra...”

“Sẽ không có gì xảy ra đâu. Nhưng nếu em lo ngại, cứ thoải mái giấu nó sau tủ quần áo của tôi. Annabelle sẽ không bao giờ bén mảng tới chỗ đó đâu. Tin tôi đi.”

“Cả cô ấy và tôi đều sẽ không bao giờ bén mảng tới đó.”

Rich tảng lờ câu nhận xét, tiếp tục đi qua chiếc bàn kê bên. Một chiếc bàn cũ mặt đá bày năm bức tượng tách riêng. Trong đó có một cô gái mặc váy đang ngồi, tay cầm một cuốn sách, xung quanh là mấy đứa trẻ.

Becca đến đứng bên cạnh anh, hai tay khoanh trước ngực. “Tôi định sẽ thực hiện lại chúng ở kích thước lớn hơn trong lò đúc. Thư viện địa phương đang xây dựng một khu vườn nhỏ trên khoảnh đất nằm bên cạnh tòa nhà của họ. Khi khu vườn chuẩn bị hoàn thiện, tôi sẽ đem đúc lại những bức tượng này bằng đồng và tặng cho họ.”

Rich sờ tay lên cuốn sách bức tượng cô gái đang cầm. Một bản sao hoàn hảo của một trong những tác phẩm anh ưa thích nhất, “Đảo giấu vàng ư?” Anh bước tới sau Becca. Cô đang căng cứng người ra đến mức một vài bức tượng của cô trông còn thư thái hơn. Anh đặt hai bàn tay lên hai vai cô, bóp nhẹ. “Em sẽ phóng to chúng lên bằng người thực chứ?”

Cô co rụt hai vai lại. “Tôi cũng thích làm vậy. Như thế bọn trẻ có thể ngồi cạnh các bức tượng và đọc.”

“Tôi nghĩ cảnh tượng đó sẽ rất ấn tượng.”

Becca lánh khỏi hai bàn tay anh, lấy một bức tượng đồng xuống khỏi chiếc giá gần đó và đặt nó cạnh những bức tượng khác. Đó là bức tượng sống động như thật tạo hình một con ngựa cái đang cho ngựa con bú. Becca đi ra xa khỏi anh, lấy điện thoại bấm số. Cử chỉ của cô thể hiện rõ tâm trạng bất an. “Bố yêu quý. Con chào bố. Con đang ở nhà để lấy vài tác phẩm của con.”

Cô đi đi lại lại trong phòng trong lúc nghe điện thoại. Rich đi theo sau cô tới bên một tác phẩm theo phong cách hiện đại và đưa tay sờ lên bề mặt kim loại mát lạnh. Trông nó giống như một con sóng. Nhưng khi anh bước vòng quanh và quan sát bức tượng từ một góc độ khác, anh tự hỏi không rõ đây có phải là một kiểu ghế theo phong cách hiện đại hay không. Cô lại quay lưng về phía anh thêm lần nữa. “Chỉ là một chuyến ghé qua bột phát vào phút cuối thôi. Không cần phải - không, thật đấy. Bố không cần phải về qua nhà đâu. Ồ, okay. Vậy con sẽ gặp bố sau vài phút nữa. Tạm biệt.” Cô gập điện thoại lại, rõ ràng không mấy vui vẻ với kết quả cuộc trò chuyện.

Rich bật cười. “Em thực sự gọi ông là bố yêu quý sao?”

Becca nhún vai. “Tôi đoán là vậy. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó!”

Rich đi vòng quanh bức tượng thú vị nọ, cố tìm cách tìm hiểu tâm trạng cô gái và không có được chút may mắn nào. Có những lúc cách tốt nhất chỉ đơn giản là đưa ra câu hỏi. “Em không thấy vui phải gặp ông vì những lý do thông thường, hay chủ yếu vì tôi đang có mặt ở đây?”

“Tôi đâu có không vui khi gặp bố tôi. Chỉ là hơi đột ngột thôi. Song cuối cùng rồi chúng tôi cũng sẽ vượt qua được, và hãy tin tôi đi, chẳng có gì đáng ngại đến anh đâu.”

Rich cúi xuống, nhắc thử bức tượng kim loại lên. Nó nhẹ hơn nhiều so với anh hình dung. “Hãy mang cả bức tượng này đi nữa.” Anh để bức tượng về chỗ của nó, và khi cô bước tới để cầm một bức tượng khác lên, Rich rảo bước vượt qua cô để tới đích trước. Anh kê cầu nhàu khi nhắc bức tượng lên. Nặng quá. Bức tượng chỉ cao chừng sáu mươi phân, nhưng lại tạc bằng cẩm thạch trắng. Mát lạnh và nhẵn bóng, bức tượng thể hiện một người phụ nữ khỏa thân cưỡi ngựa, tay nắm lấy bờm con ngựa trong lúc nó nhảy qua một hàng rào. Anh đặt bức tượng lên một chiếc bàn gần đó. Về mặt đầy đam mê của người phụ nữ quả thực khiến người ta ngỡ ngàng. Rich nuốt khan. “Nó làm tôi nhớ đến dáng vẻ của em tối qua.” Becca cảm thấy cô đang đỏ mặt. Cô quan sát khuôn mặt Rich trong lúc anh ngắm nghía bức tượng cô đặt tên là “Tự do”. Với Becca, bức tượng chính là định nghĩa của cô cho hai từ đó, một cơ hội để đào thoát, để lao đi. Có lúc là lao đi khỏi thứ gì đó; cũng có lúc là lao tới thứ gì đó. Cách cô nhìn nhận về nó thay đổi tùy theo tâm trạng của cô. Song bất cứ khi nào lao đi cô cũng cảm thấy mình được tự do, và dường như Rich hiểu điều đó. Cô cảm thấy mình giống như một con thú đang được nghiên cứu trong môi trường sống tự nhiên của nó. Anh đã thấy quá nhiều, hiểu cô quá rõ, và đang xích lại quá gần. Cô cảm thấy hoàn toàn vô phương chống trả, như thể bằng cách tới đây, anh đã tước đi của cô tấm lá chắn bảo vệ. Khi thật, cô biết tới đây là một ý tưởng tồi tệ.

“Cô có thứ gì để bọc những món này lại không?”

“Có.” Cô cần có một khoảng không gian, vậy là cô đi sang nhà kho, dành một lúc lâu cho việc tìm lấy vài tấm vải phủ dùng khi chuyển đồ. Khi cô quay lại, anh đang xem qua các tác phẩm của cô được ra đời sớm hơn. “Anh có nghĩ chúng ta có thể cho hết những món nhỏ vào trong xe được không?”

Rich không ngoảnh lại. “Tôi không rõ, nhưng chắc chúng ta có thể thu xếp chỗ cho phần lớn chúng. Tôi sẽ gập ghế sau xuống.”

Cô chưa bao giờ cảm thấy mình bị phơi bày ra như thế. Anh luôn có cách để tìm hiểu mọi thứ. Anh lấy một bức tượng nhỏ từ trên giá xuống. “Đây là gì vậy?”

Becca cầm lấy bức tượng còn xa mới có thể coi là hoàn hảo từ tay anh. Đây là bức tượng đầu tiên cô tạo ra. Một người phụ bếp đã chụp một bức ảnh cô đang cho chú ngựa con của mình ăn. Cô chuyển bức ảnh thành một bức tượng đất sét. Cô đã phải lòng cả chú ngựa con lẫn nghệ thuật điêu khắc. Bức tượng còn rất thô kệch; cánh tay cô đang ôm quanh cổ Russet trong lúc cô cho nó ăn từ một cái chai. Trông con ngựa to gần bằng cô. Cô vẫn nhớ rõ ngày cô bắt tay vào nặn bức tượng. Becca đã học được rất sớm cách trân trọng những khoảnh khắc tuyệt vời của cuộc sống, và điêu khắc đem đến cho cô một cách để lưu giữ lại thời gian. Một hình ảnh khuôn mặt Rich - cùng với cách anh ngắm nhìn cô tối hôm trước - chợt hiện lên trong tâm trí cô. Một khoảnh khắc tuyệt diệu của thời gian.

“Đây chính là em.” Giọng nói của anh vang lên xuyên qua dòng suy tưởng của cô. Cô đưa tay cầm lấy bức tượng từ tay anh. “Chúng ta sẽ không mang nó đi.”

“Tại sao? Em nặn bức tượng này lúc bao nhiêu tuổi vậy?”

Becca trả bức tượng về chỗ của nó. Chỗ nó được cất giấu. “Tôi nghĩ lúc đó tôi mười hai tuổi thì phải. Nó cũng không thành công.”

Rich lại lấy bức tượng ra. “Em nghĩ nó không thành công ư? Bec. Bức tượng rất đẹp. Mẹ kiếp, em quả thực đúng là một thần đồng. Hãy nhìn cách em và chú ngựa tựa người vào nhau mà xem. Đây là tác phẩm tôi thích nhất!”

Cô bật cười. “Phải rồi.”

“Đây chính là em khi em không giương vây xù lông ra. Đây chính là con người thực của em mà em vẫn giấu khỏi những người khác, trừ tôi.”

“Anh ngạo mạn đến mức thực sự đáng kinh ngạc.”

Rich đứng thẳng người lên.

“Không phải là ngạo mạn. Đó là sự tin tưởng.”

Becca đưa mắt tránh đi, giật lại bức tượng từ tay anh hơi quá mạnh tay một chút trước khi trả nó lên giá lần nữa. Rõ ràng là anh ta đã thấy quá nhiều.

“Becca?”

Cô quay người về phía giọng nói của bố cô vang lên. Cô gần như cảm thấy hạnh phúc về sự ngắt quãng. “Bố lên trên này đi!”

Ông bước vào trong bộ đồ đánh golf. Chết tiệt, thậm chí chiếc găng vẫn còn thò ra lủng lẳng từ trong túi sau. “Bố, chắc bố còn nhớ Rich Ronaldi, anh trai Annabelle.” Cô chấp nhận cái ôm gượng gạo của bố, rồi tách ra nhanh nhất có thể, lùi lại một bước. Bố cô và Rich bắt tay nhau.

“Rất vui được gặp lại ông, ông Larsen!”

“Rich.” Cái nhìn bố cô dành cho Rich khiến Becca chỉ muốn chấm dứt màn xã giao này ngay lập tức. “Con cần bắt đầu chuyển các tác phẩm của con tới Brooklyn, và vì Rich có một chiếc SUV rộng rãi thoải mái, anh ấy đã đề nghị giúp con.”

Không, lý do này chẳng hề lọt tai ông. Gì nữa đây, chẳng lẽ trên trán cô đang hiện lên một dấu hiệu nào đó nói toạc ra rằng cô đã phạm một sai lầm, để cho đám hormon mắc dịch điều khiển cái đầu và lên giường với Rich Ronaldi, hay Mike đã gọi điện cho bố và tố cáo cô? Không, anh ấy sẽ không dám.

Rich lấy một tấm vải phủ đồ từ xấp vải cô đã mang ra lúc trước và gập nó lại kẹp dưới cánh tay. “Tôi nghĩ tôi nên bắt đầu chuyển đồ trong lúc hai người hàn huyền.” Anh nhắc bức tượng lớn nhất lên và bắt đầu bận bịu gói ghém nó lại.

“Bố không cần phải bỏ dở cuộc chơi.”

“Không hề. Chỉ là bố đã chọn chơi chín lỗ thay vì mười tám.” Bố cô đi tha thẩn quanh phòng, hai tay chấp sau lưng. “Con từng nói với bố sẽ cất một phần tác phẩm của con ở trên này. Bố chỉ không biết con đã sáng tác nhiều đến thế.”

Vậy ông cho rằng những năm qua cô đã làm gì? “Đây chỉ là những tác phẩm nhỏ. Con có mấy bức tượng lớn đang cất trong kho chứa dụng cụ cũ. Con đã phải dùng xe tải để chuyển chúng đến đó. Con hy vọng có thể đưa chúng tới xưởng sáng tác khi chỗ đó hoàn tất. Một phần khu xưởng sẽ có trần cao chín mét.”

Ông gật đầu. “Có một bức tượng cả Colleen và bố đều thích. Chính là bức tượng hiện đại bằng đá granit mà con cất trong kho dụng cụ. Bố muốn mua nó!”

Vẻ sững sờ hẳn phải hiện lên rất rõ trên khuôn mặt cô.

“Nếu nó dành để bán, tất nhiên rồi. Colleen nói nó thuộc về gia đình.” Becca không biết nên nói gì. Bố cô chưa bao giờ tỏ ra có quan tâm đến bất cứ tác phẩm nào của cô, lại càng chưa khi nào nói ra ông thích chúng.

“Bố biết con cảm thấy thế nào về việc có tác phẩm của con được trưng bày tại đây.”

“Thật sao?”

Ông gật đầu, đút hai bàn tay vào túi, một điều ông chưa bao giờ làm trước đây, và cúi mặt nhìn xuống sàn.

“Con không bao giờ muốn nó hiện diện ở đây, song điều đó sẽ rất có ý nghĩa với Colleen và bố.”

“Bố, con chưa bao giờ nói con không muốn nó được để tại đây. Con chỉ không muốn ép buộc ai phải nhận lấy nó. Mẹ luôn gọi những tác phẩm của con là những hiện vật phủ bụi. Vậy nên con đoán bố cũng có cùng cảm nghĩ.”

Trông bố cô có vẻ buồn bã. “Bố xin lỗi nếu bố từng khiến con cảm thấy như thế.”

Becca nhún vai. “Nếu bố thích bức tượng granit, hãy coi đó như một món quà cưới. Bố sắp sửa cầu hôn Colleen, đúng không?”

Khi ông không trả lời, cô bật cười. “Có thể đó là sự khích lệ bà ấy cần.” Cuối cùng bố cô cũng có được một nụ cười thực sự. Một điều thật hiếm hoi. Ông đưa cánh tay khoác quanh người cô, ôm lấy cô. “Cảm ơn con về sự ủng hộ.”

“Bất cứ điều gì con có thể làm để giúp hai người.”

Rich quay lại, nhướn một bên mày lên. Hẳn anh đã nhận ra thời tiết đã thay đổi. “Tôi đã gập ghế sau xuống, vậy tất cả những gì chúng ta cần làm bây giờ là đưa chúng xuống dưới nhà.”

Ông Larsen cầm lấy một bức tượng hai người đã chọn ra để mang đi. “Chúng ta có thể dùng xe đẩy, và khi đã đưa chúng xuống lầu ba, chỉ cần cho chúng vào thang máy là xong.”

Rich ghé cổ nhìn qua xấp khăn vải anh đang ôm trên tay. “Chiếc thang máy cũ đó vẫn hoạt động sao?”

“Tất nhiên rồi. Vậy anh nghĩ nó tồn tại ở đó để làm gì? Làm vật trang trí chẳng?”

Rich phá lên cười. “Đúng vậy, tôi có nghĩ vậy thật. Ông cần phải thừa nhận là trông nó quá đẹp.”

Bố cô bật cười. “Chiếc thang máy đó có rất nhiều điểm tương đồng với con gái tôi - xinh đẹp, tài năng, và chăm chỉ làm việc.”

Thiếu chút nữa Becca đánh rơi một bức tượng xuống chân cô khi nghe thấy câu ví von đó. “Mình cần chuẩn gấp khỏi đây trước khi ông so sánh mình với chiếc xe đẩy.” Với ba người cùng bắt tay vào việc chuyển đồ, chẳng mấy chốc chiếc SUV đã được chất đầy những tác phẩm điêu khắc được gói bọc chu đáo.

Rich đã thu xếp ổn thỏa mọi thứ vào trong chiếc Highlander; anh đợi dưới nhà chờ xem tiếp theo Becca muốn anh làm gì. Bố cô bước ra và ném về phía Rich một cái nhìn chăm chăm đầy đe dọa. Nhưng Rich chẳng phải người dễ chùn chân. “Thực ra thì anh đang làm gì ở đây cùng con gái tôi?”

Rich nhắc mình khỏi bức tường anh đang đứng tựa lưng vào, thu xếp cho mình tư thế đứng giống hệt ông Larsen. “Becca có cơ hội quảng bá các tác phẩm của cô ấy với vợ ông trưởng khoa của tôi, người tình cờ cũng là chủ tịch một hiệp hội mỹ thuật nhỏ...”

“Nếu Rebecca cần tiền...”

Rich giơ tay lên ngắt lời ông Larsen. “Không, tôi không nghĩ ở đây tiền là động lực thúc đẩy. Becca muốn tác phẩm của cô ấy được trưng bày trước công chúng, và Emily Stewart có những mối quan hệ cho phép thực hiện điều đó. Nếu bà ấy thích tác phẩm của Becca, bà sẽ giúp Becca có được sự quảng bá mà cô ấy cần.”

“Tôi đã bảo nó tôi có thể giúp nó có mặt tại một trong những phòng trưng bày danh giá nhất...”

“À phải. Cô ấy thực sự yêu thích ý tưởng đó.”

“Anh thật táo tợn khi dám phán xét tôi!”

Rich nhún vai. “Không phải tôi đang phán xét ông, nhưng nếu ông vẫn chưa nhận ra, mỗi khi ai đó đề nghị giúp con gái ông bất cứ điều gì, cô ấy đều từ chối. Thậm chí cô ấy còn không chấp nhận cho tôi giúp cô ấy sắp xếp lại đồ đạc.”

“Tôi không rõ cá tính độc lập đó bắt nguồn từ đâu. Chắc chắn không phải từ mẹ nó.”

“Tôi có một ý tưởng. Rất vui được gặp lại ông, ông Larsen.” Anh bắt tay ông chủ nhà.

“Nói với Becca tôi sẽ đợi trong xe.” Rich mở cửa và băng xuống các bậc cấp. Chẳng lạ khi anh và Becca lại hiểu nhau và dễ thân mật đến vậy. Họ giống nhau về nhiều phương diện. Cả hai đều trải qua cuộc đời trong cảnh luôn có người khác làm mọi việc cho họ, một tình trạng thoát đầu nghe có vẻ rất đáng hài lòng, cho tới khi bạn nhận ra hoặc những người khác đó sẽ không cho phép bạn làm bất cứ thứ gì cho bản thân mình, hoặc bạn không còn khả năng làm gì nữa. Rich nổi loạn, dính vào rắc rối, và cuối cùng bị gửi vào học viện quân sự. Với Becca, có vẻ như cô tìm lối thoát cho mình trong nghệ thuật. Vài phút sau, khi Becca ra khỏi nhà tới chỗ anh đang đợi, trông cô không có vẻ vui hơn chút nào so với lúc sáng. Cô bước tới bên cạnh anh, đứng tựa người vào xe, quay mặt hướng về phía làn gió lạnh. “Rich, tôi xin lỗi đã khiến anh phải đợi. Tôi biết anh muốn quay về.” Nhiệt độ hạ thấp, và một bức màn mây đang tiến lại. Cô kéo sát chiếc áo khoác vào người. Anh kéo cô lại sát bên anh, khoác một tay vòng quanh người cô. “Tôi không vội. Sao trông em ủ rũ thế?”

Cô áp người lại sát hơn; anh không khỏi mỉm cười. “Tôi nhận được cuộc điện thoại từ một người bạn. Tôi đoán bố tôi đang ở câu lạc bộ của ông khi tôi gọi tới, và vậy đấy, tin tức lan ra. Mấy người bạn của tôi đang gặp nhau ở The Big Easy. Chỗ đó là một nhà hàng có quầy bar, và cũng không xa đây lắm.”

“Em muốn tới đó?”

Becca nhún vai. “Tôi biết chắc anh còn có việc phải làm...”

Rich mở cửa xe cho cô. “Chúng ta đúng là cần phải ăn.” Anh giúp cô lên xe, đi vòng sang bên đối diện, rồi đánh lái một vòng quay xe lại. Anh lái xe tới công khu lãnh địa, nơi con đường đi bên trong kết thúc. “Đường nào đây?”

Thật ngạc nhiên khi nhận ra một người có thể biết được nhiều điều về một người khác đến mức nào chỉ sau vài tuần sống cùng nhau. Rich biết rõ từ tư thế đôi vai của Becca, cũng như từ cách cô mân mê rìa áo khoác với ngón tay cái và ngón trỏ cho thấy rằng cô đang bối rối. Anh không biết lý do là gì, vì nói cho cùng cô vẫn còn lưu giữ không ít bí mật. Về mặt của cô tuyên bố thẳng thừng sẽ không có chuyện cô chia sẻ chúng. Rich cố nở một nụ cười động viên trong lúc giữ mở cánh cửa nhà hàng. Âm nhạc từ trong vọng ra cùng tiếng trò chuyện. Bên trong đông nghịt người, hẳn là chuyện đặc trưng cho một buổi tối thứ Bảy. Becca dừng lại, đưa mắt nhìn quanh phòng. Anh biết ngay khoảnh khắc cô nhận ra những người bạn của cô qua nụ cười diễn xuất trên khuôn mặt cô cùng cách cô nâng cằm lên ra hiệu đã nhận ra người quen. Khi hướng theo mắt cô nhìn, anh trông thấy một phụ nữ tóc sẫm đang vẫy tay.

“Tôi thấy họ rồi.”

Cả Rich cũng vậy. Anh đặt bàn tay lên eo lưng cô trong lúc đưa cô qua quầy bar tới chỗ bốn năm chiếc bàn đã được những người bạn của Becca

đây dồn lại để ngồi quanh. Màn giới thiệu chào hỏi được thực hiện đúng như cần thiết. Vài người trong đám nam giới mặc những chiếc áo đấu rugby giống nhau, đồng thời đều mang trên mình những vết bầm từ một trận đấu mới diễn ra. Rich không nhớ được gì nhiều về những cái tên. Điều thực sự lưu lại với anh là những luồng hơi ấm giống như nhiệt tỏa ra từ mặt đường xa lộ chạy qua sa mạc vào giữa trưa một ngày tháng Bảy. Một cảm giác khó lòng không nhận ra, và không chỉ tới từ Becca. Đám phụ nữ vây quanh Becca, dành cho cô những cái hôn xã giao. Becca ôm lấy một trong những anh chàng cầu thủ rugby to con nhất theo đúng cách cô vẫn ôm anh trai mình, nhưng cách mà anh chàng kia ôm đáp lễ cô mới là điều khiến Rich muốn tặng cho anh ta một quả đấm vào mặt. “Tristan, đây là Rich Ronaldi.” Cô bước lại gần Rich hơn. “Tristan và tôi là hàng xóm hồi nhỏ. Anh ấy và anh trai tôi, Chip, là những người bạn chí thân.”

Rich gật đầu, nhưng chỉ thoạt nhìn anh đã không ưa gì gã này. Anh không biết có phải do cách mà tay cầu thủ rugby nhìn Becca, như thể hẳn ta đang dùng đôi mắt để lột hết quần áo của cô ra, hay vì cách hẳn nhìn xuống Rich như thể anh vừa giẫm phải thứ gì đó vậy. Chắc là vì cách hẳn nhìn Becca, vì Rich chẳng thêm bận tâm về những ý nghĩ hẳn dành cho anh.

Kendal, cô gái có mái tóc sẫm màu, kéo Becca ra xa rồi thì thầm gì đó vào tai cô trong lúc không rời mắt khỏi Rich. Hẳn sẽ tốt hơn nhiều nếu Becca cho anh biết trước cô muốn anh diễn trò vào lúc này. Becca có vẻ kín tiếng hơn thường lệ, và như thế chỉ càng khiến mọi người thêm tò mò. Phải mất một lúc để những người đến trước thu xếp lại chỗ ngồi nhằm dành không gian cho hai người mới đến. Rich đưa tay lên bóp gáy và kín đáo nhìn quanh để tìm một người phục vụ bàn. Thật không may, có vẻ như ở đây khan hiếm người phục vụ thật, và Rich đang khát khô cổ. Anh cúi người sang bên thì thầm vào tai Becca. “Tôi đi gọi đồ uống cho chúng ta. Sẽ quay lại ngay!”

Cô mỉm cười với anh rồi quay trở lại với cuộc trò chuyện của mình.

Nhẹ nhõm vì tạm thoát khỏi thái độ kỳ quặc từ những người bạn của Becca, anh đi tới quầy bar, ra hiệu cho người phục vụ quầy và khoan khoái lắng nghe nhạc công guitar chơi một giai điệu của Beatles trong khi xem qua các loại bia được phục vụ. Anh đưa mắt chuyển sang tìm hiểu các loại đồ uống khác và nhìn thấy anh chàng cầu thủ rugby đang tới gần. Rich gật đầu chào anh ta và thầm ước tay phục vụ quầy bar nhanh tay lên một chút. Khi cô này nhận ra vị khách mới tới, cô ta lập tức tới chỗ anh ta.

“Xin chào, Tristan. Em có thể phục vụ anh gì đây?” Tristan. Phải rồi, đó là tên anh chàng này.

Tristan cúi người ra trước trên mặt quầy bar và mỉm cười với cô phục vụ. “Bạn tới đây trước. Rich phải không nhỉ? Anh muốn dùng gì?”

“Đúng rồi, cảm ơn anh. Tôi sẽ lấy một ly Grey Goose Dirty Martin[24], một ly bia vàng, và bất cứ thứ đồ uống nào mà anh bạn tôi chọn.”

[24] Một loại cocktail pha từ vodka Grey Goose (vodka làm từ lúa mì của Pháp), rượu gin, rượu vermouth và quả olive.

Cô nàng gật đầu rồi quay đi, hiển nhiên biết rõ món đồ uống ưa thích của Tristan.

Hai người im lặng quan sát trong lúc người phục vụ quầy bar chuẩn bị và mang đồ uống tới.

Rich nhấp một ngụm rồi thò tay vào túi lấy ví ra. “Được rồi, Rich. Becca vẫn ổn chứ?” Rich ngoái đầu lại nhìn về phía Becca. Theo như quan sát của anh, dường như cô ổn cả. “Phải, tại sao lại không chứ?”

“Sau những gì đã xảy ra, tôi rất ngạc nhiên thấy cô ấy quay lại đây. Ý tôi là, trải qua một chuyện như thế chắc hẳn phải rất khủng khiếp, chưa kể đến hành động tự sát về mặt quan hệ xã hội.”

Điều duy nhất Rich biết có thể khủng khiếp đến thế từng xảy đến trong cuộc sống của Becca là cái chết của anh trai cô, nhưng đó đâu còn là chuyện mới xảy ra ngày hôm qua. Đã vài năm trôi qua. Còn về hành động tự sát về quan hệ xã hội, Rich biết Becca đủ rõ để chắc chắn rằng cô luôn có thái độ xử thế của một nhà ngoại giao. Anh đã từng tận mắt chứng kiến cô trong hành động. Anh khoanh tay trước ngực, không nói gì, và càng khiến Tristan có thêm can đảm để tiếp tục.

“Tôi đang nói về chuyện Becca mất sạch toàn bộ lãnh địa cùng một nửa số tín phiếu của cô ấy vào tay thằng con hoang của bố cô ấy mới chỉ vài tháng trước. Không ngạc nhiên khi cô ấy cong đuôi chạy trốn tới New York. Điều duy nhất đáng ngạc nhiên là cô ấy có đủ can đảm để quay trở lại đây như thể chưa có chuyện gì xảy ra.”

Rich bình thản thanh toán tiền cho người phục vụ quầy bar và cảm ơn cô. Anh nhét ví trở lại túi quần và ra hiệu cho Tristan xích lại gần. Anh đặt một bàn tay lên vai gã rồi ghé miệng vào sát tai anh chàng để không ai khác nghe thấy.

“Có vài thứ mà mày nên biết! Thứ nhất, thằng con hoang mà mày vừa nói tới là em rể tao, và cũng là một trong những người bạn tốt nhất của tao. Thứ hai, chính Becca là người tìm ra anh cô ấy và chào mừng cậu ta vào gia đình cô. Không giống như mày, cô ấy không bị khống chế bởi tiền bạc hay những ý tưởng đồng đánh phù phiếm của đám thượng lưu chẳng có chuyện gì cần kíp phải làm ngoài việc ngồi lê để đưa ra phán xét về những người mà bọn họ gọi là bạn.” Anh buông tay khỏi vai gã khi nhận ra anh đã giữ lấy nó chặt đến thế nào.

“Rõ ràng tất cả tiền bạc và địa vị của mày trong The Social Register[25] đã không thể cho mày thứ mày thực sự cần: tư cách. Giờ hãy thứ lỗi cho tao, tao sẽ mang đồ uống tới cho Becca.”

[25] Ấn bản ra hàng năm tại Mỹ cung cấp danh sách và thông tin về các gia đình thuộc giới thượng lưu nước này.

Rich quay người lại quầy bar để lấy đồ uống và nhận ra Becca đã nhâm nhi ly martini của cô rồi. Cô vẫn duy trì được nguyên vẹn tấm mặt nạ của mình, điều đó chỉ càng làm Rich muốn sửa lại một chút khuôn mặt của Tristan. Một cái mũi và quai hàm võ có thể là một phương thuốc để giúp gã có được chút tư cách đàng hoàng.

“Xin chào, Tris. Tôi thấy anh và Rich đang làm quen với nhau.” Rich khoác tay quanh người Becca và không nói gì.

“Becca. Tôi mới chỉ nói với Rich...”

“Rằng tôi đã cong đuôi chạy trốn. Ồ, và tôi đã có một hành động tự sát về mặt xã hội. Ái chà chà. Rõ ràng là anh đã khiến cuộc chuyển nhà tẻ nhạt của tôi tới Brooklyn để được gần anh trai và chị dâu mình hơn trở nên hấp dẫn hơn nhiều so với thực chất của nó. Tôi biết anh nhìn nhận “lao động” chỉ là bảy chữ cái được ghép lại thành một từ hai âm tiết, nhưng nếu có lúc nào đó anh thực sự muốn thử làm điều gì có ích trong đời mình, rất có thể anh sẽ muốn thử viết tiểu thuyết hư cấu. Anh rất có khiếu trong việc này đấy.”

Chúa ơi, trông cô nàng mới khêu gợi làm sao khi cô cho một kẻ nào đó hoàn toàn xì hơi xẹp lép. Có thể đó là do tư thế đầy kiêu hãnh mà cô tạo ra cho cái đầu của mình vào khoảnh khắc ra đòn kết liễu đối phương.

Rich thầm so sánh sự khác biệt trong phong cách của hai người, và đi tới kết luận là anh vẫn ưa thích chỉnh sửa khuôn mặt của gã khốn này hơn, song cách của Becca rõ ràng cũng có ưu điểm riêng của nó. Mỗi khi phong thái của một bà hoàng đó xuất hiện ở cô, Rich lại thấy quần của anh có vẻ chật căng ra.

Becca kết thúc ly đồ uống của cô, ngậm một quả olive giữa đôi môi rồi rút nó ra khỏi chiếc tăm.

Rich không tài nào rời mắt khỏi đôi môi cô. Cô nhai, nuốt, liếm môi, rồi đặt chiếc ly xuống mặt quầy bar trước khi cầm lấy tay anh. “Chúng ta đi chào tạm biệt mọi người rồi về thôi!”

Ôi, phải rồi. Anh thích giai điệu của câu nói này biết chừng nào.

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Becca mặc áo khoác lên người rồi rời khỏi nhà hàng, bước ra bầu không khí lạnh ngắt bên ngoài, rời khỏi thế giới của cô. Vậy đấy, cô thầm nghĩ, nghe có vẻ hơi bi kịch, nhưng không vì thế mà không chính xác. Cô chưa bao giờ hòa nhập được vào thế giới ấy, dẫu vậy, đó là thứ cô từng biết, là thứ cô đã trải qua cả cuộc đời nổi loạn chống lại nó, và đến hôm nay, là thứ cuối cùng cô cũng bỏ lại sau lưng.

Rich giữ mở cửa bằng một tay, cánh tay kia ôm quanh người cô trong khi cô bước qua ngưỡng cửa. Cô ngả đầu sang bên cho tới khi tựa hẳn vào anh, rồi hít một hơi thật sâu, đắm mình trong cảm giác dễ chịu anh đem lại.

Khi họ ra tới xe của anh, thay vì mở cửa, anh ép chặt cô vào thành xe và hôn cô. Cô đang chờ đợi một cái hôn thương hại, nhưng khi đôi mắt cô bắt gặp đôi mắt của anh, cô không hề nhìn thấy sự thương hại trong đó. Cô nhìn thấy sự khẩn thiết, thèm muốn, gấp gáp, và cả thứ gì đó nữa mà cô không gọi được tên. Gió lạnh rít lên quất quanh họ như những làn roi, và khi đôi môi anh gặp môi cô, cú sốc nó gây ra khiến cô rùng mình nín thở. Mùi vị đôi môi Rich hòa lẫn vị đắng của bia anh mới uống, và cảm xúc đang sôi sục trào dâng trong con người anh cũng dữ dội như cách những chiếc răng của anh ép chặt vào môi và lưỡi cô trong lúc anh say sưa như muốn nuốt chửng miệng cô.

Rich buông cô ra, thở hỗn hển, lùi lại và đưa hai bàn tay lên ôm mặt. “Chúa ơi, tôi xin lỗi.”

Becca gằn như quy xuống via hè. Nếu không phải trông anh cũng run rẩy chẳng kém như những gì cô đang cảm thấy, chắc cô đã coi hành động vừa rồi là một sự xúc phạm. Dẫu vậy, vì cô không thể nói ra lời, tất cả những gì cô có thể làm là nướng một bên lông mày lên.

“Tất cả chỉ vì hành động như một bà hoàng của em. Nó làm tôi xúc động đến mức tôi không thể kiểm soát được bản thân nữa!”

Anh bước lại gần cô hơn, đưa tay gạt đi những món tóc đang xòa xuống mắt cô. “Lúc đó trông em thật tuyệt. Tôi sẽ thích hơn nếu trong sáu tuần tiếp theo hẳn phải ăn qua ống xông, nhưng tôi thật sự thích được chứng kiến em cho hẳn đo ván theo cách đó.”

“Rất hân hạnh được giúp vui.”

Rich vờ ngạc nhiên. “Em không cho phép gã khốn kiếp đó làm mình bực bội chứ?”

Becca thở một hơi run rẩy. “Những kẻ khốn kiếp, số nhiều. Và không, tôi không để bọn họ làm mình bực bội. Tôi không rõ tại sao mình ngạc nhiên khi họ quay ra tấn công tôi. Tôi từng chứng kiến chuyện đó cả trăm lần rồi.”

Trông Rich chẳng khác gì một nhân vật hoạt hình vào khoảnh khắc trước khi bị nổ tung đầu. “Tôi nhận ra được vẻ kỳ quặc đó, nhưng tôi đã không hề biết bọn họ...”

Anh quay người, như thể muốn quay lại để tính sổ với cả đám người kia. Cô nắm lấy bàn tay anh để giữ anh lại. “Không sao đâu. Vấn đề là bọn họ chỉ nhìn thấy việc phần lớn số tiền mà họ nghĩ tôi có trong tay, một nửa số tín phiếu của tôi, và toàn bộ khu lãnh địa, chuyển sang tay Mike. Vì bọn họ hầu như chẳng có gì nhiều trong đời ngoài tín phiếu và bất động sản của họ, họ bị ám ảnh giày vò bởi hội chứng “nhờ ơn Chúa, chuyện đó không xảy ra với mình”. Họ sợ sẽ phải rơi vào cảnh ngộ đó. Nói cho cùng, nếu tai

họa đó có thể rơi xuống đầu một thành viên của gia đình Larsen cao ngạo và đáng kính, thì nó hoàn toàn có thể xảy đến với bất kỳ ai trong số họ.” Cô nhìn thẳng vào khuôn mặt đang rất bối rối của anh. “Vì thế vận may lớn rơi vào tay Mike...”

Cô lắc đầu. “Chẳng có vận may nào rơi vào tay anh ấy cả. Đó là quyền của Mike từ lúc chào đời.”

“Dẫu vậy đi nữa, nếu em không tìm ra cậu ấy, tất cả những thứ đó sẽ thuộc về em.”

Becca nhún vai.

“Và em vẫn nói cho bố em biết về cậu ấy?”

Khi cô nhìn vào đôi mắt Rich, cô đã trông đợi sẽ bắt gặp vẻ không tin nổi, và thậm chí cả sự ghê tởm, như cô từng bắt gặp ở không ít người cô từng nghĩ là bạn mình.

Nhưng thay vào đó cô trông thấy vẻ tự hào, và cả thứ gì đó giống như ngưỡng mộ. Cô không chắc mình có cảm thấy thoải mái với khám phá này hay không nữa.

“Anh ấy là anh trai tôi. Tôi muốn có anh ấy trong cuộc đời tôi, và cả cuộc đời của bố tôi nữa. Tôi yêu anh ấy.”

“Em đâu biết cậu ấy.”

“Tôi không cần phải biết. Tôi đã từng mất đi một người anh. Tôi sẵn sàng đánh đổi cả thế giới để đưa Chip quay trở lại. Làm sao tôi có thể tảng lờ đi người anh trai duy nhất tôi vẫn còn có được?”

Rich kéo cô sát vào người anh. “Bec!” Giọng anh gần như lạc đi. “Em lại hành động như một bà hoàng rồi. Giờ sẽ thế nào đây? Chúng ta sẽ quay

về nhà, hay tới khách sạn giẻ rách gần đây nhất để tôi có thể gần gũi em cả đêm nay mà trước đó không phải khốn khổ chịu đựng hai giờ liền?”

Becca tách mình ra xa anh, trèo lên xe. “Em chọn cách thứ ba. Hãy tới một chỗ rất tuyệt mà em biết rõ. Đó là một chỗ cho thuê giường ngủ kèm phục vụ bữa sáng tại phòng. Như thế chúng ta có thể dùng bữa sáng trên giường, và bữa sáng đó nhiều khả năng có thể thực sự thưởng thức được.”

Rich đóng cửa xe, đi vòng về phía đối diện, cẩn thận ngồi xuống, rồi quay sang nhìn thẳng vào mặt cô.

“À, anh cũng đang nỗ lực hoàn thiện mình trong vụ bữa sáng trên giường đó.” Anh tiếc rẻ nhìn qua cửa bên của chiếc xe.

“Nhưng Bec này, cái khách sạn anh vừa đề nghị nằm ngay bên kia bãi đậu xe thôi.”

Cô đặt bàn tay phần dưới của anh, rồi vịn vẹo người trên ghế. Cách anh nói ra câu nói đó khiến cô hoàn toàn tan chảy. Okay, còn hơn thế nhiều. Đó là cách anh ngắm nhìn cô, nhìn nhận mọi thứ ở cô, kể cả những khía cạnh tệ hại nhất, và dường như nghĩ rằng tất cả chúng đều hoàn hảo. Đó là cách anh sẵn sàng làm sứt đầu mẻ trán bất cứ kẻ nào anh nghĩ định làm cô tổn thương, nhưng lại để cô tự xử trí theo cách của cô. Và đó còn là cách anh khao khát cô. Xin Chúa hãy giúp đỡ cô, cô cũng muốn có anh.

Rất muốn. “Vậy em cho rằng tốt nhất anh hãy lái xe nhanh lên.”

“Chúa ơi, em đang giết tôi ở chỗ này đây, Bec!”

“Có một chỗ rất tuyệt chỉ cách đây vài dặm xuôi theo con đường này. Em sẽ làm cho dịp này xứng đáng với quãng thời gian chờ đợi.”

Rich dừng xe trước cửa nhà trọ, để nguyên máy nổ. “Em đợi ở đây, anh sẽ vào xem họ còn phòng hay không.”

Becca nhún vai. “Em có thể vào cũng được.”

Anh vội vã hôn cô rồi buông cô ra. “Đúng thế, nhưng với anh sẽ là một quãng thời gian thật khó khăn để có thể giữ hai bàn tay tách rời khỏi người em. Anh hy vọng túp nhà nhỏ đằng kia vẫn còn trống.”

“Đó là một nhà xe di động.”

“Chỉ là một cách điệu bộ để gọi một gara. Nói thật lòng, anh thích ở trong một túp nhà hơn trong một gara vào bất kỳ ngày nào, nhưng anh muốn cách xa những người khác, càng xa càng tốt. Anh thích làm cho em phải kêu thét lên.”

“Okay, nhưng Rich?”

“Gì vậy.”

Cô vịn vẹo người gập gáp hơn một chút. “Nhanh lên.”

Khuôn mặt anh bừng nở một nụ cười rạng rỡ dưới ánh sáng hắt lên từ bảng đồng hồ trước khi anh bước ra khỏi xe, hối hả bước lên các bậc thềm của ngôi nhà chính.

Becca cố nhớ xem cô đang mặc đồ lót gì. Cô lén kiểm tra lại và lấy làm mừng khi nhận ra không phải mình đang mặc chiếc áo lót kiểu thể thao xấu xí, vì khi cô mặc đồ lên người lúc sáng, lên giường với Rich Ronaldi là điều cuối cùng cô nghĩ đến. Giết chết anh ta, hẳn rồi. Một chút trải nghiệm tình dục điên cuồng, không nhiều lắm. Làm tình theo đúng nghĩa với anh ta, không đời nào. Đã có quá nhiều thứ thay đổi, nhưng cô không rõ điều gì đã gây ra chúng. Có thể là quãng thời gian bắt buộc phải ngồi kề kề cạnh nhau đã làm cô nhận ra điều gì đang thực sự diễn ra giữa hai người. Anh có cách chinh tẩm gương chiếu hậu để không chỉ làm cô phải nhìn vào chính mình, mà đồng thời cũng cho cô biết anh trông thấy những gì qua tấm gương đó. Cô bật cười. Lần đầu tiên gặp anh, cô từng nghĩ anh cũng chỉ là

một gã đẹp mã nông cạn. Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là người đưa ra phán xét về người khác, song chắc chắn cô đã làm vậy với trường hợp của Rich, và chuyện đó khiến cô cực kỳ bối rối. Hẳn anh đang nghĩ cô cũng chỉ giống như Kendal, Tristan cũng như những kẻ khác trong đám người họ vừa rời khỏi. Cô thật sai lầm khi chấp nhận cách hành xử của đám bạn đó suốt nhiều năm trời, nhưng cô không bao giờ cư xử như bọn họ. Hôm nay đám bạn của cô đã đi quá giới hạn. Kỳ thực vẫn chưa có gì đáng bực mình khi họ bắt đầu tuôn ra những câu bình luận đầy thương hại về chuyện cô bị mất lãnh địa. Chẳng có gì khiến cô ít bận tâm hơn chuyện đó hay việc tổng giá trị tài sản của cô bị giảm xuống - mà đúng ra không ai, kể cả họ hay bất cứ người nào khác, ngoài IRS[26] biết thực tế ra sao. Nhưng khi họ vặn hỏi cô cảm thấy thế nào khi đột nhiên phải sống ở khu ổ chuột rồi bình phẩm về Rich đúng như cách họ vẫn bình phẩm về những người tình khác của mẹ cô, khi đó cô thực sự không giữ nổi bình tĩnh nữa.

[26] Cơ quan Thuế vụ Mỹ.

Rich mở cửa, chui vào trong xe, rồi đặt một chiếc chìa khóa vào lòng cô. “Em có muốn cho anh biết cái nhìn này có nghĩa là gì không? Làm ơn hãy nói rằng em vừa tắt điện thoại sau khi đấu khẩu với kẻ thù tệ hại nhất của em, vì anh không nghĩ mình có thể lo liệu được ổn thỏa nếu anh đã làm gì khiến em bực mình đâu.”

“Không, em không giận gì anh hết. Em chỉ đang suy nghĩ thôi.”

Anh áp bàn tay vào lưng cô, vuốt ngược lên trên, ôm quanh cổ cô, kéo cô sát lại anh cho một cái hôn thật sâu, thật dài. “Bec, anh muốn nghe tất cả những gì em nghĩ sau. Còn ngay lúc này, anh muốn cởi hết quần áo của em ra chỉ bằng răng của anh, bắt đầu bằng thứ nhỏ đáng yêu em đang mặc trên ngực.”

“Ồ.” Cô nuốt khan một cách khó nhọc, ờn Chúa, họ chỉ còn cách căn nhà xe di động chừng mười lăm mét. Rich dừng xe trước cửa nhà, tắt máy

trong lúc Becca lao ra khỏi xe, chạy thẳng tới cửa trước, chìa khóa trong tay. Anh bám theo cô sát gót. Khi cô mở được khóa cửa, quần của cô đã bị cởi khuy, cởi khóa kéo, và bàn tay của anh đã nhanh nhẹn tìm chỗ tựa lạc bên trong. Không thể di chuyển, cô cuống cuống tựa sát người vào rầm cửa trong khi bàn tay còn lại của anh đã luồn vào trong áo sơ mi của cô, tháo khóa móc áo lót ở phía trước. Răng anh cạ sát lên cổ cô.

Hơi thở của cô như đông cứng lại trong phổi. Những ngón tay của anh, giống như hai trái hỏa tiễn tầm nhiệt, lao thẳng tới tiếp cận mục tiêu, và không khí hòa lẫn những tiếng kêu khê đứt quãng trào ra từ họng cô. Móng tay của Becca bấu chặt vào rầm gỗ trong lúc cả cơ thể cô vỡ tung ra trong vòng tay anh. Trong lúc cô vẫn còn run rẩy trong cơn cực khoái tuyệt vời nhất cô còn nhớ được, Rich hôn lên bên cổ cô, âu yếm nơi anh vừa cạ răng lên, rồi rút tay ra, đợi đến lúc cô có thể tự đứng thẳng người lên trước khi dìu cô vào trong. “Thật tốt khi ngoài trời lạnh đến thế, và tất cả mọi người đều đóng chặt cửa sổ nhà họ lại. Tuy thế, tốt nhất chúng ta nên vào trong trước khi ai đó gọi 911.”

“Chúa ơi, em mới ngọt ngào làm sao. Giờ hãy khẩn trương lên, chúng ta chỉ có một giờ đồng hồ trước khi họ mang bữa tối đến, và anh muốn có em làm món khai vị.”

Becca vẫn còn đang ở trong trạng thái mê mẩn sau cơn cực khoái, hay ít nhất cô hy vọng đó là nguyên nhân khiến cô phải lặp lại vài lần trong đầu những gì anh vừa nói trước khi hiểu ra ý nghĩa của chúng.

“Anh đã gọi bữa tối?”

Anh cười trong lúc cô chệnh choáng trên chính đôi chân của mình. Chẳng dễ dàng gì khi quần của cô đã bị kéo xuống, người cô bỗng chốc trở nên lạnh ngắt khi không còn cơ thể Rich ép sát vào cô.

“Cho chúng ta và Tripod. Anh đã gọi cho Henry và Wayne, nhờ họ cho nó ăn. Anh chàng này có thể trở nên rất đáng sợ khi nó thấy đói. Còn về bữa tối của chúng ta, anh đã bảo những người chủ nơi này chúng ta sẽ thử qua bồn Jacuzzi.”

Becca kéo cao cặp quần lên, cố để không ngã úp mặt xuống. “Bữa tối và bữa sáng?”

“Anh biết, những ý nghĩ này thật ám ảnh. Nhưng ngay lúc này, anh bận tâm đến việc thỏa mãn những cơn đói khác hơn. Anh vẫn chưa xong với em đâu, bé con. Nếu nói một cách toàn cục.”

Chúa ơi, cô cũng hy vọng là không. Rich bật công tắc đèn, thấp sáng toàn bộ căn nhà nhỏ. Anh nắm lấy bàn tay Becca và kéo cô lên cầu thang. “Phòng ngủ ở trên tầng hai.” Cô chỉ kịp nhìn thoáng qua những bức tường màu kem ấm áp và những món đồ gỗ kiểu cổ trước khi bị kéo lên tầng trên. Phòng ngủ được sơn màu cần tây nhạt, với những món đồ gỗ màu đỏ anh đào sáng long lanh và một chiếc giường vương giả rộng mênh mông có tán che.

Rich bước vào, đến sau lưng cô, kéo cô vào vòng tay anh. “Cảm ơn em, Bec!”

Cô ngoái đầu lại tựa lên vai anh để nhìn thẳng vào khuôn mặt anh. “Vì cái gì?”

Anh kéo áo khoác tuột khỏi đôi vai cô, rồi ném xuống ghế. “Vì đã từ chối ý tưởng về khách sạn tồi tàn. Anh không biết lúc đó mình đang nghĩ gì nữa.”

Cô cười phá lên, cởi chiếc áo len qua đầu, rồi ném nó về phía chiếc áo khoác. Chiếc áo lót, vẫn chưa được tháo ra, lủng lẳng trên đôi vai cô. Cô thả cho nó rơi xuống sàn trong lúc xoay người lại và vươn hai cánh tay

quàng quanh cổ anh. “Thế nào, chuyện này có soi sáng được trí nhớ của anh không?”

“Anh muốn em. Không ai làm tình trong một khách sạn giẻ rách tồi tàn cả.”

Đôi mắt anh dán chặt vào mắt cô, mọi dấu vết đùa cợt đều biến mất. Anh nhìn chăm chú như thể muốn đọc tận trong tâm trí cô. Cô tự hỏi liệu anh có thể làm vậy được không. Sẽ rất tốt nếu anh hé lộ cho cô hay những gì anh nhìn thấy, vì ngay lúc này, tất cả những gì cô biết là điều cô đang cảm thấy. Có thể kể ra khao khát khoái lạc luôn hiển hiện, tâm trạng dè chừng quyết liệt dành cho anh, nỗi lo sợ cho chính mình, cùng cảm giác khủng khiếp rằng cô đã hoàn toàn đánh mất khả năng kiểm soát cuộc đời mình. Cô không tài nào bắt nhịp cho vũ điệu này được. Anh là người dẫn nhịp, và dường như cô chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài thuận theo.

“Em nghĩ ngợi nhiều quá. Đừng nghĩ gì hết, hãy chỉ cảm nhận thôi. Chúng ta sẽ giải quyết những thứ còn lại vào lúc thích hợp. Còn lúc này, anh chỉ cần có em thôi.”

Cần. Cần mới nguy hiểm làm sao. Tình yêu không làm cô sợ vì cô có thể kiểm soát nó. Becca yêu các anh trai cô, bố mẹ cô - phải, thậm chí cả mẹ cô, và cô yêu Annabelle. Yêu có nghĩa là cô quan tâm lo lắng cho họ, và chỉ chia sẻ phần con người cô mà cô cảm thấy có thể chia sẻ một cách an toàn.

Cô tránh bằng mọi giá phải cần đến người khác. Bác sĩ tâm lý của cô từng nói nguyên nhân của thái độ này bắt nguồn từ việc những cô công nữ của gia đình bị thay thế như chong chóng, và cô cũng như Chip phải khổ sở vì thiếu vắng sự ổn định từ lúc chào đời. Có thể ông ta đúng, mà cũng có thể đơn giản chỉ vì cô đã nhận thấy Chip dường như thật yếu đuối khi anh cô van nài cho mọi thứ anh cần, từ tình yêu và sự quan tâm cho tới tiền bạc. Becca đã thề với chính mình rằng khi trưởng thành, cô sẽ không bao giờ

đẩy mình vào vị thế phải cần đến điều gì đó từ bất cứ ai. Cô đã cực kỳ thành công cho tới khi gặp Rich.

Ý nghĩ rất có thể cô thực sự cần anh khiến cô dờ dẫm. Anh luôn có cách đoạt đi một phần của cô mà không cần cô cho phép. Như thể anh nắm giữ một chìa khóa mà cô chưa bao giờ biết đến sự tồn tại để mở khóa nơi lưu giữ tất cả những gì cô từ chối chia sẻ trong con người cô. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt Rich, cô hiểu điều đó đã thay đổi, và cô không biết làm cách nào để quay trở lại vị thế an toàn mà cô vẫn yên vị ở đó chỉ mới lúc sáng nay.

Cái hôn của anh thật êm dịu và không hề đòi hỏi. Anh không cố tìm cách đoạt về. Anh cho đi. Anh thổi sinh khí vào cô, và cô buông mình vào vòng tay anh, tin tưởng anh làm chỗ dựa đỡ lấy cô khi rơi xuống. Cô nhẹ nhàng hạ xuống giữa những tấm đệm giường êm ái và người đàn ông rắn chắc. Quần áo của họ biến mất cùng cảm giác bất an của cô, và một khi đã chấp nhận không còn con đường thoát hiểm an toàn nào để lui trở lại, cô thả mình đón nhận đam mê và cảm nhận sự tự do.

Rich chưa bao giờ cảm nhận sự cần thiết của mối liên hệ với một người khác đến vậy. Anh vẫn luôn coi mình là một người tình cừ khôi, song giờ đây có vẻ như mọi thứ anh từng làm trước khoảnh khắc này chỉ là những cử động vô hồn của thể xác. Becca thật khác biệt, có thể vì không có gì đến dễ dàng cùng với cô. Nhưng cách cô nhìn anh thực sự xứng đáng với những nỗ lực phải bỏ ra. Bằng cách nào đó anh đã phá vỡ được bức tường cô xây lên để giữ những người khác ở khoảng cách an toàn. Anh hôn lần theo cổ cô, gồng mình để giữ vững khả năng kiểm soát bản thân. Anh đã làm khá tốt việc này cho tới khi cô kẹp hai chân quanh eo anh. Thân dưới của anh đã gặp gỡ cảm giác ấm áp và ẩm ướt, và anh phải lấy hết khả năng kiềm chế để không lao thật sâu vào trong cô. “Đừng cử động, bé con. Nếu em động đây...”

Cô làm thế thật, và Rich hiểu ra thiên đường nghĩa là gì. Anh chưa bao giờ làm tình mà không dùng bao cao su. Lý trí lớn tiếng hô dừng lại. Thân thể anh thúc giục, còn thân thể cô đã say sưa nhập cuộc, lôi kéo anh mỗi lúc một sâu hơn vào trong cảm giác nóng bỏng ướt át. Chúa ơi, quả là một thứ chết tiệt anh không hề biết mình đã bỏ lỡ trong suốt bao năm qua. Dầu vậy, anh nghiêng chặt hai hàm răng lại và rút ra. Anh cố nói thành lời. “Bao cao su.”

“Thuốc tránh thai.”

“Ôi Chúa ơi, cảm ơn em.” Anh hôn cô trong lúc thả mình tuân theo đòi hỏi của một khao khát mạnh mẽ, khẩn cấp đến mức mọi biểu hiện tế nhị đều bay biến theo làn tiến vào đầu tiên của anh. Anh ngẫu nhiên đôi môi của cô với cùng sự thèm khát. Rich nuốt chửng mọi tiếng rên rỉ của cô, hít lấy không khí cô thở ra. Với mỗi tiếng rên rỉ, từng tiếng thở dài, mỗi nụ hôn và cử chỉ vuốt ve âu yếm, cô trao cho anh nhiều hơn con người cô. Khi đôi mắt của họ gặp nhau, đôi mắt cô mở to thật trong trẻo, một cái nhìn mãnh liệt đến mức khiến anh sững sờ không kém gì trách nhiệm mà anh cảm thấy cần phải thể hiện để xứng đáng với niềm tin cô dành cho anh. Becca không ngừng gọi tên anh. Cảm giác nóng ấm, ẩm ướt mãnh liệt làm anh run rẩy trong lúc tất cả các sợi cơ trên cơ thể cô căng cứng, và anh mất nốt chút kiểm soát cuối cùng còn lại với chính mình trong lúc anh tiến, và hai người cùng nhau bùng nổ.

Anh không rõ mình đã nằm sòng soài trên người Becca trong bao lâu, đè nặng cô dưới cơ thể anh. Đủ lâu để cả hai người có thể đưa nhịp thở trở lại ít nhiều dưới sự kiểm soát.

Anh cần điều đó để đảm bảo anh có thể nói rành mạch. “Bec, nếu em không hề có mối quan hệ nào trong hai năm qua, tại sao em lại dùng thuốc tránh thai?”

Becca mở bừng mắt ra. “Anh biết mà, có rất nhiều lý do để một người phụ nữ dùng viên tránh thai ngoài việc ngừa thai. Nó giúp chu kỳ của em đều đặn và dễ chịu hơn. Nó cũng rất hữu ích với chứng chuột rút, và may mắn cho đàn ông các anh, cả hội chứng tiền mãn kinh nữa.”

“Anh có buộc tội gì em đâu, anh chỉ tự hỏi thôi.” Không có vẻ gì là cô tin anh, nhưng trông cô cũng không hề bực bội. Anh đã hồi phục đủ sức lực để có thể hôn cô. Đúng khoảnh khắc đó, một cái dạ dày bỗng sôi lên, nhưng anh không thể nói chắc là của ai. “Một trong hai chúng ta đang đói.” Cô đưa bàn tay lướt dọc theo sống lưng anh. “Rất có thể là cả hai chúng ta vì món cuối cùng chúng ta được ăn chỉ là mấy chiếc bánh bít cốt.”

“Anh đã nói với em đó là bữa sáng của các nhà vô địch, và em không tin anh.”

Anh chống hai khuỷu tay xuống giường nâng người dậy và hít một hơi thật sâu. “Bữa tối sẽ tới bất cứ lúc nào. Anh sẽ mang lên ngay khi họ đem tới.”

Cô há miệng ra ngáp và xích người lại gần hơn. “Em không muốn rời anh.”

Anh thở hắt ra trong lúc nhích người ra, và cô lập tức siết chặt vòng tay lại. “Bé con, nếu em không ăn, em sẽ không bao giờ bắt kịp được với anh đâu.” Anh hôn cô thật nhanh, rồi lăn người sang bên. Cô lăn người về phía anh, tựa đầu trên bàn tay.

“Có thể chính anh mới là người không bắt kịp được em ấy.”

Rich mặc lại quần áo, và phải mất một khoảng thời gian thật khó khăn để dứt mắt khỏi bức tranh hấp dẫn cô đang trình diễn. “Chúa ơi, em đẹp quá!”

Trông cô thật đáng yêu, và vào thời điểm một số phụ nữ có vẻ rữ rượi phờ phạc, Becca trông thật lộng lẫy. Anh chỉ muốn nhào trở lại giường để xem xem rốt cuộc ai là người thắng cuộc. Nhưng rồi dạ dày anh sôi réo lên, và cái đói đã chiến thắng ham muốn. Becca ngồi dậy, thả chân xuống giường để định tới cạnh anh khi anh ngăn cô lại. “Anh sẽ trở lại cùng đồ ăn. Em hãy giữ cho chiếc giường ấm áp.”

“Anh không cần phải làm thế. Em hoàn toàn có thể xuống nhà dùng bữa.”

“Chúa ơi, em ương bướng quá. Chẳng lẽ em không thể cho một gã đàn ông cơ hội gây ấn tượng với em sao? Anh đã phải nỗ lực vượt qua rất nhiều rắc rối.”

Cô ngẩng cằm và nhướn một bên mày lên. Khi thật, chắc hẳn cô nàng đã phải ngồi trước gương cả một năm để luyện tập điệu bộ này. Nếu nó không làm anh nóng rục cả người lên, hẳn cử chỉ này của cô đã khiến anh cực kỳ bối rối. “Okay, không nhiều rắc rối lắm, nhưng anh cần ghi điểm cho mình qua những nỗ lực đó.” Khi anh nghe thấy tiếng gõ cửa, anh quay người lại, xuống nhà lấy đồ ăn.

Becca nghe thấy Rich gây ra những tiếng loảng xoảng ở dưới nhà và hiểu ra cho dù anh có nói gì đi nữa, cô sẽ phải xuống dưới nhà xem anh đang gặp phải chuyện gì. Cô khoác lên người chiếc áo choàng cô tìm thấy đang treo trong phòng tắm rồi đi theo hướng những tiếng động và những câu rủa đang vang lên.

Khi cô bắt gặp anh đang lục tìm các ngăn tủ trong phòng bếp, cô dừng lại trong bóng tối ngưỡng mộ ngắm nhìn các bó cơ lưng của anh cuộn lên theo từng cử động. Cô vẫn chưa vượt qua được cảm giác mê mẩn trước vẻ đẹp của anh. “Anh đang tìm thứ gì vậy?”

Anh ngoái đầu lại, mỉm cười, rồi càu nhàu. “Anh nghĩ anh đã bảo em là anh sẽ mang đồ ăn lên cơ mà?” Anh tiếp tục cuộc tìm kiếm bữa bái của mình. Cô vượt qua khoảng cách giữa hai người, quàng hai cánh tay quanh eo lưng anh, áp má lên lưng anh. “Rich, nếu anh nghĩ em sẽ ngoan ngoãn tuân lệnh, chúng ta sẽ thực sự có một vấn đề nghiêm trọng. Bây giờ, hãy cho em biết anh đang tìm cái gì, và như thế có thể em sẽ giúp được.”

“Nến. Anh đang cố tỏ ra lãng mạn.” Giọng nói của anh nghe có vẻ bực bội hơn là lãng mạn.

Vì cô vẫn đang đứng sát sau lưng anh, cô đảo mắt nhìn sang chỗ khác. Anh quả là một gã khờ. “Em dám cược rằng chúng ở phòng ăn tối. Em sẽ đi tìm xem sao.”

Bàn ăn được sắp sẵn cho hai người, với khăn trải bàn bằng vải lanh, đồ sứ tuyệt đẹp, và tất nhiên, những ngọn nến. Củi đã được chuẩn bị trong lò sưởi, sẵn sàng chờ đợi một que diêm, và khi Becca quay người lại để ngắm nhìn phần còn lại của căn phòng, qua khung cửa sổ gỗ ra ngoài, cô nhận thấy bên ngoài tuyết bắt đầu rơi - những bông tuyết đầu mùa.

“Rich, lại đây. Em tìm thấy cái này!”

Cô nghe thấy Rich cắn nhả, nhưng tiếng cắn nhả ngừng lại khi anh bước chân vào phòng. “Anh đã bảo họ mang đồ ăn vào bếp. Anh chàng còn lại chắc đã sắp bàn ăn trong khi anh quan sát anh chàng bàn giao đồ ăn.” Anh nhìn qua chiếc bàn ăn lãng mạn. “Anh đoán rằng đây là một ý tưởng hay hơn nhiều so với dùng bữa tối trên giường.”

Anh đến bên cô, giữ cô sát vào anh, rồi cùng cô ngắm tuyết rơi. Một khoảnh khắc hoàn hảo nữa trong dòng thời gian. Becca hôn lên cổ anh và gật đầu. “Anh nghĩ sao nếu bây giờ anh đi đốt lò sưởi và thắp nến, còn em mang đồ ăn vào?” Lần này anh không hề cự nự. Chỉ đơn giản là anh cũng

sở hữu đủ niềm tự hào nam tính để nghĩ rằng nhóm lửa là việc của đàn ông, còn cô lại đủ nữ tính để anh được thoải mái với ý tưởng đó.

Hai người ngồi ăn trên bàn vì món file họ được phục vụ đòi hỏi phải dùng đến dao nữa. Tất nhiên thịt được nấu rất vừa độ và mềm mại, đến mức có thể dùng cạnh nữa để cắt được. Rich chấm miếng thịt cuối cùng trong suất của anh qua sốt béarnais trước khi quay sang hoàn tất phần măng tây và khoai tây. Becca nhìn xuống phần thức ăn còn lại của cô. “Anh có thể ăn thêm chút nữa không? Em no lắm rồi.”

Rich rướn người qua bàn, xiên lấy một ngọn măng tây. Cô lặng lẽ cầm lấy chiếc đĩa đã sạch nhẵn của anh đổi lấy đĩa của cô, rồi ngăm nhìn anh tấn công vào món ăn. Anh cắt một miếng thịt ra, giữ nó trên đầu nữa, dường như định nói gì đó nhưng rồi lại đổi ý.

“Gì vậy?”

Rich vừa nhai vừa nhún vai. “Anh chỉ đang tự hỏi liệu em có ổn cả không?”

“Ý anh là gì?”

“À, em biết đấy, chắc chắn sống cuộc sống của một nghệ sĩ hẳn chẳng dễ dàng gì. Ý anh là, không hề có khoản thù lao hay lợi tức ổn định nào, và không có những thứ này chắc sẽ rất khó khăn để được chấp nhận cho vay. Có lẽ em đã phải bỏ ra một khoản thanh toán trước rất lớn cho phần đầu tư sửa chữa của em tại ngôi nhà đá nâu.” Cô không nói gì. Trong đầu cô thầm vang lên một tiếng kêu im lặng. KHÔÔÔNG!

Anh đã không dừng lại. Hai lá phổi cô co thắt lại; cô không thể thở ra được nữa. Cô có thể hít vào bình thường, nhưng không tài nào thở ra được. Cảm giác hoảng hốt bắt đầu siết chặt lấy tâm trí cô.

“Anh chỉ đang nghĩ rằng với tình hình thị trường như lúc này, hiện tại không phải là thời gian thuận lợi cho bất cứ ai. Bec, anh biết em sẽ không yêu cầu bố mẹ em giúp đỡ, vậy nên anh đang nghĩ... Anh có một khoản tiết kiệm cũng khá, nếu em cần bất cứ điều gì.” Anh ngẩng lên khỏi đĩa thức ăn. “Giờ đừng lúng túng chỉ vì anh đề nghị giúp đỡ. Hãy đơn giản nhớ rằng nó luôn còn đó nếu em cần đến.”

Tất cả không khí bị dồn ép lại trong phổi cô ùa ra trong một tiếng nấc. Trước đây cô từng trải qua cảm giác nhẹ nhõm như vậy, và cũng không cần phải kìm những giọt nước mắt lại. Cô lúng túng đến mức chỉ muốn chui xuống trốn dưới gầm bàn. Trông Rich có vẻ hoảng hốt. Rõ ràng anh không mấy thoải mái với những phụ nữ không thể kiểm soát được cảm xúc của họ. Không phải cô là một người phụ nữ như thế, song ban đầu cô nghĩ rằng mình đã nhầm về anh, rồi sau đó, khi cô hiểu ra anh đang nói về chuyện gì, cảm giác đó mới ngọt ngào tuyệt diệu làm sao, vậy là kênh nước mắt được mở cho dòng chảy tự do tuôn trào. Mọi căng thẳng cô phải chịu đựng dường như đều bị cuốn phăng đi hết, và vậy đấy, cô trở thành một mớ lông tơ ướt nhẹp.

Anh đứng dậy khỏi ghế, đến bên cạnh cô, cúi người xuống. “Anh xin lỗi.”

Cô cố nói gì đó, nhưng đó quả là nhiệm vụ bất khả thi với cô lúc này.

“Okay, anh biết. Em muốn tự làm tất cả một mình. Hãy quên anh từng nói gì đi. Không sao đâu mà.”

Anh nâng cô đứng dậy khỏi ghế, dìu cô tới chiếc trường kỷ kê trước lò sưởi trước khi kéo cô vào lòng. Anh không nói gì nhiều. Chỉ ôm lấy cô cho đến khi cô ngừng nức nở đủ lâu để có thể thở bình thường.

“Ôn rồi chứ?”

Cô gật đầu, khuôn mặt ướt tèm lem cọ lên khuôn ngực trần của anh.

“Em muốn nói về chuyện này chứ?”

Cô hít một hơi uể oải và thẳng người dậy. “Em không cần tiền của anh, nhưng cảm ơn.”

“Bé con, anh không muốn tọc mạch vào vấn đề tài chính của em.”

“Vậy thì đừng nhắc đến nó nữa.” Anh nhắc cô khỏi lòng mình, để cô ngồi xuống trường kỷ trước khi đứng dậy đi dọn bàn.

Mẹ kiếp, cô quả là một cô nàng khó chịu. Anh vừa tỏ ra thật dịu dàng, ấy vậy mà cô đã gạt phắt anh đi. Quả là một thói quen bất di bất dịch.

Cô đi theo anh vào bếp trong khi anh xếp bát đĩa vào chậu rửa. Trông anh như thể muốn đập nát thứ gì.

Khi anh quay lại, cái nhìn của anh như đâm thẳng vào cô. “Anh hiểu rồi. Okay. Anh nghĩ em đã nói đủ rõ.” Anh quay người đi ra, để mặc cô nhìn chăm chăm theo sau mình. Anh quay lại ngay, mang theo thêm mấy chiếc đĩa. “Anh yêu em, Bec, nhưng chắc chắn em không làm điều đó trở nên dễ dàng hơn cho một người đàn ông.”

Anh yêu cô? Tất nhiên anh nói ra điều đó khi đang tranh cãi với cô, song dẫu sao anh vẫn đã nói ra điều đó. Anh biết em nghĩ mình có thể tự làm tất cả, và hãy tin anh, anh cực kỳ ngưỡng mộ em. Nhưng anh là một thằng đàn ông, và đàn ông bọn anh có cách tư duy khác hẳn. Đàn ông được tạo ra để sửa chữa những thứ hỏng hóc, để chăm sóc những người phụ nữ họ yêu, để cho đi.”

Thế đấy, anh lại lặp lại điều đó. Cô tự hỏi liệu anh có nhận ra không.

“Những người đàn ông không thể nào khác được. Vậy nên đừng dùng chuyện anh có một nhiệm sắc thể “Y” để chống lại anh. Anh hiểu những lời biện bạch của em. Em cũng phải chấp nhận chia sẻ ít nhiều chứ.”

“Em biết. Em không quen với chuyện này. Em xin lỗi. Em đã nói những điều không đúng.”

Vậy đây, câu trả lời dường như khiến mọi hào hứng trong anh nguội lạnh. “Ồ, thế ư, được thôi.”

Một kiểu căng thẳng khác hắt lan tỏa trong không gian bao quanh hai người, thế chỗ cơn bực bội của anh. Cô vắt óc tìm điều gì đó để thay đổi chủ đề. Món tráng miệng bằng sôcôla đun chảy đang sẵn sàng chờ đợi trên bàn bếp. “Sao chúng ta không bày tất cả những thứ này ra trước lò sưởi và tận hưởng một cuộc picnic nho nhỏ nhỉ?”

“Okay.”

Tình cảm của anh đã bị tổn thương, cái tôi đàn ông thâm tím bởi một cú ê chề. Anh cầm lấy chiếc bình đựng món sôcôla, mang nó tới đặt xuống nền nhà trước lò sưởi, còn cô theo sau với chiếc khay đựng quả và bánh giòn. Cô biết anh sẽ còn giận dữ hơn nếu cô nói với anh cô thấy anh đáng yêu đến mức nào. Đàn ông luôn ghét cay ghét đắng khi phụ nữ nghĩ họ dễ thương.

Cô chỉ có thể hình dung anh trông ra sao khi anh còn là một chú nhóc vừa dính dáng vào một trò ma mãnh.

Anh kéo cô vào lòng mình, giúp cô nới lỏng đai buộc trên chiếc áo ngủ cô đang mặc. Đôi mắt anh sáng lên như thể vừa nảy ra một ý tưởng ma mãnh đầy thú vị.

“Rich?”

Cô bất giác hít vào căng hai buồng phổi trong lúc sôcôla nóng chảy nhỏ giọt lên ngực. Rich lật ngược người lại, tiếp tục đợt công kích của anh, làm một cơn cực khoái ngập chìm vào một cơn cực khoái khác cho tới khi giọng cô khản đặc vì gào thét. Cơ thể anh cứng lại, anh như nổ tung bên

trong cô, hết lần này tới lần khác, đẩy cô lên đỉnh một lần nữa trong khi anh lấp đầy cô.

“Bec, bé con, em ổn chứ?”

Becca nép sát người hơn vào hơi ấm của anh, và khi cựa người cô khẽ rên lên. Đôi mắt cô bừng mở khi cả anh cũng cử động. “Được rồi, anh thẳng.” Giọng nói của cô nặng trĩu vì buồn ngủ. “Em không theo kịp anh được.”

“Đây không phải là một cuộc so tài, bé con. Hãy thư giãn đi, và để anh yêu em.” Anh nhẹ nhàng hôn cô, đoạt đi của cô mọi ý nghĩ trong khi anh yêu cô một cách chậm rãi, lười biếng. Cô chưa bao giờ làm như thế, yêu ai đó chỉ đơn giản vì cô muốn được gần gũi, không khao khát đua tranh, chỉ cố làm người mình yêu cảm thấy dễ chịu. Yêu như thế thật tuyệt: những chiếc hôn dài, chậm rãi, trong khi ngọn lửa ấm áp trong lò sưởi nổ lách tách bên cạnh họ. Chẳng bao lâu sau, cô nhận ra mình đang thờ dài, rồi thèm muốn, rồi đòi hỏi, rồi, ôi, Chúa ơi...

Cô nghe thấy giọng nói của Rich như thể vọng lại từ rất xa. “Thôi nào, Bec. Đừng ngủ. Có hai chiếc giường tuyệt hảo ở trên lầu, và anh sẽ bị nguyên rủa nếu ít nhất chúng ta không ngủ trên một trong hai chiếc giường đó.”

“Ừm?” Becca cố mở mắt ra. Cô không rõ mình đã thiếp đi trong bao lâu.

“Em xin lỗi.”

Anh nâng cô đứng dậy bên cạnh mình, quàng một chiếc áo ngủ ấm áp lên người cô, rồi dẫn cô tới giường.

Rich trườn ra khỏi dưới Becca mà không đánh thức cô dậy và rón rén đi xuống dưới nhà gọi điện về khu nhà chính đặt bữa sáng.

Trước tiên, Rich cần có chút caffeine và tới lục tìm cà phê uống liền trong các ngăn tủ bếp, song thứ duy nhất có trong tủ là cà phê nguyên chất, và anh hoàn toàn không có bất kỳ ý tưởng nào về chuyện nên làm gì với thứ này.

Rich bấm số của khu nhà chính, rồi kẹp ống nghe dưới cằm.

“Chúc buổi sáng tốt lành! Tôi là Melody. Hy vọng ông đã có một buổi tối thú vị, thưa ông Ronaldi. Tôi có thể giúp gì cho ông?”

“Cô có thể hướng dẫn tôi cách pha một bình cà phê được không?”

“Tất nhiên rồi, nhưng tôi rất vui lòng được mang một bình cà phê tới nếu ông muốn.”

“Không cần đâu, cảm ơn cô, tôi thực sự muốn biết cách tự làm chuyện này ra sao, nếu cô không thấy phiền. Sau đó, nếu được, để cho an toàn, cô có thể mang một bình cà phê tới cùng với bữa sáng.” Rich kẹp ống nghe giữa vai và tai, rồi làm theo hướng dẫn chi tiết nhận được. Chỉ sau chưa tới một phút, chiếc máy pha cà phê đã bắt đầu tạo ra những âm thanh quen thuộc của công việc pha cà phê, một dấu hiệu đầy hứa hẹn. Cũng chẳng có gì đáng phiền lòng nếu thứ anh tạo ra trông giống cà phê với hương vị giống như cà phê. Anh lấy mấy chiếc cốc tìm thấy trong ngăn tủ ra, đổ đầy nước nóng từ vòi tại chậu rửa theo lời khuyên của Melody. Cô nói rằng làm như vậy sẽ giúp làm ấm những chiếc cốc. Rich thực sự thấy ấn tượng, vì ai có thể nghĩ đến những thứ khi gió thế này chứ?

Melody chắc đã quen với những người đàn ông vụng về, vậy nên cô đã dặn anh cẩn thận chỗ tìm khay đựng đồ ăn sáng và bình cà phê, đồng thời cũng cho biết có một bát salad quả tươi trong tủ lạnh. Anh cúi người nhìn vào trong tủ lạnh và tìm thấy bát salad. “Trong đó có sẵn sữa chua và một ít lá bạc hà tươi. Hãy đổ một ít sữa chua lên mỗi phần salad, rồi đặt lên

trên cùng một nhánh bạc hà tươi. Từng đó sẽ đủ cho ông trong lúc chờ bữa sáng tới.”

“Cảm ơn cô, trông tuyệt lắm.”

“Khi nào ông muốn chúng tôi phục vụ bữa sáng?”

“Cô có thể mang tới cho chúng tôi sau một giờ nữa không?”

“Tất nhiên rồi, thưa ông Ronaldi.”

Rich cảm ơn cô gái và nhận thấy salad quả tươi đúng là một bước tiến bộ thực sự so với một túi bánh bít cốt.

Anh tìm thấy một ít thứ màu xanh trông giống những cành cỏ trong tủ lạnh. Anh cầm lên ngửi, hy vọng rằng đây đúng là món lá bạc hà. Mùi của thứ này rất giống kẹo cao su. Chắc chắn là bạc hà. Anh xúc ra hai bát quả tươi, múc một thìa to sữa chua đổ lên trên, rồi cắm vài chiếc lá vào chỗ sữa chua.

Trông rất bắt mắt. Sau khi đổ nước nóng ra khỏi cốc cà phê, anh đặt cốc vào cạnh bình cà phê và món salad quả tươi, rồi lên đường rời khỏi bếp. Thìa, khi thật. Anh quay lại nhặt lấy vài chiếc thìa và khăn ăn trước khi tiếp tục cuộc hành trình.

Khi Rich bước vào phòng, Becca vẫn nằm không động đậy. Anh không thể thôi được nụ cười trên khuôn mặt; anh đã thực sự khiến cô mệt lử. Đặt chiếc khay xuống mặt bàn đầu giường, anh rót cà phê ra cốc trước khi ngồi xuống bên Becca và áp sát khuôn mặt vào gần cổ cô. Anh hít một hơi thật sâu. Lạy Chúa, cô luôn ngọt ngào làm sao. “Becca, dậy thôi!” ừm.

Tấm chăn rơi xuống tận eo khi cô ngồi dậy, dành cho anh một nụ cười ngái ngủ đẹp tuyệt vời, giơ hai cánh tay lên, vươn vai. Rich cố kìm không bật rên lên.

“Em ngửi thấy mùi cà phê.”

Anh kéo cô áp sát vào ngực anh, đưa cho cô một cốc cà phê, rồi cầm cốc của anh lên.

Cô nhấp một ngụm và mỉm cười. “Chúa ơi, Rich, nếu anh pha được cà phê như thế này, em có nguy cơ yêu anh đến phát điên mất.”

“Thật sao?”

“Thật, nhưng tin em đi, anh không có gì phải lo lắng đâu.”

“Không, anh chẳng lo lắng gì hết.” Cô nhướn một bên mày lên. “Thế có nghĩa là gì?”

Anh thường thức thêm một ngụm nữa của món cà phê thực sự đáng kinh ngạc - nếu anh có gì để nói với chính mình - trong khi quan sát dòng suy tưởng của cô. Cô ngược cằm lên - một dấu hiệu cho thấy cô đang nóng lòng muốn lột tung quần anh ra.

Anh cười. “Anh nghĩ nó có nghĩa là anh yêu em, và rằng em đang trong tình thế cực kỳ nguy hiểm bị ngã nhào vào tình yêu dành cho anh.”

Trông cô có vẻ sững sờ và bối rối, một tâm trạng anh phải thừa nhận tuyệt hơn nhiều so với bức bối.

“Chính anh đã pha cà phê.”

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Rich nói anh đã pha cà phê, rồi cho cô hay anh đã chuẩn bị một món salad quả tươi hấp dẫn, thậm chí còn được trang trí bằng lá bạc hà. Hoặc giả Becca là huấn luyện viên tạo nên các Vị Thần Nội Trợ xuất sắc nhất thế giới, hoặc Rich đang tô vẽ thực tế lên một chút.

“Em im lặng đến phát sợ lên được. Em không đang trong cơn sốc đấy chứ?”

Becca nhấp một ngụm cà phê và lắc đầu. “Không, không hề sốc, chính xác là vậy.”

Đầu óc cô đang hoạt động hết công suất để cố cảm nhận ý nghĩa của tất cả những thay đổi vừa diễn ra. Rich nghĩ cô sắp cháy túi và đề nghị giúp cô về tiền bạc. Anh nói anh yêu cô. Anh thật tuyệt vời trên giường, và nếu anh không nói dối, anh đã chuẩn bị một cốc cà phê không chê vào đâu được. Có lẽ nào cô đã khám phá ra người đàn ông hoàn hảo?

Rich nhâm nhi cốc cà phê của anh rồi thưởng thức món salad quả tươi. “Còn việc gì em muốn làm hôm nay trước khi quay về nhà không?”

Becca ngồi thẳng dậy. “Ôi Chúa ơi, hôm nay là chủ nhật. Không phải anh cần đến nhà bố mẹ anh để ăn tối sao?”

Rich lấy một tờ báo từ trong túi nilon ra và lướt qua trang đầu. “Anh đã gọi cho mẹ anh hôm qua và nói anh đang bận giúp một người bạn chuyển nhà, vậy nên không có gì phải vội cả. Anh nghĩ chúng ta đến trưa mới phải trả phòng.”

Cô giật chân khỏi đôi chân mình. “Khi thật, em đã hẹn gặp Mike và Annabelle lúc mười giờ.”

Anh gập tờ báo lại, dường như hoàn toàn dừng dừng. “Không có vẻ gì là em kịp giờ cho cuộc gặp đó đâu.”

“Phải rồi, xin cảm ơn. Như thế em không thể tự mình hiểu ra chuyện đó được ấy.”

“Rất vui được trở nên hữu ích.” Becca vung chiếc gối lên nện anh túi bụi rồi quay đi. “Tốt hơn em nên gọi điện để hủy cuộc hẹn.”

Becca lê xuống chân giường, lục tìm điện thoại di động trong túi áo khoác. Đi trên hai đầu gối quay trở lại cạnh Rich, cô mở nắp máy ra, bật điện thoại lên và thấy ít nhất một tá tin nhắn của anh trai cô. “Ôi Chúa ơi!”

“Gì vậy?”

“Mike đã cố gọi cho em suốt cả đêm.” Thậm chí cô còn không buồn nghe máy. “Có chuyện gì đó không ổn.”

“Em không thể biết được.”

“Nếu không tại sao anh ấy lại gọi đến cả tá lần như thế?” Cô bấm nút liên lạc, và Mike lập tức nghe máy ngay sau tiếng chuông đầu tiên.

“Becca, em đã ở chỗ quái quỷ nào vậy? Anh lo đến phát điên lên được. Em nghĩ em có thể cứ đơn giản biến mất khỏi bề mặt trái đất như thế mà chẳng nói cho ai hay em đi đâu sao?” Tim Becca lúc này đã leo vọt lên tận cổ họng cô và bắt đầu đập như đánh trống trong lúc cô nhớ lại cái chết của Chip, trong khi Mike gầm lên với cô. “Anh gọi em cả tá lần chỉ vì anh muốn tìm xem em ở đâu sao? Em đã tưởng có chuyện gì đó xảy ra với Annabelle và đứa nhỏ. Anh làm em sợ chết khiếp.”

“Thế thì tốt. Giờ em đã hiểu anh phải trải qua tâm trạng thế nào suốt tám giờ vừa qua. Bố nói em về từ chiều hôm qua, và em sẽ đi gặp mấy người bạn trước khi quay về nhà. Em không hề trả lời điện thoại. Rich cũng chẳng trả lời máy của cậu ta. Không ai biết hai người ở đâu hết!” Becca thầm nhớ lại rằng cho tới mới gần đây thôi, Mike vẫn còn là một cậu con một. Anh vẫn chưa quen với việc có một cô em gái, và hiển nhiên chưa chịu hiểu một ông anh trai không đồng nghĩa với một người bố hay người mẹ. Cô hít một hơi sâu và chậm rãi trả lời anh. “Em không biết mình đang phải chịu thiết quân luật. Em là một người trưởng thành, và cho dù anh có tin hay không đi nữa, em đã tự lo cho mình từ khi mười tám tuổi, nghĩa là gần chín năm trước. Em không quen với việc phải báo cáo với bất kỳ ai, và em không có ý định bắt đầu chuyện đó lúc này. Em đề nghị anh hãy bình tĩnh lại và chấm dứt đối xử với em như với một cô nhóc sáu tuổi đi!”

Becca nghe thấy vài tiếng động ở đầu dây bên kia.

“Becca, Annabelle đây. Mình xin lỗi. Mình đã nói với anh ấy là anh ấy phản ứng hơi thái quá, và có khi cậu chỉ đi chơi đâu đó cùng Rich thôi. Cậu đã làm thế, đúng không nào?”

“Phải. Anh ấy đang ở đây.”

“Thấy chưa, mình biết hai người rất hợp với nhau mà.”

“Annabelle, mình chỉ muốn báo với cậu mình không thể quay lại kịp lúc mười giờ đâu. Mình sẽ gặp cậu ngày mai, okay?”

“Tất nhiên, có điều hứa với mình một việc.”

Becca đưa bàn tay lên vuốt tóc, và nhận ra tóc mình đang dựng đứng cả lên.

“Gì vậy?”

“Chùng nào Rich không còn ở đó nữa, hãy gọi mình, kể cho mình biết tất cả. Nhưng mình thực sự không muốn quá cụ thể vì anh ấy là anh trai mình, vậy nên không tránh khỏi cả phần đố kỵ nữa. Cậu biết chứ?” Becca bật cười. “Phải, mình có thể thuật lại toàn bộ!”

“Chỉ cần hứa cậu sẽ gọi thôi. Mình sẽ lo cho Mike.”

“Cậu cũng đâu có nhiều lựa chọn. Cậu đã cưới ông anh mình mà.”

“VẬY ĐẤY!”

Becca có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng nói của Annabelle. Mike có thể khiến Annabelle phát điên, song cô yêu anh. Becca ngả người dựa vào Rich. “Chúc may mắn với ông anh bướng bỉnh của mình!” Annabelle tặc lưỡi. “Chúc may mắn với ông anh mình!”

“Cảm ơn, mình sẽ cần tới nó đấy. Mình yêu cậu. Mình sẽ gọi cậu sau.” Becca gấp điện thoại lại. “Có lẽ anh sẽ không muốn biết gì về các tin nhắn của Mike. Anh ấy đã cố tìm cách lần ra tung tích em!”

Rich ném tờ báo của anh xuống và đưa tay ôm quanh người cô. “Phải, anh nghe thấy rồi. Đừng lo. Anh trai em sẽ ổn cả thôi, cả Annabelle và đứa bé cũng vậy.”

Nghe thật êm tai, nhưng vẫn chưa đủ để xóa đi nỗi lo sợ ám ảnh dường như đang đeo nặng lấy cô. “Bữa sáng sẽ được mang tới đây sau chừng bốn mươi lăm phút nữa.”

Rich đứng dậy, đi vào phòng tắm, để ngõ cửa mở. Nghe có vẻ như anh đang đánh răng. “Em muốn làm gì trong phần còn lại của ngày hôm nay?”

Becca đi theo anh vào phòng tắm, anh vẩy ráo nước trên bàn chải rồi đưa cho cô.

Khi cô nhìn anh với vẻ mặt thật ngộ, anh phá lên cười. “Bé con, anh và em đã trao đổi nước bọt với nhau suốt hai ngày vừa qua. Nhưng nếu em muốn, anh có thể qua phòng tắm bên kia tìm một chiếc bàn chải mới.”

“Không. Chỉ là em chưa bao giờ... không sao đâu.” Quý thật. Lạ lùng làm sao. Cô đã quan hệ tình dục không ít, và từng có không ít bạn tình. Cô không phải một ả cuồng dâm, song cô thích tình dục, vì vậy mỗi khi có bạn tình, cuộc sống tình dục của cô đều rất tích cực. Trong tất cả những quãng thời gian đó, cô chưa từng làm chuyện gì thân mật tí như dùng chung bàn chải hay tắm vòi hoa sen chung với bất cứ ai trong số các bạn tình của mình. Cô mới vừa đột nhiên nhận ra sự thật này.

Cô lấy kem đánh răng lên bàn chải và bắt gặp Rich đang nhìn mình đầy thú vị. “Em muốn về nhà. Em cần hình dung ra những gì phải làm với các tác phẩm của mình, và có thể cập nhật luôn thể hồ sơ giới thiệu của em!” Cô ngậm bàn chải vào miệng, đóng nắp tuýp kem lại rồi bắt đầu đánh răng.

“Nghe có vẻ hay đấy!”

Becca hoàn tất việc đánh răng trong lúc Rich đứng ngăm nhìn. Cô cảm bàn chải trở lại giá đỡ, quay lại và hôn anh. “Cảm ơn.”

“Vì cái gì?”

“Vì mọi thứ. Đây là lần đầu tiên em có cơ hội để chứng kiến sáng tác của mình được đánh giá dựa theo chính giá trị của chúng. Không phải vì họ của em, hay vì bố em đã giúp cậu con trai của ai đó vào được trường y, hay vì ông và ai đó cùng là thành viên của một câu lạc bộ đồng quê. Emily Stewart sẽ đến xem những tác phẩm của em mà không biết gì về những điều đó. Với em, thế đã là rất nhiều!”

“Bà ấy sẽ thích chúng. Em sở hữu tài năng thật khó tin.”

“Anh đang thiên vị.”

“Tất nhiên, nhưng anh cũng không phải thẳng ngực. Anh rất thích sáng tác của em. Đó là một phần của chính em!”

Becca không biết nên nói gì, vậy là cô hôn anh.

Một điều Rich nhận ra rất nhanh là nếu có lúc nào đó anh và Becca thực sự sống cùng nhau, họ sẽ cần một nơi rộng hơn nhiều. Anh nhìn quanh căn hộ lúc này đã khá chật chội, mà họ mới chỉ bày ra một nửa số tác phẩm mang theo về nhà.

“Cậu muốn đặt món này ở chỗ nào?”

Rich quay lại, trông thấy Wayne đang bê một bức tượng bằng kim loại. Anh nhún vai. “Cứ để tạm vào chỗ nào đó, miễn là không vướng chân. Bọn này sẽ tính sau.”

Wayne bước qua trước mặt Annabelle, người cũng có mặt để giúp một tay, và ngán ngẩm, “Đừng có liêu bê thứ gì nặng hơn cái xách tay của cô đấy!” Anh ta quay lại, nhìn một hồi lâu thật khắt khe vào chiếc xách màu đỏ và tím của cô. “Mà nói đến cái xách này, có lẽ cô sẽ phải nghĩ lại về lựa chọn của mình. Ở đây chúng ta đang nói tới một cái xách tay chứ không phải một cái túi du lịch!”

“Tôi mua nó để làm túi đựng đồ cho em bé luôn. Tôi đang dùng thử xem có ổn không.”

Wayne đưa tay chống nạnh, lắc đầu. “Nó chỉ ổn khi cô mượn lấy một đứa trẻ và bế đi theo cùng cái túi này. Còn giờ hãy chấm dứt trò ngớ ngẩn này đi và tận hưởng niềm vui mang theo mình một chiếc xách xinh xắn khi cô vẫn còn cơ hội!”

Annabelle rót cho mình một ly nước cam rồi đưa mắt dõi theo trong lúc Mike từ phòng để máy giặt, nơi anh vừa kiểm tra những thiệt hại do vụ hỏa hoạn gây ra, đi trở vào bếp. Anh bước tới sau lưng cô, ôm cô trong vòng tay. “Hãy nghe lời Wayne, cậu ấy biết rõ mình nói gì.”

“Không, anh ta chỉ không thích cái túi thôi. Đó là hai chuyện khác hẳn nhau.”

Wayne bật cười. “Rất xin lỗi, bác sĩ. Nhưng cô ấy nói đúng. Đồ và tím trông đậm chất của năm ngoái quá!” Rich chợt thấy Becca đang cười nhìn anh. Khi anh phản hồi bằng cử chỉ “gì vậy?” thông dụng, cô mở miệng nói vài từ gì đó. Khi đã rõ mồn một là anh không hiểu cô đang nói gì, cô đi vào phòng ngủ của anh và ra hiệu bảo anh đi theo. Tuyệt - đúng điều anh muốn làm khi Mike đang chăm chăm dõi theo nhất cử nhất động của anh. Nếu để tâm đến cái nhìn trên khuôn mặt Mike, rõ ràng anh chẳng mấy phán khởi với việc lựa chọn người sống chung nhà hay bạn tình của Becca. Cũng chẳng khác gì so với nếu cô vẩy một tấm vải đỏ trước mặt một con bò tót đang nổi đóa hay vẽ một tám bia ngắm bắn lên lưng Rich.

“Đóng cửa lại đi!”

Rich làm theo và dựa lưng vào cánh cửa. “Em thực sự nghĩ đây là một ý tưởng hay đấy chứ?”

Becca đưa hai cánh tay ôm quanh người anh. “Em không tài nào tìm được món quà dành cho Annabelle. Em ra xe định mang nó vào nhà, và nó đã biến mất.”

Rich mỉm cười. “Anh đã đi trước em một bước, bé con. Anh đã chăm lo tới nó ngay khi anh biết em gái anh đang trên đường từ nhà bố mẹ anh tới đây.” Rich kéo cửa tủ quần áo hé mở, lấy một chiếc làn cũ từ mé trong ra. Rồi lục lọi qua những chiếc áo phông bẩn và quần đùi cũ mèm. “Anh đã giấu nó trong này.”

“Thế còn những thứ ở trên là gì vậy?”

“Ngụy trang.”

Có tiếng gõ cửa, rồi cánh cửa bật mở. Mike ló đầu vào.

“Trong trường hợp hai vị đang cho nhau xem các hình xăm của mình hay... cách phân loại đồ trước khi giặt, chúng tôi đã hoàn tất việc dỡ đồ từ trong xe ra, và mọi người đang chuẩn bị tới chỗ DiNicola để ăn tối, vì bất cứ ai cũng sẽ có thể đi ăn sau bữa trưa hay bữa chiều, hoặc bất cứ cách nào mà mẹ cậu gọi chúng!”

Becca ném mớ quần áo của Rich trở lại lên trên chiếc làn để che bức tượng.

Mike đưa mắt liếc xéo về phía Rich. “Tôi nghĩ đây là phòng của cậu.”

“Đúng thế. Becca chỉ đang dạy tôi cách phân loại đồ trước khi giặt.” Rich kéo cửa tủ đóng lại và đá chiếc giày của Becca vào gầm giường. Để Mike trông thấy quần áo của Becca rải rác khắp bên trong phòng ngủ của Rich là điều cuối cùng anh cần đến lúc này.

“Ga trải giường đẹp lắm!”

Rich ngẩng cằm lên thừa nhận rồi bước qua trước mặt Mike. “Phải rồi, đó là điều xảy ra khi người ta không chịu phân loại đồ của mình trước khi giặt.”

Wayne đứng chống nạnh giữa căn hộ, đưa mắt nhìn quanh. “Becca định làm gì vậy? Khởi nghiệp phòng trưng bày nghệ thuật riêng của mình chắc?”

Annabelle nhấp mớ nước cam của cô. “Tôi đã đề nghị được làm việc đó giúp cô ấy. Có Chúa chứng giám, suốt hai năm vừa rồi tôi đã cố xoay xở

tổ chức một cuộc trưng bày cho Becca. Cô ấy buộc tội tôi là kẻ gia trưởng. Nhưng thực ra chuyện chúng tôi có quan hệ thân thích chẳng liên quan gì tới chuyện này cả, nhưng cô ấy đâu có chịu tin tôi.” Becca trừng mắt lên. “Cô ấy nói đúng đấy. Tôi không hề tin cô ấy. Nếu tôi có được chỗ đứng của mình trong thế giới mỹ thuật, tôi sẽ không đạt được điều đó vì bà chị dâu của tôi dành cho tôi một cuộc trưng bày tại phòng trưng bày của mình. Xin lỗi. Mình sẽ đạt được điều đó bằng chính năng lực của mình, hoặc không đạt được gì hết. Bên cạnh chuyện này, mình vẫn còn vài chủ định nữa.”

Annabelle nhìn cô bạn mình đầy dò hỏi, và Rich chột khao khát muốn đưa tay khoác quanh người Becca, đứng bên cạnh cô. Anh hiểu cô. Chỉ có điều anh không rõ cử chỉ đó có được cô hoan nghênh hay không, hay sự dò xét soi mói mà mối quan hệ của họ sẽ nhận được.

Rich và Becca từ chối tham gia bữa tối, thay vào đó hai người gọi mang pizza đến. Anh sốt ruột muốn được thấy những người khác đi hết, song chẳng có cách nào giục giã họ mà không khiến anh có vẻ đang có động cơ ngấm ngầm.

Khi họ đã tìm được chỗ cho mọi tác phẩm của Becca, căn hộ trông chẳng khác gì một phòng trưng bày nhỏ, và Rich thích điều này. Rắc rối duy nhất là giờ đây chẳng còn chỗ trống nào cho Becca trong phòng riêng của cô nữa. Hai người đứng chen chúc trong căn phòng nhỏ. Rich chưa bao giờ là người vòng vo, vậy là anh đi ngay vào điều muốn bàn.

“Vì kiểu gì anh và em cũng ngủ cùng nhau, chẳng có lý do gì để không chuyển đồ của em vào phòng anh cả. Em nghĩ sao?”

Cô không nói gì. Rich từng nghe nói tới những khoảng lặng ngập ngừng đầy ý nghĩa, nhưng chưa bao giờ trải nghiệm qua tình huống nào tương tự thế này. Khi cuối cùng anh đối diện với cô, cách duy nhất anh có thể mô tả vẻ mặt của cô là tâm trạng sốc. Okay, anh biết mọi chuyện đang có phần hơi khó xử. Cả anh và cô đều cảm thấy con đường của họ đang

chạy qua chương mới này trong mối quan hệ giữa hai người, nhưng mẹ kiếp, anh vốn nghĩ có lẽ cô cần nói gì đó. Muốn làm rắc rối sự tình lên ư, hãy dành chuyện này cho Becca. Dường như họ đang ở trong khoảng thời gian chờ cho màn tiếp theo của vở diễn bắt đầu. Quãng thời gian chờ đợi đã kéo dài đủ lâu để anh có thể đi vệ sinh rồi lấy cho mình một chai bia nếu anh muốn, nhưng thay vì làm thế, anh chỉ đứng nhìn cô suy tư - một điều thật đáng kinh ngạc. Dường như cô đang lập ra trong đầu bản danh sách các khả năng rồi loại bỏ dần sau khi đã cân nhắc qua từng khả năng một.

Cô hé miệng, như thể muốn nói gì, rồi lại khép đôi môi lại chỉ để soát lại lần nữa bản danh sách trong đầu mình, rồi cuối cùng hít một hơi thật sâu. “Nhưng điều đó có nghĩa là chúng ta sống cùng nhau, sống cùng nhau.” Đúng thế. “Chẳng lẽ em nghĩ chúng ta sẽ quay lại trở thành những người bạn đơn thuần sống chung nhà sau tối hôm qua sao?”

“Em không nghĩ gì cả. Anh đã bảo em đừng nghĩ ngợi.”

“Từ lúc nào em bắt đầu nghe lời anh vậy?”

“Em không biết.”

“Và nếu đúng em nghe lời anh, hẳn em cũng nhớ anh đã nói chúng ta sẽ xem xét đến mọi chuyện sau. Vậy nên, bé con, hãy để sau. Chấm hết!”

Okay, vậy là anh đã mất bình tĩnh. Nhưng mẹ kiếp, anh nói anh yêu cô. Anh chưa từng nói với ai ngoài người thân trong gia đình rằng anh yêu họ. Anh đã làm chính mình cũng phải hoang mang sửng sờ khi nói ra những lời đó theo cách anh đã nói. Quên bằng cô vẫn đang đứng trước mặt, anh bật rủa bằng tiếng Ý.

“Anh đang nguyên rủa em hay chính mình vậy?”

Rich ngồi xuống mép giường cô. “Chính mình. Em thấy đấy, Bec. Trước đây anh chưa bao giờ ở vào vị thế như chúng ta lúc này. Có Chúa

chứng giám, anh không dám chắc anh có thể tìm ra một cách tệ hại hơn để nói với em rằng anh yêu em so với chuyện thổ lộ điều đó trong một cuộc cãi vã...”

“À, như thế sẽ rất độc đáo, nhưng anh đã chệch đích nếu anh muốn thử làm em mềm lòng.”

“Thế nhưng rốt cuộc anh vẫn làm được, phải không nào?”

Becca ngồi xuống bên cạnh anh, đưa tay lên đấm vai. “Phải, và cũng đúng là anh đã phải ngủ trên một vũng nước mắt.”

Rich cười. Họ sẽ thu xếp được ổn thỏa với nhau. “Becca, chừng nào anh và em ở bên nhau, anh hứa em sẽ không bao giờ phải ngủ trên một vũng nước mắt.”

“À, thế mà em đã nghĩ anh chẳng lãng mạn chút nào.”

Trong khi họ đợi những chiếc pizza được mang tới, Rich lấy chiếc laptop của anh ra và kiểm tra các email công việc. Một vài sinh viên đã email cho anh các bài tập cần nộp; một trong số đó là Brad. Rich mở bài làm ra. “Cái quái gì thế này?”

Becca ngược nhìn lên khỏi màn hình máy tính của cô, cô cũng đang soát lại các trang trình chiếu giới thiệu tác phẩm của mình.

“Có gì không ổn sao?”

Rich lắc đầu, đưa tay lên lùa vào mái tóc. “Cậu sinh viên này của anh đang gặp khó khăn. Anh và cậu ta đã gặp nhau vài lần, trao đổi về các bài kiểm tra. Quý tha ma bắt, anh đã bỏ ra một giờ đồng hồ vào tuần trước để giúp cậu ta lên dàn ý cho một bài luận. Cậu ta vừa gửi lại bài làm, và nó không hề giống những gì anh và cậu ta đã phác ra.”

“Anh nghĩ cậu ta đang lừa dối anh?”

“Anh không biết nữa.” Rich kéo thanh trượt lướt theo trang bài làm. Một bài luận rất tốt.

“Tại sao cậu ta lại viết một bài luận hoàn toàn khác sau khi đã lập dàn ý cho một bài luận cùng với anh, nếu cái này không phải do người khác viết ra?”

“Anh định làm gì?”

“Chúa ơi, Becca. Anh không biết. Anh ghét chuyện này quá. Cậu nhóc đã rất nỗ lực, anh đã cố giúp cậu ta, và cậu ta đã vượt qua. Nếu cậu ta cần được giúp thêm, anh sẵn sàng đề xuất một gia sư cho cậu ta. Anh nghĩ mình cần nói chuyện với cậu sinh viên này.”

“Có thể cậu ta đã tìm được gia sư cho mình.”

“Phải, mà cũng có thể cậu ta mua bài làm của ai đó. Lạy Chúa, cậu ta chỉ là một cậu bé. Cậu ta hẳn đã có một quãng thời gian khó khăn để cố thích nghi với trường đại học. Nếu gian lận, cậu ta sẽ làm hỏng toàn bộ tương lai của mình.”

Becca đặt máy tính của cô xuống và đến bên cạnh anh. “Có lẽ anh nên cho cậu ta cơ hội sửa chữa sai lầm. Bao giờ đến hạn nộp bài?”

“Còn đến ngày mai.”

“Okay, thế nào nếu anh email cho cậu ta và nói với cậu ta anh đã mất email cậu ta gửi. Yêu cầu cậu ta gửi lại bài luận - bài mà anh và cậu ta đã cùng lên ý tưởng.”

“Nhưng anh đâu có để mất nó.”

“Em biết.” Cô xích lại gần anh, cầm lấy bàn tay anh. “Rich, chẳng lẽ anh không nghĩ bất cứ ai cũng đáng có một cơ hội để sửa chữa một sai lầm sao? Chẳng lẽ anh không mong mình có cơ hội để làm lại sao?”

Khi thật, nói thẳng ra đúng là anh có muốn vậy, song nếu anh có một cơ hội như thế, anh không dám chắc mình có thể học hỏi được gì từ nó, nếu xét tới cách anh đã thành công trong việc cố để không học gì từ trường quân sự.

Becca nói tiếp. “Nếu thực sự cậu ta gian lận, hẳn cậu ta đang ngồi đó ước gì có thể chui vào hộp thư điện tử của anh để lấy bài luận đó về. Nếu anh cho cậu ta cơ hội, có thể cậu ta sẽ sửa chữa sai lầm của mình. Cậu ta vẫn còn thời gian để viết lại bài luận. Nếu cậu ta không gian lận, cậu ta sẽ gửi lại đúng bài luận trước kèm theo một lời giải thích hợp lý.”

Rich ghé người sang và hôn cô. “Một cơ hội để làm lại, đúng không?”

“Chỉ một thôi.”

“Okay.” Rich xóa bài luận đi, rồi viết cho Brad vài dòng báo cho cậu ta rắc rối anh gặp phải. Anh cũng yêu cầu gặp riêng Brad ngày mai sau giờ học. Anh bấm nút gửi, đặt máy tính của mình xuống rồi đứng dậy đi lấy cho mình một chai bia.

Becca đi theo anh. “Anh đang bực mình.”

Rich nhún vai, mở nút chai, rồi tu một ngụm.

“Đúng vậy. Anh ở đó là để giúp những cậu nhóc này học hỏi. Anh vẫn chưa hình dung ra cần giúp Brad bằng cách nào, nhưng anh đang suy nghĩ về việc này. Nếu đúng cậu ta đã làm điều anh nghĩ cậu ta đã làm, cậu ta không chỉ đã cười nhạo anh, mà cậu ta còn đồng thời bỏ cuộc. Anh từng nghĩ anh và cậu ta là một đội, và cậu ta chỉ đùa cợt.”

Becca nhìn anh với vẻ cười cợt.

“Gì vậy?”

Cô nhún vai. “Thật tốt khi anh bận tâm nhiều đến thế. Hãy cho Brad một cơ hội. Có khi cậu ta chỉ khiến anh ngạc nhiên!”

Rich kéo Becca về phía anh. “Anh hy vọng là vậy.”

Sáng thứ Hai, Rich tỉnh giấc một cách từ từ, và phải mất một lúc anh mới hiểu ra không phải anh đang mơ. Becca đang đưa chân kẹp quanh người anh, đầu cô nằm ngay dưới vai anh, bàn tay cô áp vào dưới cằm cô. Anh chưa bao giờ nghĩ mình là một người đàn ông rất đa cảm, nhưng anh phải thừa nhận mình đúng là một gã khốn may mắn nếu có cơ hội thức giấc như thế này mỗi buổi sáng.

Tối hôm qua, sau khi ăn tối, họ đã làm tình dưới vòi hoa sen. Chính ở trong phòng tắm hoa sen Rich nhận ra căn hộ của họ đã trở nên quá chật chội với các tác phẩm nghệ thuật đến mức chẳng còn chỗ nào cho phép đứng tựa lưng vào tường ngoài dưới vòi hoa sen. Rich chẳng phải là người cổ vũ cuồng nhiệt cho việc làm tình tựa vào tường, nhưng sau khi đã trải nghiệm qua nó cùng Becca dưới vòi hoa sen, chắc chắn sự say mê cho chuyện này đã lớn lên nhiều trong anh. Quần áo của cô chiếm hết quá nửa tủ quần áo của anh, những món đồ lót còn sót lại của cô được nằm gọn ghề cạnh đống quần lót của anh, và bức tượng đầu tiên Becca tạo ra đang kiêu hãnh ngự trên bàn. Cuộc đời thật tuyệt. Anh muốn hôn cô để đánh thức cô dậy, nhưng sau khi xem qua giờ, anh nghĩ tốt hơn không nên khởi đầu một chuyện mà anh không thể hoàn tất được.

Anh rời khỏi giường, cố gắng không làm cô thức giấc, tắm nhanh dưới vòi hoa sen trước khi mặc đồ trong bóng tối. Với hiểu biết mới có được của mình, anh bắt tay vào pha một bình cà phê đúng nghĩa vì anh đang cần được cung cấp caffeine cũng khẩn cấp chẳng kém gì cần chứng minh cho

Becca thấy món cà phê anh chuẩn bị hôm trước thực sự là tác phẩm của anh. Anh cũng cần chứng minh với chính mình rằng thành công của anh không phải là chuyện chẳng may. Sau khi đã thỏa mãn cơn đói của con mèo to mồm, hay đòi hỏi nhưng cũng phải thừa nhận là có tính cách thú vị nhất trên đời, Rich vẫn nhớ làm nóng những chiếc cốc uống cà phê. Vì họ không có vòi nước nóng tự động, anh cho mấy chiếc cốc vào lò vi sóng trong một phút trong khi anh kiểm tra xem có thể chuẩn bị thứ gì cho bữa sáng. Anh đã huy động đến túi bút cốt cuối cùng của mình, và sau màn đón nhận hào hứng dành cho cả món bút cốt lẫn cà phê của mình trong quá khứ, anh quyết định làm món ăn sáng duy nhất khác mà anh biết chắc mình sẽ không làm hỏng. Bánh mì nướng! Anh phết bơ lên bánh mì, tìm thấy mấy lọ mứt quả nhỏ loại vẫn được cho vào các giỏ quà tặng, đặt chúng lên khay bên cạnh món cà phê, rồi bê khay tới bên giường, trong khi Tripod nhấp nhồm chạy sát cạnh tháp tùng.

“Becca?”

“Ừm?”

“Dậy thôi, bé con. Anh mang cà phê đến tận giường cho em đây!”

Đôi mắt cô mở ra, một nụ cười hé nở trên đôi môi trong khi cô ngồi dậy, tựa lưng vào đầu giường. “Anh pha cà phê cho em?”

Anh cố hết sức không nhìn chăm chú vào bộ ngực trần của cô, thay vào đó chăm chú nhìn vào đôi mắt cô.

“Đúng vậy, cà phê đích thực - và bánh mì nướng đích thực!”

Anh nhấp một ngụm cà phê để đảm bảo chắc chắn nó không quá tệ. Đáng ra anh nên làm chuyện này trước khi đưa cho Becca cốc cà phê của cô. Anh thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra nó hầu như cũng ngon chẳng kém gì món cà phê anh đã pha ở nhà nghỉ.

Cô dè dặt nhấp một ngụm và không hề phun ra. “Cảm ơn anh.” Mở lọ mút quả mâm xôi ra, cô phết mút lên lát bánh mì nướng của cô. “Anh dễ thương quá!”

Chính xác ra dễ thương không phải là thứ anh tìm kiếm, nhưng anh còn trông đợi gì nữa? Đây là cà phê và bánh mì nướng. Rich cắn một miếng lớn bánh mì nướng và uống cạn cốc cà phê. “Anh ước gì anh có thể ở lại, nhưng anh phải có mặt ở trường trong - anh xem đồng hồ - bốn mươi lăm phút. Vậy anh sẽ gặp em ở đây vào giờ ăn tối?”

“Okay, em phải tới chỗ ngôi nhà đá nâu để xem tình hình giấy phép cho hệ thống điện. Em không nghĩ em sẽ về muộn, nhưng em sẽ gọi nếu có gì xảy ra. À, và cho em biết những gì xảy ra với Brad nhé.”

“Tất nhiên.” Anh đặt cốc xuống bàn, lập tức Tripod bước qua lòng Becca hướng tới chỗ chiếc cốc. Rich đã quên không để lại một ít cho nó. “Có khi em sẽ muốn uống cà phê của mình trước khi Tripod làm điều đó đấy.”

“Sao cơ?”

“Tripod là một gã nghiện cà phê. Cần thận đừng để nó bị bỏng.” Anh hôn cô, lấy luôn đi về bối rối không hiểu trên khuôn mặt cô. “Chúc một ngày tuyệt vời. Anh yêu em!” Rich không đợi cô trả lời vì bất chấp tất cả sự tự cao tự đại của mình, anh vẫn sẽ phải đợi tới khi cô hiểu ra sự thật rằng cô yêu anh. Anh không thấy lo. Becca có thể rất thận trọng, nhưng cô là một người thông minh. Một khi cô đã lập xong danh sách của mình và kiểm tra nó hai lượt, cô chắc chắn sẽ đi tới kết luận duy nhất hợp lý: cô đã phải lòng anh vì những cốc cà phê. Anh hy vọng là vậy.

Becca bắt đầu nói, “Anh cũng vậy” về có một ngày tuyệt vời, nhưng không nói gì về chuyện cô yêu anh. Nhưng rồi cô dừng lại. Cô không muốn nói ra vì cô không dám chắc đúng là vậy. Okay, có lẽ điều đó không hoàn

toàn đúng; cô không hoàn toàn chắc cô muốn yêu anh. Hãy đối diện với điều đó. Anh chàng này thực khó đoán, tự cao và quá điển trai cho chính lợi ích của anh ta. Điện thoại đổ chuông. Becca đặt cốc cà phê của cô xuống và nhắc ống nghe lên. “Xin chào!”

“Ông anh mình đi chưa?”

Becca ngả người dựa lên chông gối và đẩy Tripod khỏi lòng cô. “Đúng thế, Annabelle. Rich vừa đi xong. Cậu tính toán thời gian không chệ vào đâu được!”

“Ồ, tuyệt quá. Giờ hãy cho mình biết về chuyện giữa hai người đi!”

“Mình không biết nên nói gì nữa. Mình đang cố suy xét mọi thứ.” Annabelle buông ra một hơi thở đầy thất vọng. “Cậu sẽ lập một danh sách, đúng không nào?”

“Cậu có gì không hài lòng với những bản danh sách sao? Chúng giúp mình nhìn nhận mọi thứ.”

“Cô bạn đáng yêu ơi, các bản danh sách là dành cho công việc chứ không phải cảm xúc. Nếu cậu muốn nhìn nhận rõ ràng hơn cảm xúc của cậu, cậu cần phải tâm sự với người bạn thân nhất của cậu - có nghĩa là mình.” Becca đưa tay ra với lấy cốc cà phê của cô chỉ để phát hiện ra Tripod đang chui đầu vào trong cốc, hai tai anh chàng nhô lên qua vành miệng cốc. “Tripod, thôi ngay đi, cậu bé. Cà phê không tốt cho các chú mèo đâu, cho dù Rich có nói gì đi nữa.”

Cô kéo con mèo ra khỏi cốc cà phê, và anh chàng quay sang liếm nhặt vụn bánh mì nướng trên khay. “Anh trai cậu đã cho Tripod uống cà phê!”

Annabelle bật cười. “Phải, nghe đúng như một việc Rich sẽ làm. Nó nhắc cho mình nhớ đừng bao giờ để anh ấy trông trẻ.”

“À, ít nhất là khi không có ai kiểm soát.”

“Có phải cậu đang lên kế hoạch trở thành người kiểm soát không?”

Đó đúng là điều cô đang mừng tượng ra, song cô không định thừa nhận. “Mike thế nào?”

“Mình không để cậu đánh trống lảng đâu. Trước đây đã bao nhiêu lần cậu ép mình phải kể lại mọi thứ khi Mike và mình còn đang hẹn hò?”

“Okay. Cậu thắng rồi. Vậy cậu muốn biết gì?”

“Hai người đã ở đâu khi Mike phát điên lên vì tìm kiếm các vị?”

“Rich và mình gặp Tristan, Kendal cùng những người khác ở quán The Big Easy.”

“Chúa ơi, cậu quả là can đảm!”

“Ngu ngốc thì đúng hơn. Mình không biết lúc đó mình nghĩ gì nữa. Thật tồi tệ!”

“Đừng nói với mình là Rich đã làm điều gì đó...”

“Không, anh ấy rất tuyệt. Tất cả là do Tristan. Hắn nói với anh cậu rằng hắn không tin nổi mình còn đủ can đảm để chường mặt ra sau khi đã mất lãnh địa và một nửa số tín phiếu cho - xin lỗi về cách diễn đạt - một gã con hoang nào đó.”

“Vậy mà Rich để hắn nguyên vẹn sao?”

“Trông anh ấy có vẻ như muốn giết Tristan, nhưng anh cậu vẫn bình tĩnh nói với hắn rằng gã con hoang đó là em rể và cũng là một trong những người bạn thân nhất của anh ấy, và Tristan cần thêm một chút tư cách. À, đó là những gì xảy ra trước khi mình vào cuộc...”

“Mình chắc là cậu có vài điều để nói.”

“Cậu biết là thế mà. Nhưng Annabelle, mình thấy thật ê chề. Mình kéo Rich đi cùng tới đó chỉ để bị bọn họ hỏi mình có cảm giác thế nào khi rơi vào cảnh khốn cùng. Mình dám thề nếu lúc đó không phải mình đang ở nơi đông người, chắc mình đã xé nát mặt con điếm Kendal đó ra rồi.”

“Mình sẵn sàng trả bất cứ giá nào để được chứng kiến cảnh đó. Mình luôn thấy ghét Kendal.”

“Giờ Rich nghĩ mình đã phá sản. Thực ra anh cậu đã đề nghị giúp mình tiền!”

“Chúng ta đang nói về ông anh mình - Richard Antonio Ronaldi phải không? Chắc chắn phải là tình yêu rồi. Hoặc là thế, hoặc là cuối cùng anh ấy đã bước qua ranh giới cuối cùng.”

“Phải rồi, đúng là anh ấy đã nói yêu mình. Tất nhiên, anh cậu buột miệng nói ra điều đó trong lúc đang la lối mình.”

“Đó là cách của người Ý mà. Song chắc chắn anh ấy thực sự có ý đó nếu anh ấy nói ra trong lúc đang bực bội. Hãy cẩn thận với ông anh mình, Bec. Mình không nghĩ anh ấy từng nói những lời đó với bất cứ ai không có chung bộ gene với mình - một bộ gene khá tối tăm u ám. Rich đã có rất nhiều bạn gái, nhưng chưa từng có ai khiến anh ấy thực sự quan tâm, hay ít nhất mình chưa từng biết người nào như vậy. Cậu có yêu anh mình không?”

“Có những lúc anh ấy nhìn mình như thể thấy được điều gì đó mà những người khác không thấy được. Cậu hiểu chứ?”

“À phải. Mình đã chứng kiến anh ấy cố gắng tìm hiểu về cậu hôm qua. Anh ấy là một anh chàng thông minh, Bec. Anh ấy đã ở trong ngành tâm lý học được bao lâu rồi nhỉ?”

“Cậu nghĩ anh ấy đang dùng tâm lý học phân tích tìm hiểu mình?”

“Không, mình nghĩ anh ấy đang bắt sóng suy nghĩ của cậu, và anh ấy hiểu cậu, hay đang cố hiểu. Nếu không tại sao anh ấy lại phải lòng cậu? Cậu đâu phải là người cởi mở nhất trên đời. Cậu luôn gọi mình là kẻ tự kìm nén bản thân, nhưng hãy để mình nói cho cậu biết, cô em chồng thân mến, cậu có thể đăng đàn giảng bài về chủ đề đó đấy.”

“Mình đâu có tự kìm nén bản thân.”

“Có một sự khác biệt giữa kìm nén bản thân về tình dục và về tình cảm. Mình rất yêu quý cậu, nhưng cậu phải thừa nhận cậu giấu giếm quá nhiều về bản thân mình trước những người khác.”

“Nhưng...”

“Mình biết tại sao cậu làm thế, cô bạn thân mến. Và thế cũng được, nhưng cậu không thể làm vậy với người đàn ông cậu yêu. Vậy hãy cứ tiếp tục như cậu muốn, cứ lập những bản danh sách của cậu nếu chúng làm cậu cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng mình có cảm giác là ván đã đóng thuyền rồi. Cậu yêu Rich. Anh ấy yêu cậu. Giờ hãy mở lòng mình đón nhận anh ấy, tin tưởng anh ấy sẽ không làm cậu tổn thương. Mình đã nói với ông anh mình là mình sẽ nện vỡ xương bánh chè của anh ấy nếu anh ấy dám làm thế.”

“Mình có thể hình dung ra.”

“Becca, hãy thử hình dung ra cuộc đời cậu không có anh ấy. Nếu những gì cậu thấy là một chuỗi ngày hạnh phúc, như thế hai người chẳng có gì chung ngoài những cuộc làm tình nóng bỏng. Hai người đã làm chuyện đó rồi đúng không? Ý mình là những màn làm tình nóng bỏng ấy.”

“Rồi.”

“Tốt, những cuộc ái ân say đắm là một phần quan trọng của một mối quan hệ. Giờ, nếu cậu hình dung ra cuộc đời cậu không có Rich, và cuộc đời đó thật tệ hại, thì mình khuyên cậu hãy mở lòng với ông anh mình và chờ xem chuyện gì xảy ra. Quả thực không còn lựa chọn nào khác nữa.”

“Luôn luôn có lựa chọn.”

“Chắc rồi, okay, cậu có thể khổ sở bất hạnh khi không có anh ấy, hoặc có thể nắm lấy cơ hội được trở nên cực kỳ hạnh phúc. Chẳng có gì khó hiểu cả, em chùng thân mến!”

Becca bật cười. “Phải, với cậu thật dễ để đưa ra lời khuyên, quý bà Cực Kỳ Hạnh Phúc!”

“Cậu hiểu đúng rồi đấy. Nhảy xuống đây đi, nước đang rất mát.”

“Đúng giọng của một cô dâu mới cưới. Mình cần đi tìm một ít cà phê không dính nước bọt mèò đây.”

“Okay, mình sẽ ở nhà cả ngày, trong trường hợp cậu muốn nói chuyện.”

“Cảm ơn cậu.” Becca bấm nút dừng cuộc gọi rồi bắt đầu ngày mới của cô. Trước hết, uống một cốc cà phê, sau đó lập một bản danh sách. Becca rót cà phê cho mình rồi đi sang căn buồng dự phòng tìm cuốn sổ ghi chú của mình. Cô thực sự có vấn đề gì đó với những cuốn sổ ghi chú. Một chứng bệnh thực sự. Mỗi lần bước chân vào một cửa hàng, cô luôn ở trong tình thế nguy hiểm sẽ tìm ra một cuốn sổ ghi chú mà cô sẽ không thể sống thiếu được, sổ phác thảo, sổ ghi chép có giấy kẻ ly cô hay dùng để lập các danh sách, những cuốn sổ tự làm rẻ tiền - thực sự không có gì khác biệt cả. Cô muốn có tất cả chúng. Cô chọn lấy cuốn sổ ưa thích của mình, một cuốn sổ ghi chép hiệu Lavenger Circa bìa màu xanh vỏ trứng chim cổ đỏ, cùng chiếc bút máy cùng màu mà cô đã dùng từ rất lâu, rồi bắt tay vào việc lập một bản danh sách. Có lẽ là bản danh sách quan trọng nhất cô có thể lập ra.

Ưu điểm

1. Rich là một người tình tuyệt vời, và không gặp vấn đề gì trong việc bắt kịp ham muốn tình dục của cô.

2. Anh có thể định hướng cho mình, cả trên giường lẫn trong những việc nội trợ vặt vãnh. Không phải anh thực sự là một Vị Thần Nội Trợ như anh vẫn tự xưng, nhưng anh đang cố gắng, và với cô điều này rất có ý nghĩa.

3. Anh thích và ủng hộ việc sáng tác của cô.

4. Anh muốn có cô ngay cả khi anh nghĩ cô đã phá sản.

5. Anh thích thân thể của cô đúng như Chúa đã tạo ra nó, với đôi chân dài, gầy gò và bộ ngực phẳng lì.

6. Anh chấp nhận thích ứng với những tính cách kỳ cục của cô, và không cố tìm cách thay đổi cô.

7. Anh nói anh yêu cô.

8. Anh yêu quý Tripod. Dù con mèo này gần như không thể yêu nổi.

9. Anh luôn sẵn sàng ủng hộ cô, nhưng cho phép cô được tự tranh đấu cho mình.

10. Khi cô nhìn thấy xe cứu hỏa đỗ bên ngoài căn hộ và nghĩ có chuyện gì đó đã xảy đến với Rich, cô hoàn toàn trở nên bồn loạn.

Cô không thể đưa ra thêm được nhược điểm nào nữa. Một chuyện cũng đáng phiền chẳng kém gì việc các ưu điểm hiện ra thật dễ dàng. Cô chưa bao giờ đưa ra được nhiều hơn hai hay ba ưu điểm với bất cứ người đàn ông nào khác cô từng hẹn hò, còn các nhược điểm thì luôn quá nhiều để có thể liệt kê ra hết. Chết tiệt, Annabelle nói đúng. Becca yêu Rich, và

cô chẳng thể nào đi được đến một lý do đủ hợp lý để đá anh. Mà cũng không phải cô đang tìm một lý do. Cô không hề nghĩ mình đang tìm kiếm một lý do. Vậy nếu đúng thế thì sao? Cô vẫn không thể đưa ra bất cứ lý do nào, vậy đó chính là điều đáng nói, phải không?

Cô gập mạnh cuốn sổ ghi chép của mình lại, ném nó lên bàn. Giờ cô phải làm điều quái quỷ gì đây? Trước đây cô chưa bao giờ yêu một người đàn ông.

Vậy là Becca làm điều cô luôn làm. Chuyển tâm trạng của mình lên đất sét. Cô nhào một tảng đất to, ra sức nhồi cho đến khi nó phải khuất phục. Phải mất cả một quãng thời gian dài như vĩnh cửu, nhưng cô yêu quá trình này, đẩy tất cả không khí còn bên trong ra ngoài, làm mềm đất, cùng cảm giác của nó khi tảng đất đã trở nên hoàn hảo. Annabelle luôn nói đất sét chẳng khác gì ma túy với Becca. Cô chìm đắm vào một trạng thái như bị thôi miên, thả mình cho đất sét tâm sự với cô, một hình ảnh về tác phẩm trong tương lai hiện lên rõ mồn một trong tâm trí cô, rồi cô bắt tay vào sáng tạo nên nó. Hình ảnh hiện lên trong tâm trí cô là một đôi nam nữ khóa thân, người đàn ông giữ cô gái phía trước mình, hai cánh tay anh ta ôm quanh eo cô. Cô sẽ dành cho trí tưởng tượng của người xem hình dung ra họ đang làm gì. Cô không cần phải vẽ phác thảo. Cô chỉ cần hình dung ra Rich đang ôm lấy mình, và nặn theo. Khi đã đi được nửa chừng giai đoạn tạo hình sơ bộ cho bức tượng, cô quyết định sẽ tặng nó cho Rich. Có lẽ đến lúc đó anh sẽ chịu dẹp đi bức tượng đầu tiên kinh khủng đó của cô mà anh đã trở nên gẫn bó.

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Khi Rich tới phòng làm việc, anh nhận được một email của Brad gửi. Cậu sinh viên gửi cho anh bài luận mà hai người đã cùng phác ra. Sau giờ học, Brad theo Rich quay trở lại phòng làm việc của anh, tại đó hai người đã trò chuyện thân mật hồi lâu. Rich lướt qua cuốn cẩm nang hướng dẫn sinh viên nói về các quy định ứng xử; họ trò chuyện về các phương pháp học, các chiến lược khác nhau mà Brad có thể sử dụng trong học tập. Về nhẹ nhõm trên khuôn mặt Brad hoàn toàn rõ ràng. Becca có lý. Bất cứ ai cũng xứng đáng có một cơ hội để làm lại. Bài luận mới của Brad không được khá bằng bài trước, nhưng hiển nhiên đúng là của cậu ta. Một nụ cười nở trên khuôn mặt Rich trong lúc anh sắp xếp lại cặp của mình. Anh nóng lòng muốn quay về nhà với Becca, kể cho cô biết những gì đã xảy ra với Brad. Hy vọng của anh chợt xẹp xuống khi Craig Stewart bước vào, thoải mái ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của Rich. Khuôn mặt Craig mang vẻ xa xôi đầy triết lý mà ông trưởng khoa luôn thể hiện khi bàn về những vấn đề trừu tượng. Trước đây Rich chưa bao giờ thấy phiền về một cuộc đàm đạo triết học, song trước đây anh cũng chưa bao giờ có ai chờ mình ở nhà để quay về.

“Emily rất ấn tượng về Becca. Cả hai chúng tôi đang nóng lòng chờ đợi bữa tối mà chúng ta đã nói đến.”

Rich ngả người tựa lưng vào ghế. “Vâng, Becca và tôi cũng vậy. Chúng tôi vẫn đang ổn định cuộc sống, nhưng tôi sẽ bàn với cô ấy thu xếp một buổi gặp gỡ.” Rich thu xếp lại các giấy tờ còn nằm trên bàn, cố phát một tín hiệu tế nhị cho ông trưởng khoa.

“Cậu biết đấy, Rich. Tôi đã trải qua rất nhiều thời gian trong chính căn phòng này.”

Rich đặt chồng giấy tờ xuống bàn, ngả người ra sau, cố giả bộ kiên nhẫn.

“Tôi đã làm việc tại đây nhiều năm, làm đúng những việc như cậu đang làm, và làm tốt. Không có thứ gì từng đến với tôi dễ dàng. Nhưng hãy cho phép tôi nói với cậu, chàng trai, cậu thực sự khiến tôi ấn tượng. Tôi luôn biết cậu có năng lực, nhưng dường như từ khi cậu ổn định cuộc sống của mình cùng Becca, mọi thứ đang bắt đầu thuận lợi với cậu. Bây giờ, khi tôi đã gặp Becca, tôi có thể hiểu tại sao. Với nỗ lực của cậu cùng sự ủng hộ của cô ấy, chưa nói tới xuất thân và các mối quan hệ gia đình của cô bạn gái cậu, tôi không hề nghi ngờ chuyện cậu sẽ tiến xa.”

Rich cúi người ra trước. “Tôi đánh giá cao sự tin tưởng của anh.” Giờ thì người duy nhất còn bất cứ câu hỏi nào về năng lực của anh trong trò chơi này chính là Rich. Từ lúc nào anh bắt đầu phản bội ông vậy?

“Nhưng anh biết những gì về gia đình Becca?” Rich có dự cảm chẳng tốt lành gì về chuyện này.

“Rich, tôi chắc cậu hiểu rõ tầm quan trọng của gia đình Becca. Chúng ta đang nói về tiền bạc. Christopher Larsen, bố Becca, là một bác sĩ tim mạch nổi tiếng thế giới và là một sinh viên Trường Y của Đại học Columbia. Với Rebecca sát cánh bên cậu, cậu đang có một tương lai đầy hứa hẹn phía trước mình. Nói thực, tôi vừa trao đổi qua điện thoại với ông Chủ tịch của trường, ông ấy đã gặp Rebecca trong buổi tiệc từ thiện hôm thứ Sáu và gọi điện cho tôi để cho biết ông có ấn tượng tốt ra sao về cả hai người. Cậu chưa bao giờ dấn động đến chuyện bố Rebecca và ông Chủ tịch vốn là bạn học cùng lớp.”

“Chính tôi cũng không hề biết.”

“VẬY Ờ, xin chúc mừng, Rich. Cả ông Chủ tịch và tôi đều nhất trí rằng anh là người phù hợp cho công việc. Tiền sự tư pháp của cậu đã được gỡ bỏ, và cậu đang trên đường tới một vị trí giáo sư chính thức. Và nếu cậu cùng Becca khéo léo tận dụng vị thế của hai người, tôi thậm chí có thể thấy những điều tốt đẹp và to lớn hơn nữa trong tương lai của cậu!” Ông trưởng khoa đứng dậy, Rich đứng dậy theo, bắt tay ông. “Tôi chưa từng nghĩ có ngày trông thấy cậu không nói nên lời.”

Cảm giác buồn nôn còn lớn hơn cả chuyện không nói nên lời. Anh đứng nhìn ông trưởng khoa đi ra, đóng cửa lại. Đáng ra anh nên cảm thấy hạnh phúc. Anh đã có được đúng thứ anh muốn - một vị trí lâu dài. Điện thoại trên bàn đổ chuông, “Ronaldi.”

“Chào, Richie, Nick đây. sẵn sàng cho một trận đấu và một chiều bia trước bữa tối chứ?”

Rich nhìn lên chiếc giá, nơi anh để túi đồ thể thao của mình. “Tôi phải gọi Becca báo cho cô ấy biết tôi sẽ về nhà muộn.”

“À, vậy bây giờ đó là cách mọi việc diễn ra sao?”

“Không, chỉ là tôi đã nói sẽ về nhà ăn tối...”

“Phải, hiểu rồi. Tôi đã nghe Mike phàn nàn khá nhiều chuyện hay ho. Anh ấy có vẻ không thích thú cho lắm, song vì đây là cô em bé bóng của anh ấy nên anh cũng chẳng có cơ gì để khó chịu với anh ấy được.”

“Tôi đâu có khó chịu”.

“Tốt, vì cả anh ấy cũng sẽ có mặt đấy. Cùng với Vinny. Tốt nhất là anh hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

“Tuyệt hảo, cảm ơn về lời cảnh báo.”

“Rất hân hạnh. Tôi biết anh thế nào cũng làm ra chuyện. Tôi muốn tận mắt xem liệu anh có thể giải quyết được ổn thỏa không.”

“Cậu đang nói về cái gì vậy?”

“Tôi vẫn nhớ chuyện ra mở cửa và bị anh dẫn mặt khi anh nghĩ tôi đang ỡm ờ với Lee.”

“Đúng là lúc đó cậu đang ỡm ờ với Rosalie.”

Nick bật cười. “Ít nhất tôi cũng không làm bụng cô ấy kèn ra, thế là đã nhiều hơn những gì tôi có thể nói về Mike và Annabelle, và tôi cũng không hề nhớ anh từng dẫn mặt anh ấy.”

Rich đưa bàn tay lên vuốt mặt. “Vì tôi không muốn bàn đến đời sống tình dục của các em gái tôi.”

“Phải, tôi hiểu ý anh. Chỉ có điều hãy nhớ đến điều đó khi Mike có mặt. Anh ấy vẫn đang cố làm cho bộ óc của mình quen với ý nghĩ anh ấy có một cô em gái bé bỏng, chưa kể đến chuyện cô em này lại lên giường với ông anh vợ của anh ấy. Và chuyện này kỳ lạ tới mức nào đây? Chúng ta đã đem đến cho khái niệm tình thân gia đình một ý nghĩa mới.”

“Thống nhất là chúng ta sẽ không nói thêm gì về chuyện này nữa.”

“Tôi hoàn toàn nhất trí. Vậy bao giờ anh tới?”

“Sau một giờ nữa nhé?”

“Hay lắm. Tốt nhất anh nên gọi Becca và cho cô ấy biết anh sẽ mang bữa tối về. Anh cũng biết Vinny sẽ bực phát điên lên trừ khi tiễn được chúng ta về nhà đem theo một món đặc sắc nào đó của ngày.”

“Okay. Hẹn gặp lại sau!” Anh gác máy, lấy điện thoại di động ra, đồng thời đứng dậy tới chỗ chiếc giá để lấy chiếc túi đựng đồ thể thao. “Chào

em, Becca, anh Rich đây!”

“Chào anh. Anh đang trên đường về nhà chứ?”

A, chết tiệt, cô đang đợi anh. “Có chút chuyện này. Nick vừa gọi, cậu ấy hỏi anh có thể qua gặp cậu ấy và mấy tay đàn ông để làm một chầu bóng rổ chớp nhoáng và thưởng thức một chai bia không. Anh nghĩ anh có thể mang bữa tối về nhà. Thường bọn anh vẫn hay làm một chầu bia ở chỗ DiNicola, và Vinny sẽ phát điên nếu bọn anh không để bác ấy thết đãi mọi người. Em có thích đồ ăn Ý không?”

“Nghe có vẻ hay đấy. Em đang ở chỗ ngôi nhà đá nâu, thế nên em sẽ qua gặp Annabelle một lát. Em chắc em sẽ gặp anh khi anh đã ở nhà.”

“Yêu em, Bec. Anh sẽ về sớm thôi.” Anh ngắt liên lạc, và đặt cặp lên giá. Khi anh quay về nhà, lời bài làm của sinh viên ra chấm sẽ là chuyện cuối cùng anh nghĩ tới trong đầu, vậy nên giả bộ khác đi để làm gì? Rich khoác chiếc túi thể thao lên vai, khóa trái cửa phòng làm việc lại sau lưng anh.

Becca gác máy, mỉm cười một mình. Cô thực sự cần dành chút thời gian ở bên Annabelle. Cô vừa có được một cái cơ hoàn hảo. Cô bấm thang máy đi xuống, và đến khi bước ra bắt gặp Ben, sếp của Annabelle, đang đứng đợi bên cửa. “Anh đang làm gì ở đây vậy?” Ben quay lại, mỉm cười. Anh luôn giữ phong thái của một chàng cao bồi phong trần. Anh mặc một chiếc áo khoác da không giống chút nào loại vẫn được bán ở Đại lộ số Năm - chắc chắn không phải hiệu Kenneth Cole hay Cole Haan - trông nó đã sờn và xù xì, như thể đã trải qua nhiều ngày trên lưng ngựa. Với chiếc áo đó cùng đôi ủng cao bồi thứ thiệt - đối lập hoàn toàn với một món đồ Prada, có thể nói anh hoặc mới từ Idaho về, hoặc đang trên đường đi.

“Chào, tôi không nghĩ sẽ gặp cô ở đây. Tôi cần bàn lại vài thứ với Annabelle về phòng trưng bày. Tôi không biết cô ấy đã cho cô biết việc

này.”

“Hả?”

Annabelle ra mở cửa, liếc mắt nhìn Ben. “Thật khó tin nổi anh đúng là người tôi đã làm việc cùng hôm thứ Bảy. Nói cho tôi biết đi, có phải anh đang hóa trang để chơi trò cao bồi và dân da đỏ không đấy?” Cô nhận ra Becca. “Bec, mình không nghĩ cậu tới, nhưng mình rất vui cậu đã có mặt ở đây. Quả là trùng hợp may mắn.”

Becca bật cười. “Cậu lại tiếp tục đọc những cuốn sách của Mike sao?”

Annabelle đẩy các vị khách vào trong. “Không, nhưng hôm nọ mình vừa xem qua bộ phim rất thú vị trên truyền hình. Nó có tên là Sự trùng hợp may mắn. Mình đã phải đi tra từ đó trong đồng tự điển của Mike. Một khái niệm thật hay, phải không?”

Ben cởi áo khoác ra. “Và thật hoàn hảo cho lúc này!”

Annabelle đón lấy áo khoác của ông khách và bật rên lên trước sức nặng của nó. “Tôi đoán thế này có nghĩa là anh đang chuẩn bị quay về nhà ngay tối nay hay vào sáng mai.”

Ben gật đầu. “Hai người đã bàn với nhau về đề nghị của tôi chưa?” Annabelle lắc đầu. “Cuối tuần vừa rồi Becca đi vắng. Tôi định sẽ nói với cô ấy khi mọi thứ bình lặng trở lại.

Tôi đã không hiểu ra đang có một chiếc đồng hồ đếm lùi trong chuyện này.” Cô nhìn xuống và xoa tay lên bụng. “Phải, ngoại trừ củ lạc bé bỏng ở đây.” Becca giơ hai bàn tay của cô lên để chặn không cho tay cô bạn chuyển sang huyền thuyên về mình. “Thôi nào. Trước hết, đừng có gọi cháu trai hay cháu gái yêu của mình là “củ lạc”. Nếu đó là một cậu bé, cậu sẽ làm đứa trẻ tội nghiệp phải khó xử đấy.” Cô cầm lấy áo khoác của Ben từ tay Annabelle rồi treo nó cùng áo khoác của cô vào tủ. “Thứ hai, có ai đó

muốn cung cấp cho tôi chút manh mối về cuộc bàn bạc này thay vì chỉ nói toàn những điều tôi chưa được biết không vậy?”

“Ben đề nghị bán cho mình tỉ lệ cổ phần khổng lồ của phòng trưng bày, nhưng với đứa trẻ sắp ra đời, mình đang hy vọng giảm số giờ làm việc xuống chứ không phải ngược lại, vậy là anh ấy đề xuất cậu có thể là một ứng cử viên hoàn hảo cho vị trí đối tác làm ăn, và mình hoàn toàn đồng ý!”

Ben ngồi xuống chiếc ghế ưa thích của Mike và gác hai bàn chân lên chiếc ghế để chân bọc da. “Tôi đã đúng. Tôi biết cô gần như cũng lâu bằng quãng thời gian tôi biết Annabelle, tất nhiên là không rõ bằng, nhưng điều đó sẽ tới cùng thời gian. Và một khi phối hợp với nhau, hai người có thể đảm trách được hoạt động thường ngày. Tôi sẽ trở thành một đối tác thầm lặng hơn.” Annabelle nhìn anh có vẻ khó tin, và Ben mỉm cười, giơ tay phải lên như đang tuyên thệ. “Tôi xin thề.

Hiện tại tôi đã có quá nhiều việc phải lo, và với tình trạng bệnh tật của ông tôi, tôi sẽ phải đảm nhiệm phần lớn trách nhiệm của ông. Thật không may, tôi không thể làm được điều đó từ đây. Thời gian tới tôi sẽ phải dành phần lớn thời gian tại Boise.” Annabelle không thể ngồi im trên trường kỷ vì phấn khích. “Thử nghĩ xem, Bec. Nếu bọn mình sở hữu phòng trưng bày, bọn mình có thể tổ chức một cuộc trưng bày các tác phẩm của cậu, và như thế sẽ không phải là chơi không trung thực.”

“Không trung thực?” Ben đưa mắt nhìn từ Annabelle sang Becca.

Annabelle gật đầu. “Cô ấy luôn bị ám ảnh như thế về tiền của gia đình mình. Cô ấy không muốn trưng bày tác phẩm của mình nếu điều đó đạt được nhờ vào họ tên, ảnh hưởng hay tiền bạc của gia đình.”

Ben gật đầu. “Thế đấy, nhiều khi giàu nứt đổ đổ vách lại là một trở ngại, phải không nào? Tôi đoán cho dù tình thế này tốt hơn so với ngược lại, nó vẫn tạo ra một câu hỏi về giá trị của chính bản thân ta. Tôi đã ở vào

tình thế đó, làm những gì cần làm và thành công.” Annabelle tiếp tục như thể chẳng hề nghe thấy những gì Ben nói. “Nhưng nếu bọn mình mua lại quyền kiểm soát phòng trưng bày, cậu có thể trưng bày các tác phẩm của cậu, đưa chúng ra trước mọi người, rồi chờ xem giới phê bình nhận xét ra sao. Mình chẳng quan tâm họ của cậu là gì, đám phê bình cũng thế. Hơn nữa bọn mình sẽ được làm việc cùng nhau! Sẽ rất tuyệt. Cậu nghĩ thế nao?”

Becca thích ý tưởng này - cô và Annabelle vẫn luôn mơ được làm điều gì đó tương tự, nhưng giờ họ đã trở thành người thân, mọi thứ sẽ khác hẳn. “Mình không dám chắc. Cậu cũng biết người ta vẫn nói thế nào về việc lẫn lộn tình thân với công việc.”

Annabelle đảo mắt. “Becca, với bọn mình sẽ không như thế!”

Ben chen vào. “Bên cạnh đó, tôi sẽ luôn ở bên để làm trọng tài cho bất cứ cuộc tranh chấp nào. Thậm chí như thế còn rất thú vị. Chúng ta có thể thiết lập một sân vật bunn[27] ở sân sau.”

[27] Một loại hình thể thao biểu diễn với các đấu thủ nữ vật nhau trong một vũng bùn.

Lần này đến lượt Becca tảng lờ lời bình luận của Ben, không hề phản ứng lại mà tiếp tục đặt câu hỏi cho anh ta. “Điều chúng ta đang bàn là chuyện làm ăn của phòng trưng bày hay cả tòa nhà nữa?”

“Chúng ta có thể thu xếp theo một trong hai cách. Tôi giữ một căn hộ ở trên lầu. Tôi nghĩ mình có thể thuê lại nó từ đối tác và sử dụng nó theo cách đó. Tòa nhà đã được trả tiền, vậy nên tôi cũng có thể giữ giấy tờ.”

Becca gật đầu rồi nhìn đồng hồ. “Nếu không phiền, anh hãy gửi email cho tôi một bản báo cáo kết quả hoạt động, các khoản nợ cần thu và trả, một bản quyết toán tài sản, và tôi cũng muốn biết giá trị hiện tại trên thị trường của tòa nhà. Sau khi tôi thu xếp được thời gian để xem qua tất cả các số liệu này, chúng ta có thể gặp nhau bàn bạc thêm.”

Ben nhướn một bên mày lên. “Tôi đoán cô sẽ phụ trách sổ sách tài chính nếu việc này diễn ra suôn sẻ.” Annabelle bật cười. “Như thế hoàn toàn ổn thỏa với tôi. Có Chúa chứng giám, tôi không khá lắm với các con số.”

Rõ ràng Ben đang có gì đó cần trao đổi riêng với Annabelle, vậy là Becca đứng dậy. “Tôi phải đi đây. Ben, tôi có thể nhận được những số liệu đó vào tuần tới được chứ?”

Ben cũng đứng dậy. “Tôi sẽ bảo kế toán của tôi bắt tay ngay vào chuẩn bị chúng cùng với một bản dự thảo hợp đồng xác định tỉ lệ phần trăm và giá trị sở hữu của mỗi người. Tất nhiên mọi thứ đều có thể thương thảo thêm.”

Becca mặc áo khoác. “Tất nhiên rồi. Okay, chúc anh có chuyến về nhà bình an. Annabelle, mình sẽ nói chuyện với cậu sau.” Cô bước ra ngoài và hối hả quay về nhà. Cô không rõ tại sao, dù cô không hề muốn quay trở lại với bức tượng vừa bắt tay vào nặn. Cô yêu thích phần này của công việc - hay chí ít đó là điều cô vẫn tự nhủ với chính mình.

Nhớ Rich không liên quan gì tới chuyện này cả.

Rich ngồi phịch xuống băng ghế, cởi áo sơ mi ra, lấy khăn lau khuôn mặt mồ hôi ròn ròn. Mike đã tấn công anh quyết liệt trong cả trận đấu. Rich xoa bên sườn. Anh đã bị thúc cùi chỏ nhiều đến mức có thể đoán chắc mình đang sở hữu một vết bầm. Ít nhất chắc chắn Mike cũng chẳng khá hơn; Rich biết cách chơi rắn, trời ạ, anh từng chơi bóng rổ trong học viện quân sự, nơi đông nghịt những chú nhóc con nhà giàu có, nhờ vào tiền bạc của bố mẹ mà được trải qua một thời gian tại đó thay vì ngồi tù hay tới trung tâm cải tạo thanh thiếu niên, những nơi đáng ra dành cho chúng. Rich đáp lại tương xứng những gì anh nhận được, song dừng lại trước khi trận đấu biến thành một trận hockey. Nick và Mike ngồi sụp xuống bên cạnh Rich. Vinny, không còn đủ sức đi xa đến thế, nằm thẳng cẳng trên sàn gỗ

của sân đấu, thở hổn hển như một đoàn tàu phanh gấp. “Tôi đã quá già cho cái trò thể thao này rồi!”

Nick lấy chân thúc nhẹ vào Vinny. “Bác chưa quá già. Bác chỉ quá béo thôi. Tất cả là do những món ăn quá khoái khẩu đó.”

Ông chống hai khuỷu tay xuống sàn, quả là phần bụng đã sệ xuống nhiều hơn trước đây. “Chắc tôi phải ăn kiêng hay tìm cách nào đó.”

Mike đưa mắt nhìn Vinny. “Lần cuối cùng bác kiểm tra sức khỏe là khi nào? Hãy tới phòng khám, cháu sẽ kiểm tra toàn diện cho bác và ép bác vào một chế độ ăn kiêng lành mạnh.”

Vinny rên lên, ngồi dậy khỏi sàn. “Không có gì cá nhân ở đây đâu, Mike, nhưng không có chuyện tôi tụt quần xuống rồi ho theo lệnh cậu đâu, chàng trai. À phải. Không có chuyện đó đâu.”

Mike nhìn đi chỗ khác. “Tốt thôi, nếu bác không muốn để cháu khám, cháu sẽ giới thiệu cho bác một người khác.” Rich đứng dậy khỏi băng ghế và chìa tay cho Vinny. Vin nắm lấy tay anh, và Rich dồn cả sức nặng cơ thể anh ra sau để kéo Vinny đứng dậy khỏi sàn. “Có lẽ bác sẽ muốn cậu ấy giúp trong chuyện này đây. Ít nhất là chế độ ăn kiêng.”

Vinny giật lấy chiếc khăn ông đang vắt trên cổ và dùng nó quật Rich.

“Chúa ơi, Vin. Bác bỏ cái của khi đó xuống đi!”

Họ cùng nặng nề bước vào phòng thay đồ để tắm và thay quần áo, sau đó giành đi giành lại quả bóng với nhau trên đường tới nhà hàng của DiNicola. Rich xoay quả bóng trên đầu ngón tay anh chỉ để Mike đập bay nó đi. Đó là giọt nước tràn ly. Mike đã luôn đối mặt với anh từ lúc họ bước chân ra sân, chơi xấu, cố tình chọc tức anh, và Rich đã chịu đựng lời đi gằn như tất cả, cho tới lúc này. Rich đưa cả hai tay ra đẩy ông em rể thật mạnh. “Có chuyện rắc rối chết tiệt gì với cậu thế?”

“Cậu chính là chuyện rắc rối của tôi!” Mike đẩy lại Rich. “Tôi không thích cách cậu lợi dụng Becca. Em gái tôi không phải chỉ là một cặp mông tiện lợi cho cậu thư giãn!” Vinny và Nick chen vào tách hai người ra, một sự can thiệp có lẽ rất hữu ích, vì chắc hẳn Annabelle sẽ giết chết Rich nếu anh nện ông chồng yêu quý của cô như tử như anh muốn. Rich miễn cưỡng cố tìm cách vùng ra khỏi Vinny. “Tốt hơn cậu hãy rút lại những lời vừa nói hay giúp tôi một tay, tôi sẽ bắt cậu phải nuốt chửng những lời cậu nói. Tôi yêu Becca, đồ khốn kiếp. Và tốt nhất cậu nên cầu mong cô ấy không biết cậu đã nói những lời thối tha như thế về cô ấy!”

Ba người đàn ông còn lại đều im lặng, há miệng tròn mắt nhìn chăm chăm vào Rich.

“Gì vậy?” Anh giật cánh tay khỏi gọng kìm cứng rắn của Vinny. Mike nhặt quả bóng đã bị bỏ quên lên, ném nó vào Rich. “Chàng trai, tại sao cậu không nói thẳng ra cậu yêu em gái tôi?”

Rich ném trả lại Mike, mạnh hơn một chút. “Tôi đã nói với cô ấy. Tôi không nghĩ cần phải nói với cậu. Cậu moi ý tưởng đó ở đâu ra vậy? Khi cậu hẹn hò với Annabelle, tôi không hề gây rắc rối gì cho cậu sau khi đã tuyên bố xong thông điệp làm-tồn-thương-em-gái-tôi-và-cậu-sẽ-phải-trả-lời-với-tôi. Phương pháp Ông Anh Lớn của cậu nặng mùi quá!”

Mike ném trở lại quả bóng rồi nhún vai. “Phải, tôi hiểu. Rất xin lỗi. Nếu điều này thực sự nghiêm túc, tôi mong cậu và Becca nhanh chóng thu xếp ổn thỏa. Tôi không muốn có lúc nào đó lại phải trải qua chuyện này lần nữa!”

Mike xoa ngực như thể đang trải qua một cơn ợ hơi khó chịu. “Mẹ kiếp, tôi thực sự mong đứa bé sẽ là con trai. Nếu với em gái của mình tôi đã thấy tệ đến thế này rồi, sẽ còn đến mức nào với chính con gái của tôi đây?”

Vinny rên rầm. “Sẽ là địa ngục. Lần đầu tiên Mia liếc mắt đong đưa với một gã trai, với nó điều đó như thể được thoát khỏi nhà tu kín vậy.”

Rich dẫn bóng chạy tới trước. Anh chưa từng nghĩ đến điều đó với bất cứ ai trong số các cô bạn gái trước đây của mình, nhưng chỉ nguyên ý nghĩ Becca có thể cùng với ai khác cũng đủ để anh sôi máu. Anh chưa bao giờ nghĩ mình là một gã đầy tinh thần chiếm hữu. Anh đã lầm to. Becca là của anh. Anh chỉ ước gì cô biết điều đó. Khi thật, chẳng trách anh luôn né tránh những mối quan hệ nghiêm túc. Chuyện rắc rối vừa diễn ra khiến anh phải tự hỏi mình tại sao lại bận tâm đến thế, rồi anh nhớ lại mình đã cảm thấy thế nào khi không ở bên cô, cũng như việc anh không thể thôi không nghĩ đến cô, đến những khoảnh khắc yêu đương tuyệt vời, tới cách Becca nhìn anh khiến anh thấy mình giống như một gã siêu nhân đầy kiêu hãnh, cách cô thách thức anh, khiến anh cười phá lên, và những khi cô chạm vào người anh mà không hề nhận ra. Đó là nguyên do làm tất cả trở nên đáng giá. Ít nhất anh hy vọng đúng là như thế, vì nếu chuyện của hai người không đi tới đâu, anh không chắc có thể để cô ra đi. Anh không thể hình dung nổi cuộc sống của mình thiếu vắng cô, hoặc cũng có thể anh sợ phải hình dung ra nó. “Chúa ơi. Đi thôi, tôi cần uống chút gì đó!”

Vinny quan sát mấy chàng trai mà ông coi như con tung hứng quá bóng giống như thời thanh niên trước kia trong suốt đoạn đường tới nhà hàng. Chỉ có điều lúc đó ông còn phong độ hơn nhiều, hoàn toàn đủ sức hạ đo ván bất kỳ ai trong mấy gã trai trẻ này. Còn hôm nay, khi ông phải ra tay giữ Rich lại, ông thầm tạ ơn Chúa Rich đã không quá tức giận. Ông quả thực đã quá già cho những trò trời đánh này. Mike có vẻ đã bình tâm trở lại về chuyện Richie lên giường với cô em gái bé bỏng của cậu ta. Còn anh chàng Rich tội nghiệp trông như thể vừa bị Cupid[28] nện cho một búa trời giáng trúng đỉnh đầu. Giống như trong phim hoạt hình, Vinny gần như có thể thấy những chú chim nhỏ đang lượn vòng quanh đầu chàng ta. Cậu nhóc quả là đã dính đòn nặng, và cho dù Vinny thành thật mong ước tất cả may mắn cho cậu ta, ông cũng không cảm thấy chắc chắn lắm về cô nàng

Becca này. Cô gái không hề giống bất kỳ người phụ nữ nào ông từng biết. Thực ra thì cô gái này có thể khác biệt đến mức nào? Okay, cô ta lớn lên trong giàu sang nhưng lựa, nhưng lại không hề sống theo cách đó. Nói vậy không có nghĩa là nếu cô sống cùng Richie Ronaldi, cô vẫn không sống theo cách đó. Vinny mở cửa sau nhà hàng, lấy quả bóng từ tay Nick để lên chiếc giá bên trong cửa.

[28] Thần Tình yêu.

Nick bước vào bếp. “Xin chào, Nino. Bọn tôi sẽ vào phòng sau. Anh muốn chuẩn bị bữa tối cho hai người để tất cả bọn tôi mang về chứ? Riêng phần của tôi hãy cho thật nhiều vào. Tôi đã bỏ qua bữa trưa.”

Nino cau mặt. “Tôi đoán anh muốn tôi để riêng một ít món thịt viên của tôi cho con chó của vợ chồng anh nữa.”

Nick cười. “Anh biết Dave yêu thích chiếc túi đựng đồ ăn thừa dành cho nó đến thế nào mà.”

Nino cao giọng với cả đám người vừa xuất hiện. “Tất cả các người, cuốn xéo ra khỏi bếp của tôi.” Anh ta đưa mắt nhìn Vinny. “Ê này, khi ông ra ngoài, nó trở thành bếp của tôi, vậy nên đừng có lảng nhãng với tôi!” Vinny giơ cả hai tay lên. “Tôi có nói gì không nhỉ?”

Bốn người cùng thẳng tiến ra quầy bar. Vinny rót bia, rồi bày một chai Jack Daniel cùng ly lên mặt quầy bar. “Đi nào.”

Ông đi đầu dẫn đường, tới ngòi xuống bàn riêng của ông, rót ra rượu Jack vào mỗi ly, rồi đưa cho mọi người. Khi đã xong, ông nâng ly của mình lên. “Chúc sức khỏe!”

Mấy chàng trai cũng nâng ly. Tất cả họ dường như đều đã phục hồi sau trận đấu, có lẽ ngoại trừ Rich, trông anh như người thất thần, song Vinny không nghĩ tình trạng này có gì liên quan tới trận bóng rổ, hay thậm

chí tới chuyện Mike đã khiến anh có một hồi lâu bực dọc khó chịu. Ông đã nhận ra những dấu hiệu cho thấy đang có một rắc rối kể từ lúc tới gặp mấy chàng trai, nhưng lúc này, khi không còn chơi bóng rổ nữa, ông không còn gì để tạm lãng quên đi rắc rối này, dù nó có là gì đi nữa. “Này Richie. Bữa dạ tiệc quan trọng với ông trưởng khoa của cậu diễn ra thế nào?”

Rich uống cạn ly Jack của anh rồi chiêu thêm một ngụm bia trước khi trả lời. “Tuyệt vời. Becca đi cùng cháu, và cô ấy đã gây ấn tượng mạnh với ông trưởng khoa và vợ ông ấy!”

Vinny ngồi xuống, đặt cốc bia lên cái bụng đã quá cỡ của ông. Đáng ra ông nên rót cho mình một cốc bia nhẹ. Thật chán làm sao khi ông không thể độ sức được với bất kỳ ai trong mấy cậu thanh niên nữa. “VẬY thì cuối cùng cậu cũng đã có được thứ cậu muốn. Cậu chứng minh được mình là một gã có cuộc sống ổn định, có một mối quan hệ nghiêm túc, và cậu sẽ không gây ra chuyện gì lôi thôi nữa - có phải đó là rắc rối cậu đã gây ra ở Dartmouth không? Ồ phải rồi, cậu lên giường với cô con gái ông trưởng khoa. Phải, và thế là đủ để cậu bị đá đít!”

“Ê này, cháu đâu có bị sa thải. Cháu xin thôi việc. Cháu muốn quay về nhà.”

Vinny quan sát Rich co ro lại dưới áp lực của ba cặp mắt sành sỏi. “Đúng thế mà, nhưng cháu thừa nhận đúng là ông trưởng khoa đã làm mọi thứ có thể để hành cháu. Song nói gì thì nói, bác đâu cần phải làm như thế Darcy mới mười lăm tuổi. Làm thế quái nào cháu biết được cô ta nằm ngoài giới hạn được phép tán tỉnh? Cô ta đâu có đeo một tấm biển báo trên cổ hay thứ gì đại loại như thế. Cô ta chẳng bao giờ nhắc đến chuyện bố mình là ai, cũng không mang cùng họ, và chắc chắn là trông chẳng giống ông bố cô ta chút nào!”

Vinny gật đầu. “Tôi đoán đó là một sai lầm dễ phạm phải. Vậy là giờ cậu đã có tất cả rồi chứ gì? Một cô bạn gái dễ thương mà cậu rất gắn bó,

một công việc ổn định. Tất cả những gì cậu từng muốn.”

Rich nhún vai. “Vâng, quả là thế thật.” Nick ngả người ra sau trên ghế, Vinny dành cho cậu ta một cái nhìn khiến cả bốn chân ghế cùng đập xuống sàn trong khoảnh khắc. Nick nhấp một ngụm bia. “Có chuyện gì sao?” Anh nhìn đồng hồ. “Xem này, vợ tôi đang đợi, vậy nên tôi không có cả đêm để nghe các vị rên rĩm đâu!”

“Tôi đâu có rên rĩm. Tôi chỉ cảm thấy không ổn thôi.”

Mike dẫn mạnh cốc bia xuống bàn. “Cậu có ý nghĩ khác về Becca sao?”

Rich lắc đầu. “Quý thật, không phải, tôi đang có suy nghĩ khác về sự nghiệp của mình. Ông trưởng khoa tới gặp tôi, nói rằng ông ấy rất ấn tượng trước những gì tôi làm được, cũng như về Becca. Không lẽ việc tôi ngủ với ai lại có ý nghĩa đến thế - tôi không có ý nói Becca không phải là điều tuyệt vời nhất từng đến với tôi. Nhưng tôi không trở thành một giáo sư tốt hơn vì tôi có cô ấy. Ý tôi là, cũng có thể là vậy. Nhưng cậu sẽ cảm thấy thế nào nếu Annabelle là một trong những lý do giúp cậu có được chỗ làm?”

Mike gật đầu. Nick đặt ly Jack Daniel của mình xuống. Sau khi thở hắt ra rồi uống một ngụm bia, anh đưa cùi tay lên chùi miệng. “Vậy cậu muốn làm gì? Nói thật lòng, tôi luôn thấy ngạc nhiên về chuyện cậu dạy ở trường đại học. Tôi nghĩ cậu muốn dạy học cho bọn trẻ. Những đứa trẻ mà cậu có thể tạo ra sự khác biệt. Ít nhất đó cũng là những gì cậu đã nói khi bọn mình còn trẻ.”

“Ý cậu là khi tôi chưa đánh cắp xe hơi chứ gì?” Anh và Nick cùng cười phá lên, dù không ai trong hai người có vẻ thực sự vui vẻ. Rich nhún vai. “Tôi đoán mình tìm đến môn tâm lý học để tìm cách thực hiện chính điều đó, nhưng trong khi làm nghiên cứu sinh, tôi bắt đầu giảng bài trong vài lớp của giáo sư hướng dẫn, từ đó trở nên thích giảng dạy. Tôi có khả

năng làm tốt việc đó. Thực ra tôi không thực sự nhớ ra đã có lúc nào đó từng nghĩ “Mình muốn trở thành một giáo sư đại học”. Chỉ đơn giản là chuyện đó tới với tôi thôi.”

Nick lại ngả người ra sau trên ghế. “Anh thích công việc này chứ?”

Rich nhún vai. “Tôi đoán là thế. Tôi thích giảng dạy, thích nghiên cứu, ghét chính trị, và ước gì tôi có thể đem đến nhiều sự khác biệt hơn cho cuộc sống của những sinh viên theo học tôi. Nhưng tôi đoán người ta chẳng thể có được hết mọi thứ.”

“Chẳng có gì nói rằng anh phải làm một giáo sư đại học. Anh hoàn toàn có thể dạy ở trường tiểu học hay trung học cơ sở, hoặc có thể trở thành một chuyên gia tư vấn tại trường học với nền tảng tâm lý học của mình. Mà khi thật, anh thậm chí có thể hành nghề tư cơ mà, đúng không?”

Rich lại nhún vai, và Vinny có cảm giác chuyện này vẫn chưa kết thúc. Nick nói tiếp, hoàn toàn không nhận ra các dấu hiệu đó. “Tôi đoán điều đó phụ thuộc vào chuyện anh đang tìm kiếm cái gì. Anh có thể tạo ra một khác biệt lớn lao trong cuộc sống của lũ trẻ, nhưng công việc đó sẽ không được trả hậu hay có danh vọng như trở thành giáo sư tại một trường đại học thuộc Ivy League.”

Rich nhìn chăm chăm vào chiếc ly của anh như thể bản khoản tự hỏi ai đã uống nó. “Tôi đoán là vậy. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó.”

Nino bước qua khung cửa gạt hai cánh không chốt, mang theo bốn chiếc túi đựng đầy đồ ăn. “Bữa tối để mang về đây. Từ món súp cho tới như người ta nói - quả hạch? Mà các vị có thể cho tôi hay ai lại đi ăn quả hạch được không? Tôi đoán các vị có thể cho thêm nó vào món kem của các vị. Thế nhưng, tại sao không nói từ khai vị đến tráng miệng nhỉ?” Anh ta đặt một túi trước mặt mỗi người rồi dành cho Nick một cái bặt tai. “Để trả đũa

tội dám cho con chó chết tiệt đó của cậu ăn món thịt viên tuyệt hảo của tôi!”

“Ê này, tôi trả tiền đàng hoàng cho chúng mà. Và anh cũng phải thừa nhận Dave có khẩu vị rất tinh tế. Nó sẽ chẳng bao giờ chịu ăn món thịt viên của bất cứ ai khác. Nó chỉ ăn mỗi của anh thôi, Nino.”

Vinny cúi người ra trước. “Nick, thôi ngay trò vớ vẩn của cậu đi, nếu không Nino sẽ đảm bảo cậu tắm trong món thịt viên để trở về nhà đấy!”

Mike đứng dậy. “Tốt hơn tôi nên mang đồ ăn về cho Annabelle - cô ấy đang ăn cho hai người, và dạo gần đây cô ấy luôn bị chóng mặt nếu bị tụt đường huyết.” Nick cũng cầm lấy túi của mình. “Hừm - Rosalie luôn bị chóng mặt khi hạ đường huyết. Chuyện này không liên quan gì tới việc mang bầu. Có lẽ là đặc điểm gia đình.” Nick và Mike đứng dậy đi về nhà, còn Vinny ngồi nhìn Rich uống nốt cốc bia của anh. “Còn gì trong đầu nữa sao, Rich?”

“Chỉ là Becca đã gặp vợ chồng ông trưởng khoa của cháu, và hóa ra Emily Stewart lại là quản lý một hiệp hội nghệ thuật nào đó và muốn xem qua các tác phẩm của Becca.”

Vinny gật đầu. “Phải, thế là tốt, đúng không?”

“Tuyệt vời. Đây là cơ hội đầu tiên Becca có để giới thiệu tác phẩm của cô ấy với ai đó không bị lóa mắt bởi xuất thân thượng lưu của cô ấy.” Vinny ngả người ra sau, cốc bia lại ngửa trên bụng ông lần nữa. Mẹ kiếp, ông thực sự cần rũ bỏ ít cân nặng. “Vậy thì rắc rối ở đây là gì?”

“Hôm nay ông trưởng khoa của cháu có nói với cháu ông ấy rất có cảm tình với Becca, và cháu nghĩ chuyện đó cũng tốt, bởi vì Becca thực sự rất tuyệt. Nhưng sau đó ông ấy nói gì đó về chuyện gia sản và địa vị cao trong xã hội của cô ấy làm cháu trông có vẻ khá hơn, và có cô ấy bên cạnh, cháu có thể đi xa. Chẳng quan trọng gì chuyện cô ấy có một núi tiền hay

không. Đó đâu phải tiền của cháu. Và tại sao tiền của cô ấy lại giúp cháu khá hơn?”

Vinny nhún vai. Ông không dám chắc nên nói gì, mà cũng không phải vì Rich sẽ để ông đưa ra một lời dạy khôn. Mà cũng có thể đó chỉ là một câu hỏi tu từ học mà các giáo viên vẫn hay hỏi. Họ không trông đợi ai đó trả lời cho tới khi họ gọi tên chỉ định. Rõ ràng Richie không hề chỉ định ông. Và cho tới khi ông có điều gì đó quan trọng để nói, ông sẽ không chen lời vào. Cậu nhóc đang trên đà bộc bạch tâm tư.

“Cháu không nghĩ Emily bận tâm đến gia thế của Becca, nhưng nếu Becca nghĩ có khả năng sự quan tâm Emily dành cho sáng tác của mình xuất phát từ gia đình cô ấy, vốn bướng bỉnh đến gần dở, cô ấy sẽ rũ bỏ hết.”

“Thế cậu sẽ nói cho cô ấy biết chứ?”

“Cháu chẳng biết nên làm cái chết tiệt gì nữa. Bác thấy đấy, khi ông trưởng khoa bảo cháu nên ổn định cuộc sống, cháu không biết người đang nói là ông trưởng khoa hay người bạn cũ, người đỡ đầu cho cháu, Craig, nữa. Bác hiểu cháu đang muốn nói gì chứ?”

Vinny xoa xoa cái cằm râu mọc lờm chờm của ông. “Phải, cũng giống khi chúng ta có một cuộc gặp gỡ tại nhà hàng này. Tôi phải nói với Mona cho ra ngô ra khoai vì tôi làm chủ nơi này, còn cô ấy điều hành nhân viên phục vụ, nhưng lại cũng là vợ tôi. Thật rối tinh rối mù.”

Rich gật đầu. “Đúng thế. Nếu cháu nói với Becca những gì Craig nói, rất có thể cô ấy sẵn sàng dứt đứt mũi mình ra để trả hận khuôn mặt mình. Và nếu cháu không nói gì, còn Emily lại thích tác phẩm của cô ấy, cháu sẽ phải mỉm cười và cư xử thật dễ thương với Craig, giả bộ rằng cháu không phát điên lên vì chuyện các mối quan hệ của gia đình Becca đã giúp cháu vượt qua bước khó khăn để có được vị trí giáo sư chính thức thay vì bảo ông ấy có thể lấy lại vị trí đó rồi cuốn xéo đi cho rảnh nợ!”

“Phải rồi, hẳn đó không phải là chuyện hay hớm gì!”

Rich đưa tay lùa trên mái tóc. “Nếu cháu làm thế, chính Becca sẽ là người thiệt thòi.”

“Hơn nữa, gây ra sóng gió tại Columbia có lẽ cũng không phải là ý tưởng hay. Đừng quên cháu đã không thể rời khỏi Dartmount mà không gây ra tổn thất cho...”

“Chẳng có tổn thất nào cả!”

Vin nhướn một bên mày lên. “Đừng kể chuyện nhảm nhí cho một kẻ chuyên phải nghe chuyện nhảm nhí. Đừng có nói với tôi cậu chuẩn khỏi đó với một bản nhận xét sáng chói sau những gì đã làm với cô con gái ông trưởng khoa.”

Rich rót thêm một ly Jack nữa rồi nhấp một hớp. “Vậy là giờ đây cậu phải nghĩ cho ra nên nói gì với Becca. Sau đó cậu phải quyết định xem có tham gia vào trò chơi và bảo toàn vị trí một ông lớn tại trường. Nếu cậu làm thế, cậu sẽ đi ngược lại bản chất của mình. Cậu sinh ra là để đẩy lùi các giới hạn.”

“Phải, nhưng nếu cháu ra đi, cháu sẽ hủy hoại cơ hội của Becca. Cháu không thể làm thế.”

Vinny rót đầy ly cho hai người. “Cậu đang đi trên dây dầy. Nếu Becca phát hiện ra cậu giấu giếm cô ấy điều gì đó, sẽ chẳng hay ho gì đâu. Tôi đoán cậu phải quyết định xem liệu cậu nên cho cô ấy biết tất cả và để cô ấy quyết định nên làm gì, hoặc giữ lại tất cả cho mình và nhiều nguy cơ sẽ làm hỏng toàn bộ mối quan hệ giữa hai người.”

“Cháu yêu cô ấy, Vin. Cháu muốn cô ấy có được cơ hội này.”

“Cậu có chắc đó là tất cả không? Nếu cô ấy đồng ý, chẳng phải cậu cũng trở thành một phần của cuộc đối chác sao?”

“Bác đang muốn nói cái quái gì vậy, Vin?”

“Tôi chỉ đang tự hỏi có phải cậu sợ phải nói với Becca bởi vì cậu quan trọng với cô ấy trong mắt vợ sếp cậu cũng chẳng kém gì cô ấy với cậu trong mắt sếp cậu hay không.”

Vin trượt ghế ra sau, bởi cái nhìn trên khuôn mặt Richie mách bảo ông không khéo ông sắp bị ăn thụi. Nhưng ông vẫn phải nói. “Nếu cô ấy bám lấy cơ hội này, có nghĩa là cô phải bám chặt lấy cậu, phải không? Một khi cô ấy phát hiện ra toàn bộ câu chuyện về thân thế gia đình đó, cậu biết cô ấy sẽ bỏ qua dịp này, và sẽ không còn cần tới cậu nữa. Vậy nên tôi đoán câu hỏi thực sự ở đây là nếu cô ấy không còn cần đến cậu nữa, liệu cô ấy còn ở lại với cậu không?”

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Trên suốt quãng đường trở về nhà, Rich băn khoăn suy nghĩ về những gì anh sẽ nói với Becca. Vinny có lý. Anh không dám chắc cô sẽ ở lại với anh, và nếu chuyện đó không làm sút mẻ gì đến cái tôi cũ rích, thì tất cả những gì anh phải làm là nghĩ về những lời ông trưởng khoa đã nói để muốn đập tan tành nó đi. Trong đầu, anh thầm tát cho mình một cái. Chẳng đúng đó là những gì anh nhắm đến khi anh cầu khẩn Becca giả bộ cô là bạn gái anh sao? Giờ đây, khi hai người không còn giả bộ nữa, điều đó đột nhiên trở nên thật bản thủ. Anh thấy thật phiền là kế hoạch của anh đã diễn ra trôi chảy. Nếu ông Chủ tịch nghĩ họ sẽ hưởng lợi từ mối quan hệ của anh với Becca, chắc hẳn ông ta vẫn chưa hay biết gì về người thừa kế mới cho ngai vàng của nhà Larsen, cũng như việc Becca không còn rùng rinh tiền bạc như trước đây. Nói vậy không phải Rich không biết gia tài của Becca hiện ra sao hay anh từng bận tâm tới điều đó. Thôi được, okay, anh có quan tâm, nhưng chỉ vì anh ghét phải thấy cô không thể làm được điều cô mong muốn với cuộc đời mình chỉ vì cần đến một tấm chi phiếu. Nhưng Rich lại kiếm được khá tiền, đủ để chăm lo cho cô trong lúc cô sáng tác và ghi dấu ấn trong thế giới mỹ thuật. Anh không phải là nhà phê bình nghệ thuật, song anh biết điều gì anh thích, và anh thực sự thán phục những gì cô sáng tạo nên. Anh muốn làm những gì tốt nhất cho cô, một điều khiến anh như mê mẩn. Anh chưa từng bao giờ nghĩ tới loại trách nhiệm này. Nhưng càng nghĩ nhiều đến nó, anh càng cảm thấy nó có nhiều ý nghĩa hơn. Nếu hai người sống cùng nhau, họ sẽ cần tới một nơi rộng rãi hơn, và căn hộ cô đang sửa lại rộng gần gấp đôi chỗ họ đang sống. Ngoài ra, cô và Annabelle đang thiết lập một xưởng sáng tác trên lầu bốn, vì cô muốn có một chỗ ngay gần nơi ở để có thể sáng tác bất kỳ lúc nào cảm hứng xuất hiện. Anh

nghĩ anh sẽ đảm đương việc trang trải khoản vay thế chấp. Họ sẽ phải để mắt tới tình hình thu nhập, nhưng anh đã luôn đều đặn để dành tiền kể từ khi bắt đầu đi làm, và chưa bao giờ động đến khoản để dành này.

Anh ngẫm đi nghĩ lại ý tưởng này trong đầu, trong khi đầu óc anh, thật không may, đang ít nhiều quay cuồng do những ly Jack Daniel. Anh không chắc muốn cùng sống trong ngôi nhà đá nâu với Mike và Annabelle. Cho dù không phải họ sẽ cùng ngủ một giường. Song anh nghĩ cuộc sống đó sẽ giống như giữa những người lảng giềng. Chẳng nào Mike không thấy gì bất ổn với cách thu xếp này, Rich nghĩ chắc cũng không sao. Anh rất quý Mike và cũng luôn hợp với Annabelle. Rắc rối có thể xảy ra trong trường hợp anh và Becca cùng nhau chuyển về đó, gia đình anh sẽ không bao giờ chấp nhận việc hai người chỉ đơn thuần là những người ở chung nhà, mà cũng chẳng phải anh từng nghĩ dù chỉ trong một phút rằng hiện tại họ đang chấp nhận chuyện này. Nhưng chắc chắn họ sẽ không tâng lờ nữa nếu anh và Becca cùng nhau chuyển tới chỗ ở mới và chung sống một cách lâu dài. Có nghĩa là hai người cần làm đám cưới, nếu không anh sẽ bị tước quyền thừa kế. Ý nghĩ thành hôn với Becca chẳng hề làm anh sợ hãi bằng việc cô không muốn thành hôn với anh. Rich bước vào trong căn hộ yên lặng, đặt đồ ăn lên bàn, rồi quăng chiếc túi đựng đồ thể thao vào phòng giặt đồ. Anh nghe thấy tiếng thỉnh thịch vọng ra từ căn phòng cũ của Becca, và khi bước vào bắt gặp cô đang bận bịu với một tảng đất sét to, với đất dính bết đến tận khuỷu tay.

Tripod nằm bên cạnh, đang ra sức tấn công vật gì đó trông giống như một con dao bằng gỗ. Anh chàng ngậm đầu tù của vật nọ trong mồm, lấy hai chân trước giữ lấy nó rồi đập thật lực vào mảnh gỗ bằng cái chân sau còn lại. Tripod trông thấy anh trước Becca, và lập tức lên tiếng chào mừng bằng ngôn ngữ của loài mèo. Cô ngoái đầu lại, nở nụ cười đẹp nhất anh còn nhớ từng trông thấy.

“Anh về rồi.” Cô lau tay vào một chiếc khăn trông khá nhem nhuốc, một động tác không có vẻ gì đem lại nhiều hiệu quả, rồi quàng hai cánh tay quanh cổ anh và hôn anh. Khi thật, anh hoàn toàn có thể thích nghi được với chuyện trở về nhà để tận hưởng điều này mỗi ngày. “Emily mới vừa gọi điện và hỏi xem chúng mình có bận gì vào tối thứ Bảy không. Bà ấy nói thực sự mong muốn được xem qua bản giới thiệu của em cũng như số tác phẩm em đã mang về đây.” Cô ngả người ra xa anh, kết quả chỉ làm phần khung chậu của cô ép sát hơn vào anh. Anh cố kìm không rùng mình trong khi cô cau mày. “Anh nghĩ bọn mình có thể xin được công thức món lasagna của cô Rose, hay tốt hơn nữa, nhờ cô ấy nấu hộ món này không?”

Rich nắm chặt lấy hông cô, giữ cô ép vào người anh trong lúc cố bắt kịp cuộc đối thoại mà không hề nghĩ tới việc tất cả chuyện này có hợp lý hay không. Anh đoán ít nhất hẳn mình cũng đã hơi chệnh choáng để có thể nghĩ tới chuyện hôn nhân mà không đổ mồ hôi lạnh. “Có chuyện gì xảy ra với chuyện em khẳng khẳng buộc anh phải làm món lasagna vậy?”

Cô hôn lên cổ anh và ngậm vành tai anh vào miệng. Chết tiệt, chiếc giường ở ngay bên cô trông mới mới gọi là sao. “Hãy cho rằng em đã đi tới chỗ đánh giá cao các tài năng khác của anh. Ngoài ra, em không thể trông đợi một món ăn khoái khẩu từ một anh chàng thậm chí không biết bóc màng nilon bọc pho mát trước khi nấu, và em không muốn mạo hiểm với nguy cơ ai đó bị đầu độc. Như thế sẽ chẳng hay ho gì cho cơ hội của anh hay của em.”

Nghe không có vẻ gì giống giội nước lạnh vào ngọn lửa đam mê. Chúa ơi, anh cần nói gì đó với cô.

Chỉ có điều anh không biết phải nói gì. Sau khi đã uống cạn một cốc bia và cùng những ly Jack mà anh không dám chắc số lượng là bao nhiêu nữa, nhiều khả năng đây không phải là thời điểm thích hợp cho những quyết định làm thay đổi cả cuộc đời. Nhưng nếu anh không đả động gì đến chuyện anh đã trở thành giáo sư chính thức, cô sẽ bắn khoản tự hỏi tại sao.

Đúng không nào? Như thế nghe có vẻ chẳng hay chút nào. Vào lúc này, anh chưa thể nhìn ra bất cứ điểm bất lợi nào nếu nói rõ với cô, song như thế không có nghĩa là không có bất lợi nào. Mẹ kiếp. Đáng ra anh không bao giờ được uống với một cái dạ dày rỗng không.

Becca cảm nhận được mùi vị của bia và thứ gì đó còn mạnh hơn khi cô hôn Rich, và anh không hoàn toàn là anh, chưa phải anh đã say, song cũng không còn tỉnh táo. “Anh đã phải uống bao nhiêu vậy?”

Anh ngả người ra sau. “Anh đã uống một cốc bia. Đó là những gì anh biết. Còn về lượng Jack Daniels thì anh không chắc lắm. Vinny là người rót đầu tiên, sau đó tới Nick - và có thể cả anh nữa, anh không biết”

“Anh đã ăn gì chưa?”

“Chưa, nhưng anh có mang đồ ăn về nhà. Em thấy đấy, anh là một người cung cấp chu đáo.”

“Phải, một ông hoàng thực thụ. Anh mang gì về cho em vậy?”

“Anh không biết. Nino gói ghém chuẩn bị hết. Anh ấy cũng chẳng cho bọn anh nhiều lựa chọn. Nhưng nói chung món nào cũng tuyệt cả.”

Cầm lấy tay anh, Becca dẫn anh ra khỏi phòng tới phía bàn ăn. Trước khi hai người ra tới ngoài lối đi, anh quàng hai cánh tay quanh eo cô, kéo cô trở lại sát vào anh. Anh đã hơi chệnh choáng và đang vô cùng thèm muốn.

“Becca, em tuyệt quá!”

Cô yêu thích cách anh dường như luôn thèm muốn cô. Một trong số những người đàn ông cô từng gặp trong quá khứ đã đi xa tới mức nói thẳng với cô rằng có lẽ cô sẽ muốn tìm thêm một người bạn trai nữa bên cạnh anh ta vì anh ta không thể bắt kịp với ham muốn của cô. Rich dường như không

gặp rắc rối gì trong việc giữ vững nhịp độ, và chắc chắn anh sẽ không bao giờ khuyên cô nên kiếm thêm một người tình nữa. Một trong những điểm tích cực cô đã cho vào bản danh sách của mình. Cô mỉm cười trong khi hai bàn tay anh lướt dọc thân mình cô tìm lên ngực. Dường như anh yêu bộ ngực của cô, đúng như chúng lúc này, và chưa từng đả động đến chuyện cô nên phẫu thuật để gia tăng kích cỡ lên, thêm một điểm tích cực nữa trong bản danh sách của cô. Cô tới được bên bàn đúng lúc miệng anh chạm vào cổ cô, hôn, cắn khẽ, giày vò cô trong lúc cô đang cố tập trung vào bản danh sách của mình. Hai bàn tay cô chạm xuống mặt bàn trong khi anh cởi cúc áo cô, rồi bật móc trước áo lót của cô. Cô vẫn chưa tìm ra được nhược điểm nào.

“Kiểu gì bọn mình cũng phải hâm nóng lại bữa tối, tại sao chúng ta không đợi thêm một lúc nữa? Anh thực sự không thèm ăn cho lắm!”

“Cả em cũng vậy.” Anh hôn lần từ dưới lưng cô lên. Mỗi lần tiếp xúc lại khiến cảm giác như bị điện giật chạy lên, lướt xuống dọc theo sống lưng cô, trong lúc anh kéo chiếc áo cô đang mặc qua đầu cô, vậy là cả áo ngoài lẫn áo lót cùng tuột đi dọc hai cánh tay. Đứng thẳng người dậy để giải thoát hẳn mình khỏi mấy món quần áo, cô ép sát vào anh, và không còn cảm thấy gì ngoài cơ thể Rich.

Cô không phải là người duy nhất đã thoát y. Anh đã làm xong chuyện đó lúc nào nhỉ?

“Rich?”

Cô đá quần của mình ra xa trong lúc anh cởi phăng áo len và áo phông qua đầu.

“Gì vậy, bé con?”

Cô đẩy túi thức ăn trên bàn ra xa. “Đừng có xé rách quần của em đấy. Em không còn lại bao nhiêu đâu.”

“Vậy thì anh đoán tốt hơn chúng ta nên cởi nó ra, phải không nào?”

Anh bắt đầu hôn chậm rãi từ cổ cô xuống, đánh thức những vùng xúc cảm trước đây cô chưa từng biết đến. Anh chậm rãi trêu người cô. Một người đàn ông không chút vội vàng. Cách anh cắn nhẹ như nhấm nháp lên lưng, lên sườn cô trong khi hai bàn tay anh lướt đi, chà xát lên da thịt cô, nhưng không chần chừ lưu lại, tất cả đẩy cô sát tới cực khoái đến mức cô biết chắc mình sẽ lên tới đỉnh ngay khoảnh khắc anh đi vào trong cô. Becca cắn môi, chờ đợi, thèm muốn, thầm ước anh hãy nhanh lên. Hơi thở của cô trở nên đứt quãng, và khi anh kéo quần lót của cô xuống, cô dám chắc anh sẽ xé toang nó ra. Anh chậm rãi đi vào trong cô. Những bó cơ của cô co thắt lại, kéo anh vào sâu hơn nữa khi cô mất hết kiên nhẫn, ép mạnh ra sau kề sát vào anh, mong muốn nhiều hơn nữa. Anh đưa hai cánh tay ôm vòng quanh hông cô. Cô nắm chặt lấy cạnh bàn bằng cả hai bàn tay, làm điểm tựa cho cả người.

“Thả lỏng nào, Bec!” Anh kéo cô lên cao ngang với anh, quay lưng lại phía anh. “Hoàn hảo! Chúa ơi em hấp dẫn làm sao! Em tuyệt quá!” Bàn tay anh ve. “Mở mắt ra. Hãy xem anh yêu em, bé con.”

Đôi mắt cô bừng mở. “Ôi.” Đúng là những gì cô hình dung ra hai người cùng nhau. Cô kinh ngạc trước sự chính xác của những gì đã sáng tác cũng nhiều như bởi cảm giác cả hình ảnh lúc này lẫn bức tượng đều do cô tạo ra. Anh ôm chặt lấy cô, một bàn tay rám nắng đặt trên bầu vú trắng muốt của cô, bàn tay kia giữa hai chân cô. Cách anh quan sát cô, thấu hiểu cô, làm cô chuyển động khiến cô nín thở. Như thể họ đang hòa làm một, cả trong thực tế lẫn trong trí tưởng tượng của cô. Thật lạ lùng. Cho dù cảm giác này có là gì đi nữa, cô sẽ chẳng bao giờ đưa được nó vào một bản danh sách. Một điều không sao định nghĩa nổi. Có thể cực kỳ đơn giản, mà cũng có thể vô cùng phức tạp, đúng như họ muốn nghĩ về nó. Nhưng có một điều không thể chối cãi được nữa, đây chính là tình yêu. Cô không rõ liệu có

phải những màn ái ân nóng bỏng thế này đã thổi bùng lên tình cảm hay ngược lại, nhưng dường như chuyện này chẳng có gì quan trọng.

“Nói cho anh biết em nhìn thấy gì, Becca?”

“Cái đẹp. Tình yêu.”

“Anh yêu em, Becca!”

Cô nhìn anh trong lúc anh ngắm nhìn cô. Cảm xúc nghèn nghẹn trong cổ họng cô; cô chỉ có thể gật đầu. Rồi nhắm mắt lại để tìm những giọt nước mắt vừa đột ngột trào ra.

“Hãy ở bên anh, Becca. Anh muốn cho em thấy anh yêu em đến mức nào.”

Cô cố chớp mắt để giấu những giọt lệ, nhưng một giọt đã trào ra, rồi một giọt nữa. Nếu cô từng tự đặt ra câu hỏi liệu cô có yêu anh hay không, thì giờ đây cô mỗi lúc một cảm thấy chắc chắn hơn cùng sự mãnh liệt của mỗi lần anh tiến vào, của từng hơi thở, từng tiếng rên của anh. Cô đón nhận ánh mắt anh, những lần tiến vào, những hơi thở, và tình yêu của anh. Đầu cô ngã ra sau, tựa lên vai anh. Tất cả thật quá mãnh liệt - cuộc ái ân dữ dội, cảm xúc đang dâng trào - và cô bùng nổ. “Rich... ôi Chúa ơi.” Cô chẳng buồn kìm nén mình nữa. Anh hòa cùng cô, đưa cô lên đỉnh cao khoái lạc, phá tan nốt những tàn dư còn lại của vẻ cân bằng bên ngoài cô đã cố công tạo ra. Rich hạ thấp cô xuống, cả người anh đè lên cô. Cô áp khuôn mặt nóng rực, còn ướt nước mắt xuống mặt bàn mát lạnh, không có vẻ gì nóng lòng muốn đứng dậy. Mà cũng có thể cô không còn khả năng làm điều đó.

“Em ổn chứ, Bec?”

“Không. Em đang yêu anh. Em sẽ không bao giờ ổn được nữa.”

“Em chắc chứ? Đừng nói điều đó với anh trừ khi em chắc mình muốn nói vậy.”

“Em chắc. Thậm chí em đã làm cả một danh sách.”

Cô lắng nghe và cảm nhận tiếng cười của Rich, những tiếng cười làm một chuỗi những cơn cực khoái nho nhỏ nối nhau lan đi trong cô. Cô hít một hơi thật sâu, và anh lại đi vào sâu hơn khi anh vươn người ra lấy cuốn sổ ghi chú nằm ngay phía trước đầu cô. “Trong này ư?”

“Ôi Chúa ơi. Đừng...”

“Đừng nhìn, hay đừng dừng lại.”

“Cả hai.” Nhưng anh đã mở bản danh sách ra và đang đọc qua.

“Vì em yêu anh, và anh yêu em. Thế nên chỉ có một thứ duy nhất cần làm.”

Becca cố vật lộn để đi đến chấp nhận chuyện anh có thể đọc được những gì cô nghĩ về mối quan hệ của họ trên giấy trắng mực đen. “Là gì vậy?”

“Hãy thành hôn với anh, Becca!” Rich không tin nổi anh đã thực sự cầu hôn cô giữa màn ái ân nóng bỏng trên một chiếc bàn trong phòng ăn. Thực ra, nói cho chính xác lúc này đang là quãng giữa hay phần cuối của một màn ái ân nóng bỏng còn phụ thuộc vào câu trả lời. Sẽ là đúng giữa nếu cô trả lời có, hay thậm chí có thể. Còn nếu cô không nói gì hoặc trả lời không, sẽ là phần cuối. Rich nhanh chóng nhận ra điều duy nhất tồi tệ hơn việc cầu hôn giữa một màn ái ân nóng bỏng là sự im lặng tiếp theo lời cầu hôn đó. Đã quá muộn để giả bộ rằng anh đang đùa, mà cũng không đúng là thế. Trước đây anh chưa bao giờ nhận ra anh thực sự mong cô trả lời có đến mức nào. Và cũng rõ ràng không có lối thoát êm đẹp nào cho thất bại trong trường hợp này.

Một gã đàn ông sẽ phải làm gì đây? Rút ra rồi quay lưng bỏ đi, để mặc cô nằm dài trên bàn như một món đồ chơi chẳng? Đáng ra anh cần lên kế hoạch trước cho chuyện này, nhưng anh không phải là con người của những kế hoạch. Đó là phần việc của Becca - cô là một con người của những kế hoạch. Là chuyên gia lên những bản danh sách. Vì anh cần làm gì đó và sau biểu hiện chẳng có vẻ gì là chấp nhận của cô, điều duy nhất anh có thể kết luận là câu trả lời từ Becca không gì khác chính là một tiếng “không” thật lớn. Becca nằm sững sờ trên mặt bàn, không biết nên nói gì hay làm gì nữa. Theo đúng nghĩa đen anh đã co lại, để mặc cô trong tình trạng không thể nhúc nhắc, không biết nên nói sao để chấm dứt cú rơi xoắn ốc hai người đang lâm vào. Cô nghe thấy tiếng cánh cửa đóng sầm lại, và cố tập trung tâm trí để nghĩ về chuyện mới xảy ra. Hôn nhân ư? Anh có nghiêm túc không vậy? Cô vừa thổ lộ cùng anh rằng cô yêu anh, vậy là anh cầu hôn cô ngay lập tức? Có ai lại làm như thế? Chỉ có Rich mà thôi. Khi thật, đáng ra cô cần lường trước đến chuyện này. Đúng là chỉ có anh mới có thói quen lao thẳng đến tận cùng của sự việc mà chẳng chịu nhìn xem mình đang đi về đâu hay thậm chí suy nghĩ về hệ quả. Cô hít một hơi thật sâu, đảm bảo chắc chắn cô đã có thể điều khiển được bản thân, rồi đứng dậy. Ôi, đàn ông. Anh đã nhặt đồ của cô lên, gấp lại đặt trên chiếc ghế cạnh bàn. Cô có cảm giác vừa để điều gì đó tuyệt vời tuột qua những ngón tay còn dính đầy đất sét của mình. Phối cô như thắt lại, một cơn hoảng loạn bùng lên. Lẽ nào cô đã mất anh? Lẽ nào thế là hết? “Rich?”

Cô quay lại, đi tới căn phòng của họ. Cô nghĩ đến chuyện gõ cửa, rồi quyết định từ chối dành cho anh cơ hội không cho cô vào phòng. Khi cô có đủ can đảm để mở cửa vào, anh đã mặc trên người một chiếc quần vải len cũ và một chiếc áo phông. Anh nhìn cô với ánh mắt lơ đãng.

“Em xin lỗi.” Cô nhận ra mình vẫn chưa mặc quần áo và ước gì có một chiếc áo ngủ để khoác lên người, nhưng tất nhiên cô chẳng có chiếc áo nào ở đây cả. Cô với lấy chiếc áo sơ mi may mắn của anh, vẫn đang treo ở

cuối giường, rồi mặc vào trước khi ngồi xuống bên cạnh anh. “Em không hề trông đợi anh ...”

“Đừng nhắc lại chuyện đó nữa. Hãy quên chuyện anh từng nói gì đi!”

“Rich. Thôi đi!” Cô đẩy anh nằm giường rồi ngồi lên người anh. “Em sẽ không quên điều đó, và anh cũng không.”

Anh cố đẩy cô ra khỏi người anh, nhưng cô đã luồn hai bàn chân vào dưới chân anh. Anh buông một hơi thở dài, thả hai cánh tay lên quá đầu, rồi nằm im lìm như chết. Tuyệt, giờ thì sao đây? Cô lùa cả hai bàn tay qua mái tóc mình, chiếc áo sơ mi cô vừa mặc vào vẫn chưa được cài khuy, và cử chỉ đó khiến chiếc áo sơ mi mở rộng ra. Anh thậm chí còn không để ý thấy điều đó. Anh không hề nhìn cô. Cô hối hả cài khuy áo lại nhanh nhất có thể. “Chúa ơi, ít nhất anh có thể nhìn em được không?”

Thoạt tiên anh nhăn mặt, nhưng rồi anh cũng mở mắt ra. Cô mỉm cười khi cảm giác được cơ thể anh phản ứng lại với cơ thể cô. “Em yêu anh, Rich. Em xin lỗi đã làm anh buồn. Em không hề có ý đó, chỉ là em mới vừa đạt tới giai đoạn “em yêu anh”. Rõ ràng anh đã tiến được một quãng xa quá cột mốc đó. Ít nhất anh cần cho em thời gian để em có thể bắt kịp chứ.”

Anh hắng giọng. “Vậy thì sao đây? Chẳng lẽ lúc đó em không thể nói ra như vậy sao?”

Được lắm, anh đang bực bội. Một câu trả lời đặc chất đàn ông làm sao. Cô thầm ghi chú lại trong đầu thêm ý thứ hai cho danh sách các nhược điểm. “Okay, em có thể thấy chúng mình khó lòng giải quyết được chuyện này chừng nào anh chưa ngừng cơn hờn dỗi. Vậy hãy vào đề ngay đi. Sau khi anh đã xong xuôi với màn kịch tôi-là-một-gã-đàn-ông-hãy-nghe-tôi-cần-nhân, và đã sẵn sàng chui ra khỏi cái kén của mình, hãy cho em biết nhé.” Anh vật cô xuống nhanh đến mức cô hầu như không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra, ngoài việc giờ đây cô đang nhìn chăm chăm lên trần nhà, và

chín mươi kilogam của một người đàn ông giận dữ đang đè gí cô xuống giường. Trời ạ, anh mới tuyệt làm sao. Anh giữ chặt hai bàn tay cô ở hai bên đầu cô, rồi ấn chúng lún sâu hơn nữa xuống tấm đệm để thể hiện sức mạnh của mình. “Những gã đàn ông đúng nghĩa không hờn dỗi, và chúng ta cũng không diễn kịch ở đây.”

“Ôi, tha cho em đi. Em không có ý xúc phạm cái tôi mềm yếu của anh.” Anh ép sát ngực lên ngực cô; môi họ ghé đủ sát vào nhau cho một cái hôn. “Thật sao? Vì đúng là em đã làm rất tốt chuyện chết tiệt đó đấy. Anh cầu hôn em, và em đã nói gì nhỉ? Để anh nhớ lại xem nào. Chẳng gì cả. Hoàn toàn không một lời.”

“Nhưng lúc này em đang cố nói gì đó, song anh vẫn còn quá bức bối để thậm chí chịu lắng nghe.” Cô vùng vẫy dưới người anh, nhưng anh không hề nhúc nhích; chắc chắn đó không phải là hiệu quả cô mong muốn tạo ra. Rich chỉ ép chặt hơn cơ thể anh lên người cô. “Bé con, tin anh đi, em vẫn chưa được thấy bức bối là thế nào đâu.” Anh mỉm cười trong khi cô kìm mình để không rên lên. Cô cong người lên, cố thoát ra khỏi bên dưới anh, rồi đành bỏ cuộc. Thật vô ích.

“Anh đã xong việc thể hiện sức mạnh cơ bắp của mình chưa?”

“Em muốn anh thế nào? Anh có cảm giác em rất thích khi anh thể hiện sức mạnh.”

“Đây không phải là chuyện tình dục. Mà là về - điều anh đã nói.”

“Ý em muốn nhắc tới khi anh cầu hôn em? Thậm chí em không thể nói gì, đúng không?”

“Như em vừa nói, sẽ rất hay nếu anh cho em thêm thời gian để bắt kịp. Em chưa tới được cùng bậc thang tình cảm như anh. Em chưa bao giờ nghĩ tới hôn nhân. Nào, giờ anh đã vừa ý chưa? Em đã nói ra rồi đấy. Em chưa

từng nghĩ đến chuyện thành hôn cùng ai đó. Chưa từng. Vấn đề ở đây không phải là anh, mà là em.”

“À, vậy đây là nụ hôn tử thần chứ gì? Em chuẩn bị khởi động toàn bộ bài ca không-phải-tại-anh-mà-vì-em cho màn chia tay.”

“Không. Chỉ là em chưa bao giờ thấy một cuộc hôn nhân hạnh phúc.”

Cô có thể thấy anh sắp tranh luận, vậy là cô chặn ngang trước khi anh kịp mở miệng. “Đừng lấy Mike và Annabelle ra làm ví dụ. Hai người họ mới thành hôn được vài tháng. Như thế chưa tính là gì được.”

“Có vô số người đang trải qua hôn nhân một cách hạnh phúc.”

“Hãy kể ra ba ví dụ, và không phải là các em gái anh. Còn ai khác mà anh biết thực sự hạnh phúc trong hôn nhân trong nhiều hơn năm năm?”

“Trưởng khoa Stewart và Emily.”

“Anh không biết được điều đó có đúng không. Em biết chắc chắn cuộc sống vợ chồng của bố mẹ anh thật thâm thúy. Bố mẹ em cũng thật kinh khủng, nghĩa là trước khi họ ly hôn.”

“Vinny và Mona vẫn đang hạnh phúc, và vẫn luôn hạnh phúc như thế, theo những gì anh còn nhớ.”

“Vậy là một cặp. Còn ai nữa?”

Rich lắc đầu. “Không, anh không biết ai khác nữa, nhưng chúng ta có thể hạnh phúc nếu chúng ta muốn.”

“Làm sao anh biết được?”

Anh nhún vai, lẩn người rời khỏi cô. Becca nghiêng người sang một bên, cảm thấy thiếu vắng sức nặng của anh, cũng như hơi ấm anh luôn

truyền sang cô. Cô tựa đầu lên vai anh, quàng cánh tay quanh ngực anh, rồi gác chân lên người anh. Cần mất một lúc để anh phản ứng, nhưng rồi cánh tay anh cũng tìm tới vòng quanh cô. Cô thở khẽ ra nhẹ nhõm. “Okay, anh có thể hiểu tại sao em xúc động đến thế. Anh không giống như em. Anh không nghĩ đến tận cùng mọi thứ. Anh làm theo cảm xúc của mình, và anh muốn có em, Becca. Anh không muốn có một buổi sáng khi thức dậy phải tự hỏi mình em đang ở đâu. Anh muốn em luôn ở bên anh, thậm chí cả những khi em mặc những đồng giẻ rách thùng thình kinh khủng mà em gọi là quần áo, ngay cả khi em ngồi lập ra những bản danh sách. Anh muốn em ngay cả khi em khiến anh phát khùng, và anh không muốn sống cuộc đời mình mà không có em, ngay cả khi em thật khó chiều.”

“Cách anh nói khiến em tự hỏi tại sao anh phải bận tâm.”

“Anh bận tâm vì anh yêu em, bé con. Anh bận tâm vì không có em sẽ vô cùng tồi tệ, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến anh không chịu nổi.”

Becca trườn lên trên người anh, rồi hôn anh. Cô cảm nhận thấy anh thật tuyệt, thật quen thuộc, vừa âu yếm vừa hoang dại, và khi chiếc lưỡi của anh đấu tay đôi với cô để giành quyền điều khiển nụ hôn đang nhanh chóng chuyển từ dè dặt sang cuồng nhiệt, cô vùng ra và hôn lên cổ anh. “Rich? Anh có thấy anh và em nên tạm gác cuộc tranh luận về hôn nhân này lại, ăn bữa tối, rồi sau đó đi thẳng tới màn yêu đương nồng cháy hay không?” Hai bàn tay anh trượt dần xuống hông cô. “Chỉ trong trường hợp em thực sự không thể đợi bữa tối lâu hơn nữa.”

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Recca ngồi xếp bằng trên giường, ăn ngẫu nhiên phần pho mát sữa dê và ravioli cà tím cùng phần lớn chỗ rau củ nướng trong hộp thức ăn anh mang về như một người sắp chết đói. Cô không rõ trạng thái ham ăn dữ dội này bắt nguồn từ cuộc ân ái hay lời cầu hôn, hoặc từ ý nghĩ cô sẽ không thể nói được điều gì kinh khủng nếu miệng đang đầy ắp thức ăn. Rich tựa người vào cuối giường, trước mặt là một suất ăn tương tự, vừa quan sát cô vừa lặng lẽ ăn, một điều không giống anh chút nào. Thường anh chẳng bao giờ làm gì một cách yên lặng.

Anh nói không ngừng trong lúc làm tình, và nếu không phải tối qua cô hoang tưởng, thậm chí anh còn nói trong lúc ngủ. Chắc hẳn anh đã mơ về công việc của mình, vì giọng nói của anh lúc đó đầy vẻ chuyên môn nghề nghiệp. Becca không định hỏi chuyện gì đã xuất hiện trong đầu anh lúc đó, bởi vì mặc dù chuyện ái ân, nói cho gọn lại, quả là đáng kinh ngạc, gần như chắc chắn Rich không hề nghĩ về tình dục, hay tình yêu, hay bất kỳ điều gì khác mà bất cứ người bình thường nào cũng sẽ nghĩ tới khi vừa bị ai đó giáng cho một cú sét ái tình. Không, Rich có thể là bất kỳ cái gì ngoài bình thường. Anh sẽ chẳng thể vui vẻ nếu cô gượng gạo ép mình nói với anh rằng cô yêu anh. Không, như thế vẫn chưa ổn. Rich phải là người nắm thế thượng phong và thể hiện cái tôi đàn ông của anh. Cô vẫn còn choáng váng về lời cầu hôn của anh và không biết nên xử sự ra sao với nó, hay làm thế nào để đưa cả hai lui về cùng nấc thang tình cảm. Tất nhiên, lúc này họ tạm xếp cuộc tranh luận về hôn nhân sang bên. Hai người đã làm tình, rồi cuối cùng ăn tối, nhưng vấn đề rắc rối đó vẫn luôn thập thò rình rập ám ảnh, không khác gì một đàn mối âm thầm gặm nhấm nền tảng tình cảm trong

mối quan hệ của họ. Becca cần giải quyết nó thật sớm, trước khi nó gây ra thêm nhiều thiệt hại nữa. Nhưng cô có thể nói gì đây? Cô không rõ mình có muốn kết hôn với Rich không nữa. Cô yêu anh. Cho tới lúc này cô vẫn cảm thấy hạnh phúc bên anh, nhưng hôn nhân ư? Tại sao họ không thể cứ đơn giản tiếp tục như hiện tại? Rich ném hộp đựng thức ăn mới chỉ với một nửa của anh xuống chiếc bàn rồi lấy bàn chân chạm nhẹ vào cô. “Quá trình sửa chữa ở chỗ căn hộ và xưởng sáng tác thế nào rồi?”

Cô nuốt thêm một miếng bí ngòi nướng nữa trước khi trả lời. “Tốt. Phần nước và điện đã gần xong. Thanh tra xây dựng sẽ tới kiểm tra sau vài ngày nữa, sau đó họ sẽ chuyển qua phần tường đá.”

Rich lúc này trông chẳng khác gì quý ông Darcy[29], bí ẩn, trầm ngâm. “Sẽ mất bao lâu nữa em mới được phép chuyển tới đó sống?”

[29] Nhân vật trong Kiêu hãnh và định kiến của Jane Austen.

“Em không rõ. Có thể là vài tháng. Khó mà nói chính xác được. Còn rất nhiều công việc hoàn thiện cần thực hiện.” Cô nghiêng đầu, cố đoán xem anh đang nghĩ gì. Có lẽ anh muốn một câu trả lời “Em đồng ý” hay chẳng gì hết. “Anh đang nóng lòng muốn rũ bỏ em phải không?”

“Nếu thế, liệu anh có cầu hôn em không?”

Becca nhìn xuống hộp đồ ăn của cô và nhận ra nó đã sạch bong. Cả những món rau quả cũng đã hết nhãn. Cô để cái hộp lên bàn rồi nhích lại gần anh hơn. “Anh luôn có thể chuyển tới nơi ở mới cùng em. Có rất nhiều phòng.”

Rich lắc đầu. “Anh chỉ muốn biết anh còn bao nhiêu thời gian để thuyết phục em.” Cuối cùng anh cũng mỉm cười. “Anh rất có khiếu trong việc khuất phục em.”

Becca không rõ ý anh là gì, và cũng không đủ can đảm để hỏi. Đường như đã đến thời điểm thích hợp để thay đổi chủ đề. “Anh sẽ gọi cho cô Rose của anh và hỏi xem liệu bà có thể làm giúp món lasagna không chứ?”

“Anh đoán là anh có thể làm việc đó, song có lẽ em nên gọi điện thì hơn. Cô rất thích em.” Becca cầm lấy chiếc gối của cô giữ nhẹ, và nghĩ đến chuyện đứng dậy đi đánh răng, nhưng như thế có nghĩa là phải cựa mình, mà lúc này cô đang cảm thấy mỏi rã rời. Cô vừa ngáp vừa nằm xuống. “Đúng là cô anh có nói với em bà sẽ dạy em cách nấu món đó khi em muốn học.”

Rich nằm xuống bên cạnh cô, kéo cô vào sát người anh. “Thấy chưa, anh biết em lo được chuyện đó mà.”

“Tất nhiên em có thể. Nhưng điều đó không có nghĩa em nên làm thế. Nếu em phải chịu đựng một bài học nấu ăn từ bà cô Rose điên khùng của anh, thì anh cũng phải tham gia.”

“Có phải em e sợ một bà lão người Ý bé nhỏ không đấy?”

Becca nhớ lại lần cuối cô gặp cô Rose và những gì bà nói. “Nói thẳng ra thì đúng là có. Anh không được để em một mình xoay xở với bà ấy.”

“Được thôi. Em biết thời gian biểu của anh. Chỉ cần cho anh biết em định thu xếp việc đó lúc nào, và anh sẽ có mặt để bảo vệ em.”

“Ồ, tốt đấy.” Cô tựa đầu trên vai anh, đưa tay lên nắm lấy cằm. “Giờ em thấy khá hơn nhiều rồi.”

Sáng thứ Ba, Becca tỉnh giấc một mình. Khi cô lăn người sang bên, cô nhận ra những hộp đựng đồ ăn của tối hôm trước đã được dọn đi, và thay vào chỗ của chúng, một cốc ủ đựng cà phê đang đợi cô. Cô dè dặt nhấp thử một ngụm; cà phê vẫn còn nóng và ngon đến đáng kinh ngạc. Hoặc Rich đã làm chủ được nghệ thuật pha một bình cà phê ngon, hoặc anh đang thuê ai

đó lén lút đến pha vào mỗi buổi sáng. Tripod húc đầu vào chiếc cốc và ngoao lên. “Vậy là Rich đã quên chia phần cà phê của anh ta cho chú mày sáng nay, phải không chàng trai?” Cô gãi lên cổ và quanh hai tai con mèo. Tripod trả lời xác nhận trong lúc cô nhặt chiếc váy ngủ lên mặc vào người. “Vậy thì theo ta, chú mèo nhóc nghiện caffeine kia!” Tripod theo sau cô vào bếp, chờ đợi hết mức kiên nhẫn nó có thể trong lúc cô đổ một ít cà phê cùng với kem vào một cái bát. Cô không chắc anh chàng này có thích đường hay không, thế rồi chợt nghĩ về việc cô đang làm và thiếu chút nữa muốn đập vào đầu mình một cái. Hẳn là cô cần trợ giúp về tâm lý mất rồi. Có ai đâu óc tinh táo lại băn khoăn về chuyện một con mèo thích thưởng thức cà phê như thế nào? Becca cho rằng việc cô sống cùng một giáo sư tâm lý hẳn là một việc hay, dù không khỏi tự hỏi nguyên nhân ban đầu nào đã đẩy cô tới chỗ cần đến sự trợ giúp đó. Lúc Becca bừng tỉnh giữa đêm khuya, băn khoăn tự hỏi cần làm gì với Rich, ý tưởng đầu tiên đến với cô là gọi điện thoại cho Annabelle. Đây là một chuyện cô cần bàn bạc cùng người bạn thân nhất của mình, thế nhưng sự thật rằng cô bạn thân nhất này cũng chính là em gái Rich đã đặt dấu gạch chéo lên ý tưởng đó. Cô nhâm nhi cà phê và cân nhắc tới những người bạn khác của mình. Thật không may, những người bạn khác duy nhất mà cô có chính là những kẻ đã hỏi cô cảm giác rơi xuống đáy xã hội tới cạnh một kẻ như Rich ra sao. Cũng không phải là những ứng viên sáng giá cho lắm. Cúi đầu ngó vào tủ lạnh, Becca tìm thứ gì đó cho bữa sáng. Cô không tìm thấy thứ gì khiến cô cảm thấy muốn ăn và sắp bỏ cuộc thì nghe thấy tiếng của Henry và Wayne ở trên đầu. Cô có thể tâm sự với Henry và Wayne. Họ đúng là hoàn hảo. Họ biết hết mọi người trong cuộc song lại không phải họ hàng thân thích của bất kỳ người nào, và họ có thể đưa ra những lời khuyên tuyệt vời. Nhẹ nhõm, cô nhắc ống nghe lên và bấm số gọi lên tầng trên. Wayne nghe máy khi chuông kêu đến lần thứ hai. “Ái chà, cũng đến lúc cô hạ cổ gọi điện cho những người láng giềng hèn mọn của cô rồi cơ đấy. Khỏe không, Becca?”

“Sao anh biết không phải là Rich gọi?”

“Bọn tôi thấy cậu ta rời khỏi nhà rồi mà.”

“Anh và Henry có muốn xuống dưới này uống cà phê không?”

“Tất nhiên, rất hân hạnh. Tôi vừa làm bánh quế xong. Cô ăn sáng chưa?”

“Chưa đâu. Anh muốn mang chúng xuống dưới này, hay tôi cần lên đó?”

“Chúng tôi sẽ xuống sau vài phút nữa. Tôi vốn đang định ghé qua. Tôi có một món đồ chơi cho Tripod.” Becca mỉm cười. “Tôi hy vọng không phải là món bạc hà mè^[30] vì nó vừa uống cà phê xong.”

[30] Một loại cây họ Hoa môi có chứa một hợp chất gây trạng thái phấn chấn ở loài mè.

“Cái này tôi từng thấy rồi. Bọn tôi sẽ xuống ngay đây!”

“Tuyệt. Hẹn gặp lại!”

Becca nhìn quanh căn hộ. Các tác phẩm nghệ thuật đã chiếm cứ mọi mặt phẳng có thể tìm thấy. Nếu cô và Rich muốn mời ông trưởng khoa và Emily tới chơi vào tối thứ Bảy, họ cần cần quyết định xem sẽ bày từng thứ ở chỗ nào. Chưa kể đến chuyện cô phải gọi cú điện thoại kinh khủng cho cô Rose và nài nỉ sự giúp đỡ. Cô với lấy cuốn sổ ghi chú và bắt đầu một bản danh sách mới. Cô vừa ghi tới mục thứ ba thì hai anh chàng lảng giềng gõ cửa. Cô hất Tripod ra khỏi lòng mình, bất chấp chuyện anh chàng lớn tiếng bày tỏ sự bất bình, rồi ra mở cửa cho hai vị khách vào. Wayne cầm trên tay một chiếc khay đựng đầy bánh quế lạnh.

“Xin chào, vào đi. Tôi đã dọn chỗ trên bàn rồi đấy!”

Hai vị hàng xóm bước vào trong lúc Becca tóm chặt lấy con mèo để nó khỏi xông ra ngoài. Wayne đặt khay bánh lên bàn, ôm hôn Becca trước khi vào bếp cắm ấm đun. “Henry thích trà. Cô không phiền chứ?”

“Không hề. Hai người tự xoay xở nhé!”

Henry nhìn cô chăm chú. “Trông cô chẳng phải đang hồng hào từ đâu tới chân là gì? Mọi chuyện với Rich hẳn đang rất suôn sẻ.”

“Chính vì thế mà tôi gọi cho hai người. Tôi hy vọng có thể tâm sự với hai anh về một chuyện. Tôi cần tham khảo vài ý kiến từ hai người.”

Wayne mỉm cười với Henry. “Anh đã nói với em vậy mà. Đúng không?” Henry lấy đĩa từ trong tủ bếp ra. “Có lẽ chúng ta nên đợi cho tới lúc Becca thực sự nói cho chúng ta biết cô ấy muốn nói về chuyện gì trước khi anh bắt đầu điệp khúc anh đã nói với em vậy mà.”

Becca biết khi nào cô không được cần đến. Cô ngồi ở chỗ bàn bar và quan sát trong lúc Wayne và Henry đi lại trong bếp. Hai người lượn vòng quanh nhau như thể đang khiêu vũ. Cả hai đều biết rõ thứ gì được cất ở đâu, thậm chí còn có sẵn thứ trà ưa thích của Henry cất trong tủ bếp. Cô thầm tự hỏi liệu cần bao lâu để hai người có thể cảm thấy thoải mái khi ở cạnh nhau như họ đang thể hiện lúc này. Rồi cô quay lại suy nghĩ về con đường đã qua của cô và Rich, và cô buộc phải khẳng định cả họ nữa cũng đang dần đạt tới trạng thái tương tự. Wayne dừng lại trước lối vào bếp. “Tripod đâu rồi?”

Anh ta cầm thứ gì đó trong tay và lên dây cót. Tripod tập tễnh chạy vào phòng ăn khi nghe thấy tên mình và lớn tiếng tự giới thiệu theo phong cách của loài mèo.

“Anh bạn đây rồi. Nhìn xem chú Wayne có gì cho anh bạn này!” Wayne đặt món đồ chơi xuống sàn gạch men của phòng bếp. Trông nó giống như một con chồn chạy cót với cái đuôi to xù lông. Nó bắt đầu chạy

vòng quanh bếp, và Tripod hăng hái lao theo săn đuổi. “Được rồi, thứ đó sẽ giữ cho nó bận rộn.”

Anh cầm lấy những chiếc đĩa cùng với bơ trước khi quay lại bàn, ngồi xuống trong khi Henry rót nước sôi vào một ấm pha trà. Wayne kéo ghế mời vị chủ nhà ngồi xuống cạnh anh và chuyển cho cô một chiếc đĩa.

“Giờ cô có tất cả sự quan tâm của chúng tôi. Tôi đang nóng lòng được nghe tin đây, cô gái xinh đẹp. Vậy bắt đầu đi.”

“Wow, thật chẳng có gì giống như cảnh bị lôi ra thẩm vấn, phải không nào?”

Henry ngồi xuống cạnh Becca, bình trà rót món trà của mình ra tách. “Đôi khi những chuyện này tốt nhất nên được xem xét thật kỹ càng. Cứ thong thả, người đẹp.” Anh ta uống một ngụm và có vẻ hài lòng.

“Tại sao cô không bắt đầu bằng việc kể cho chúng tôi tại sao cô lại biến nơi này thành một phòng trưng bày mỹ thuật vậy? Ồ, và hãy cho tôi biết những tác phẩm này có phải để bán không? Tôi đặc biệt thích tác phẩm bằng kim loại kia. Thực sự tuyệt vời. Nói thật lòng, tôi thấy tất cả tác phẩm của cô đều đẹp, nhưng bức tượng đó thật sống động với tôi!”

“Cảm ơn anh.” Becca bật cười khi thấy cái nhìn nóng ruột Wayne đang hướng về Henry, trong khi anh chàng này chỉ nhấn nha thưởng thức tách trà và hoàn toàn tảng lờ Wayne. Cô đưa tay lên vuốt tóc rồi vào thẳng câu chuyện. Thậm chí cả Henry cũng không thể buộc Wayne kìm mình lâu. “Đúng ngày tôi chuyển tới đây, Gina đã chia tay Rich.” Cô dang hai tay ra. “Chuyện đó chẳng có gì liên quan đến tôi cả. Theo như tôi biết, cô ấy còn không biết tôi chuyển tới đây. Nhưng Rich quay về và bắt đầu cố tìm cách giành lại cô ấy...”

Wayne phẩy tay gạt chuyện này sang bên. “Hai người đó quá không hợp với nhau.” Becca không thể đồng ý hơn. Tuy nhiên, việc cô thấy mừng

vì hai vị khách cũng nhận ra điều đó không báo trước điều gì hay cho khả năng suy nghĩ khách quan tỉnh táo của cô về tình hình hiện tại. “Ông trưởng khoa của Rich đã gây sức ép buộc anh ấy phải đứng đắn hơn, ổn định cuộc sống và trở thành một vị giáo sư chẵn chu đàng hoàng.” Henry đặt tách xuống, đưa tay lấy một chiếc bánh quế. “Sau cách Rich rời khỏi Dartmouth, chuyện đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Không phải Rich đã gây ra gì đó ghê gớm. Song nói gì thì nói, hẹn hò với con gái ông trưởng khoa rồi đá thẳng cánh chẳng bao giờ là một ý tưởng hay ho cả.” Wayne cắn một miếng bánh, gạt đầu tán đồng. Becca coi đó là dấu hiệu để tiếp tục. “Rich nhận được lời mời tham dự một buổi tiệc từ thiện với tư cách khách của vợ chồng ông trưởng khoa, và người ta trông đợi anh ấy mang theo bạn gái tới đó. Khi Gina từ chối quay lại với Rich, anh ấy đề nghị tôi đóng giả làm bạn gái mình...”

Wayne bật cười, “Cô gái thân mến, đừng tin một lời nào từ miệng anh chàng đó. Cậu ta đã để ý đến cô ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy cô tại bữa tiệc đính hôn của Annabelle. Bất cứ ai có mắt đều thấy cả.”

Becca không dám chắc cô tin tưởng một ai trong Wayne hay Rich, vì chính anh cũng từng nói hết như vậy. Dẫu thế, một phần trong cô muốn thờ dài. Thêm một dấu hiệu Xấu nữa. “Tôi cố gắng tỏ ra thân thiện, vậy là tôi đồng ý đi cùng anh ấy, nhưng khi chúng tôi tới đó...” Henry đặt tách xuống. “Đừng kể gì với tôi. Ranh giới giữa hư cấu và thực tế đang mờ dần.”

“Chính xác.”

Wayne xoa hai tay vào nhau. “Vậy là cô và Rich đang cặp với nhau?”

“Phải, và tôi thấy rất ổn với chuyện đó.”

Wayne vỗ lên bàn tay cô. “Ổn ư? Thôi nào, cô gái. Cô đang nói chuyện với tôi đấy. Rich là một anh chàng tuyệt vời.” Anh ta mỉm cười với Henry. “Tất nhiên, cậu ta không phải loại tôi thích.”

Henry phá lên cười. “Một điều tốt lành vì anh cũng chẳng phải loại cậu ta thích.”

Wayne lắc đầu. “Tất nhiên là không, nhưng em phải công nhận cậu ta là một mẫu đàn ông hoàn hảo.

Becca cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. “Anh ấy thực sự có một vài đức tính tốt. Và tôi thực sự có tình cảm với anh ấy. Anh ấy thật dịu dàng, âu yếm, và đã nỗ lực rất nhiều.”

Wayne gật đầu, nhấp một ngụm cà phê, rồi giơ cốc cà phê của anh ta lên và đưa ra một lời góp ý. “Có điều đừng để cậu ta bén mảng đến gần những món đồ tinh tế của cô.”

Becca cố nhịn không bật cười.

“Vấn đề là ở chỗ, vậy đấy, tối qua anh ấy cầu hôn tôi.”

Wayne phụt miếng bánh vừa cắn ra, đứng bật dậy, kéo Becca đứng khỏi ghế, rồi vừa ôm chầm lấy cô vừa nhảy lên chồm chồm, buộc cô phải nhảy theo, “Ôi Chúa ơi! Lãng mạn làm sao. Cậu ta cầu hôn thế nào? Kể lại cho tôi biết mọi chi tiết đi.”

Henry đứng dậy, gỡ Wayne khỏi Becca. Becca thực sự muốn hôn Henry - quả là một sự hiện diện khiến người ta nhẹ nhõm. Henry kéo ghế của Becca ra, ra dấu bảo cô ngồi xuống. “Wayne, có những điều hiển nhiên mang tính chất riêng tư.”

Wayne mỉm cười ngồi xuống và cúi người lại gần. “Không phải cậu ta vừa làm tình với cô vừa ngỏ lời cầu hôn đấy chứ? Cậu ta đã làm thế phải không?” Wayne làm bộ thất vọng. “Có chuyện gì với đám đàn ông vậy không biết nữa đây? Tôi dám thề rằng có điều gì đó ở món testosterone đã khiến bộ óc đàn ông tự dừng tắt ngóm trong khi họ hành sự. Chẳng lẽ họ không bao giờ chịu học sao? Thế cô đã nói gì?”

“Rắc rối là ở chỗ đó đấy. Tôi mới chỉ hiểu ra tôi yêu anh ấy. Cảm giác này còn quá mới mẻ. Tôi vừa thổ lộ với anh ấy, vậy là anh ấy tung ra trái bom đàn ông của mình. Tôi không biết phải nói sao nữa, vậy là tôi chẳng nói gì cả.” Henry cũng cúi người ra trước, “Ồ, thế thì không được hay rồi!”

Becca lắc đầu. “Không, chẳng hay chút nào. Anh ấy bỏ đi, và vậy đấy, chúng tôi đã có một cuộc tranh đấu.”

Wayne gật đầu, “Tôi có nghe vài tiếng gào thét từ dưới này vọng lên. Tường mỏng manh, xây cất cầu thả. Nhưng tôi nghĩ hai người chỉ đang vui vẻ cùng nhau, cô hiểu ý tôi muốn nói gì.”

Becca từ chối để bị cuốn theo hướng gợi chuyện này. “Sau khi anh ấy hết bực bội, chúng tôi cũng tạm gác được cuộc thảo luận về hôn nhân sang bên, nhưng nó vẫn luôn lẩn khuất đó. Ngoài ra tôi không biết diễn tả nó thế nào nữa.”

Cả hai vị khách cùng gật đầu.

“Giờ tôi không biết nên làm gì. Trưởng khoa Stewart và bà Emily vợ ông ấy sắp tới dự bữa tối vào thứ Bảy, chính vì thế tôi đã mang một phần sáng tác của mình về đây. Emily là người phụ trách một hội đồng nghệ thuật nhỏ, và bà ấy biết rõ những người có tên tuổi trong giới nghệ thuật New York. Bà ấy thực sự có thể giúp đỡ cho sự nghiệp của tôi nếu thích những gì tôi sáng tác, và có vẻ như nếu bà ấy quan tâm...” Wayne gật đầu. “Nhưng giờ lại xảy ra chuyện rắc rối này. Cô không biết phải xử sự với Rich thế nào, và cô đang lo lắng một cách hoàn toàn có thể hiểu được cho bữa tối sắp tới. Ái chà, cô quả là có đủ thứ để lo, đúng không cô bạn thân mến?”

Becca cắn một miếng bánh và gật đầu. “Phải, và tôi khó lòng tâm sự được với Annabelle về nó. Chuyện cô ấy là em gái Rich đã đủ phiền rồi, nhưng cô ấy lại còn đang sống đầy hạnh phúc với anh trai tôi.” Becca để

chiếc bánh của cô xuống, rót đầy cà phê vào cốc cho mình. “Còn có gì tệ hại hơn một phụ nữ Ý đang ở trong tuần trăng mật của một mối tình? Nhìn vào đâu Annabelle cũng chỉ thấy một màu hồng, và cô ấy muốn tất cả những ai cô ấy yêu mến cũng được hạnh phúc như mình.”

Henry đưa kem cho cô. “Còn cô thì không ư?”

Becca dành thời gian chăm chút cốc cà phê của mình và thầm thấy may mắn vì cuối cùng Tripod cũng tóm được con mồi của nó. Anh chàng tập tễnh lại gần, đặt con chồn đồ chơi đã bất động dưới chân cô.

Cô dùng tay để lên cốt cho món đồ chơi rồi thả cho nó chạy trên thảm tới rìa bàn. Tripod cuồng lên - thường ra nó đã sẵn tính hoang dã, song với tất cả lượng caffeine đang chảy trong dòng máu của mình, anh chàng còn điên rồ hơn thường lệ. Hai vị khách hoàn toàn bị cuốn hút vào màn trình diễn và cho cô có thêm thời gian suy nghĩ về một câu trả lời. Khi sự chú ý của họ đã quay trở lại, cô hít một hơi thật sâu. “Tôi đang rất hạnh phúc với mọi thứ như hiện tại. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới hôn nhân, mà cũng không hề nghĩ tới việc lẩn tránh nó, bằng mọi giá. Tôi là kết quả của một cuộc hôn nhân gấp gáp đã kết thúc một cách tệ hại. Quỷ tha ma bắt, nó đã tòi tệ ngay từ ngày đầu tiên.”

Henry cúi người ra trước, vỗ nhẹ lên bàn tay cô.

“Becca yêu quý, lịch sử không phải lúc nào cũng lặp lại. Chẳng có lý gì cô lại không thể có một cuộc hôn nhân hạnh phúc.”

“Tôi biết điều đó ở đây.” Cô vỗ tay lên trán. “Song tôi không nghĩ từng chứng kiến một cuộc hôn nhân hạnh phúc nào. Tôi chỉ thấy những cuộc hôn nhân bất hạnh, và điều đó đã tạo ra một ấn tượng thực sự. Tôi không thể nghĩ ra chuyện gì tồi tệ hơn thành hôn với lầm người. Trước đây tôi chưa bao giờ yêu. Thậm chí tôi còn không rõ cần làm sao với nó nữa.”

Wayne khoanh tay lại nhìn cô. “Chưa bao giờ?”

Becca đảo mắt tránh đi. “Okay, có một lần tôi từng nghĩ mình đã yêu, rồi phát hiện ra cả mẹ tôi cũng đang ngủ với anh chàng đó. Một phát kiến kiểu này có xu hướng để lại cho bạn dư vị chẳng ngọt ngào gì.”

Đôi mắt Henry mở to. “Tôi có thể hiểu điều đó. Tôi rất xin lỗi.”

Becca nhún vai tiếp nhận sự ái ngại của anh ta - cô đã quá quen với chuyện này. “Tôi chỉ ước gì có thể làm mọi thứ chậm lại. Để quen với việc trở thành một phần của một đôi. Tôi không biết tại sao anh ấy phải hủy hoại mọi thứ lúc này chúng tôi đang có.”

“Thật vậy không?” Henry ngồi xuống trở lại, hai bàn tay áp vào tách trà. “Theo tôi dường như cậu ấy chỉ muốn bày tỏ rõ ràng ý định của mình. Rõ ràng cậu ấy đang phát cuồng vì cô. Chết tiệt thật đấy, với tôi điều đó đã rõ như ban ngày từ hôm bọn tôi xuống chào mừng cô dọn tới đây.”

Wayne gật đầu. “Với tôi Rich là một anh chàng điển trai tận tâm. Và nếu cô hỏi ý kiến tôi, thì bọn họ là loại hạng nhất. Anh ta chính là kiểu đàn ông muốn chăm sóc cho người phụ nữ của mình, nhưng anh ta cũng đủ tiến hóa để hiểu rằng chăm sóc cho một người phụ nữ thông minh, độc lập không nhất thiết phải bao gồm toàn bộ màn biểu diễn rẻ tiền của một đấng trượng phu vẫn thường khiến đám phụ nữ ngất ngây.”

Becca gật đầu. “Tôi đồng ý, song nói vậy vẫn chưa thể giúp tôi hình dung ra nên thu xếp chuyện cầu hôn này ra sao mà không làm anh ấy tổn thương. Tôi đã có một màn phản ứng đủ tệ hại rồi. Giờ tôi cần một kế hoạch.”

Henry lại cúi người ra trước lần nữa. “Becca, chẳng có cách nào để lên kế hoạch cho những cảm xúc của trái tim cả. Lời khuyên tốt nhất tôi có thể dành cho cô là hãy nói thẳng với cậu ấy về chuyện đó. Hãy cho cậu ấy biết những gì cô băn khoăn, và cho phép cậu ấy tâm sự với cô những gì cậu ấy cảm nhận. Hãy đảm bảo cô thực sự lắng nghe cậu ấy, và nghe những gì cậu

ấy nói, để rồi nhận ra những gì một người đàn ông nói ra không phải lúc nào cũng là điều anh ta muốn nói. Tôi không rõ còn chuyện gì khác đang diễn ra hay không. Có vẻ cậu ấy đang sợ mất cô vì một lý do nào đó.”

“Tại sao anh ấy lại nghĩ thế? Tôi không hề làm gì khiến anh ấy có lý do để nghĩ tôi muốn rời bỏ anh ấy. Ngược lại là đằng khác, tôi đã đề nghị anh ấy chuyển tới nơi ở mới cùng tôi.”

“Tôi tin cô đã nói thế, song những người đàn ông cần được nói cho biết cô quan tâm đến họ tới mức nào. Cho dù cô rất dễ thương, Becca, dường như cô lại là loại người quá kín đáo. Có thể tôi đang lạc đề, song theo kinh nghiệm của tôi, phần lớn đàn ông không lao ngay tới chuyện cầu hôn trừ khi có ai đó khiến anh ta cuống lên không dám chần chừ nữa. Hãy tìm hiểu xem đang có chuyện gì với cậu ấy.”

“Không lẽ anh cho rằng có thể anh ấy cầu hôn tôi chỉ vì áp lực trong công việc?”

“Không, tôi đâu có nói thế. Nhưng rất có thể cậu ấy sợ mất cô vì một lý do hoàn toàn xuất phát từ bên trong. Điểm mấu chốt là cô sẽ không bao giờ biết nó trừ khi hỏi.”

Chuông cửa vang lên, và Becca đặt cốc của cô xuống để ra xem ai tới.

“Ai đó?”

“Becca, cô Rose Albertini đây.”

“Xin mời cô lên ạ.” Cô bấm nút mở cửa rồi quay sang hai chàng láng giềng. “Tôi xin lỗi. Tôi không hề đợi bà ấy tới.”

Henry và Wayne đứng dậy, bắt tay vào dọn bàn. Henry cười. “Từ những gì Rosalie và Annabelle luôn nói, bà lão này là một bà đồng chính cống. Hẳn bà phải biết cô cần nói chuyện với bà.”

“Phải, tôi chỉ hy vọng bà ấy không biết thêm gì khác nữa.”

Becca mở cửa cho cô Rose, bà bước vào, ôm chầm lấy Becca, hôn lên cả hai bên má cô trước khi vỗ vỗ vào một bên. “Thấy chưa, cô đã bảo cháu rồi, cháu sẽ không xương xẩu lâu đâu mà. Cô thấy là Richie của cô đang chăm chút cho cháu.”

Becca nhìn xuống. Cô không nghĩ mình đang lên cân. Cô Rose quay sang bên và trông thấy Henry cùng Wayne. “Ngồi xuống, ngồi xuống đi. Tôi chỉ ghé qua nghỉ chân và uống một cốc cà phê thôi.”

Wayne đứng dậy. “Cháu sẽ pha thêm một ít.”

Cô Rose đưa cho Becca chiếc túi xách nặng trĩu cùng áo khoác của bà. “Đừng ngớ ngẩn thế. Tôi sẽ tự pha cho mình!” Bà lão nhanh nhẹn đi vào bếp, mở một ngăn kéo lấy ra chiếc tạp dề mà Becca chưa hề biết đến sự tồn tại, rồi buộc nó vào quanh vòng eo tròn trịa của bà. “Các cậu thật dễ mến khi đến thăm Becca nhà tôi. Cô bé luôn thấy cô đơn khi Richie vắng nhà.”

“Cô Rose...”

Cô Rose phẩy tay không cho Becca can thiệp. “Cô bé không nghĩ nó cần đến bạn bè hay một người chồng.” Rồi bà hạ giọng xuống. “Nhưng rồi nó sẽ hiểu ra. Cuộc sống chẳng là gì hết nếu không có tình yêu, gia đình và bạn bè.” Bà quay sang Becca, lúc này đang khoanh tay lại, bồn chồn gõ các đầu ngón tay trong lúc cố giữ im lặng. “Cháu ngồi xuống. Ăn đi, ăn nữa đi. Kể cho cô biết cậu con đỡ đầu của cô hiện nay thế nào.”

Becca ngồi xuống. Cô nhận ra như thế sẽ dễ dàng hơn. “Thật thú vị là cô lại ghé qua. Cháu đã định hôm nay sẽ gọi điện cho cô.”

Cô Rose cho cà phê vào tấm lọc. “Chính vì thế đấy, cô không thích điện thoại, vậy nên cô ghé qua đây thăm hỏi.”

Bà quay sang hai vị khách. “Becca và Richie sắp có một bữa tối rất quan trọng. Hai đứa cần món lasagna của tôi.”

Becca ngồi xuống lắc đầu. “VẬY là Rich đã gọi cho cô?”

“Richie không bao giờ gọi trừ khi nó cần thứ gì đó.” Becca nhận ra cô Rose chưa lúc nào thực sự trả lời câu hỏi, nhưng vì những sợi lông tơ trên hai cánh tay cô đã dựng đứng cả lên rồi, cô quyết định sẽ không tìm hiểu thêm nữa.

“Khi cháu lập một trong những bản danh sách mà cháu rất có năng khiếu trong việc lập ra đó, hãy nhớ ghi chú chuyện mượn chiếc bình pha espresso cỡ lớn của cô. Cháu không thể có một bữa tối thành công mà không có espresso. Thế nào? Cô cho cháu thứ cà phê đặc biệt của cô. Cháu sẽ thích. Và bảo Richie mua thứ Zoom Zoom thật tốt.”

Becca mở cuốn sổ ghi chú ra thêm “bình pha espresso” vào. “Zoom Zoom?”

“Đúng rồi, cháu biết mà, Annisette, Sambuca[31] - Zoom, Zoom. Nếu cháu muốn, cô có thể nhờ Maria làm cho cháu món tiramisu của nó. Chỉ có điều đừng cho nó biết cháu sẽ đãi khách món lasagna của cô.” Bà lão lắc đầu. “Maria không thích việc cô nấu nướng giỏi hơn nó. Nhưng thế thì sao? Cô biết làm thế nào được?” Bà lấy một chiếc đĩa ra khỏi tủ bếp. “Wayne, cậu làm bánh quế đấy à?”

[31] Tên các loại rượu hồi.

“Vâng, sao cô không thử ăn xem sao? Cháu sẽ mang cà phê ra khi đã sẵn sàng. Cô hãy ngồi xuống cho đôi chân được nghỉ ngơi.”

Cô Rose rời khỏi bếp, Wayne kéo ghế ra cho bà trong lúc Henry đứng dậy. Bà lão vẫy tay ra hiệu cho anh ta ngồi xuống. “Một chàng trai thật dễ mến!”

Becca nhìn xuống bản danh sách của cô. “Tại sao cháu không cần ghi lại các nguyên liệu chúng ta cần, như thế cháu có thể đi mua và có mọi thứ sẵn sàng ở đây khi chúng ta bắt đầu nấu nướng.”

“Không, chúng ta sẽ cùng đi chợ. Cô sẽ mang xe của cô tới. Chúng ta sẽ tới hàng thịt, hàng pho mát, hàng rau và hàng bánh mì.”

“Ồ, được thôi. Khi nào cô muốn đi chợ? Bữa tối sẽ diễn ra vào thứ Bảy.”

Cô Rose cắn một miếng bánh quế. “Ừm. Wayne, ngon quá. Cảm ơn cậu.” Bà đập tay với anh ta trước khi nói tiếp. “Chúng ta đi mua đồ vào thứ Năm, nấu nướng dọn dẹp vào thứ Sáu.”

Becca lắc đầu. “Rich và cháu sẽ lo việc dọn dẹp.”

“Richie? Dọn dẹp?” Bà nhìn Henry và Wayne. “Nếu Richie của tôi dọn dẹp, thì hoặc nó đang yêu, hoặc đang bị điên.” Cô Rose nhún vai. “Cũng có thể là cả hai, phải vậy không?”

Wayne cố gắng che giấu tiếng cười bằng cách giả bộ ho nhưng không thành công, rồi đi vào trong bếp, sau đó quay trở ra đem theo một cốc cà phê cho cô Rose.

“Cảm ơn cậu.” Bà rót sữa vào cốc cà phê rồi khuấy trong lúc nhìn quanh căn hộ chật ních. “Cháu và Annabelle của ta. Tài năng như thế mà lại chỉ có quá ít - các cháu vẫn gọi là gì nhỉ? Sự tự tin, đúng không?” Bà gật đầu. “Phải rồi, sự tự tin.” Henry hăng giọng. “Thế này nhé, buổi sáng nay rất tuyệt, thưa các quý bà, nhưng tôi cần quay trở lại với công việc của mình, và tôi biết Wayne đang có một ngày rất bận rộn chờ đợi anh ấy.”

Wayne gật đầu. “Hãy giữ lại hết chỗ bánh này. Tôi vẫn còn rất nhiều trên nhà.”

“Cảm ơn, các chàng trai.” Khi Henry và Wayne định cầm đĩa lên, Becca lập tức từ chối ngay sự giúp đỡ của họ. “Tôi sẽ lo dọn dẹp tất cả!” Cô đứng dậy ôm chào hai người trong lúc tiễn họ ra cửa. “Tôi sẽ mang khay lên trả hai người sau.”

Sau khi hai vị khách đã ra về, Becca tới ngồi xuống bên cô Rose và mỉm cười. “Tại sao cô không đi thẳng vào đề đi? Cô tới đây vì một lý do. Hãy cho cháu biết những gì cô muốn nói khi tìm tới đây và đừng giả bộ như nó có gì đó liên quan tới bữa tối.”

Cô Rose hướng ngón tay về phía Becca xua xua, làm cô tự hỏi liệu cô có nên cúi người xuống né tránh hay không. Cô gần như chờ đợi một tia sáng lóe ra từ đầu ngón tay của cô Rose. “Cháu quá thông minh để tốt cho chính mình. Cháu nghĩ ngợi nhiều quá. Cuộc sống rất đơn giản. Cháu tìm được một người đàn ông, cháu muốn anh ta, cháu kết hôn với anh ta, cháu học cách yêu anh ta, và khi anh ta chết đi, cháu mặc đồ đen. Đơn giản vậy thôi.”

“Cô Rose, cô không biết...”

Cô Rose giơ bàn tay lên. “Cô biết mình biết những gì. Cháu lập ra những bản danh sách của cháu. Những bản danh sách đó làm cháu tìm kiếm những gì không hay. Cháu không hề tìm kiếm những điều tích cực. Cháu tìm những gì tiêu cực. Điều đó có thể hữu ích trong công việc, nhưng trong tình yêu thì không. Tình yêu không có lý do. Nó không vừa vặn vào bất kỳ bức tranh đẹp đẽ nào của cháu cả. Nó thật hỗn độn, nó rối tinh rối mù, và nếu cháu tranh đấu với nó, cháu có thể mất nó. Hãy thận trọng. Hãy lắng nghe cô Rose của cháu.” Bà nhấp một ngụm cà phê và quan sát Becca bằng đôi mắt tinh anh. Becca có cảm giác cô Rose biết rõ cô sắp nói gì trước khi cô kịp nói ra điều đó. “Cô biết tất cả sao?”

Cô Rose lấy khăn ăn lau miệng. “Cô biết Richie muốn thành hôn với cháu. Cô biết cháu sợ. Cô biết cháu không tin tưởng bất kỳ ai, kể cả chính

mình.”

“Cháu phải làm gì đây?”

“Cô vừa nói với cháu đấy thôi, nhưng cháu chẳng hề lắng nghe. Thật đáng tiếc. Cháu là một cô gái tốt. Richie, nó là một chàng trai tốt khi ở bên cháu. Nó yêu cháu, nhưng cháu không muốn thừa nhận điều đó.” Bà vỗ lên bàn tay Becca.

“Cháu sẽ phải đặt niềm tin vào Richie, hoặc sẽ mất nó.” Bà thu dọn đĩa mang vào bếp trong lúc Becca ngồi chờ đợi. Mất Rich ư? Cô không dám chắc mình đang cảm thấy những gì, song cô không thích điều đó chút nào. Nó thật gần với sự hoảng loạn, nhưng lại thật lỗ bịch. Có lẽ chỉ vì cô đã đưa vào người quá nhiều caffeine. Đó là lý do vì sao cô bỗng toát mồ hôi; có lẽ cô đang không được khỏe. Trong lúc cô ngồi thần ra suy nghĩ, cố gắng hiểu những gì cô Rose vừa nói, cô Rose đã dọn dẹp xong căn bếp. Bà quay lại bàn, lay vai Becca. “Cô phải đi đây. Cô sẽ gặp lại cháu vào thứ Năm. Hãy tới gặp cô ở chỗ hàng thịt lúc chín giờ. Richie có thể chỉ cho cháu biết nơi đó. Chúng ta sẽ đi chợ”

Becca cố đứng dậy. “Ồ, vâng.” Cô giúp bà mặc áo khoác, chấp nhận cái ôm cùng hai nụ hôn. “Cháu và Richie, cuối cùng hai đứa sẽ đâu vào đấy thôi, nhưng chỉ mình cháu có thể chọn con đường để đi - khó khăn, hay dễ dàng. Theo những gì ta biết về cháu, chắc sẽ là con đường khó khăn. Cháu còn nhiều điều phải học về tình yêu.”

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Khi Rich từ chỗ làm quay về nhà, Becca đã rải những bản danh sách quái quỷ của cô đầy khắp căn hộ, và cô làm đảo lộn mọi thứ đến mức anh thậm chí không thể tìm ra một chỗ để sạc pin cho chiếc điện thoại di động. Anh nhắc bức tượng ngựa mẹ cùng ngựa con lên, cố tìm ra xem nên chuyển nó tới chỗ nào để anh có thể cắm sạc điện thoại. Khi anh quay lại để đặt bức tượng lên bàn phòng ăn, anh trông thấy Becca với hai tay chống nạnh đang nhìn chăm chăm vào anh.

“Cô anh vừa tình cờ ghé qua sáng nay để uống cà phê và nghỉ chân. Em không nghĩ anh đã gọi cho bà đấy?”

Becca có vẻ đang thực sự hoang mang. Anh thấy thiếu vắng màn chào đón ấm áp mà anh dần bắt đầu quen mỗi khi trở về nhà. “Không, anh nghĩ em sẽ gọi cho bà. Anh đoán là cuối cùng em cũng không phải gọi nữa.” Trán cô nhăn lại, và Rich có linh cảm rất chắc chắn rằng anh đang gặp rắc rối vì một nguyên do nào đó. Anh không nghĩ mình đã làm gì thậm tệ, à phải, ít nhất là gần đây.

“Tại sao anh cầu hôn em?”

Okay, vậy là ngọn nguồn vẫn từ vấn đề còn bỏ lửng này. Rich để điện thoại của anh lên bàn, quên luôn chuyện sạc pin. “Một câu hỏi kiểu gì vậy?”

“Một câu hỏi rất hay. Những người đàn ông không bao giờ chỉ đơn thuần đưa ra câu hỏi mà không có lý do. Vậy lý do của anh là gì?”

Rich thong thả lại gần cô, đưa hai cánh tay ôm lấy cô. Cô không hề thay đổi tư thế hay tựa người vào anh như trước đây cô vẫn làm. Chắc chắn phải có chuyện gì không ổn. “Anh yêu em. Em yêu anh. Vậy nên điều đó dường như là bước kế tiếp hiển nhiên.”

“Trong thế giới nào vậy? Người ta không chỉ đơn giản là yêu nhau và kết hôn mà chẳng vì lý do nào cả.”

“Ồ, có đấy.”

Cô vùng ra khỏi vòng tay anh. “Chỉ vậy thôi ư? Có phải đó là tất cả lời giải thích em có được không?”

“Thế em chờ đợi gì đây? Rằng anh chỉ còn ba tháng nữa để sống, và anh muốn dành từng giây trong phần đời còn lại của mình bên cạnh em chẳng? Anh xin lỗi phải làm em thất vọng, nhưng tất cả những gì anh có thể nói là anh yêu em. Anh không muốn sống thiếu em ngay cả khi em đang cư xử như một người tâm thần. Lý do như thế đã đủ chưa? Liệu nó có qua được kỳ kiểm tra em đang mang ra thử thách anh không?”

Cô quàng hai cánh tay quanh người. Anh sẽ thích hơn nhiều nếu cô quàng hai cánh tay đó quanh người anh, nhưng chí ít trông cô không còn tức giận như lúc trước nữa. “Không phải em đang thử thách anh. Em chỉ muốn biết anh đang có những ý nghĩ quái quỷ nào trong đầu.”

“Anh nghĩ em muốn tạm gác cuộc bàn luận về hôn nhân sang một bên.”

“Em muốn thế, nhưng không có nghĩa là em không còn nghĩ về nó nữa. Những người đàn ông không thể chỉ đơn giản đi chơi bóng rổ, uống vài ly với bạn bè, rồi trên đường về nhà đột nhiên quyết định cầu hôn.”

“Đó chính xác là cách nó đã diễn ra. Anh không biết gã chết tiệt nào đã cung cấp thông tin cho em, bé con, nhưng anh sẽ cho em biết một bí mật

nho nhỏ: anh rất đơn giản. Những gì em thấy chính là những gì em nhận được. Anh yêu em. Anh muốn ở bên em. Anh muốn cưới em. Nếu em tìm kiếm một nguyên nhân sâu xa nào đó, hay ai đó với một vấn đề tâm lý cần mất hàng năm trời để có thể hiểu được, thì em đã tìm nhầm người rồi.” Anh trông đợi cô trả lời không, cô đã tìm đúng người, song cô không nói vậy. Cô chỉ đứng đó với cái nhìn lạ lùng trên khuôn mặt, đôi mắt mở to. “Em đã đọc cuốn giáo trình tâm lý học của anh chưa? Anh biết anh đã làm hỏng khoảnh khắc trọng đại của việc cầu hôn, và anh nuối tiếc hơn nhiều so với những gì em có thể tưởng tượng về điều đó, nhưng như thế không có nghĩa là anh có thể rút nó lại.” Có Chúa chứng giám, với cách mọi thứ biến chuyển lúc này, anh thực sự ước gì có thể làm thế, để thực hiện lời cầu hôn cho hợp lý trong cơ hội thứ hai.

“Tại sao anh không cho em biết chuyện gì đang xảy ra?”

“Chẳng có gì đang xảy ra cả.” Anh buông thõng câu trả lời, song anh không hề tin cô, và dường như cô cũng không tin anh hơn là máy, một thái độ khiến lương tâm không hẳn đang vô tội của anh thoáng bứt rứt. Anh chưa cho cô biết gì về những lời ông trưởng khoa đã nói, song việc này không dính dáng gì tới chuyện anh muốn cưới cô. Nếu có gì đáng hối tiếc, thì đó là chuyện anh sẽ khôn ngoan hơn nhiều nếu chịu khó chờ đợi thêm trước khi cầu hôn, song anh còn xa mới là người luôn đưa ra những hành động khôn ngoan. Trong lúc hai người cùng nhau chuẩn bị bữa tối, anh nhận ra cô đang chăm chú nhìn anh, như thể cố đọc những ý nghĩ của anh. Sau lần thứ ba, anh dõn cô vào góc, khép chặt cô giữa anh và bàn bếp. “Hãy nói cho anh biết, Becca. Anh không thể giúp em nếu anh không biết có chuyện quái quỷ nào bất ổn ở đây!”

“Không có gì hết.”

“Không có gì luôn nghĩa là có điều gì đó. Chúng ta đã nói về chuyện này trước đây rồi.”

“À phải rồi, email về môn tâm lý con người của anh. Khi em nói không có gì, ý em là không có gì.”

“Không, ý em là em không muốn nói với anh về chuyện đó.”

“Tốt thôi, anh muốn tin gì tùy thích.”

“Hay lắm, vậy anh sẽ chọn tin rằng em đang yêu anh điên cuồng và cuối cùng em sẽ nói với anh cuộc đời em không bao giờ trọn vẹn nếu không có anh trong nó, và em sẽ đề nghị anh hãy cưới em. Anh tin chắc em cầu hôn khá hơn anh nhiều. Chỉ cần nghĩ đến việc em có thể lập ra một bản danh sách, ghi ra tỉ mỉ những cái được cái mất. Em có thể lên kế hoạch cho tất cả. Chết tiệt, anh biết em mà, rồi em sẽ còn tập đi bằng một đầu gối cùng Tripod. Ít nhất nó sẽ cho em một câu trả lời.”

“Phải, đừng có nín thở.” Becca cười gượng gạo, nhưng khi anh hôn cô, cuối cùng cô cũng hôn lại anh.

“Anh sẽ không nín thở, nhưng anh đang chờ đợi điều đó. Lúc này chắc em đang nghĩ cầu hôn thật giản đơn. Cứ chờ xem.”

Hắn Tripod đã nghe thấy tên nó và mò vào trong bếp, đặt con chồn chạy cốt dưới chân Rich, rồi buông ra một tiếng gừ gừ lạ lùng.

“Gì thế này? Anh bạn không thể tóm được một con chuột thật, vậy nên anh bạn mang lại cho tôi một con chuột đồ chơi hả?”

“Wayne mua nó cho Tripod đấy. Nó muốn chia sẻ món đồ chơi với anh, vậy hãy chơi cùng nó, vắn cốt lên. Nhưng hãy cẩn thận, hôm nay nó còn điên rồ hơn thường lệ đấy.”

“Dường như đây đang là chủ đề ngự trị trong căn nhà này tối nay.”

Bình minh của ngày thứ Bảy hiện lên quang đấng và lạnh ngắt. Đó là một trong những ngày đẹp trời cuối mùa thu luôn làm bạn muốn vồ lấy một cái cào, vun một đồng lá thật cao để rồi nhảy thẳng vào nó, hất tung mọi thứ ra xung quanh. Thật không may, Becca bị mắc kẹt trong căn hộ cùng Tripod. Điện thoại của cô reo lên, và cô vội chạy vào phòng ngủ để trả lời. Cô kiểm tra danh tính người gọi. “Xin chào, Annabelle. Cậu đã có tin gì từ Ben chưa? Anh ta nghĩ sao về lời đề nghị?”

“Anh ta thích nó. Còn vài điểm anh ấy muốn sửa lại cách diễn đạt, nhưng về cơ bản có vẻ ổn cả. Các luật sư của anh ta sẽ liên lạc với luật sư của bọn mình, và cậu biết đấy, thu xếp toàn bộ thủ tục pháp lý. Khi anh ta quay lại đây vào tháng tới, chúng ta sẽ có một cuộc gặp và thỏa thuận để xác định vai trò mới của chúng ta trong chuyện hợp tác. Mình không thể đợi được! Becca, cậu còn nhớ tất cả những buổi tối đó ở trường mỹ thuật, khi bọn mình mơ được sở hữu phòng trưng bày của chính mình không?”

“Phải, mình đã mơ về điều đó, nhưng cậu đã biến nó thành hiện thực. Mình cảm ơn cậu đã cho mình bám nhờ.”

“Đừng ngốc thế!”

“Đúng vậy còn gì, ngay cả lúc đó cậu cũng là người lên kế hoạch cho không gian của phòng trưng bày, nhớ không?”

Becca gần như có thể nghe thấy tiếng hai tròng mắt Annabelle đang đảo đi. “VẬY là cả cậu cũng đang ở nhà một mình sao?”

“Richie không có nhà?”

Becca đẩy Tripod sang mé giường của Rich rồi nằm xuống. “Không, vì mình đã dành cả tuần vừa rồi lo thu xếp mọi thứ cho hoàn hảo để sẵn sàng tổ chức bữa ăn tối nay với sếp của anh ấy, ông anh cậu cho rằng anh ta có thể ra ngoài chơi bóng rổ với đám đàn ông. Mình chắc Mike cũng đang chơi cùng anh ấy. Bọn họ đều là thành viên của bộ tứ huyền ảo mà.”

“Mình đoán là thế. Mình vừa tỉnh dậy sau khi chợp mắt một lát, và Mike đã đi rồi. Anh ấy để lại một mảnh giấy nói rằng anh ấy sẽ quay về lúc ba giờ. Lúc đó mình cho rằng anh ấy tới bệnh viện.” Cô ngáp dài trước khi tiếp tục. “Cả tuần nay mình chưa nói gì với cậu ngoài chuyện làm ăn. Có vẻ cậu đang không được vừa ý lắm về Rich. Bây giờ anh ấy lại làm gì vậy?”

“Chẳng gì cả. Chính đó là vấn đề đấy. Anh cậu ba hoa với ông trưởng khoa về chuyện món lasagna của gia đình tuyệt đến thế nào, và mình là người phải bỏ ra nửa ngày thứ Năm đi mua sắm với bà cô đầu óc có vấn đề nhưng lại hay tư vấn tâm lý của cậu.”

“Cậu đi chợ với bà ấy thật sao? Chẳng lẽ cậu không thể làm món gì khác ngoài lasagna?”

“Tin mình đi, nếu được mình đã làm vậy rồi. Mất cả buổi chiều lang thang cuốc bộ khắp khu Brooklyn với một bà lão người Ý luôn miệng ra lệnh cho mình và thậm chí cả nguyên rửa mình bằng tiếng Ý không phải là ý tưởng của mình về một quãng thời gian vui vẻ. Giá mà cậu được nghe bà ấy. Bà cô của cậu nói chuyện với ông hàng thịt, với người bán pho mát, và bà chủ hàng rau quả ở chợ toàn bằng tiếng Ý. Tất cả họ dường như đều biết mình là ai. Bà ấy đã làm gì vậy? Đăng quảng cáo trên tờ Posi[32] à?”

[32] New York Post, một tờ báo thịnh hành ở New York.

“Này, tờ Post chẳng dính dáng gì tới những chuyện ngồi lê đôi mách của đám người Ý đâu nhé.”

“Cứ việc thuyết phục mình thế đi. Giờ thì khắp khu Brooklyn biết mình là cô nàng Becca của Richie. Gặp ai cô Rose cũng nói Becca của Richie cần giúp nấu ăn. Becca của Richie không phải là người Ý - cứ như thể chuyện này còn chưa đủ hiển nhiên vậy - song bà nói vậy cũng không sao vì mình là một cô gái tốt, vậy nên gia đình đang tìm cách giúp đỡ mình.

Annabelle, mình đã phải cắm vào lưới nhiều đến mức dường như nó đang sừng phồng lên đây này.”

“Mình rất tiếc, Bec. Mình đã nói cô ấy rất đáng sợ mà.”

“Phải, và Rich chỉ toàn nói suông về chuyện chuẩn bị mọi thứ để sẵn sàng cho bữa tối quan trọng nhất trong đời mình.”

“Mình nghĩ đó là sếp của Rich kia mà. Tại sao nó lại quan trọng với cậu đến thế?”

“Annabelle, vợ trưởng khoa Stewart là Emily Stewart. Có làm cậu nhớ ra điều gì không?”

“Của hội đồng nghệ thuật ư? Ái chà! Okay, mình hiểu tại sao cậu căng thẳng, nhưng Bec này, nếu điều này có thể giúp cậu thấy nhẹ nhõm hơn, theo mình biết bà ấy là người thực sự dễ mến. Bà ấy cũng có gu thẩm mỹ không chê vào đâu được.”

“Cảm ơn cậu, nhưng sẽ có ích hơn nhiều nếu Rich có mặt ở đây giúp mình một tay thay vì phó mặc tất cả cho mình. Đồng ý là anh ấy phải làm việc, song đâu phải mình không còn thứ gì khác để làm. Mình đã phải thường xuyên trao đổi qua điện thoại với các kế toán viên của Ben, rồi luật sư của anh ta, luật sư của mình, và mình mất cả ngày hôm qua cho việc nấu nướng cùng cô Rose, lau dọn căn hộ, và cố gắng hình dung xem nên trưng bày sáng tác của mình trong một căn phòng không có chiếu sáng ra sao.” Cô đập bàn tay lên mắt bên phải để nó thôi không giật giật nữa. “Annabelle, mắt của mình đang nháy liên hồi.”

“Ồ, không tốt tẹo nào. Nhưng mình xin nói với cậu là chẳng ai nhìn thấy điều đó ngoài cậu.”

Becca nhìn Tripod nằm trên chiếc bàn đầu giường, thò đầu qua mép bàn cố cắn nắm tay ngăn kéo. Cô xua nó ra. “Tripod, mày sẽ không lấy lại

được món đồ chơi đâu, vậy nên hãy thôi đi.”

“Thôi nào, đưa cho con mèo tội nghiệp món đồ chơi của nó đi, cô nàng xấu tính!”

Becca quay trở ra phòng khách, và bắt đầu giữ những chiếc gối tựa trên trường kỷ. “Mình cũng chẳng thấy gì phiền toái với món đồ chơi này cho tới khi anh chàng bắt đầu lôi nó lên để tấn công cả ở những chỗ mình bày các tác phẩm của mình nữa.

Mình cho cậu hay, Annabelle - cả tuần này, nói gọn lại - là một cơn ác mộng!”

“Ít ra nó cũng sắp kết thúc rồi. Mình tin chắc bữa tối sẽ rất thành công, và Emily Stewart chắc chắn sẽ thích các tác phẩm của cậu. Mình biết chắc là thế. Mình cũng có gu thẩm mỹ không chê vào đâu được.”

“Cảm ơn.” Becca ngồi xuống trường kỷ, cầm cuốn sổ ghi chú cô để trên bàn cà phê lên, rồi liếc qua bản danh sách của mình. “Chắc là ổn thôi, nhưng không có nghĩa mình không còn muốn trông một cái thông lọng quanh cổ Rich nữa.”

“Phải, mình hiểu cảm giác đó. Song, cậu phải thừa nhận bọn họ thực sự hữu dụng trong chuyện mở đồ hộp, thay bóng đèn, chưa kể tới những việc khác nữa.”

Becca ngẩng đầu lên khi cô nghe thấy tiếng ổ khóa cửa được mở, và cô ném trả cuốn sổ ghi chép lại xuống bàn cà phê. “Nói tới sói là sói đến liền. Mình phải đi đây. Mình sẽ gọi cho cậu sau, okay?”

“Tất nhiên rồi, cô bạn đáng yêu, chúc may mắn. Mình biết mọi thứ sẽ rất tuyệt. Nếu không, mình sẽ giữ Rich cho cậu nện ông anh mình.”

Cô bật cười rồi quay về lưng về phía Rich. “Khi cậu cần làm chuyện tương tự mình cũng sẽ giúp cậu như thế. Mình yêu cậu.”

Cô ngất máy và nhận ra Rich đang cúi xuống nhìn cô với một bên lông mày nhướng lên. “Em đang yêu ai ngoài anh vậy?”

“Em gái anh.” Rich cúi xuống định hôn cô, và Becca ngả người ra sau, đưa một bàn tay lên xoa trước mặt cô. “Bộ dạng và mùi tỏa ra từ người anh trông giống như thứ gì đó mà Tripod có năm mơ cũng không trở thành được. Hơn nữa, anh vẫn còn đang nằm trong danh sách đen của em.”

“Ôi, thôi nào, Becca. Anh mang về cho em món tráng miệng và Zoom Zoom đúng như em yêu cầu.”

“Phải rồi, hẳn là anh đã nhặt nhanh mọi thứ ở nhà hàng của DiNicola sau trận bóng rổ và một chiều bia.”

Rich không phủ nhận, mặc dù trông anh có vẻ thất vọng vì bị bắt vớ.

“Đây, em cầm lấy đi.” Rich đưa cho Becca những hộp đựng đồ tráng miệng và đặt chai Zoom Zoom xuống bàn cà phê. “Anh sẽ quay lại ngay. Anh để quên một thứ trong xe.”

“Cảm ơn về lời cảnh báo.” Becca vào bếp, mang theo đồng hồ hộp đựng bánh ngọt, tất cả đều được buộc dây kín, và cô đang tò mò muốn mở ra xem Rich đã mang món tráng miệng đáng kinh ngạc nào của DiNicola về. Sau tiếng cánh cửa đóng sập lại báo hiệu anh đã quay về, cô hỏi, “Mấy thứ này có cần cho vào tủ lạnh không, bởi vì nếu cần, chúng ta có lẽ nên mang lên tầng trên xem các chàng trai trên đó còn chỗ không. Tủ lạnh của chúng ta đầy rồi...” Cô ngẩng đầu lên, rời mắt khỏi những chiếc hộp và nhận ra Rich đang ôm bó hoa lớn nhất và đẹp nhất cô từng được nhận.

“Anh mang hoa về cho em?” Cô thở dài rồi đảo mắt đi. “Chẳng phải đúng như một anh chàng đàn ông sao? Em đang sẵn sàng giết anh, thế rồi

anh đi ra ngoài và làm một điều thật ngọt ngào. Anh thực sự biết cách để khiến người khác phát điên một cách hoàn hảo.”

Rich trông như thể vừa sống sót qua thêm một vòng nữa của American Idol[33]. “Đó là một năng khiếu.”

[33] Cuộc thi tìm kiếm thần tượng âm nhạc Mỹ.

Anh cúi xuống tìm kiếm một cái hôn. “Vậy là em đã trò chuyện cùng Annabelle và thấy dễ chịu hơn?” Okay, vậy là rất có thể rốt cục anh cũng không làm hỏng tất cả. “Anh nghĩ em cảm thấy dễ chịu? Em đã phải quần quật cả tuần - đi chợ với bà cô điên khùng của anh, nấu nướng, lau dọn, rồi chạy đi chạy lại tới chỗ tòa nhà đá nâu. Em có được năm phút để ngồi xuống tâm sự với em gái anh, và anh nghĩ em thấy dễ chịu rồi ư?”

“Có phải đây là một trong những câu hỏi cài bẫy không vậy?”

“Không, nó thuộc về tu từ học. Em đang hy vọng khiến anh nhận ra anh vừa hỏi một câu hỏi ngớ ngẩn không tin nổi tới mức nào.”

“Okay, vậy tại sao chúng ta không quên đi những gì anh vừa hỏi và đi thẳng vào việc anh muốn nói với em rằng em đã làm được một việc thật đáng kinh ngạc và anh trân trọng việc em đã nỗ lực vất vả đến mức nào.”

“Okay.”

Rich ôm lấy cô trước khi cô kịp tránh đi. “Thôi nào, chúng ta cùng đi tắm vòi hoa sen, và em có thể giải thích tại sao mắt em cứ nháy liên hồi như đồng hồ taxi vậy.”

“Annabelle đã nói không ai có thể nhìn ra chuyện này ngoài chính em.” Anh cầm lấy tay cô, kéo cô về phía phòng tắm. “Cô ấy nói dối.” Rich hôn lên môi cô, làm tắt lịm câu phản đối, rồi thông thả giúp cô cởi quần áo cô ra. Becca cố hết sức lờ đi hai bàn tay anh và những nụ hôn của anh trong

lúc hai người đợi nước nóng. Thật không may nước không nóng được bằng cô lúc này. Becca chỉ hy vọng khi họ bước vào dưới vòi hoa sen, dòng nước có thể giúp cô dịu lại. Không hề. Rich không nghĩ anh từng thấy điều gì đáng yêu hơn Becca đang ướt sũng và có phần hơi bực bội, một điều khiến anh phải đặt câu hỏi về sự tinh táo của mình. Anh không dám chắc tại sao điều đó khiến anh kích thích đến vậy, nhưng cho rằng đó là một điểm tích cực vì dường như cô đang dành một lượng thời gian nhiều đến không bình thường để bực bội với anh. Anh nhanh chóng xát xà phòng lên người, rồi chuyển toàn bộ chỗ xà phòng qua người cô.

“Rich, nếu anh không bỏ tay khỏi người em, em sẽ phải làm anh đau đấy!”

“Được thôi.” Anh nhấc hai bàn tay đầy xà phòng khỏi người cô và cố quên đi cảm giác thôi thúc từ bên trong - một chuyện chẳng dễ dàng chút nào.

“Có ai từng nói với em rằng em trông rất hung dữ mỗi khi em bực bội không?” Cô đưa đầu vào dưới làn nước để xả. “Có ai từng nói với anh rằng nói với một người phụ nữ đang bực bội rằng cô ta hung dữ là rất nguy hiểm không?”

Anh không thể khống chế được khao khát muốn chạm vào cô, vậy là anh không buồn kiềm chế nữa. Anh cọ cơ thể đầy xà phòng của mình vào người cô. “Bé con, nhà cửa đã sạch tinh tươm rồi, anh và em có vô khối thời gian, và tình dục được coi như một liệu pháp giải tỏa căng thẳng hoàn hảo. Anh dám cược là mắt em sẽ thôi nhấp nháy.”

Anh vừa đưa bàn tay lên, ngực cô gằn như cứng lại ngay lập tức. Anh say mê cách cơ thể cô phản ứng với anh, ngay cả khi cô không thích điều đó. “Thôi nào, Bec. Chúng ta đang lãng phí thời gian nói suông về điều đó trong khi chúng ta có thể giải tỏa toàn bộ tâm trạng căng thẳng của em.”

Anh nhìn thẳng vào mặt cô, vuốt ve hai bờ vai và lưng cô trước khi chuyển sang bộ ngực, bắt đầu với bầu vú bên trái của cô, rồi chuyển sang bên phải, vì anh là một gã trai công bằng. Khi anh hôn lần trở lại con đường cũ, trông cô thật nghiêm nghị. Với đôi môi mím chặt đầy khó chịu, có vẻ như cô đang thách thức anh làm cô thay đổi thái độ. Anh dành một phút âu yếm đôi môi cô trước khi đẩy cái hôn tiến sâu hơn thành màn đấu lười cho tới lúc cô tách rời miệng mình khỏi anh trong những hơi thở hỗn hển.

“Okay,” cô quàng hai tay bám lấy vai anh. “Nhưng hãy làm một lần cấp tốc - anh biết thế là thế nào, đúng không?”

Chúa ơi, anh yêu từng sợi tóc ương ngạnh trên đầu cô, và tất nhiên, cả những chỗ khác nữa. “Anh đã nghe thấy một lời đồn đại. Anh sẽ thử xem mình có thể làm gì.” Cô há miệng hớp một hơi hít vào, và lắc mình đầy nôn nóng. Cô luôn khiến anh ngỡ ngàng bất cứ khi nào hai người gần gũi, dường như cô muốn anh cũng mãnh liệt không kém gì anh muốn cô.

“Ôi, Chúa ơi.” Mỗi lần vào trong cô anh lại phải ngừng lại vì sợ rằng anh sẽ không tìm được. Anh đã đợi để cảm giác đê mê ban đầu nhạt dần đi, nhưng chuyện đó không hề xảy ra. Mỗi lần đều giống như lần đầu tiên, và mỗi lần khi cuộc ái ân kết thúc, anh chỉ thấy thèm muốn cô hơn. Về nghiêm nghị lại quay trở về trên khuôn mặt cô. “Rich, em có cần phải giải thích chủ đề chính của một lần cấp tốc là gì không?”

Anh không giấu nổi nụ cười. “Bé con, có sự khác biệt giữa một lần cấp tốc và một lần bối rối. Anh phải thừa nhận lẫn ranh phân cách rất mong manh. Mọi việc chuẩn bị đã xong. Chúng ta có vô khối thời gian trước khi vợ chồng Stewart tới đây, vậy hãy tận hưởng khoảnh khắc này đi.” Vừa hôn anh, cô vừa kẹp chân mình chặt hơn quanh người anh, ghì sát người vào anh, và anh cắn nhẹ lên vành tai cô. “Em đang hối thúc vận may của mình đấy, bé con.”

“Điều này lại từ một anh chàng dành cả mười phút vừa qua cố làm em xao lãng. Hồi thúc vận may của mình là điều tối thiểu em có thể làm.” Becca rên rỉ trong lúc anh cẩn nhẹ lên vai cô, rồi nhắc cô lên, ép cô vào những viên gạch men lạnh ngắt. Cô há miệng hớp vào một hơi khi Rich từ từ đi vào trở lại. Anh chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt cô trong lúc làm tình với cô. Nếu cô muốn một lần cấp tốc, cô sẽ không phải thất vọng. Khi Becca cẩn lên cổ anh, Rich mất hết mọi khía cạnh tinh tế mà có thể anh sở hữu, và anh để mặc cho khoái lạc cuốn mình đi. Giữ chắc lấy hông cô, anh liên tục cử động, và khi anh cảm nhận được sức nóng sôi trào, anh tì sát vào cô và tiến sâu hết. Những tiếng kêu của thúc giục anh tiếp tục, phá tan mọi nỗ lực kiểm soát bản thân của anh. Cơ cực khoái tới dữ dội đến mức làm mắt anh mờ đi, và anh sợ sẽ đánh rơi cô. Anh dựa vào cô và thầm tạ ơn Chúa. Cô run rẩy trong vòng tay anh; anh không dám chắc nguyên nhân là do lạnh hay do dư âm của hoan lạc đang ngân lên trong cơ thể cả hai người.

“Okay,” cô tựa đầu lên vai anh và thở hắt ra. “Em đoán cuối cùng anh cũng hiểu một lần cấp tốc là thế nào.”

Becca mở lò nướng ra. Món khai vị với nấm đang ngả màu nâu thật đẹp, đã sẵn sàng để mang ra phục vụ, nhưng sẽ tuyệt vời trong vài phút nữa.

Cô bóc giấy nhôm ra khỏi món lasagna, lấy bánh mì nướng tỏi ra khỏi tủ lạnh, và khuấy đều món sốt cô đang hâm nóng lại trên bếp. Món khai vị ngույու kiểu Ý mà cô và cô Rose cùng nhau chuẩn bị đã được dọn ra trên bàn ăn. Mọi thứ đã sẵn sàng. Cô hít một hơi thật sâu, uống thêm một hớp rượu vang, rồi đi ra phòng khách, nơi các vị khách đang chuyện vãn cùng Rich. Cô ngồi xuống tay vịn chiếc ghế của anh và cảm thấy cánh tay anh đang ôm vòng quanh cô, siết nhẹ lấy hông cô. Trưởng khoa Stewart mỉm cười với họ và nâng ly của ông lên. “Chúc mừng cho chuyện thăng chức của cậu, Rich!”

“Thăng chức? Thật sao? Tuyệt quá.” Becca cúi xuống, quàng cánh tay cô quanh vai anh. Trưởng khoa Stewart nhìn Becca dò hỏi. “Chẳng lẽ cậu ấy không cho cô biết vào hôm thứ Hai sao?”

Rich ngồi thẳng người dậy và đặt ly rượu vang của anh xuống. “Craig báo với anh tin anh đã trở thành một giáo sư chính thức và kết thúc thời kỳ thử việc. Chuyện này khó có thể gọi là thăng chức.”

Becca quay đầu lại. “Từ thứ Hai? Tại sao anh không nói gì với em?” Rich hăng giọng. “Anh đoán lúc đó anh có những dự định khác trong đầu.”

Becca gượng cười. “Tất nhiên rồi. Em vẫn nhớ.”

Trưởng khoa Stewart đáp lại nụ cười. “Tôi nói với Rich rằng với nỗ lực làm việc của cậu ấy, với cô luôn giúp đỡ cho cậu ấy, cộng thêm vị thế và các mối quan hệ của gia đình cô với trường Columbia, cậu ấy có thể tiến xa.”

Becca nhận ra cô đang gật đầu. “Tất nhiên rồi.”

“Chúng tôi rất hy vọng được gặp bố cô vào bữa tiệc hội khóa tiếp theo của chúng tôi!”

Cô vội đứng dậy và rời hối tiếc về sự vội vã.

Chắc họ nghĩ Rich đã véo cô, mà như thế vẫn còn hơn chán điều anh có vẻ như đã làm - nói cụ thể ra là đã lừa cô, nói dối cô và lợi dụng cô. Một mũi tên trúng ba đích. Becca đã quen với việc trở thành nạn nhân của một, hay hai trong những trò này, nhưng cả ba một lúc? “Các món khai vị đã sẵn sàng rồi. Tôi sẽ quay lại ngay.” Cô mỉm cười và cảm thấy hai hàm răng mình đang nghiến chặt. “Rich, vì anh rất hữu ích trong nhà bếp, anh có thể giúp em một tay được không?”

Ngay khi hai người đã ra khỏi tầm mắt của vợ chồng nhà Stewart, Becca quay sang Rich. Cô cố bình tĩnh trở lại, và lấy hết sức kiềm chế để thì thầm. “Anh còn những dự định khác trong đầu phải không? Quả thật là tiện lợi. Điều duy nhất anh có trong đầu là tìm ra một cách để mời chài một kẻ khờ khạo như tôi. Anh làm tôi ngạc nhiên đấy, Rich. Tôi vốn nghĩ thậm chí anh có thể đưa ra một ý tưởng hay hơn trò cầu hôn kia!”

“Becca, không phải như em nghĩ đâu.”

Cô giật miếng lót tay trên bàn bếp và mở lò ra. “Đó chính xác là điều tôi nghĩ.” Cô lấy món nấm ra, đặt lên bếp trước khi với lấy đĩa và bay xúc. “Anh cầu hôn tôi để đảm bảo cho việc thăng tiến của mình.” Cô chuyển chỗ nấm từ trong khay vào đĩa trong khi cố kìm nước mắt đang chực trào ra. “Làm sao tôi có thể ngốc thế chứ? Chuyện này còn khủng khiếp hơn cả việc Nat ngủ với mẹ tôi. Nhưng biết đâu đấy, có khi anh cũng đang hối tiếc vì bỏ lỡ mất cơ hội làm chuyện đó cũng nên.”

Rich quay một vòng rồi đút hai bàn tay vào túi chiếc quần vải bông thô mà cô đã bỏ ra mười phút để là. Cô đúng là con ngốc số một trên đời.

Anh nhặt khay đựng nấm trống không lên, cho vào bồn rửa, rồi bước lại gần cô, nắm lấy hai vai cô và thì thầm. “Lúc này không phải thời điểm hay nơi chốn để thảo luận chuyện này. Nhưng đã bao giờ em nhận ra rất có thể chuyện em luôn bị ám ảnh đến thế về gia đình em khiến anh sợ không muốn nói chuyện đó ra, vì anh không muốn em tự làm khổ mình và để mất cơ hội này với Emily?”

“Chưa bao giờ. Anh cần bao lâu để nghĩ ra lời biện hộ ngớ ngẩn đó vậy? Lần sau trước khi tung ra một lời thanh minh chữa cháy khẩn cấp, anh hãy cố thử đứng nhìn vào gương tập bài trước đi đã. May ra khi đó nghe nó sẽ có vẻ tin được. Chúa ơi, tôi không tin nổi đã chết mê chết mệ anh đến thế.” Cô rít khế, nghe còn giống hệt mẹ cô hơn trong cả những cơn ác mộng kinh hoàng nhất. Xin Chúa hãy giúp đỡ cô. Cô đưa cho anh một

chồng đĩa cùng dao đĩa và để mặc anh đứng chững hững giữa gian bếp, miệng há hốc. Cô đóng sầm cánh cửa lại trong cơn xúc động đang dâng trào và tạm dẹp cơn đau nhói của con tim ra khỏi đầu. Sau bữa tối sẽ còn thoải mái thời gian để cô lựa chọn giữa đấm cho chính mình một trận hay khóc òa lên. Cô có thể làm được. Cô luôn rất xuất sắc trong các màn xã giao. Có Chúa chứng giám, cô đã dành phần lớn cuộc đời mình để thực hành chuyện mỉm cười bất cứ khi nào cần thiết, gạt đầu, rồi khơi mào một cuộc chuyện vãn. Cô đặt món khai vị lên giữa mặt chiếc bàn cà phê bằng một cử chỉ duyên dáng, lấy chồng đĩa từ tay anh chàng Rich đang thần thờ, rồi phục vụ món cho mọi người. Becca đưa một đĩa cho Emily. “Tôi rất thích chiếc khăn quàng của bà. Bà đã tìm được nó ở đâu vậy?”

“Trong một cửa hàng nhỏ rất tuyệt ở SoHo. Lúc nào cô phải đi cùng tôi tới đó mới được. Tôi tìm thấy ở đó những món đồ rất độc đáo.”

Becca đưa Craig đĩa của ông. “Thế thì hay quá. SoHo là một trong những nơi ưa thích của tôi trong thành phố, nhưng với tất cả công việc và chuyện sửa nhà hiện tại, tôi chẳng mấy khi có thời gian đi đâu.” Craig đưa mắt nhìn quanh. “Tôi thực sự hy vọng nơi ở mới của cô rộng hơn nơi này.”

“À vâng, quả đúng là thế. Chỗ đó rộng hơn một trăm ba mươi mét vuông, chưa kể tới xưởng sáng tác mà Annabelle, em gái Rich, và tôi sẽ cùng chia sẻ.” Becca đưa một đĩa cho Rich, lấy đĩa của mình, rồi lại ngồi xuống tay vịn chiếc ghế của anh. “Khi Annabelle và tôi còn là bạn cùng phòng tại trường mỹ thuật, cô ấy luôn kể cho tôi nghe các câu chuyện hấp dẫn về ông anh trai mình. Tôi cảm thấy dường như đã quen Rich từ trước khi gặp anh ấy.” Cô mỉm cười, đưa vai huých vào vai anh. Hóa ra cô cũng chỉ xuất sắc ngang bằng anh trong việc giả bộ mọi việc đang vô cùng tốt đẹp suôn sẻ. Hoặc là thế, hoặc anh chẳng buồn bận tâm, một khả năng hoàn toàn khác. Emily cúi người ra trước. “Cô đang xây một xưởng sáng tác sao? Tôi rất mong có dịp được ghé thăm nó.”

Becca lấy dao ăn cắt món nấm, món ăn cô đã nóng lòng muốn được nếm thử đến thế cho tới mười phút trước đây, khi cô mất hết hứng thú với rất nhiều thứ, đặc biệt là một gã người Ý cao ráo đối trá. “Thế nào bà cũng phải ghé qua đó khi mọi thứ đã xong mới được. Tôi nghĩ chắc cần thêm vài tháng nữa để mọi thứ xong xuôi. Tôi hy vọng nó có thể hoàn tất trước lễ Giáng sinh, nhưng không cảm thấy lạc quan lắm về triển vọng này. Đường như mọi thứ đều mất gấp đôi thời gian so với dự kiến của tôi”

Craig bật cười. “Tôi từng nghe nói sửa nhà là một bài kiểm tra thực sự với bất cứ mối quan hệ nào.”

Becca cố ép mình cắn một miếng nấm trước khi đặt đĩa xuống. Cô gật đầu. “Hẳn là thế nếu chúng tôi sống tại đó. Sống ở một địa điểm khác chắc hẳn đã làm giảm nhẹ áp lực đi nhiều”

Emily gật đầu. “Nếu xưởng sáng tác của cô đang xây dở dang, hiện tại cô làm việc ở đâu?”

“Trong phòng dành cho khách. Không phải là địa điểm lý tưởng nhất, nhưng cũng chỉ là tạm thời thôi.” Emily không rõ là tạm thời đến mức nào, và từ cách Rich ngón ngấu món nấm của mình, có thể suy ra anh cũng không biết nốt. “Thật vậy sao? Tôi sẽ rất thích nếu được xem qua tác phẩm cô đang thực hiện, hay cô là một trong số các nghệ sĩ luôn từ chối trưng bày ra bất cứ thứ gì trước khi chúng hoàn tất?”

“Không hề.” Becca đứng dậy, cầm theo ly rượu vang của cô. “Tôi sẽ rất vui được mời bà xem qua.” Cô thiếu chút nữa đã bật cười khi thấy Emily gần như nhảy bật dậy khỏi trường kỷ. “Bà không bị dị ứng với mèo chứ? Tôi đang nhốt Tripod trong đó.”

“Không, tôi yêu mèo, Craig cũng thế. Tripod[34] - một cái tên mới lạ làm sao.”

[34] Giá ba chân.

Becca đẩy mở cửa ra, và Tripod lập tức lớn tiếng chào mừng họ. Cô ngoái lại nhìn Emily. “Cũng không hẳn vậy đâu, khi bà biết rằng nó chỉ có ba chân. Một cái tên rất phù hợp, và có vẻ làm nó thích. Nó luôn trả lời khi được gọi bằng cái tên này kể từ ngày tôi cứu được nó.”

Emily bước vào căn phòng, dừng lại, nhìn chăm chăm vào bức tượng đôi tình nhân bằng đất sét. Bà thậm chí còn không để ý đến Tripod đang nhảy múa từng bùng qua trước mặt bà. “Ôi, đẹp quá!”

Becca nhún vai. “Một phút thoáng qua thôi.”

Emily lắc đầu. “Cảm xúc đã tràn ngập trong nó. Quả là khiến người ta nín thở, thật đấy. Cô có thể dừng lại ở đây, và như thế là hoàn hảo.” Becca bật cười. Thật tốt làm sao, vì cô sẽ không bao giờ động đến nó nữa. Chúa ơi, cô thật ngốc làm sao khi tin vào Rich. “Một ý đáng để suy nghĩ.”

Emily đi vòng quanh chiếc bàn đặt bức tượng. “Nó thật thô nhám, mạnh mẽ, gần như nguyên sơ. Khêu gợi một cách tích cực.”

“Vâng, đó là điều tôi muốn hướng tới.”

“Cô đặt tên cho bức tượng này là gì?”

“Đôi tình nhân bất hạnh.”

“Becca, tôi rất thích nó đúng như lúc này.”

“Cảm ơn bà.”

Emily khoác tay vòng qua tay Becca khi hai người rời khỏi phòng. “Sáng tác của cô rất đa dạng. Người ta rất thường xuyên tìm thấy một nghệ sĩ xuất chúng dường như chỉ lặp đi lặp lại một thứ hết lần này tới lần khác. Các sáng tác của cô rất khác biệt, đặc sắc, nhưng khi nhìn vào bộ sưu tập các tác phẩm của cô, người ta sẽ không bao giờ nghĩ chúng do cùng một

nghệ sĩ tạo ra. Cô quả là một tài năng hiếm có.” Becca bật cười. “Các giáo sư mỹ thuật của tôi từng nghĩ tôi bị hội chứng rối loạn thiếu năng lực chờ đợi. Tôi dễ dàng cảm thấy buồn chán.” Cô dừng lại bên bàn ăn tối rồi quay người về phía Rich và Craig. “Sao chúng ta không cùng ngồi vào bàn nhỉ? Món lasagna sắp sẵn sàng rồi. Hãy cùng bắt đầu với món khai vị nguội kiểu Ý.”

Rich đứng dậy, mang ly của mọi người tới bàn ăn. “Món nấm tuyệt lắm, Bec.” Anh hôn lên má cô. Becca mỉm cười. “Em không thể nhận công được. Em sử dụng công thức của cô Rose. Bà nói đây là món ưa thích của anh.”

Rich rót đầy rượu vang vào ly của mọi người. “Đúng thế. Bà thường cho anh chén chỗ nhân còn thừa lại.” Đến đây Becca bật cười, cô thực sự phải cố gồng mình lên để tiếng cười nghe không giống như của Phù Thủy Xấu Phía Tây[35]. “Bà đã kể cho em biết, thế nên em cũng dành toàn bộ phần còn dư lại cho anh.” Rich ôm lấy cô. “Chỉ là một trong vô vàn lý do làm anh yêu em.” Becca muốn vùng ra, nhưng thay vì làm thế cô mỉm cười trước khi quay vào bếp. Cô lấy món lasagna ra khỏi lò, để nguội bên ngoài trong vài phút. Cô Rose nói nếu cô không làm thế, phô mát sẽ quá nóng và món ăn sẽ nát bét khi cô muốn lấy ra đĩa. Vì cho tới lúc này buổi tối hôm nay đã đủ thảm họa, không cần phải đổ thêm dầu vào lửa nữa. Trong lúc món lasagna đang nguội dần trên khay, cô để bánh mì tói vào vỉ nướng rồi đặt thời gian cho lò. Cô không hề có hứng thú quên động tác này - trước đây cô đã phải thưởng thức món bánh mì nướng tói cháy khét của Annabelle với số lượng đủ cho cả một đời người. Khi Becca quay lại bàn, Rich đứng dậy kéo ghế cho cô. Cô gật đầu cảm ơn khi anh ngồi xuống.

[35] Tên nhân vật phản diện trong truyện The Wonderful Wizard of Oz của Lyman Frank Baum.

“Món này hơi khó lấy ra đĩa. Mọi người làm ơn chuyển đĩa cho tôi được không?”

Craig nhấp một hớp rượu vang và dõi theo cô. “Becca, tôi vẫn nghĩ rằng trong hai người, Rich là đầu bếp.” Becca đặt một lá rau diếp lên đĩa, để lên trên đó prosciutto[36], salami Genoa, quả olive muối, ớt đỏ rán, búp actisô và pho mát, rồi chuyển lại đĩa cho ông. “Rich và tôi ít nhiều chia sẻ chuyện bếp núc. Như tối nay chẳng hạn, anh ấy đảm nhiệm món tráng miệng và cà phê. Cô Rose của Rich muốn dạy cho tôi bí mật của món lasagna gia truyền, và tôi không hề muốn bỏ lỡ cơ hội. Vì thời gian biểu của tôi linh hoạt hơn của anh ấy, tôi phụ trách phần còn lại.”

[36] Chân giò xông khói kiểu Ý.

“À.” Craig lắc đầu. “Việc chia sẻ trách nhiệm nội trợ là dấu hiệu của một mối quan hệ bền vững.”

Becca chỉ thiếu chút nữa bị sặc khi nghe tới đây. Emily đặt khăn ăn lên lòng. “Mọi thứ trông đều thật bắt mắt, còn hương vị thì tuyệt vời!”

Rich gật đầu. “Becca thực sự đã làm được một việc tuyệt vời khi sắp xếp chuẩn bị mọi thứ.”

“Xin cảm ơn, em đã được trợ giúp rất nhiều.” Cô cũng không buồn nhắc tới chuyện những sự giúp đỡ ấy chẳng có thứ nào tới từ anh. Rich hăng hái bắt tay vào việc thưởng thức, trong khi Becca chỉ ngồi nhìn phần của cô. Cô giật mình khi hết giờ hẹn đã đặt cho món bánh mì nướng. Rich đi theo cô vào bếp, và cô giao cho anh mang lasagna, nước sốt và thịt ra bàn ăn. Hai người vẫn nằm trong tầm mắt của vợ chồng nhà Stewart, vậy nên khi anh hôn cô, cô không hề đẩy anh ra dù rất muốn làm thế. Becca chậm rãi cắt bánh mì bày vào chiếc giỏ có lót vải, vừa làm vừa thầm ước gì cô có thể biến mất. Đầu cô đang đau như búa bổ. Đã nhiều năm nay cô không bị cơn đau nửa đầu nào, nhưng giờ cô hiểu một cơn đau như thế đang tới. Tuyệt làm sao. Điều duy nhất cô có thể làm là nuốt chửng bốn viên ibuprofen, hy vọng chặn đầu được cơn đau, và qua khỏi được đêm nay. Becca đeo tấm mặt nạ vui vẻ lên khuôn mặt rồi quay lại bàn đem theo

bánh mì, rồi lấy món lasagna cho mọi người. Món ăn thật hoàn hảo. Nhìn về khía cạnh tích cực, ít nhất giờ đây cô đã biết được bí mật làm món lasagna của cô Rose. Không phải cô nóng lòng muốn thưởng thức lại nó, nhưng dầu sao vẫn là điều gì đó cô mang theo được từ mối quan hệ vờ vĩnh này. Rich nhấp một ngụm rượu vang và cắn một miếng lasagna, rồi mỉm cười khi nhận ra nó thật tuyệt. Đồ khốn.

Craig xuýt xoa tán thưởng và gật đầu với Rich. “Giờ tôi đã biết tôi sẽ yêu cầu cậu mang thứ gì tới cho bữa góp món tiếp theo của trường.”

Emily gật đầu. “Món này thực sự tuyệt vời. Tôi rất ấn tượng với cả cậu và Becca. Thật phán khởi khi thấy hai người hoàn hảo với nhau một cách rõ ràng đến thế. Hai con người trẻ trung với tương lai tươi sáng đầy hứa hẹn - Becca trong thế giới mỹ thuật, và cậu trong giới học giả - là một điều rất đáng ngưỡng mộ. Xin chúc hai người gặp mọi may mắn trên đời!”

Rich tựa người vào lưng ghế, bóp nhẹ đùi cô. “Cảm ơn em!” Tất cả những gì Becca có thể làm là gật đầu trong khi chứng kiến cả mối quan hệ của cô lẫn cơ hội này tắt lụi. Vì thức ăn quá ngon, mọi người cũng không nói gì nhiều thêm sau đó. Bằng cách nào đó cô đã chịu đựng qua được quãng thời gian uống cà phê và dùng món tráng miệng, và ngay sau khi chào tạm biệt các vị khách để Rich tiễn vợ chồng Stewart ra về, cô lao ngay vào phòng ngủ, mang theo vali và bắt đầu sắp đồ.

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Rich nhìn theo hai vợ chồng Stewart tay trong tay đi ra tàu. Anh đề nghị chờ họ ra ga, nhưng hai vị khách tuyên bố cần đi bộ để tiêu bớt những gì vừa thưởng thức.

Đúng là họ đã ăn khá nhiều, nhưng vậy đấy, không ai có thể cưỡng nổi món lasagna của cô Rose. Anh thực sự thấy hài lòng về mình. Bữa tối đã diễn ra suôn sẻ, và sau phản ứng ban đầu của Becca trước tin “thăng tiến” của anh cùng nhận xét ngớ ngẩn của Craig về gia đình cô, cô đã dịu lại và thể hiện hoàn hảo vai trò chủ nhà tuyệt vời như một bà hoàng. Mẹ kiếp, cô nàng quả là biết cách khiến anh phát điên. Có lẽ anh đã tưởng tượng ra cảnh lột phẳng chiếc váy đó ra khỏi người cô đến cả tá lần. Một chiếc váy mềm mại, bó sát, và chẳng hề có lấy một cái khuy hay khóa kéo. Phỏng đoán của anh cho rằng đó là một trong những chiếc váy anh có thể vén lên, và rồi nó sẽ tự động ở nguyên như thế trong lúc anh thoải mái làm những gì mình muốn. Anh không thể chờ đợi thêm được nữa và thầm cầu Chúa hy vọng cô sẽ không khăng khăng yêu cầu rửa sạch bát đĩa ngay tối nay. Anh sẽ rất vui lòng đảm nhiệm toàn bộ việc rửa bát vào sáng mai nếu có thể thoải mái ngao du đôi bàn tay mình trên người cô vào tối nay. Anh bước vào nhà. Bát ăn vẫn còn nguyên như cũ, đĩa chưa được dọn đi, còn Becca thì không thấy tăm hơi đâu. Anh ghé qua phòng ngủ tìm, hy vọng cô vẫn chưa thay bộ váy nóng bỏng đó ra. Thay vì tìm thấy cô đang thay đồ, anh bắt gặp cô đang sắp đồ vào vali. Rich đứng sững, không tin nổi vào mắt mình. Cô để chiếc vali mở tung trên giường, và lúc này đang ra sức cho quần áo của mình vào đó mà thậm chí chẳng buồn gấp lại. Becca luôn gấp gọn mọi món đồ của cô, kể cả đồ lót.

“Tại sao em lại dọn đồ vào vali?” Cô đưa mắt nhìn anh, tay vẫn không ngừng lại. “Một ai đó với đến ba tấm bằng sau đại học hẳn phải đủ trí khôn để tự hiểu ra, anh có nghĩ vậy không?”

“Becca, dừng lại đã!” Anh bước tới đứng chặn giữa cô và tủ quần áo. “Bình tĩnh lại và nói cho anh biết!”

“Bình tĩnh lại? Anh muốn tôi bình tĩnh lại sau khi anh lợi dụng tôi, bòn cọt tôi, rồi bán đứng tôi. Không có chuyện đó đâu. Anh nghĩ sao nếu tôi bảo anh hãy bình thản cuốn xéo khuất mắt tôi?”

“Không.” Rich giật lấy một ôm quần áo thò ra ngoài vali của cô, vẫn còn lồng nguyên cả mắc áo, và nhét chúng trở lại vào trong tủ. “Anh không bán đứng em. Lý do duy nhất khiến anh đồng ý tổ chức bữa tối này là vì em!”

Becca trông như thể sắp đánh vào mặt anh. Anh thầm nghĩ nếu cô đánh anh bằng cây gậy bóng chày đó, còn xa anh mới đau bằng nếu cô bỏ anh ra đi.

“Ha! Nghe thật giống anh, phải không nào? Anh nghĩ anh có thể đứng đó với bộ dạng vô tội, trắng trợn nhìn thẳng vào mặt tôi mà dối trá, và thoát được trót lọt cơ đấy. Tôi biết tôi là một con ngốc khi ăn phải bùa mê của anh, nhưng tin tôi đi, tôi sẽ không phạm cùng một sai lầm hai lần đâu. Giờ làm ơn cuốn xéo đi cho khuất mắt tôi!” Cô đẩy anh sang bên và đi qua. “Anh đã có thứ mình muốn từ thỏa thuận. Anh đã có được công việc quý báu của anh!”

Rich bắt đầu toát mồ hôi, một phản ứng khiến anh phát hoảng. Anh chỉ muốn ôm lấy cô, buộc cô phải nghe ra lẽ phải, nhưng tâm trạng của cô lúc này đã ở quá xa mức có thể thuyết phục được. “Bé con, anh không quan tâm tới công việc. Anh chỉ quan tâm tới em, và anh biết em kỳ vọng đến mức nào vào cuộc gặp này với Emily.”

“Ồ phải rồi, và anh tận dụng triệt để, phải không nào? Anh xì tên bố tôi ra. Có phải anh đã nói với họ tôi sẽ đảm bảo để bố tôi gửi một tấm séc hậu hĩnh tới hội cựu nam sinh của trường nếu họ dành một chỗ làm việc cho bạn trai của tôi không?”

Okay, giờ đến lượt Rich nổi xung. “Này, tôi không cần tới tên họ của em hay tiền của bố em để kiếm việc làm. Nếu không phải vì em, tôi đã hủy bỏ bữa tối này rồi!”

“Nhưng anh đâu có làm thế, phải không nào? Gì cơ, chẳng lẽ anh cần giữ mồm giữ miệng về thỏa thuận ngầm của mình sao?” Rich không tin nổi vào tai mình nữa. Đây quả là một cơn ác mộng chết tiệt, và anh chẳng thể nói gì để thanh minh cho mình. Song tệ hơn thế nữa, làm sao cô có thể nghĩ anh nhẫn tâm làm tổn thương cô một cách tệ hại đến thế? Hai bàn tay anh siết chặt lại. Chúa ơi, giờ anh phải làm gì đây? Cô bắt đầu ném toàn bộ quần áo của cô từ trong các ngăn kéo vào một chiếc vali khác. “Tôi đúng là một con ngốc khi bị mắc lừa diễn xuất của anh. Anh quả là có xuất sắc. Mản đề nghị giúp tôi tiền thực sự là thiên tài. Đáng ra tôi nên đưa tiền cho anh mới phải - trong tất cả những gã theo đuổi tiền của tôi, anh phải nói là kẻ độc đáo nhất!”

“Em đang nói về chuyện quái quỷ gì vậy?”

“Anh nghĩ anh có thể giành được một cú đúp. Cả tín phiếu của tôi lẫn một chỗ làm tuyệt hảo. Vậy anh đã làm những gì, Rich? Trong lúc chõ mũi vào đám tượng và những món đồ lót của tôi, anh còn tranh thủ kiểm tra cả túi tiền của tôi nữa, đúng không?”

“Bec. Thôi ngay đi! Anh yêu em. Anh yêu em và muốn cưới em. Anh cóc cần biết em có hay không có bao nhiêu tiền. Bé con, đáng ra anh nên cho em biết trước những gì Craig đã nói, nhưng anh nghĩ em sẽ từ chối để Emily xem qua các tác phẩm của mình, và anh không chắc em có thể chịu nổi lỗ mất cơ hội này với Emily hay không. Sau khi em mất toàn bộ số tiền

nay thuộc về Mike, liệu em còn đủ khả năng tiếp tục theo đuổi sáng tác nghệ thuật không? Liệu em có buộc phải tìm một công việc không? Anh không muốn em phải làm như thế. Anh có thể hỗ trợ em, em biết thế mà.”

“Rich, để tôi nói cho anh hay một bí mật. Giờ anh có thể chấm dứt diễn kịch được rồi. Tất cả đã chấm dứt.”

“Cái gì đã chấm dứt?”

“Trò hề này. Anh đã có gần hết những gì anh muốn. Hãy vừa lòng với chúng, và để yên cho tôi cuốn gói khỏi nơi chết tiệt này.”

Rich đứng chặn giữa cô và cửa. Không đời nào, trước khi cô bình tĩnh trở lại, đủ để anh có thể làm cô nhìn ra lẽ phải. “Becca, muộn rồi. Em không thể đi ra ngoài trong lúc đang bực bội thế này được. Hãy ở lại đây. Anh sẽ ngủ ngoài trường kỷ nếu em muốn thế. Sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện, sau khi em bình tĩnh lại.”

“Không đời nào. Tôi sẽ rời khỏi đây!”

“Không cho tới khi em đã bình tâm lại và nói chuyện với anh.”

“Ồ, hay lắm. Ai sẽ ngăn cản tôi đây?”

“Chính anh. Em sẽ không đi đâu hết cho tới sau khi em đã bình tâm lại, và chúng ta đã nói chuyện với nhau một cách nghiêm túc.”

“Anh bị ảo tưởng chắc? Sẽ không điều gì anh nói ra vào ngày mai có thể làm tôi thay đổi quyết định. Anh là một kẻ dối trá. Một kẻ dối trá thực sự tài năng. Tôi từng nghĩ có thể nhận diện được ngay tất cả chúng cơ đấy. Được thôi, anh đã qua mặt được tôi, anh lừa dối tôi, và tôi đớp mồi, mắc câu, rồi rơi vào lưới tình của anh, và chắc anh đã có được tôi nếu không đi quá xa với màn cầu hôn.”

Khi thật, trông cô có vẻ như sẵn sàng đổ sập xuống. Cô đứng ngang tàng, đầy mạnh mẽ và bức bối, song trong từng khoảnh khắc anh vẫn nhận ra cô gái bé nhỏ đang bị tổn thương sâu sắc. Chúa ơi, cô nghĩ rằng anh cũng giống như đám bạn phù phiếm kia của cô, như mẹ cô, và đôi lúc thậm chí cả bố cô nữa. Mẹ kiếp. Anh chỉ muốn ôm lấy cô, ghì chặt cô trong vòng tay, và nói với cô mọi thứ rồi sẽ ổn cả. Nhưng cô đã kết án anh rồi. Rich tới bên mé giường của anh, cầm lấy một chiếc gối. “Khi nào em quyết định muốn nói chuyện với anh, hãy tìm anh ngoài trường kỷ.”

“Đừng thừa hơi, mà không, cứ việc thừa hơi đi!”

“Bec, anh không hề làm gì trong những điều em buộc tội. Một khi nhìn lại mọi chuyện một cách bình tĩnh, em sẽ thấy! Anh yêu em!”

“Làm ơn hãy ra đi! Làm ơn!” Một giọt nước mắt to lăn xuống má cô, theo sau là một giọt nữa, rồi một giọt nữa. Mỗi giọt giống như một mũi kim châm vào anh, khiến anh muốn đâm vào mặt tất cả những kẻ từng làm tổn thương cô. Kể cả anh nữa. Anh đã làm hỏng mọi thứ mới khéo làm sao. Sau khi Rich rời khỏi phòng, Becca cố trấn tĩnh lại. Cô cần một kế hoạch. Cô vớ lấy cuốn sổ ghi chú và lật sang một trang mới trong cuốn sổ, và cả trong cuộc đời của cô nữa. Cô cần tìm một nơi ở mới. Cô không thể chịu đựng nổi nếu sống cùng Mike và Annabelle. Bản tình ca hạnh phúc luôn thường trực của họ chỉ càng nhấn mạnh thêm những gì Becca không hề có trong cuộc sống của cô. Cô nuốt trở vào một tiếng nấc đang chực bật ra, hắng giọng, rồi nhìn quanh tìm chiếc điện thoại. Cô có thể tới sống tại một khách sạn, nhưng ngay khi Annabelle tìm ra nơi cô ở, cô sẽ bị lôi trở lại ngôi nhà đá nâu ngay lập tức. Vào lúc này, Becca chỉ muốn ở một mình, chờ cho những vết thương lòng dịu xuống và hình dung ra cách để vượt qua nỗi thất vọng này. Hôm trước, khi cô gặp người định giá tại phòng trưng bày để có được bản thẩm định giá trị tòa nhà, cô đã ghé qua chỗ ở của Ben, lúc này vẫn đang để trống, từ khi Ben phải dành một thời gian dài có mặt

tại Idaho. Chỗ này quả là hợp với cô. Cô thầm cảm ơn Chúa về quãng thời gian hai tiếng đồng hồ lệch múi giờ và gọi tới Idaho cho Ben.

“Chào người đẹp!”

“Chào Ben!”

“Sao cô lại thì thầm thế?”

“Vì tôi không muốn Rich nghe thấy.”

“Có rắc rối gì trên thiên đường sao?”

“Một vụ nổ hạt nhân thì đúng hơn. Tôi cần chỗ nào đó để ở, và tôi không nghĩ có thể sống cùng Mike và Annabelle. Liệu tôi có thể lánh nạn tới chỗ anh cho tới khi chỗ ở của tôi hoàn tất không?”

“Cô không định nói tới tòa nhà của chúng ta đấy chứ?”

“Này, chưa có gì được ký kết mà. Cho tới lúc đó, nơi này vẫn là của anh. Vậy anh thấy thế nào?”

“Becca, được thôi. Nhưng cô sẽ không sao khi chỉ có một mình chứ? Có khi cô nên tới chỗ Annabelle.”

“Tôi là một cô gái đã trưởng thành rồi. Tôi đã trải qua phần lớn cuộc đời chỉ có một mình. Tôi sẽ ổn cả thôi.” Có lẽ nếu cứ tiếp tục lặp đi lặp lại như vậy, cuối cùng cô sẽ bắt đầu tin vào điều đó. Còn ngay bây giờ cô cảm thấy nỗi đau hiện hữu thật rõ ràng. Cô cảm thấy đau khắp người. “Thế còn chìa khóa thì sao?”

“Tôi có một bộ. Tôi đã cần tới chúng khi gặp người định giá tối hôm trước.”

“Okay, thế thì tốt. Cứ dọn tới đó đi, và coi nó như nhà cô. Cô có thể dùng căn phòng dành cho khách bao lâu tùy thích. Có vẻ như tôi sẽ phải ở lại đây khá lâu đấy. Hãy chăm lo cho bản thân, và cho tôi biết nếu cô cần bất cứ thứ gì.”

“À này, Ben, anh thấy sao về lũ mèo?”

“Ngoài chúng dị ứng ấy à?”

“Ồ. Okay. Chắc tôi sẽ để Tripod lại cùng Rich cho tới khi chỗ ở của tôi hoàn tất. Nếu không, Mike và Annabelle có thể chăm sóc nó.”

“Tôi rất tiếc, Becca.”

“Không, không sao mà. Cảm ơn anh nhiều, Ben. Tôi sẽ liên lạc với anh về thỏa thuận. Lúc này tôi thấy nó có vẻ thực sự hứa hẹn.”

“Tôi sẵn sàng chốt lại thỏa thuận bất cứ khi nào cô sẵn sàng. Nếu cô muốn kết thúc sớm hơn cũng không vấn đề gì.”

“Tôi sẽ suy nghĩ về việc này. Một lần nữa cảm ơn anh về tất cả. Tôi nợ anh lần này.”

Khi Becca ngắt liên lạc, cô nhìn quanh đồng vali đã sắp xếp. Cô biết mình sẽ phải bắt đầu tạo dựng một cuộc sống mới lần nữa. Cô sẽ ra đi với hành trang còn ít hơn những gì cô có khi tới đây, vì Rich đã đánh cắp mất trái tim cô, và cho dù chuyện này chẳng còn nhiều ý nghĩa nữa, cô vẫn yêu anh ta. Cô ước gì tình yêu là một thứ người ta có thể tắt đi được, nhưng cho dù bị tổn thương đau đớn đến thế nào, cô vẫn cảm nhận thấy nó. Ngay cả khi biết rõ những gì anh ta đã làm, cô vẫn thấy thiếu vắng anh ta. Và thậm chí với tất cả nỗi đau anh ta gây ra cho cô, cô vẫn ước gì có thể quay ngược thời gian về quãng thời gian hạnh phúc khi cô chưa biết gì. Cô khoác hai cánh tay quanh người, và đành chịu thua những giọt nước mắt.

Rich ngồi trên trường kỷ lắng nghe tiếng Becca khóc. Mỗi tiếng nức nở như một nhát dao đâm vào tim anh. Anh buộc mình phải lắng nghe trong lúc anh chỉ muốn đá tung cánh cửa đó xuống, ôm cô vào vòng tay, và an ủi cô. Nhưng bằng cách nào đây? Cô thậm chí không buồn nhìn đến anh. Chưa bao giờ anh cảm thấy bất lực khốn khổ đến thế. Tình thế đã rơi ra ngoài tầm kiểm soát, và anh chẳng thể làm gì ngăn cản điều đó. Anh đã mất cô, và Chúa ơi, anh không biết phải làm sao để giành lại cô. Tripod leo lên lòng anh, nắm dựa vào ngực Rich. “Tao làm hỏng hết mọi chuyện rồi, anh bạn.”

Tripod trả lời bằng một chuỗi âm thanh nghe giống đến kinh ngạc với một câu hỏi “giờ thì sao đây?”

“Tao cũng chẳng biết nữa. Tao không biết có thể nói gì để cô ấy tin tao.” Rich lắc đầu, tự hỏi liệu có phải anh đang mất đi sự tỉnh táo hay không. Có lẽ tình trạng mất trí cũng giống thế này. Nếu đúng, nó thật tồi tệ, thật đau đớn, và anh có cảm giác rồi đây nó sẽ còn khủng khiếp hơn - mà điều này cũng không thực sự quan trọng. Chẳng có gì quan trọng nữa, nếu không có Becca. Anh nhấp thêm một hớp Jack Daniels, uống hẳn không phải là một điều khôn ngoan nên làm vì chính chuyện uống Jack Daniels là thứ đầu tiên dẫn anh tới tình thế như hiện tại. Anh cần tìm ra cách nào đó để thu xếp ổn thỏa mọi việc. Rich rút điện thoại ra khỏi sọc và gọi cho Vinny.

“Khi thật, Richie. Cậu điên hay sao mà gọi tôi vào lúc một giờ sáng thế này?”

“Cháu gặp một rắc rối.”

“Chỉ một thôi ư? Thế cậu muốn tôi làm cái quái gì với nó?”

“Vin, cô ấy rời bỏ cháu.”

“Ái chà, okay. Thế cậu đã làm trò khi gió gì vậy?”

“Cháu cầu hôn cô ấy hôm thứ Hai...”

“Và đến tận bây giờ tôi mới được nghe nói về nó? Thế có chuyện chết tiệt gì hả?”

“Cô ấy không trả lời đồng ý.”

“Thế cô ấy trả lời ra sao?”

“Khi cháu cầu hôn à? Không gì hết. Thế rồi sau đó cô ấy trở nên đầy ngờ vực. ‘Tại sao anh lại cầu hôn em?’ như thể cháu có động cơ gì khác vậy.”

“Cậu có mà. Cậu sợ sẽ mất cô ấy. Tôi đoán đáng ra tôi nên cảnh báo cậu đừng làm điều gì gây sốc một cách ngu ngốc đại loại kiểu đó, song tôi không ngờ cậu có thể đầu đất tới vậy.”

“Cảm ơn nhiều, Vin. Bác đang làm cháu thấy dễ chịu lên nhiều lắm.”

“Ê? Thế cậu muốn gì ở tôi? Muốn tôi giúp cậu, hay muốn tôi tụt quần cậu cho mông cậu sáng long lanh dưới ánh mặt trời giống như ông bạn giáo sư của cậu vậy?”

“Chúa ơi, cháu phải làm gì bây giờ? Cô ấy đang gói ghém đồ đạc và khóc. Cháu đã làm tổn thương cô ấy, Vin. Trưởng khoa Stewart nói với cô ấy cháu được thăng tiến và rằng với các mối quan hệ gia đình cùng ông bố giàu có của cô ấy, cháu có thể tiến xa. Cô ấy nghĩ cháu lợi dụng cô ấy để có được chỗ làm, và có luôn cả chỗ tín phiếu thông qua việc kết hôn với cô ấy, giống như một mũi tên trúng hai đích.”

“Nghe này, quầy bar vẫn còn mở. Tại sao cậu không xuống dưới này, và chúng ta, cậu biết đấy, sẽ nghĩ ra cách gì đó.”

Rich uống thêm một hớp rượu và đưa bàn tay vuốt bụng Tripod.
“Cháu không thể. Nếu cháu ra khỏi nhà, Becca cũng đi ngay.”

“Cậu đang làm gì vậy? Định giữ cô ấy làm con tin chắc?”

“Không, nhưng cháu sẽ phát điên mất nếu để cô ấy bỏ đi mà ít nhất không nói chuyện nghiêm túc về việc này. Vin, cô ấy nghĩ cháu lợi dụng cô ấy. Cô ấy nghĩ cháu nói dối - rằng cháu muốn đào mộ hay đại loại như thế. Cháu đã làm cô ấy khóc.”

“Khi thật, tôi ghét cay ghét đắng mỗi khi họ khóc. Thà tôi chịu một cuộc kiểm tra trực tràng khốn kiếp còn hơn phải nghe Mona khóc. Nhưng Richie này, cậu không thể buộc cô ấy ở lại, cũng không thể buộc cô ấy nói chuyện với cậu. Tất cả những gì cậu có thể làm là để cô ấy ra đi, rồi sau đó làm mọi cách có thể để cô ấy quay trở lại. Chứng minh để cô ấy thấy mình đã lầm về cậu. Mà đúng là thế, phải không?”

“Quý bắt bác đi.”

“Ê này, tôi cần phải hỏi chứ. Chúng ta đang nói về cô em bé bóng của Mickey đấy. Nếu cậu cố tình làm con bé đau khổ, chúng ta sẽ cần nói chuyện phải quấy với nhau.”

“Cháu làm cô ấy đau khổ, nhưng cháu không hề có ý đó. Khi thật. Bác cũng chẳng giúp được gì.”

“Cậu muốn được giúp à? Thế thì đây là việc cậu cần làm. Quý xuống trên hai cái đầu gối mắc dịch của cậu và cầu xin cô bé cho cậu một cơ hội nữa. Quý xuống, và nếu như thế vẫn chẳng ăn thua gì, cậu sẽ buộc phải chứng minh cô bé đã sai lầm và cầu Chúa để cô ấy quay lại với cậu.”

“Làm thế quái nào cháu chứng minh cho cô ấy thấy sai lầm của mình?”

“Tôi không biết. Từng bước một đã. Trước hết cậu cần thử quỳ xuống.”

“Cháu thử rồi. Cô ấy không nghe.”

“Hay lắm, vậy tôi đoán chúng ta cần vạch ra một kế hoạch B, nhưng tốt nhất cậu cần đảm bảo chắc chắn đây đúng là cô gái dành cho cậu, vì tôi có cảm giác cậu sẽ có vô khối việc hay ho phải làm đấy. Cô bé Becca của cậu là một phụ nữ cứng cỏi. Cô bé không giống với những cô gái cậu quen đối phó đâu.”

“Cháu còn không biết sao.”

Becca không hề chớp mắt; cô vật vờ trở mình và khóc. Cơn đau nửa đầu thật tồi tệ, nó khiến đầu cô nhức nhối mỗi khi suy nghĩ, nhưng cô không sao ngừng nghĩ ngợi được. Sau hàng giờ chờ đợi, cuối cùng Rich cũng chìm vào giấc ngủ, và bắt đầu ngáy. Cô rón rén bước ra khỏi phòng ngủ, thầm cầu mong có thể đi qua chỗ Tripod mà không làm con mèo nổi hiệu báo động. Khi cô nhìn thấy cả hai cuộn tròn ngủ cạnh nhau trên trường kỷ, cô nhận ra Tripod có vẻ là con mèo của Rich nhiều hơn của cô. Thêm một thứ nữa Rich đánh cắp của cô. Những giọt lệ nóng hổi tiếp tục thiêu đốt đôi mắt đã đỏ mọng của cô trong lúc cô lách người qua cánh cửa, một mình tìm tới chỗ ở của Ben.

Becca vào nhà, ngồi trong căn phòng khách tối tăm, cố hình dung xem tiếp theo cô nên làm gì. Lạnh cóng và mệt rũ, cô cuộn mình co ro trong chiếc ghế rộng quá cỡ, quấn một tấm chăn quanh người. Cô vừa thiếp đi thì điện thoại đổ chuông. Cô nhìn thông tin người gọi. Là Rich. Cô đợi tới khi cuộc gọi rơi vào hộp thư thoại rồi bấm số gọi cho anh cô. Anh nghe máy. “Chào Bec, chuyện gì khiến em thức giấc sớm thế?”

“Mike, anh có thể làm ơn giúp em một việc không?”

“Em không sao chứ?”

“Vâng, em ổn cả. Em chỉ cần một chút trợ giúp. Em đang ở chỗ Ben. Rich và em vừa chia tay...”

“Anh sẽ giết nó.”

“Mike, Rich là anh rể của anh, và chuyện này cũng không liên quan gì tới anh hết, vậy nên vì cuộc hôn nhân của anh, hãy đứng ngoài cuộc. Nếu anh không thể làm vậy, anh sẽ chẳng giúp gì được em cả.”

“Vậy em cần gì, Bec?”

“Đồ đạc của em. Em đã gói ghém nhưng để lại sau khi Rich ngủ, và em không thể chịu đựng nổi phải nhìn mặt anh ta nữa. Tất cả đã kết thúc, và em không cảm thấy sự cần thiết của việc hâm nóng mọi chuyện thêm lần nữa. Em chỉ cần anh qua lấy giúp đám vali túi xách của em, và đảm bảo Tripod có thể thoải mái ở lại đó tới khi em dọn về nhà mới của mình.”

“Em bỏ đi mà thậm chí không nói chuyện với cậu ta sao? Em đang chạy trốn điều gì vậy?”

“Chẳng gì hết.”

Becca gạt nước mắt và nghe thấy tiếng Annabelle vọng vào máy ở đầu bên kia. “Tất nhiên anh trai em không làm tổn thương cô ấy.”

“Becca, mình đây. Chuyện gì xảy ra vậy? Cậu không sao chứ? Cậu đang ở đâu?”

“Mình không sao. Mình đang ở chỗ Ben, và lạy Chúa, Annabelle, mình chia tay Rich rồi. Kết thúc rồi.” Becca nức nở. “Mình xin lỗi, mình không thể nói được. Cậu có thể giúp mình lấy đồ khỏi căn hộ và ngăn không để đám đàn ông đánh nhau không?”

“Tất nhiên rồi, mình sẽ qua đó ngay.”

“Không...” Đầu bên kia đã tắt máy. Khi thật, Becca chỉ muốn ở một mình để chìm đắm trong nỗi buồn. Giờ cô sẽ phải chịu đựng thêm Annabelle.

Vinny thức dậy sớm như thường lệ, và hai mươi phút sau, Nick gọi điện tới nhờ giúp đỡ. Anh ta hỏi liệu Vinny có thể tới gặp mình và Mickey tại căn hộ của Rich để giúp khâu đi đồ đạc của Becca. Đúng điều Vinny muốn làm vào một buổi sáng Chủ nhật. Nói gì thì nói, đây có lẽ là một tính toán thông minh nếu nghĩ đến việc Mike và Richie thiếu chút nữa đã ẩu đả khi Rich và Becca bắt đầu cặp với nhau. Một khi Mickey biết chuyện Richie làm Becca khóc, cậu ta chắc chắn sẽ muốn chỉnh sửa lại khuôn mặt Rich. Vinny có mặt sớm tại căn hộ của Richie và nghĩ có thể ông sẽ kịp đóng gói phần lớn đồ đạc của Becca trước khi Mickey xuất hiện. Ông bấm nút hệ thống liên lạc nội bộ.

“Ê, Richie. Mở cửa ra! Bác Vinny đây.”

“Okay.” Rich mở cửa an ninh cho ông, và cửa vào căn hộ đã mở sẵn từ trước khi Vinny lên tới nơi. Rich trông thật thảm hại.

“Bác khỏe chứ, Vin?”

“Khá hơn cậu. Nhưng nói cho cùng phần lớn những người đang sống bình thường đều trông khá hơn cậu.” Hóa ra một gã đàn ông trông sẽ thế này đây khi bị người đàn bà anh ta yêu bỏ rơi. Vinny nhìn quanh căn hộ. Mọi thứ đều sạch sẽ, ngăn nắp, và trông bình thường, ngoại trừ con mèo ba chân đang ngồi trên bàn cà phê thưởng thức món đồ uống này đựng trong một cái cốc to tướng. “Cậu có một con mèo sao?”

“Tripod là con mèo của Becca.”

“Tôi đoán cậu đã không mấy thành công trong chuyện ngăn Becca bỏ đi.”

“Chắc cháu đã ngủ quên mất, và cô ấy lên ra ngoài. Cháu đã cố gọi điện thoại cho cô ấy. Cô ấy không trả lời.”

“Tôi đoán lúc này cô ấy không muốn nói chuyện với cậu. Nhưng việc cô ấy muốn đảm bảo ông anh mình không đập cậu như tử là một tín hiệu đáng mừng. Mấy cô em cậu và Becca cử Nick tới trông coi Mickey, còn tôi được cắt cử ngó ngàng tới cậu, vậy nên đừng làm trò gì gàn dở đấy, okay?”

Rich ngồi xuống. “Cháu cũng chẳng muốn ẩu đả với Mike. Cháu muốn cậu ta giúp cháu liên hệ được với Becca. Cô ấy không chịu lắng nghe cháu.”

“Và cậu nghĩ Mike sẽ muốn lắng nghe cậu?”

“Bác có ý tưởng nào hay hơn không?”

“Thực sự là không. Tôi chẳng có ý tưởng nào hết.”

Chuông cửa reo, và con mèo bật dậy lao ra cửa. Richie bế bổng nó lên. “Cháu sẽ nhốt nó vào phòng chứa đồ, như thế nó không lên ra ngoài được. Bác có thể mở cửa cho Nick và Mike vào chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Vinny bấm nút mở cửa an ninh rồi mở cửa căn hộ ra.

Khi Mickey đã nhìn qua bộ dạng thảm hại của Rich, những tia sáng chết người trong mắt anh cũng biến mất theo. Rich vẫn làm chủ được bản thân, không rầu rĩ như một anh chàng đa sầu đa cảm yếu đuối, song không còn là anh chàng tự tin ngông nghênh như lúc bình thường nữa. Phải cần đến một người phụ nữ thực sự để khuất phục một anh chàng như Richie và làm anh ta suy sụp đến thế này. Có vẻ như đó đúng là điều Becca đã làm. Rich gật đầu. “Xin chào, Mike, Nick.”

Cả ba chàng trai cùng đứng, tay rút túi quần, đưa mắt nhìn nhau. Vinny chỉ muốn bợp tai mỗi anh chàng một cái. Ông đã thành công với

Richie và Mickey, nhưng Nick quá nhanh và né được. “Thôi nào, các chàng trai. Rõ ràng Richie đang khổ sở và muốn giành lại Becca. Tôi biết chắc một điều là mọi người ở đây đều hiểu quá rõ Richie, vậy nên điều tối thiểu chúng ta có thể làm là lắng nghe xem cậu ta muốn nói gì.” Rich nhún vai. “Phải, bác ấy nói đúng. Tôi đang khổ sở.” Mike quay người lại. “À phải, chuyện này thì rõ mồn một rồi. Tại sao cậu không kể cho tôi nghe điều gì đó tôi chưa biết, chẳng hạn như tại sao em gái tôi lại khóc hết nước mắt vì cậu như thế?” Rich giơ hai tay lên. “Mẹ kiếp, okay, tôi sẽ cho cậu biết, nhưng cậu phải giúp tôi giành lại cô ấy.”

Mike khoanh tay trước ngực, rồi anh và Rich nhìn nhau chăm chăm. “Mike, tôi yêu cô ấy. Tôi chẳng làm gì sai cả. Thôi được, okay, tôi đã xử sự ngu ngốc, nhưng tôi không hề làm điều cô ấy nghĩ tôi làm.” Anh lùa hai bàn tay qua mái tóc. “Tôi cần một ít cà phê. Mọi người có muốn không?” Nick đi theo Rich vào bếp, đứng tựa vào quầy bar ăn sáng. “Có phải anh pha không vậy?”

Rich quay lại, bật cười. “Đúng, tôi đã học được cách chuẩn bị một bình cà phê ngon không chê vào đâu được, mang cà phê và bữa sáng tới tận giường cho Becca mỗi buổi sáng, vậy mà cô ấy vẫn đá tôi.”

Vinny và Mike tới bên Nick. Nhà bếp sạch bong. Vin mỉm cười, ông luôn ưa thích một nhà bếp sạch sẽ. Thậm chí máy rửa bát còn đang chạy. “Cậu đang rửa bát đĩa của bữa tối qua à?”

“Đúng thế, cháu hy vọng Becca sẽ quay lại lấy đồ, như thế bọn cháu có thể nói chuyện. Cô ấy đã dạy cháu cách lau dọn cho sạch sẽ, vậy nên cháu bắt tay vào việc. Cháu giặt khăn trải bàn, khăn ăn, hút bụi nhà cửa. Thật khó lòng ngồi nổi một chỗ.”

Nick quan sát Rich đếm số thìa cà phê anh lấy ra để pha. “Phải rồi, tôi luôn sạch sẽ khi cảm thấy căng thẳng.”

Mike gật đầu. “Cảm giác đó thật thư giãn, và ít nhất anh cảm thấy như thể mình đang hoàn tất được điều gì đó thay vì chỉ đi đi lại lại một cách vô ích.” Rich ngẩng đầu lên trong lúc tiếp tục việc anh đang làm. “Nghe cứ như thể cậu từng trải qua cảnh đó vậy.”

Vinny ngược mắt nhìn đi chỗ khác. “Okay, xem ra tôi phải sắm vai bác sĩ Phil[37] hay ai đó - có điều đừng trông đợi tôi rơm rớm nước mắt hay trò ngớ ngẩn gì đại loại như thế, được chứ?” Ông đưa tay lên vuốt những gì còn sót lại của mái tóc.

[37] Một chương trình talk show trên truyền hình Mỹ do Phil McGraw dẫn.

“Rich, tại sao cậu không cho Nick và Mike biết cái gì đã đẩy cậu vào cảnh tệ hại này?”

“Okay. Tôi đã kể cho mọi người nghe những gì sắp tôi nói từ hôm thứ Hai rồi, đúng không? Trưởng khoa Stewart nói vì tôi có Becca bên cạnh, tôi sẽ tiến xa. Bố cô ấy là một cựu sinh viên, và phải rồi, cô ấy luôn có phong thái của một bà hoàng, có nghĩa là rất cừ trong những cuộc chuyện gẫu và các vị giáo sư và các ông trưởng khoa phải làm. Và khi ông ấy nói ra những chuyện đó, tôi thực sự bức bối. Nói gì thì nói, tôi thực sự là một giáo sư giỏi, và điều này chẳng dính dáng gì với việc tôi sống cùng ai hết.”

Vinny hăng giọng. “Thôi nào, Richie, chúng tôi biết cả đoạn này rồi. Chúng tôi không có cả ngày đâu.” Rich lấy cốc từ tủ bếp ra, xếp vào lò vi sóng, rồi bật lò. “Tôi sợ nếu kể cho Becca biết những gì trưởng khoa Stewart nói, cô ấy sẽ khó chịu.”

Vinny rên lên. “Giờ có lẽ cậu nên cho họ biết hành động ngu như lừa của cậu.”

Rich lấy cốc từ trong lò vi sóng ra, than thở. “Tôi đã cầu hôn cô ấy!”

Vinny lắc đầu. “Phải, đúng là một hành động ngu như lừa, nhất là khi cô gái không trả lời đồng ý.”

Rich cúi gằm xuống. “Cảm ơn vì đã nhắc nhở cháu. Cô ấy chẳng nói gì hết. Sau đó, khi cuối cùng cô ấy lên tiếng, cô ấy đề nghị tạm để cuộc bàn bạc về hôn nhân sang bên.” Vinny cầm lấy bình cà phê. Khi thật, nếu ông đợi tới lúc Richie rót cà phê, chắc ông sẽ phải đứng đó cả ngày. “Đó là tình thế cho tới bữa tối, nơi ông trưởng khoa châm ngòi thùng thuốc súng.”

Rich đưa kem và đường mời mọi người. “Phải, thoát đầu Becca rất bực, thế rồi có vẻ như cô ấy đã ổn trở lại.”

Nick khuấy cốc cà phê của anh. “Ôi trời ơi, khi một người phụ nữ chuyển từ bực bội sang bình tĩnh chỉ trong một cái nháy mắt, đó là lúc anh cần bắt đầu ngủ với hai mắt mở to cảnh giác.”

Rich gật đầu. “Phải. Thử nghĩ xem, lúc đó tôi còn cho rằng mọi thứ đều suôn sẻ cả. Tôi đưa trưởng khoa Stewart và Emily về, và khi tôi quay trở lại, Becca đang thu dọn quần áo của cô ấy. Khi tôi hỏi có chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy, cô ấy gọi tôi là kẻ dối trá, một kẻ lợi dụng người khác, nói rằng tôi chỉ cầu hôn cô ấy để có được công việc và đám tén phiếu của cô ấy. Cô ấy buộc tội tôi xem trộm tình hình tài chính của cô ấy!”

Nick lắc đầu. “Trời ạ, quả là nặng nề!”

“Tôi biết tôi thật ngốc. Đáng ra tôi phải kể cho cô ấy những gì ông trưởng khoa nói. Nhưng dường như cô ấy cũng không phải thẳng thắn một trăm phần trăm với tôi. Khi tới Philly, chúng tôi đã chạm trán mấy kẻ khốn kiếp tự xưng là bạn cô ấy, và bọn họ nói phần lớn tiền nong trong tén phiếu của cô ấy đều đã chuyển sang tay Mike. Vậy là tôi nghĩ cô ấy đang gặp khó khăn về tiền bạc, nhiều khả năng phải tìm một công việc kiếm sống thay vì sáng tác nghệ thuật, và tôi đề nghị cho cô ấy mượn tiền nếu cô ấy cần.”

Mike bật cười. “Rich, em gái tôi đâu có bị tước quyền thừa kế!”

“À phải, làm thế quái nào tôi biết được chuyện đó cơ chứ? Hai người đã từng bao giờ thấy qua cách cô ấy ăn mặc chưa?”

Vinny, Mike, và cả Nick cùng gật đầu. Vinny uống một hớp cà phê, ngạc nhiên nhận ra nó ngon đến thế. “Cô ấy thường xuyên mặc đồ rộng đến mười cỡ.”

Rich rót cho mình một cốc cà phê, rồi lọc lại trong tủ lạnh và lấy ra một khay bánh bít cốt còn lại từ tối hôm trước. “Khi cô ấy ăn mặc tử tế, hãy để tôi nói cho mọi người hay, cô ấy thật lộng lẫy. Tuần trước, ở bữa dạ tiệc, tôi thậm chí phải thầm ước gì cô ấy vẫn khoác trên người một trong những cái bao tải đựng khoai tây đó. Tôi có cảm giác như đang làm vệ sĩ hơn là đang hò hẹn.”

Mike ngồi xuống một chiếc ghế đầu, cắn một miếng bít cốt. “Vậy cậu định làm gì?”

Rich lắc đầu. “Tôi có thể làm gì đây? Tôi nói với cô ấy rằng tôi yêu cô ấy, tôi muốn cưới cô ấy, và tôi chẳng làm bất cứ điều gì trong những thứ cô ấy buộc tội tôi, nhưng có vẻ như tôi khó lòng chứng minh được điều đó.” Anh nhìn chăm chăm vào cốc cà phê của mình như thể đó là một quả cầu pha lê.

Mike lắc đầu. “Tôi không biết, anh bạn. Sẽ khó đấy. Giá mà cậu thấy Becca ngày bố chúng tôi nói ông tìm cách đưa được tác phẩm của nó vào một phòng trưng bày vì ông đã giúp con trai ông chủ vào trường y. Nó lập tức bỏ đi. Em gái tôi thực sự nhạy cảm về chuyện đó.”

Vinny uống xong cốc cà phê của ông và đặt cốc xuống. “Tôi thấy hai cậu có vẻ cần tâm tình đôi chút.”

Rich tuyệt vọng đưa bàn tay lên mái tóc, cho dù các sợi tóc đều đã dựng đứng cả lên. “Phải, làm thế quái nào tôi có thể liên lạc được với cô ấy khi cô ấy thậm chí chẳng buồn nói chuyện với tôi?”

Nick, Vinny và Mike đồng thanh trả lời. “Cậu cần thuyết phục cô ấy dần dần.”

Rich thở hắt ra. “Phải, rất cảm ơn về lời khuyên. Thật vô cùng hữu ích.” Vinny đi vòng quanh quầy bar vào bếp, khoác tay ôm lấy Richie. “Chúng tôi cũng sẽ thuyết phục cô bé, và tôi chắc Mickey cũng như Nick sẽ nói chuyện với Annabelle và Rosalie.

Một khi mấy cô em cậu biết chuyện gì đã xảy ra, mấy cô gái sẽ ủng hộ cậu.”

Richie chẳng có vẻ gì là tin họ, nhưng nói cho thật, anh cũng chẳng thể làm gì hơn. Khuôn mặt anh đỡ ảm đạm đôi chút khi quay sang Mike. “Tôi chắc tôi có thể ghé qua chỗ anh và biết đâu lại gặp được cô ấy.”

Mike uống nốt hớp cà phê cuối cùng, rồi bước tới bồn rửa để rửa cốc của mình. “Em gái tôi không ở chỗ chúng tôi, và tôi không được phép cho cậu biết nó đang ở đâu. Tôi đã thề giữ bí mật. Hãy để cho chuyện này có được chút thời gian. Nếu nó thực sự yêu cậu, nó cũng sẽ khổ sở khi phải xa cậu chẳng kém gì cậu khi phải xa nó. Còn nếu nó không yêu cậu, sẽ chẳng còn gì để nói nữa.”

Nick gật đầu. “Anh biết đấy, khi Lee và tôi giận đối nhau, thời gian đó đúng là tháng kinh hoàng nhất của đời tôi. Chúa ơi, tôi thật mừng không phải ở vào vị trí của anh lúc này.” Mike rời khỏi bếp và bước về phía phòng ngủ. “Rich, cậu có thể vì từ tâm mà làm ơn mang đồng vali kính khủng của em gái tôi sang phòng dành cho khách sao?”

Rich nhún vai. “Để làm gì cơ chứ? Lần cuối cùng ghé qua đây, cậu chẳng đã bắt gặp chúng tôi trong hành động rồi còn gì. Hay cậu định giả bộ rằng không phải cậu đang ngủ với em gái tôi?”

“Tôi đã cưới em gái cậu rồi.”

“Hắn rồi, và tôi đang cố hết sức để cưới em gái cậu, vậy nên cho qua chuyện này đi.”

“Tốt thôi. À, thiếu chút nữa tôi quên mất. Becca không thể mang con mèo đi cho tới khi nó chuyển về chỗ ngôi nhà đá nâu. Nó muốn nhờ cậu chăm sóc hộ anh chàng. Hoặc thế, hoặc tôi sẽ phải mang gã lông lá này về nhà mình, mà sẽ rất không tốt cho phụ nữ mang thai khi phải ở chung nhà với mấy con vật bẩn thỉu này, thế nên tôi rất mong tránh được điều đó.” Rich gật đầu. “Được thôi. Tôi đoán cô ấy cuối cùng sẽ phải liên lạc với tôi nếu muốn lấy lại anh chàng bé nhỏ này. Chưa nói đến chỗ tượng.” Khi họ đã mang toàn bộ đồ đạc của Becca ra chất lên chiếc xe tải nhỏ Nick lái tới, Richie trông còn thảm hơn cả khi mấy vị khách tới nhà anh. Vin dành cho anh một cái ôm trước khi ông ra về, và ông dám thề đã trông thấy mắt Richie ươn ướt. Chàng trai tội nghiệp. “Chúng tôi sẽ hành động từ phía mình. Cậu bắt tay vào việc từ phía cậu. Và hãy nhớ, khi gặp cô bé, hãy quỳ xuống. Lần nào cử chỉ đó cũng bỏ sự bối rối cậu phải chịu đựng.”

Rich quay lưng lại, và Vinny để mặc anh. Ông không muốn nhìn thấy một người đàn ông trưởng thành rơi nước mắt, còn Rich cũng chẳng mong có ai trông thấy anh lúc này. “Cảm ơn mọi người đã đến. Tôi sẽ gặp lại mọi người. À, và hãy cho tôi biết Becca ra sao, okay?”

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Becca nghe thấy tiếng Annabelle bước vào và lần đầu tiên kể từ khi tình bạn của hai người bắt đầu, cô thực sự sợ rất có thể sẽ đánh mất người bạn thân nhất của mình, và thậm chí cả người anh trai mới tìm lại được. Cô vừa trải qua cả tiếng đồng hồ trước nhĩc móc chính mình vì đã làm một việc ngu ngốc như phải lòng Rich Ronaldi. Không chỉ vì cô cuối cùng đã đi tới chỗ cảm thấy như thể nội tâm mình đang chết dần chết mòn, mà còn vì Rich chính là anh trai Annabelle, và như anh từng có lần nhắc nhở cô, một giọt máu đào hơn ao nước lã.

“Becca, cậu đâu rồi?”

Cô đang ở trên giường, với một chiếc khăn mát đắp trên đôi mắt đỏ hoe, sưng mọng. “Trong phòng dành cho khách.” Cô gỡ chiếc khăn ra khỏi mặt và ngồi dậy. Annabelle khệ nệ bước vào, ngồi xuống cạnh cô, đưa tay ôm người bạn thân của mình. “Mình rất tiếc. Kể cho mình nghe chuyện gì đã xảy ra.”

Trong suốt thời gian Becca nói, Annabelle lặng im. Cô gật đầu, nhưng Becca càng kể, cô càng trở nên tá hỏa. “Cậu nói gì đi chứ?”

“Mình hiểu cậu vừa trải qua chuyện gì, và mình công nhận từ những gì cậu nói là Rich thực sự có vẻ một kẻ đáng ghê tởm. Nhưng Bec, mình hiểu anh trai mình, và mình biết anh ấy không bao giờ làm như thế. Anh ấy không đời nào lợi dụng cậu để giành lấy chỗ làm.”

Becca nhướng một bên mày lên, và rớt cuộc nó lại giật giật liên hồi, làm cả đầu cô đau nhức như bị dao đâm. Annabelle nói tiếp. “Okay, mình

thừa nhận anh ấy đã cố gắng tạo nên một mối quan hệ để trông mình có vẻ đàng hoàng, nhưng Rich là một người quá tự trọng để cho phép mình thăng tiến nhờ vào sự giả dối.”

“Phải rồi, ông anh cậu chẳng ngại ngần gì khi van nài mình giả bộ làm bạn gái anh ta, để anh ta trông giống một chàng giáo sư chín chu nghiêm túc”

“Ôi, thôi nào. Richie luôn rất xuất sắc trong bất cứ việc gì anh ấy làm. Anh ấy không đời nào nhận lấy một công việc anh ấy không chắc mình còn hơn cả xứng đáng với nó. Và cậu thừa biết nếu anh ấy không có đủ năng lực người ta đòi hỏi, giả bộ có một mối quan hệ nghiêm túc cũng chẳng tạo ra được sự khác biệt nào. Nếu Richie chấp nhận để ông trưởng khoa thoải mái ba hoa về việc này, hẳn anh ấy phải có lý do rất chính đáng.”

Becca co hai chân lên ngực và quàng hai tay xung quanh chúng rồi tựa cằm lên đầu gối. “Như một lô tín phiếu chẳng hạn?”

“Không, Rich quá tự tôn để sống nhờ vào tiền của người khác. Nếu có thứ gì có thể khiến anh ấy dè dặt, thì đó chính là tiền. Tất cả những gì mình có thể nghĩ đến là Rich biết rõ cậu nhạy cảm tới mức nào trước bất cứ dấu hiệu nào liên quan tới ảnh hưởng của gia đình, và anh ấy sợ cậu sẽ bỏ mất một cơ hội hoàn hảo để quảng bá cho tác phẩm của cậu.”

“Đúng là mình sẽ làm thế. Nhưng đó là quyết định của mình.”

Annabelle đảo mắt đi chỗ khác.

“Tất nhiên là thế rồi, nhưng ông anh mình là một anh chàng người Ý, có nghĩa là anh ấy không chỉ sở hữu niềm sắc thể Ý mà còn có tính bao bọc đến mức thái quá, muốn mang tới cho cậu cả thế giới, và anh ấy cho rằng mình biết rõ điều gì tốt nhất cho cậu.”

“Vậy tại sao anh ta lại cầu hôn mình?”

“Anh ấy làm chuyện đó khi nào vậy?”

“Ngay sau khi sếp của anh ta tung ra trái bom bụi. Cậu nhớ lúc đám đàn ông rủ nhau đi chơi bóng rổ hôm thứ hai không?”

“Phải, cũng vì thế mà cậu ghé qua và nói chuyện cùng Ben và mình.”

“Đúng thế. Sau trận bóng, bọn họ kéo nhau về chỗ DiNicola, và ông anh cậu cùng đám đàn ông đã chén chú chén anh ít nhiều trong lúc đợi lấy đồ ăn mang về. Trước bữa tối, trong lúc đang làm tình, ông anh cậu đã cầu hôn mình.”

“Ôi Chúa ơi, thế cậu đã trả lời thế nào?”

Becca co rúm người lại khi cô nghĩ tới lúc đó. “Thoạt đầu, không gì hết. Sau đó, khi mình kịp hoàn hồn và tỉnh trí lại, đến lượt ông anh cậu bực bội và nổi quạu. Chẳng hay ho gì. Cuối cùng bọn mình cũng đồng ý lúc này cứ tạm gác lại chuyện hôn nhân đã, nhưng hôm sau mình nói chuyện với Wayne và Henry, cả hai người đều nhất trí cho rằng chẳng bao giờ có chuyện bỗng dưng một anh chàng chỉ đơn giản ra ngoài uống vài ly rồi trên đường về nhà quyết định ngỏ lời cầu hôn bạn gái mình. Nếu không có điều gì đó khiến anh ta phải vội vã.” Annabelle khoanh tay lại tựa lên bụng. “Hiển nhiên rồi. Anh ấy sợ mất cậu. Hẳn anh mình rất bực khi ông trưởng khoa nói ra những gì ông ấy đã nói. Và thay vì nói gì đó và làm hỏng cơ hội của cậu với Emily Stewart, anh ấy kìm nén lòng tự tôn của mình lại. Anh ấy làm thế vì cậu, và cũng chính vì làm thế mà đẩy toàn bộ mối quan hệ của hai người vào cảnh có nguy cơ tan vỡ.”

“Làm cách nào cậu biết được như vậy?”

“Vì mình hiểu anh trai mình. Anh ấy không phải loại người quanh co thủ đoạn, và cũng không phải là kẻ khát tiền. Tại sao cậu lại nghĩ anh ấy đã gây ra một tội lỗi hèn hạ như thế? Mà việc tại sao anh ấy lại làm những gì

anh ấy đã làm thực sự không phải là vấn đề ở đây. Vấn đề là cậu không tin anh ấy.”

Becca không biết phải nói sao để đáp lại nữa. Annabelle hoàn toàn đúng. Cô không tin anh, quỷ tha ma bắt, cô chẳng hề tin ai ngoài Annabelle và Mike. Annabelle hất đôi giày khỏi chân và ngồi tựa lên đầu giường. “Cậu có muốn nghe học thuyết về tình yêu của mình không?”

“Liệu mình còn lựa chọn khác không?”

“Không, nhưng đây là một học thuyết đúng đắn, vậy hãy chăm chú mà nghe. Sự tin tưởng và tôn trọng còn quan trọng hơn tình yêu trong một mối quan hệ bởi vì chẳng có tình yêu nào lâu bền được nếu không đi cùng sự tôn trọng và tin tưởng ở mức độ tương xứng.” Cô vỗ nhẹ lên bàn tay Becca. “Tình yêu, sự tin tưởng và sự tôn trọng là những quyết định chỉ có chính cậu mới đưa ra được, cô bạn thân mến. Anh ấy không thể chứng minh được mình đã nghĩ gì vào thời điểm được bổ nhiệm. Anh ấy chỉ có thể giải thích và hy vọng cậu yêu, tin tưởng và tôn trọng anh ấy đủ để tin những gì anh ấy nói.”

Becca buộc phải thừa nhận những lời bạn cô nói thực sự có lý. Dẫu vậy, cô vẫn không biết cần phải làm điều đó bằng cách nào. Làm gì có cuốn sách tham khảo nào dạy cách cần tin tưởng ra sao - mà biết đâu lại có? Tất cả các nhà trị liệu tâm lý cô từng gặp đều khuyên cô cần phải tha thứ cho những người khiến cô bị tổn thương. Mà cô cũng không biết cách làm việc này thế nào nữa. Tất nhiên, có lẽ sẽ dễ tha thứ cho người khác hơn nếu họ ngừng làm cô bị tổn thương, hay ít nhất ngỏ lời xin tha thứ. Ngay khi cô hiểu ra chẳng bao giờ có chuyện đó, cô đã bỏ cuộc. Becca đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ khi Annabelle đẩy một chiếc gối vào dưới đầu và nằm xuống bên cạnh cô. “Mike đã gọi cho mình khi anh ấy rời khỏi căn hộ. Anh ấy nói Rich trông còn thảm hơn hầu hết xác chết anh ấy từng nhìn qua.” Annabelle ngáp dài. “Mike nói Rich có vẻ nhẹ nhõm hơn vì cậu để Tripod lại cùng anh ấy. Có vẻ như Richie không hề muốn cô độc một mình. Thay

vì muốn dần cho ông anh tội nghiệp của mình một trận, cuối cùng Mike lại cảm thấy ái ngại cho anh ấy.”

“Vậy theo cậu bây giờ mình nên làm gì đây?”

Annabelle trở mình sang bên.

“Mình đoán là cậu cần suy nghĩ về mọi thứ. Còn nhớ lúc mình hỏi cậu liệu cậu thấy tương lai của cậu không có Rich sẽ chẳng có gì khác biệt hay tệ hại hơn không?”

Becca gật đầu. “Mình cho rằng cậu buộc phải thực sự trải nghiệm qua điều đó để biết bản thân quyết định đúng hay không. Mình biết khi Mike và mình chia tay, lúc đó mình đã suy sụp khủng khiếp. Mình không bao giờ muốn trải qua chuyện đó lần nữa trong đời.” Becca nằm thừ ra nghĩ ngợi xem viễn cảnh đó tệ hại tới mức nào. Cho tới lúc này, quả là chẳng dễ chịu gì. Cô trở mình quay sang đối diện với Annabelle để nói điều đó, song lại nhận ra cô bạn đã ngủ thiếp đi ngon lành. Becca ngồi dậy, lấy một chiếc chăn đắp cho Annabelle, rồi đợi Mike mang đồ của cô tới. Ít nhất khi đó cô sẽ có việc để làm, cô có thể dỡ đồ từ trong vali ra. Cô tự hỏi có thể kéo dài việc đó trong bao lâu.

Rich ngồi trong phòng làm việc, thầm ước gì anh chết quách đi cho rảnh nợ. Anh đã ngừng uống vào lúc năm giờ chiều, hy vọng có thể chìm vào giấc ngủ nhờ dư lượng còn sót lại. Hiển nhiên anh đã lầm.

Anh bưng tỉnh, cả người bải hoải rã rời. Cà phê, nước và cả aspirin đều không thể cải thiện được cơn đau đang giày vò cái đầu và trái tim anh, và thậm chí anh còn không đếm xỉa gì đến những tổn hại đã gây ra cho cái dạ dày của mình. Anh đóng kín tất cả các cửa phòng làm việc, tắt đèn, hy vọng bất cứ ai đủ gần dở để mò tới phòng làm việc của anh vào sáng thứ Hai ít nhất cũng đủ trí khôn để đi chỗ khác khi thấy một căn phòng tối om. Rich đang ngồi tựa lưng vào chiếc ghế dựa gỗ, đầu chạm vào bức tường sau

lưng, đôi mắt nhắm nghiền thì một gã khốn nào đó mở cửa bước vào bật đèn lên. Ánh đèn huỳnh quang sáng chói xuyên qua mí mắt đang khép của anh. “Anh cần phải có một lý do cực kỳ ngoại lệ để quấy rầy một cuộc bắt chước cái chết hoàn hảo thế này.”

“Tôi không cho rằng việc có ba sinh viên để lại lời nhắn liên quan tới các câu hỏi họ muốn dành cho cậu nếu cậu có thời gian vào giờ làm việc đủ đáp ứng yêu cầu đó, phải không? Nhất là khi tôi tận mắt chứng kiến cậu tới trường và chắc chắn có mặt ở đây, chí ít là phần xác nếu không phải gồm cả phần hồn.”

Rich mở một bên mắt ra, và không nghi ngờ gì nữa, trưởng khoa Stewart đang đứng đó trong bộ dạng chần chừ đúng điệu của một ông thầy, với chiếc áo sơ mi cộc tay bằng vải tuyết và quần màu nâu. Chỉ còn thiếu mỗi chiếc nơ bướm và cái tẩu mắc dịch. “Tôi sẽ nói chuyện với bọn họ. Cảm ơn anh đã cho tôi biết.”

“Đó là lời giải thích duy nhất tôi nhận được sao?”

Rich ngồi thẳng người lên, nhìn chăm chăm vào trưởng khoa Stewart. “Anh có nghĩ tôi là một giáo sư tốt không?”

“Với ngoại lệ là cách xử sự của cậu hôm nay, thì câu trả lời là có.”

“Hay lắm, vậy tôi đoán sẽ không có gì khác biệt nếu Becca rời bỏ tôi, và không có vẻ gì là tôi sẽ tìm ra bài cầu khẩn thần diệu để khiến cô ấy quay trở lại. Quý tha ma bắt, tôi còn chẳng biết cô ấy đang ở đâu nữa. Cô ấy không trả lời điện thoại hay email của tôi, và thậm chí chẳng ai chịu cho tôi biết cô ấy đang sống chỗ nào. Vậy nên nếu không có gì khác hơn, tôi đoán mình sẽ rất hạnh phúc nếu biết được chí ít cái ghế của tôi đã được đảm bảo.”

Craig ngồi xuống, cúi người ra trước. “Nghe này, Rich. Tôi biết tôi là sếp của cậu, nhưng tôi cũng cho rằng chúng ta là bạn. Tối hôm đó hai

người trông rất hạnh phúc. Chuyện gì xảy ra vậy?”

Rich lắc đầu, rồi lập tức thấy hối hận về cử chỉ đó. “Becca rất nhạy cảm mỗi khi động chạm tới tên tuổi hay tiền bạc của gia đình cô ấy. Tôi đã mắc sai lầm ngớ ngẩn trong vài việc, một trong số đó là không cho cô ấy biết chuyện tôi được bổ nhiệm. Trước đây cô ấy từng bị tổn thương, và chắc hẳn vì chuyện đó mà cô ấy đặt câu hỏi về những dự tính của tôi. Thật không may, chẳng có cách nào chứng minh được những gì tôi dự tính.”

“Tại sao cậu không nói gì với cô ấy về chuyện cậu được bổ nhiệm?”

“Bởi vì cô ấy rất háo hức mong đợi Emily xem qua các tác phẩm của cô ấy mà không hề biết tác giả của chúng là cô Rebecca Larsen, xuất thân từ gia đình Larsen ở khu Main Line. Nếu cô ấy biết không phải như thế, chắc chắn cô ấy sẽ hủy bỏ tất cả. Cô ấy cứng đầu tới mức gàn dở trong quyết tâm tự mình tạo dựng nên tất cả, đến mức sẵn sàng tung hô đi những cơ hội tuyệt vời.”

“À.” Craig tựa người vào lưng ghế, bắt chéo hai chân. “Chẳng dễ dàng gì khi yêu một người phụ nữ có dòng dõi đi kèm với tiền bạc.”

Rich ngược mắt lên nhìn vào mắt ông. “Emily?”

Craig gật đầu. “Emily Talbot- Stewart.”

“Chúa ơi, buổi dạ tiệc từ thiện đó? Là do quỹ của gia đình vợ anh tổ chức?”

“Tất nhiên rồi, cậu không định nghĩ rằng cô ấy có thể điều hành một quỹ như thế dựa vào lương của tôi đấy chứ?”

Rich nhún vai. “Chuyện này ở quá xa chuyên môn của tôi rồi, Craig. Tôi không biết nữa. Tôi nghĩ chị ấy làm việc cho quỹ từ thiện. Tôi không hề biết nó là của gia đình chị ấy.”

“Emily rất ấn tượng với các tác phẩm của Becca, và điều đó chẳng liên quan gì với dòng dõi của cô ấy, tôi xin cam đoan với cậu. Còn về cậu, tôi biết cậu từ lúc cậu mới mười tám tuổi. Tôi cho cậu vài ngày chăm sóc vết thương của mình, sau đó cậu sẽ phải bận rộn suy nghĩ xem cần làm sao để tạo dựng lại thiện cảm với Becca. Tôi rất xin lỗi nếu những gì tôi nói trước đây đã gây ra rắc rối giữa hai người.”

Rich dụi đôi mắt đỏ ngầu, than thở. “Tôi đoán chẳng sớm thì muộn chuyện đó rồi cũng xảy ra. Cô ấy không tin tôi. Tôi không cho rằng có gì cá nhân ở đây. Cô ấy chẳng tin ai cả. Thật không may, đó không phải là điều tôi có thể kiểm soát. Cô ấy cần quyết định liệu có nên hôn hạnh dành cho tôi sự nghi ngờ hay không.”

“Được thôi, cửa phòng tôi lúc nào cũng mở nếu cậu cần gì đó. Chúc cậu may mắn. Tôi thực sự thích Becca. Hai người làm tôi nhớ lại chính mình và Emily hai mươi năm trước. Không dễ dàng gì, nhưng tôi buộc phải thừa nhận, bất chấp những rắc rối luôn đồng hành với cuộc hôn nhân của hai người xuất thân từ hai giai tầng xã hội khác xa nhau, những gì chúng tôi có được xứng đáng với nỗ lực phải bỏ ra.”

“Cảm ơn anh, Craig. Tôi sẽ luôn nhớ đến điều này.”

Rich bắt tay Craig, rồi nhìn ông quay ra. Rich cảm thấy như đang bị giam hãm trong phòng làm việc của mình, vậy là anh kiểm tra lại lịch làm việc, gọi một trong những nghiên cứu sinh của mình tới giảng giúp, để lại bài giảng ở chỗ thư ký, rồi đi thẳng tới chỗ người duy nhất có thể giúp anh. Nửa giờ sau, anh đã đứng gõ cửa. “Cô Rose, cháu Rich đây.”

Bà mở cửa nhưng không cho anh vào. “Cháu tưởng ta không biết gì sao? Lạy Đức Mẹ. Hôm qua cháu không qua nhà ăn tối. Cũng chẳng đi nhà thờ - quá bận rộn ngồi uống whisky, phải vậy không? Tốt nhất cháu nên gọi điện cho mẹ cháu và đi xưng tội.”

“Vâng, được thôi.”

Cô Rose mở cửa cho anh vào và mỉm cười trong khi bà vỗ vào má anh. Anh cúi xuống hôn lên hai má bà và thầm cảm ơn Chúa khi bà không véo anh. “Cô Rose, Becca bỏ đi rồi, và không ai chịu cho cháu biết cô ấy đang ở đâu. Thậm chí mọi người còn không chịu nói xem cô ấy có ổn không - chẳng gì hết.”

Bà ra hiệu bảo anh đi theo vào trong bếp ngồi xuống bộ bàn ghế ăn mạ crom và bọc giả da Naugahyde cũ rích bà vẫn dùng từ trước khi anh chào đời. Bà đeo một cái tạp dề vào quanh eo và bắt đầu chuẩn bị bữa trưa. “Cô bé vẫn đang sống trong thành phố.” Bà rót cho anh một ly rượu vang và đặt ly xuống trước mặt anh. “Này, uống thứ này đi. Nó sẽ giúp cháu thấy dễ chịu hơn.”

Thứ cuối cùng trên đời anh muốn là thêm một chút cồn, nhưng cô Rose sẽ chẳng bao giờ trả lời cho tới khi anh đã làm như bà bảo. Chẳng phải ngẫu nhiên mọi người lại gọi bà là “Đại tá”. Anh dè dặt nhấp một hớp, chỗ rượu vang trôi xuống dễ dàng đến mức đáng ngạc nhiên. “Nhưng ở đâu trong thành phố này?”

Bà ném về phía anh cái nhìn muốn nói, cậu có làm sao không vậy, đồ ngốc? Rồi bà lắc đầu bực bội và cầm một cái đĩa xiên thịt to tướng chỉ vào anh. “Cháu nghĩ ta là thứ gì vậy? Bản đồ chỉ đường chẳng? Ta không nói ra địa chỉ đâu. Cô bé Becca của ta, nó đang sống trong căn hộ của một anh chàng dễ mến. Có vẻ như anh chàng này cũng rùng rình tiền nong.”

“Một người đàn ông?”

“Phải, nhưng anh ta không ở đó.” Bà đặt một ấm nước lên bếp và tháo giấy gói thịt khỏi một bọc thực phẩm. Dạ dày Rich cồn cào khi anh nhìn thấy món bít tết. “Ta chuẩn bị món đặc biệt này cho cháu. Giờ thì cháu không nghĩ thế đâu, nhưng nó sẽ giúp cháu thấy dễ chịu hơn.” Ít nhất bà

cũng không ép anh phải ăn món mù tạt xanh của bà; anh ghét cay ghét đắng thứ đó. Cô Rose thả những miếng bít tết vào một chiếc chảo rán bằng sắt đã nóng, chiếc chảo bà từng dọa sẽ dùng nó để nện cho anh một trận. “Cô bé khốn khổ vì đau đầu sau khi đã khóc hết nước mắt vì cháu. Cháu nghĩ ngợi kiểu gì mà lại đi cầu hôn nó như thế? Chẳng có nhẫn đính hôn, chẳng có chút lãng mạn nào. Cô bé sẽ trả lời cho con cái của các cháu ra sao khi chúng nó hỏi mẹ bố đã cầu hôn mẹ thế nào?” Bà khẽ lẩm bẩm không thành tiếng, nhưng anh dám thề bà đang nói gì đó bằng tiếng Ý về chuyện tất cả đàn ông đều là lũ khốn, nhưng nếu đúng vậy thì anh thực sự cũng chẳng muốn biết mình đã nghe đúng hay không nữa.

“Cô biết mọi thứ sao?”

“Cô biết mình biết những gì.” Bà chỉ tay vào anh, một cử chỉ luôn khiến anh gai người. “Cháu không xứng đáng với cô bé.” Bà vung cánh tay làm cử chỉ chém mạnh một cái rồi quay trở lại với việc nấu nướng. “Đồ ngốc.” Bà cho một ít pasta nhà làm vào trong nước đang sôi và khuấy chỗ nước sốt bà đang đun trên bếp bên cạnh một thứ gì khác nữa. Khi thật. Anh biết nó là gì. “Cô Rose, cháu sẽ không ăn chỗ mù tạt xanh đó đâu.”

“Được thôi, cháu không ăn chúng, vậy cháu sẽ uống chỗ nước ta dùng để nấu chúng. Cháu cần có vitamin - món này rất tốt. Nó tổng khứ hết chất độc ra. Thế nào đây, Richie?”

“Cháu sẽ ăn món mù tạt xanh của cô. Không có chuyện cháu chịu uống thứ nước đó. Có điều hãy cho thêm một chút sốt vào. Có lẽ như thế sẽ giúp che bớt mùi đi.”

Bà vừa tặc lưỡi ra vẻ thất vọng vừa mang đĩa, bít tết, pasta và mù tạt xanh ra cho anh. Bà đặt tất cả trước mặt anh rồi bày pho mát lên bàn. “Ăn đi, ăn đi.” Bà đợi cho tới khi anh cắn một miếng. Sau khi đã thấy anh ăn, bà quay sang chuẩn bị phần của mình, ngồi xuống bàn, khẽ cầu nguyện rồi bắt đầu ăn. Sau một miếng, bà lại chỉ chiếc đĩa của mình vào Rich. “Nếu cháu

muốn Becca quay lại, cháu cần phải nỗ lực. Điều đó sẽ không đơn giản gì với cả hai cháu đâu.”

“Phải rồi, và cháu cần thực hiện nó bằng cách nào đây?”

Rich ăn thêm một miếng bí tết ngon hiểm có; anh đã bắt đầu cảm thấy khá hơn, tất nhiên chẳng có chuyện nói ra với cô Rose, song cứ như những gì anh biết về bà, hẳn bà đã biết rồi.

“Cháu sẽ không làm gì hết. Đó chính là phần khó khăn nhất. Cháu muốn đi tìm cô bé, muốn làm cô bé thấy rõ những gì cháu làm.”

Bà lắc đầu, dùng đĩa xoay món pasta. “Không, làm thế sẽ khiến cô bé tức giận. Tốt hơn cháu hãy để cho cô bé tự suy ngẫm, với cô bé này nên như vậy. Cháu cứ làm những công việc bình thường của mình. Hãy để cô bé nhận ra cháu là chàng trai nó yêu. Nó sẽ nhớ cháu, và cả con mèo lạ lòng của nó nữa. Có thể cô bé sẽ ghé qua thăm khi nó nghĩ cháu không có nhà.”

“Thật vậy sao? Khi nào?” Rich ăn một chút mù tạt xanh. Cho dù đã ngập chìm trong nước sốt, chúng vẫn cay xè và nặng mùi.

“Cháu đã bao giờ nghe câu nói này chưa, càng xa vắng con tim càng thêm trĩu mến?”

Anh cố nuốt thật nhanh một đĩa đầy mù tạt xanh rồi xua đi mùi vị của nó bằng chỗ rượu vang còn lại. “Có chứ.” Anh đưa cốc ra để bà rót đầy cốc cho lần nữa; hẳn đến lúc ăn xong món thực vật này anh sẽ say mềm.

“Hãy lắng nghe cô Rose. Cháu hãy để cô bé được yên tĩnh một mình. Hãy để cô bé tới tìm cháu. Có điều hãy đảm bảo cháu đã sẵn sàng đón nhận cô bé khi nó quay lại. Và dù cháu có làm gì đi nữa, hãy mua cho cô bé một chiếc nhẫn, và khi cầu hôn nó, hãy dùng cái đầu của cháu, được chứ?”

“Không thể nào, cô Rose. Cháu sẽ không hỏi cô ấy lần nữa đâu. Cháu đã nói nếu có lúc nào đó cô ấy muốn kết hôn với cháu, cô ấy sẽ phải là người hỏi cháu.”

Cô Rose đứng dậy, và Rich thầm tự hỏi liệu bà có chuẩn bị đánh anh hay không. Thay vì làm thế, bà giữ khuôn mặt anh trong hai bàn tay và hôn lên cả hai má anh trước khi vỗ vào một bên. “Cháu nghĩ vậy hả? Có thể cháu sẽ phải ít nhiều đổi ý đấy. Cháu rất cứng đầu, nhưng cũng chưa cứng đầu bằng Becca của cháu đâu. Cuối cùng cháu cũng nhìn ra lẽ phải thôi. Đó là lý do tại sao cháu là đứa cháu trai cô ưa thích nhất.”

“Cháu là đứa cháu trai duy nhất của cô!” Anh bật cười, cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều khi bà nhún vai ngồi xuống kết thúc bữa trưa.

Sau khi thỏa thuận được ký kết, Becca và Annabelle trở thành cố đồng chiếm đa số của Phòng Trưng bày Benjamin Walsh. Bản hợp đồng ký chưa khô mực, Becca đã chính thức tiếp quản căn phòng nằm ngay bên dưới căn hộ của Ben, còn Annabelle vui vẻ quay trở lại phòng làm việc cũ của cô dưới phòng trưng bày. Annabelle đang háo hức với ý tưởng dành cho Becca một cuộc triển lãm, song Becca lại chẳng còn hơi sức đâu dù chỉ để nghĩ tới chuyện đó. Cố qua ngày cũng đã đủ khiến cô phải cố gắng hết sức. Cô ngủ khi nào có thể và làm việc khi không thể ngủ. Với cô, ngày và đêm trộn lẫn vào nhau đến mức cô phải nhìn ra cửa sổ để biết lúc đó là buổi sáng hay buổi tối. Cô nhớ Rich, nhớ Tripod, và khi ngày rồi tuần trôi dần đi, nỗi đau và cảm giác thiếu vắng không vì thế mà lắng xuống, cô tự hỏi có phải tình trạng của mình đang mỗi lúc một xấu đi không. Thời tiết giá lạnh, ẩm ướt, và mỗi khi nhìn qua cửa sổ, cô tự hỏi liệu thời tiết đang ngả theo tâm trạng của cô, hay tâm trạng của cô đang ngả theo thời tiết. Cô đi đi lại lại trong căn hộ của Ben, cố không nghĩ tới chuyện cô nhớ Rich tới mức nào. Căn hộ của Ben thật khô khan - toàn là những đường nét cứng nhắc, những hình khối nặng nề, lạnh lẽo và ảm đạm, trong khi chỗ ở của Rich thật dễ chịu, ấm cúng và thoải mái. Cô xem giờ. Rich chắc sẽ ở trường trong vài giờ tới.

Cô khoác một chiếc áo nỉ có mũ trùm ra ngoài áo len, vớ lấy áo khoác, iPod và cái xách. Cô sẽ qua thăm con mèo của mình; chỉ hy vọng cô sẽ không bị anh bắt gặp.

Khi Becca bước vào căn hộ của Rich, điều đầu tiên cô nhận thấy là trong nhà sạch bóng. Tripod gào tướng lên, và khi cô cúi xuống để vuốt ve nó, con vật bèn cắn cô. “Ái!”

Con vật lông lá đã cắn cô rách da. Becca ngậm ngón tay vào miệng, ném xách và áo khoác xuống trường kỷ trước khi chạy vào phòng tắm rửa vết thương. Phòng tắm thậm chí còn sạch hơn lúc cô và Rich còn dùng chung nó. Cô chợt nhận ra mình đang kiểm kê lại mọi thứ, và cho dù có chết cô cũng sẽ không thừa nhận, cô thực sự thấy nhẹ nhõm khi nhận ra chỉ có duy nhất một chiếc bàn chải đánh răng trên giá đựng, cho tới khi cô nhớ anh không ngại gì chuyện dùng chung bàn chải. Chúa ơi, cô lại thấy đau khủng khiếp, đến mức gần như không thở nổi. Có lẽ tới đây là một ý tưởng dở tệ. Tripod rõ ràng chẳng mấy vui vẻ khi gặp lại cô. Ngược lại là khác. Cô rửa tay rồi đưa mắt nhìn qua phòng ngủ của anh. Cả nơi này cũng được anh dọn dẹp sạch sẽ. Một cảnh tượng khác xa so với ngày đầu tiên cô đặt chân tới nơi này. Cô mở túi sơ cứu ra, nhỏ vào vết cắn một ít Bactine, hít vào một hơi khi cảm giác xót xuất hiện, rồi thổi nhẹ lên vết cắn. “Mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều khi mình không thích anh ta.” Tripod lượn lờ quanh chân cô, dường như có vẻ đồng ý với cô. “Giờ mày lại dễ thương với tao vậy sao? Vậy thì miếng cắn là gì? Có phải mày muốn trừng phạt tao không?”

Becca dán một miếng băng gạc lên vết cắn, thăm thấy may mắn là Tripod đã được tiêm chủng đầy đủ. Cô ném vỏ bọc gạc đi, cất túi sơ cứu rồi quay ra phòng khách. Tất cả tác phẩm của cô vẫn ở nguyên vị trí cô để chúng lại. Mọi thứ vẫn đúng hệt như khi cô bỏ đi, có điều sạch hơn. Thậm chí cả cuốn sổ ghi chú của cô cũng nằm trên bàn cà phê cạnh cây bút cô ưa thích. Cô cầm cuốn sổ bìa da và cây bút lên, mở nó ra tìm đến bản danh

sách về Rich của cô. Cô đã nghĩ tới thêm một vài nhược điểm nữa, nhưng không có nghĩa cô sẽ ghi lại chúng. Cô chỉ không muốn một trong số những cô bạn gái lãng lơ rỗng tuếch của anh tìm ra nó. Cô giở qua từng trang sổ và không tin nổi vào mắt mình nữa. Cái gì thế này?

Ai đó đã viết vào cuốn sổ ghi chú của cô. Cô lần trở lại điểm khởi đầu và nhìn thấy tên mình. Những dòng chữ được viết hai ngày sau khi hai người rạn nứt.

Becca, Cô Rose nói có thể em sẽ ghé qua thăm Tripod. Anh chắc nó sẽ rất mừng được thấy em. Dường như nó nhớ em không kém gì anh. Vậy là khi anh tìm thấy cuốn sổ ghi chú của em, anh nghĩ vì em không trả lời khi anh gọi điện, cách duy nhất để anh liên lạc với em là viết cho em. Vì anh không biết nơi em đang coi là nhà của mình vào những ngày này nằm ở đâu, anh hy vọng cô Rose nói đúng về việc em sẽ ghé qua. Anh trông đợi vào điều đó, và hy vọng nếu em ghé qua, có thể em sẽ đọc những dòng này. Dù thế nào đi nữa, anh đoán nó cũng giúp anh nhẹ nhõm đi ít nhiều. Hoặc thế, hoặc anh chỉ đang tự giày vò mình, một khả năng khác hẳn. Và đây là những gì anh muốn nói.

Chào bé con, Chúa ơi, anh nhớ em khủng khiếp. Anh không nghĩ từng có lúc nào cảm thấy như thế. Như thế ai đó vừa đánh cắp một phần của anh, và anh bị bỏ mặc lại với một lỗ hổng trống hoác ở nơi từng là chỗ của trái tim anh. Điều duy nhất anh có thể so sánh với cảm giác lúc này là lần anh đánh mất chiếc ví. Anh biết có lẽ em sẽ không hiểu nổi, nhưng tới đây hãy kiên nhẫn để anh giải thích. Okay? Đầu tiên là cơn tăng vọt adrenaline, khi anh hoảng hốt tìm nó khắp nơi khắp chỗ, thế rồi khi anh biết nó đã mất, trái với thói quen thông thường, anh vẫn tiếp tục tìm. Anh nghĩ tới mọi thứ không gì thay thế được, thẻ bảo hiểm xã hội mà anh đã ký tên mình vào năm anh mười hai tuổi, những bức ảnh của gia đình anh, tấm thiệp phân ưu vào dịp tang lễ bà anh mà số phận đã ưu ái lưu giữ lại. Và mỗi lần anh đưa tay rút ví của mình ra, anh lại có cùng phản ứng như thế, hết lần này tới lần

khác. Và đó cũng là những gì đã xảy ra từ khi em bỏ đi. Anh tình dục không có em, và anh phải nói để em biết, bé con, anh không biết làm cách nào để có thể thôi không tìm kiếm em nữa, và mỗi lần anh nghĩ tới em, anh lại thấy nhói đau. Anh yêu em, Becca!

Rich

Những giọt nước mắt cứ thế trào ra, và cô thậm chí không nhận ra chúng đã rơi xuống ướt đầm trang số. Khi cô cố thăm chúng đi, những nét mực nhòe ra. Cô không biết phải làm sao nữa. Nếu Rich giở sổ ra, chắc chắn anh sẽ thấy, nhưng nếu cô cầm cuốn sổ đi, anh cũng sẽ biết cô đã ở đây, và có thể anh sẽ thôi không viết cho cô nữa. Cô khóc ròngh khi đọc qua từng đoạn tâm sự của anh, mỗi đoạn đánh dấu một ngày họ xa nhau, và khi đọc tới dòng cuối cùng, cô òa lên nức nở. Becca đóng cuốn sổ lại, rồi ôm lấy Tripod khóc. Chúa ơi, trông cô thật lem nhem làm sao. Cô nhìn đồng hồ và biết mình cần sớm rời khỏi nơi này. Rich có thể sắp quay về nhà, và điều cuối cùng cô muốn là bắt gặp anh lúc này.

Ngay cả khi cô tức giận tột độ, rời khỏi anh cũng đã là việc thật khó khăn; còn giờ đây, khi cô hiểu ra mình nhớ anh biết chừng nào, một cuộc gặp gỡ như thế khiến cô hoảng sợ thực sự. Cô đặt con mèo xuống, lau mặt vào tay áo, để mọi thứ vào đúng chỗ cô tìm thấy chúng ban đầu, rồi ra khỏi căn hộ, đi theo hướng ngược với hướng cô biết Rich sẽ quay về.

Rich rẽ qua góc đường và nhìn thấy một người phụ nữ vội vàng bước xuống vỉa hè trước mặt anh.

Cô gái đội mũ, nhưng cách cô bước đi và ăn mặc làm anh nhớ tới Becca, nhưng vậy đấy, anh luôn nhận ra Becca ở khắp nơi. Hôm trước tại Starbucks, thậm chí anh đã gọi lớn tiếng tên cô và chộp lấy khuỷu tay một phụ nữ xa lạ. Lúc đó anh đã quyết định phải có một cuộc sống khác đi ít nhiều so với hiện tại. Dành ra mọi buổi tối để viết những dòng tâm sự cho Becca, những dòng tâm sự rất có thể cô không bao giờ đọc qua, có lẽ không

hắn là cách tốt nhất để anh sử dụng thời gian của mình. Rich mở khóa, đẩy cửa vào nhà. Anh cởi áo khoác, hít một hơi thật sâu, và dám thề với bản thân rằng anh ngửi thấy mùi dầu gội đầu của Becca. “Chết tiệt, đúng là cô ấy.” Anh vội vàng lao ra khỏi căn hộ, chạy xuống bậc cấp phía trước, lao xuống đường tìm cô. Anh chạy qua hai khối nhà trước khi chấp nhận đã để lạc mất cô. Anh lấy điện thoại di động ra, bấm số gọi cô. “Becca, Rich đây. Bé con, xin em hãy quay lại đi.” Anh đi trọn một vòng nhìn khắp trên phố dưới phố. “Anh đang đợi em, Becca. Về nhà đi. Nếu em không quay lại, ít nhất hãy gọi cho anh. Anh nhớ giọng nói của em. Anh nhớ mọi thứ.”

Rich gập điện thoại lại, quay trở về căn hộ, lấy một chai bia từ trong tủ lạnh ra, cho chỗ cá hồi anh đã nấu hôm trước nhưng chưa ăn đến vào lò vi sóng hâm nóng lại. Anh hy vọng sẽ gặp may hơn vào tối nay, nhưng quyết định rằng từ giờ trở đi, có lẽ anh không nên nấu bất cứ món gì anh từng chuẩn bị chung với Becca tại đây - mà chúng là toàn bộ kiến thức bếp núc của anh. Lần cuối anh ghé qua chỗ Vinny, anh đã mượn một trong số sách dạy nấu ăn của ông và mang theo về nhà. Có thể nếu anh bắt đầu nấu nướng, anh sẽ kéo được tâm trí mình rời khỏi Becca và chuyển sang điều gì đó hữu ích. Anh lấy chiếc đĩa ra khỏi lò vi sóng và cắt một miếng cá ra cho Tripod, cho vào một cái đĩa nhỏ, rồi mang cả hai đĩa ra ngoài trường kỷ. Anh đặt đĩa dành cho Tripod lên bàn cà phê, và khi Tripod đi tới ngồi lên cuốn sổ ghi chú của Becca, Rich kéo cuốn sổ từ dưới mông anh chàng ra. Rich cắt một miếng cá từ suất của anh, đồng thời mở cuốn sổ của Becca ra và thấy mực đã bị nhòe hết. Chuyện quái quỷ gì thế này? Khi thật, những trang sổ thấm đầy nước mắt. Anh lại làm cô khóc thêm một lần nữa.

BỮA SÁNG TRÊN GIƯỜNG

Robin Kaye

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Sáng hôm sau, Rich rời nhà đi làm mà thầm sợ những gì sẽ tới trong ngày hôm đó. Khi anh đi ngang qua văn phòng của trưởng khoa Stewart, người trợ lý của ông trưởng khoa lên tiếng gọi anh. “Trưởng khoa Stewart muốn gặp anh, nếu anh có thể dành ra chút thời gian. Cứ đi vào đi.”

“Cảm ơn.” Rich gõ cửa trước khi ló đầu vào. “Anh muốn gặp tôi?”

Trưởng khoa Stewart vẫy Rich vào trong lúc ông hoàn tất cuộc gọi điện thoại. Gác máy xong, ông mỉm cười xoa hai bàn tay vào nhau. “Tôi có vài thông tin thú vị mà tôi nghĩ có thể giúp cậu qua được bước khó khăn này.”

Rich cởi khuy áo khoác và ngồi xuống. “Okay.”

“Thế này nhé, tôi hy vọng mình không làm thứ gì xấu đi, song tôi vừa được biết đã có một thỏa thuận được ký kết giữa Becca, Annabelle Flynn và Ben Walsh để bán lại cho hai người phụ nữ đa số cổ phần của Phòng Trưng bày Ben Walsh.”

Ý nghĩ đầu tiên của Rich là Becca, cừ lắm. Như thế cô sẽ có một chỗ để trưng bày tác phẩm của cô mà không có gì liên quan tới gia đình mình. Ý nghĩ thứ hai không được tích cực như thế. “Anh muốn nói là cuộc chuyển nhượng này đã được rậm rịch một thời gian rồi sao?”

“Phải, họ đã đi đến hoàn tất nó. Tôi chắc phải mất hàng tuần, nếu không nói hàng tháng, để thu xếp một thỏa thuận như thế.”

“Hàng tháng ư?” Rich cầm lấy cặp và đứng dậy. “Tôi có vài việc cá nhân cần giải quyết. Nếu anh không thấy phiền, tôi sẽ xin nghỉ phép hôm nay. Tôi sẽ gọi một chuyên gia tới dạy thay các tiết của tôi.”

Trưởng khoa Stewart mỉm cười. “Tôi đang hy vọng cậu nói ra những lời này.” Ông đứng dậy, đi vòng qua bàn làm việc tới vỗ vai Rich. “Chúc may mắn, Rich. Cứ dành cho mình đủ thời gian cậu cần!”

Rich thu xếp mọi thứ trước khi rời phòng làm việc quay về nhà. Giờ mọi điều trở nên thật rõ ràng. Chẳng hạn như chuyện cô Rose nói về việc Becca đang sống trong thành phố trong nhà của một người đàn ông. Người đàn ông đó hẳn là Ben. Cô đã sống ngay trên phòng trưng bày trong suốt quãng thời gian họ xa cách nhau, có nghĩa là cô đã bắt tay vào thu xếp cho thỏa thuận kia trước khi hai người rạn nứt - và cũng không nghĩ cần cho anh biết chuyện này. Trong suốt thời gian hai người chia tay, anh đã luôn dẫn vật bản thân, tin rằng nguyên nhân gây ra rạn nứt hoàn toàn là lỗi của anh. Thật hài hước làm sao. Được lắm, ít nhất giờ đây anh biết chuyện đó đã chấm dứt. Anh đã quá mệt mỏi phải sống trong tình trạng bồn chồn chờ đợi, hy vọng và cầu nguyện rằng cô sẽ hiểu ra lẽ phải. Về đến nhà, anh khóa trái Tripod trong kho để đồ rồi bắt đầu xếp các tác phẩm của Becca lên cốp sau chiếc SUV của anh, cảm thấy bị mất mát đi nhiều hơn sau mỗi tác phẩm anh chuyển đi. Căn hộ giờ đây trông thật trống trải, giống như một tấm toan trắng - mọi tia sáng, mọi sức sống đã biến nơi này thành nhà với anh đang tan biến dần theo mỗi lần anh chuyển đồ xuống xe. Anh trù mẩn gói bức tượng Becca đã làm cho Annabelle và để nó vào cái thùng nơi anh vẫn dùng để giấu nó. Thứ duy nhất còn lại là bức tượng đầu tiên Becca tạo ra - bức tượng thể hiện mọi điều anh yêu ở cô. Anh ngồi xuống giường, nhìn chăm chăm vào bức tượng có phần hơi méo mó, và biết anh cần gói ghém nó lại như những tác phẩm khác của cô, song anh không đành lòng phải chia tay với nó. Rich cho Tripod ra, trả lại nó món đồ chơi anh tìm thấy được giấu trong chiếc bàn đầu giường Becca cùng vài cuốn sổ ghi chú. Anh nhặt lấy tất cả những cuốn sổ tìm thấy, cùng với cuốn sổ anh đã

dùng để viết cho cô, rồi cho chúng vào thùng. Căn hộ trông thật hoang vắng trống trải, đúng như cảm giác của anh lúc này.

Becca đang dở tay tạo hình chiếc mũi trên một khuôn mặt trông giống Rich đến mức đáng ngờ. Có tiếng gõ cửa. Cô lau tay. “Mời vào!”

Cô ném chiếc khăn xuống bàn nệm, quay lại, và nín thở. “Rich!”

Chúa ơi, trông anh thật tuyệt. Anh mặc quần jean và chiếc sơ mi Henley, bên ngoài là chiếc áo nỉ có mũ trùm. Cô không hề nhận ra vẻ giận dữ cho tới khi nhìn lên khuôn mặt anh. Anh đặt chiếc thùng xuống cạnh tường. “Anh đoán anh là người cuối cùng biết chuyện em và Annabelle mua lại chỗ này. Anh đã đóng gói những gì còn lại của em và mang tới đây. Bức tượng em để nguyên trong giấy gói đang ở kia.” Anh chỉ tay về phía chiếc thùng đựng sáu cuốn sổ, trong đó cuốn sổ ghi chú ưa thích của cô, cũng là cuốn sổ anh đã viết những dòng thư dành cho cô vào, nằm ở trên cùng. Dạ dày cô thắt lại. “Em muốn để chỗ còn lại ở đâu?”

“Rich...”

Anh giơ tay lên ngăn lại. “Xem nào, Becca. Anh biết chuyện này đã kết thúc từ lâu với em.” Anh đưa tay lên mái tóc. “Có thể anh chỉ tự dối mình khi nghĩ rằng chúng ta từng gắn bó bên nhau. Anh biết đôi lúc em buộc phải nện anh vào đầu bằng gậy để khai sáng cho cái đầu dốt của anh, nhưng chuyện em mua phòng trưng bày đã giúp anh sáng mắt.”

“Em không...”

Anh lắc đầu. “Để anh nói hết đã. Em làm âm ỉ lên vì việc anh không nói cho em biết chuyện anh được bổ nhiệm, trong khi suốt thời gian qua em lên kế hoạch cho vụ mua bán này mà chẳng hề dả động gì với anh? Em đã làm gì, đã yêu cầu cả em gái anh phải giữ mồm giữ miệng nữa, đúng không?”

Cô không biết phải nói sao nữa, cô đã không hề nghĩ tới việc này trước đây, nhưng anh nói đúng. Cô đã không cho anh hay biết gì, và sau khi cô bỏ đi, vì quá lo lắng việc anh đi tìm mình, đồng thời cũng không rõ bản thân có thể cưỡng lại anh được hay không, cô đã yêu cầu Annabelle không được hé răng về vụ mua bán.

“Em xin lỗi.”

Anh chỉ gật đầu. “Phải, anh cũng thế.” Anh đút hai tay vào trong túi áo, cúi mặt nhìn xuống đôi giày cao cổ đang đi. “Nghe này, anh vừa chuyển toàn bộ chỗ tác phẩm của em vào kho chứa ở dưới nhà, và anh sẽ biến mất khỏi tầm mắt em và cuộc đời em. Em có thể tự mình nghĩ xem em muốn làm gì với chúng!”

Cô muốn nắm chặt lấy anh, không cho anh đi, nhưng khi cô vừa dậm chân bước về phía trước, anh đã quay lưng lại với cô. “Chúc may mắn, Becca. Hãy hạnh phúc!”

Anh quay người bước ra ngoài, và thay vì dùng thang máy, anh lao xuống cầu thang bộ. Tiếng bước chân của anh vọng lên cho tới khi cánh cửa cuối cùng cũng sập hẳn lại. Becca nhặt cuốn sổ ghi chú lên, tìm kiếm những dòng tâm sự anh viết cho cô. Chúng đã biến mất. Ôi, Chúa ơi!

Becca ngồi xuống trường kỷ, ôm chặt lấy chính mình, cô những muốn ngã Rich lại, song không biết bằng cách nào. Sẽ dễ dàng hơn nhiều khi nhìn nhận anh như kẻ phải gánh mọi tội lỗi. Cô từng nghĩ đã khóc hết chỗ nước mắt có thể đổ ra được cho một người đàn ông, song khi cô nhớ lại cái nhìn trên khuôn mặt anh, cô hiểu ra mình đã nhầm lớn đến thế nào. Annabelle bước vào căn phòng, đóng sập cửa lại. “Cậu làm gì anh ấy vậy?”

“Mình làm tổn thương anh ấy, và cuối cùng anh ấy đã quyết định từ bỏ mình. Mình đoán đó là thứ mình xứng đáng phải nhận. Ôi, Chúa ơi, Annabelle. Mình mất anh ấy rồi.”

“Cái gì? Giờ cậu mới nhận ra điều đó sao?”

“Mình chẳng biết nữa. Mình giận anh ấy đến phát điên lên, mình nghĩ anh ấy lợi dụng mình để giành một chỗ ở trường đại học, rồi sau đó, khi anh ấy cầu hôn mình - mình đoán lúc đó mình đã phát hoảng. Mình không hề nhận ra mình cũng đã không nói cho anh ấy biết nhiều chuyện. Nhưng nếu mình cho anh ấy biết việc mua lại phòng trưng bày...”

“Anh mình sẽ biết cậu giàu có, và cậu nghĩ anh ấy chỉ tới với cậu vì tiền. Cô bạn của tôi ơi, cậu thực sự cần tạo dựng lòng tự tôn cho mình rồi đấy. Chẳng lẽ cậu không nghĩ rằng ai đó có thể yêu cậu chỉ vì chính cậu thôi sao?”

“Trước đây chưa ai từng làm như thế.”

“Tôi vẫn yêu quý cậu đấy thôi, cô ngốc. Ngay cả những khi cậu hành động như một con lừa. Như lúc này chẳng hạn.”

Annabelle ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô. “Okay, ít nhất giờ cậu đã nhận ra cả cậu và ông anh mình đều là đồ ngốc. Chuyện này vẫn xảy ra. Câu hỏi cần đặt ra ở đây là hai người định sẽ làm gì với nó?”

“Mình có thể làm gì? Anh ấy quá bức bối, và trông anh ấy, mình cũng không biết nữa, thật khổ sở.”

“Giống như sau khi ông anh mình cầu hôn cậu chứ gì?”

Becca khịt mũi, gạt nước mắt khỏi đôi mắt, và nhiều khả năng lưu lại vài vệt nhem nhuộm. Chúa ơi, cô mới bùi xùi làm sao. “Phải.”

“Được lắm, vậy lúc đó cậu đã làm gì?”

“Mình lao bổ vào anh ấy, khiến anh ấy phải lắng nghe mình.”

Annabelle đấm lưng. “Nó từng một lần có hiệu quả. Nhiều khả năng nó sẽ thành công lần nữa. Nhưng trước khi cậu đi gặp anh ấy, rất có thể cậu sẽ muốn rửa lại khuôn mặt và mặc vào người một bộ đồ bắt mắt hơn, ấy là chưa nói tới một đôi giày dễ thương hơn.” Cô nhìn xuống đôi dép hiệu Crocs dính bùn Becca đang đi. “Mình không thể tin nổi cậu cố ý mang những thứ này vào người.”

Trên đường về nhà, Rich dừng lại mua một chai Scotch. Không có chuyện anh ghé qua chỗ DiNicola rồi uống say bét nhè ở đó; thà uống một mình còn hơn. Khi rẽ qua góc đường, anh trông thấy cô Rose đang bấm nút liên lạc nội bộ để gọi anh. “Cô Rose, cháu đây.”

“Cháu muộn rồi đấy.”

“Đâu có. Cô làm gì ở đây vậy?”

“Cô đến để nói chuyện với cháu. Cháu có định mời cô vào không vậy?”

“Cô thấy đấy, cô Rose, bây giờ thực sự không phải là thời điểm thích hợp.”

“Cháu tưởng cô không biết gì sao? Hay cháu còn việc gì tốt hơn để làm thay vì nói chuyện với cô?”

Rich lắc đầu. Anh đành bỏ qua dự định của mình. Sẽ không có chuyện uống gì cho tới khi cô Rose ra về. “Tốt thôi, cô vào đi.”

“Cô mang cho cháu bữa tối cùng vài thứ cháu cần.”

Tất cả những gì Rich cần lúc này là chai Johnny Walker Black anh đang kẹp dưới nách, trong một cái túi giấy màu nâu. Dầu vậy, anh vẫn đẩy chiếc xe mua hàng của bà tới trước bậc thềm tòa nhà và đưa bà lên căn hộ.

“Những bức tượng của Becca đâu hết rồi?”

“Được mang đi hết rồi. Cháu vừa chuyển tất cả qua phòng trưng bày. Becca, Annabelle và Ben giờ đã trở thành bạn làm ăn. Thứ duy nhất cô ấy còn để lại đây là con mèo, và cô ấy sẽ mang nó đi nốt ngay khi chuyển tới sống ở căn hộ mới của mình.”

“À, cô hiểu cả rồi.” Bà lão để ví xuống quầy bar ăn sáng trong bếp rồi bắt rẽ trong đó.

“Thật ư? Vậy tại sao cô lại tới đây? Cho dù giữa Becca và cháu từng có gì đi nữa, nó cũng kết thúc rồi, cô Rose. Becca chưa bao giờ yêu cháu đủ để tin cháu. Cô ấy nghĩ cháu chỉ muốn tiền của cô ấy.”

“Ồ Richie, người cô bé không tin tưởng không phải là cháu, mà là chính cô bé. Cô bé không nghĩ mình đáng được yêu về bất cứ điều gì ngoài tiền bạc. Nhưng đừng lo. Chuyện này sẽ không kéo dài lâu đâu. Cầm lấy cái này đi.” Bà đưa cho anh một hộp nữ trang nhỏ bọc nhung đen đã sờn. “Cô đưa cho cháu thứ này. Cháu sẽ cần tới nó cùng một bữa tối thật tuyệt diệu.”

“Cái gì vậy cô?” Rich mở chiếc hộp, trông đợi sẽ thấy một cây thánh giá hay một tấm mẽ đay thánh Christopher; nhưng thay vào đó, anh bắt gặp một chiếc nhẫn đính hôn cần kim cương lộng lẫy. “Ái chà. Cô đưa cho cháu thứ này làm gì? Cháu vừa nói với cô rồi thôi. Becca và cháu kết thúc rồi.”

Cô Rose nhún vai. “Cháu chẳng bao giờ biết được đâu. Về phần cô, cô biết mình biết gì, và cô biết cháu cần tới nó. Hãy nhớ những gì cô nói với cháu. Cháu muốn cưới cô bé, hãy cầu hôn thật nhã nhặn, và cháu tặng cho cô bé một chiếc nhẫn. Hiểu rồi chứ?”

“Cháu hiểu.” Tranh cãi mà làm gì? Cô Rose rõ ràng chẳng chịu hiểu anh.

“Chiếc nhẫn này vốn dành cho cháu. Chỉ có điều cô vẫn nghĩ sẽ không sống được tới lúc cháu cần nó.”

Bà lão làm dấu thánh. “Ít ra cô cũng có một lần nhầm lẫn.” Bà để những gói mang theo trong bếp. “Cô sẽ cho bữa tối của cháu vào trong lò để làm nóng lại. Cô sẽ đặt thời gian, như thế cháu sẽ không quên được.”

“Okay.”

“Cầm lấy những bông hoa và bày chúng lên bàn, được chứ? Cô cũng đã mang mấy cái giá cắm nến đẹp của cô đến, như thế cháu có thể tỏ ra lãng mạn.”

Rich làm đúng những gì anh được yêu cầu và thầm rùng mình khi bà cô già hôn tạm biệt anh trên ngưỡng cửa. Cuối cùng anh cũng còn lại một mình. Anh mở chai Scotch của mình ra, uống cạn một ly đầy, rồi đi tắm dưới vòi hoa sen với hy vọng có thể nhận chìm được thứ gì đó, nỗi buồn của anh, hay chính anh - mà cho dù là gì đi nữa cũng là một bước cải thiện so với cảm giác của anh lúc này.

Becca không thể tin nổi bộ dạng mà Annabelle bắt cô biến thành. Người ta sẽ nghĩ cô sắp xuất hiện tại một buổi dạ hội hóa trang ăn mặc như một á gái gọi cao cấp, chứ không phải chuẩn bị đi cầu xin một cơ hội thứ hai (hay thứ ba nhỉ?) cho tình yêu. Cô cố kéo xuống hết cỡ chiếc váy siêu siêu ngắn đã khiến tất cả đàn ông trên tàu điện ngằm dán mắt vào mình. Nó cũng tệ hại chẳng kém gì đôi bốt ống cao sát đùi đi cực kỳ không thoải mái với dáng vẻ mời gọi mà Annabelle ép cô phải xỏ chân vào. Khi tới được căn hộ của Rich, cả hai chân cô đã phồng rộp, còn cô thì đang thầm nguyện rửa mình đã không chịu lấy xe ra khỏi cái gara chết giẫm đó và tự lái tới đây. Khi thật. Sẽ ra sao nếu trò này không đi tới đâu cả? Cô sẽ phải làm gì? Vẫy xe đi nhờ từ nhà Rich về chắc? Chết tiệt. Nó phải có hiệu quả. Cô chắc chắn sẽ không vui vẻ gì khi phải dùng phương tiện công cộng quay trở vào thành phố.

Khi bước vào trong căn hộ, cô nhìn thấy một chiếc ly cạn hết trên mặt bàn, chiếc áo nỉ có mũ trùm của Rich bị ném trên trường kỷ, đôi giày cao cổ to ngoại cỡ của anh bị đá văng vào dưới gầm bàn cà phê, và vòi hoa sen đang chảy. Cô đi vào phòng ngủ và bắt gặp một dãy quần áo của anh. Chiếc quần jean, quần lót, và cả chiếc áo sơ mi của anh nằm vờ vờ trên sàn nhà, và cánh cửa phòng tắm đang hé mở. Một cái đẩy nhẹ và cánh cửa mở ra. Tripod nằm phủ phục sát bên bồn tắm, nháy bật lên, lao thẳng vào tấm màn che vòi hoa sen đang đóng kín, bật trở lại, để rồi tiếp tục lặp lại hành động đó. Từ lượng hơi nước tỏa ra từ bên trong cũng như vẻ sốt ruột thấy rõ của Tripod mà suy ra, hẳn Rich đã ở trong đó khá lâu.

“Chúa ơi, Tripod. Cứ ở yên ngoài đó. Tao ra ngay đây! Dừng đại mà thử cắn tao vì hôm nay tao không có tâm trạng để đùa với mày đâu, anh bạn.”

Tấm rèm được kéo mở ra, một cẳng chân đầy lông bước ra ngoài, theo sau là phần còn lại của Rich, cũng nhiều lông không kém, và tuyệt đẹp.

Becca mở to mắt nhìn.

“Xin chào!”

Trong một giây, cô tự hỏi liệu anh có đóng sầm cửa lại trước mặt cô không. Thay vì làm thế, anh quay người nhìn quanh tìm chiếc khăn tắm của mình.

Anh bước qua bên cạnh cô. “Em muốn gì, Becca?”

“Khăn tắm của anh đang vắt trên giường.”

“Em đến tận đây để chỉ cho anh biết điều đó sao?”

Cô lắc đầu. “Không. Tất nhiên là không.” Rich giật lấy khăn tắm, từ tốn lau khô tóc, trước ngực và sau lưng trước khi quấn chiếc khăn quanh

eo.

“Cái gì? Có lẽ em sẽ muốn kiểm tra lại bản danh sách của em để không quên mất điểm quan trọng nào. Chúng ta sẽ không muốn em sau đó phải quay trở lại và hạ thủ anh.”

“Em chẳng lập bản danh sách nào cả. Thậm chí em còn không nghĩ đến việc đó. Em chỉ tới đây ngay.”

“Ăn mặc như thế này sao?”

“Annabelle buộc em thay đồ.”

Rich gật đầu, khoanh tay trước ngực, chăm chú nhìn.

“Chuyện là...”

Rich đứng đó, im như tượng. Anh chẳng chịu giúp cô gì cả.

“Chuyện là thế nào, Bec? Anh mỗi chân lăm rồi.”

“VẬY là anh sẽ tỏ ra thù địch? Em cũng không biết tại sao em lại thấy ngạc nhiên.”

Rich ngồi xuống giường. “Này, em mới là người vừa lên vào đây. Và anh có thể nói thêm là không được mời. Hãy nói những gì em muốn nói rồi đi đi. Anh đã chán mọi thứ rồi.”

“Được thôi.” Cô đẩy anh nằm xuống giường và dặng chân ngồi lên người anh. Như Annabelle đã nói, cách này từng hiệu quả. Cô chỉ ước gì anh không quần trên người chiếc khăn chết tiệt đó.

“Được rồi, thế này tốt hơn nhiều.” Rich đặt hai bàn tay vào eo cô để nhắc cô lên và hất cô xuống khỏi người anh, vậy là cô quắp hai gót đôi bốt vào dưới hai chân anh.

“Ồi, cẩn thận đôi gót giày của em đấy, bé con.”

“Nếu anh không muốn em buộc phải làm anh đau, anh cần để em hoàn tất.”

“Anh không biết làm thế nào em có thể khiến anh đau hơn những gì em đã làm.” Rich thở hắt ra, nhăn mặt cười, và nằm im. Anh đã thực sự khiến cô phải làm điều đó, và cô không thể không thừa nhận có lẽ mình đáng bị như thế.

“Anh có thể thôi không nhìn em như thế không?”

“Như cái gì? Như một người đàn bà điên rồ vừa mới làm trái tim tôi tan nát, xéo nát nó dưới gót giày cao lênh khênh đến bốn inch, rồi quay trở lại để đảm bảo cuộc tàn phá cô ta gây ra đã đến nơi đến chốn chẳng?”

Cô nằm áp lên người anh, vậy là họ đối diện với nhau. Chúa ơi, cô đã quên mất cảm giác gần gũi anh tuyệt đến thế nào rồi. “Em quay lại để nói với anh em yêu anh, và em xin lỗi, và để hỏi anh...”

“Điều gì?”

“Liệu chúng ta có thể quay về thời điểm chúng ta đã qua trước đây không?”

“Là thời điểm chúng ta đã qua một tiếng rưỡi đồng hồ trước, hay một tháng trước đây, ngay trước khi em bước ra khỏi đời anh?”

“Thế quay trở về buổi tối khi anh quay về sau trận bóng rổ thì sao?”

Cô thẳng lưng lên, vậy là cô lại ngồi trên người anh; sẽ tốt hơn nhiều khi cô có thể nhìn thẳng vào mắt anh.

Rich buông ra một hơi thở phàn nàn nữa, nhưng anh cũng không nói không, vậy nên cô cho rằng mình cần tiếp tục. “Anh quay về nhà ngay

sau khi em vừa hiểu ra em yêu anh. Em yêu anh, anh biết mà. Em đã cố không yêu anh, nhưng không thể.”

“Cảm ơn em, điều đó khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.”

“Đáng ra em nên cho anh biết việc Ben và Annabelle đề nghị em hợp tác làm ăn với họ, nhưng rồi anh cầu hôn em, và em rất xin lỗi, chuyện đó đã làm em vô cùng hối hoảng. Vậy là vụ làm ăn ở phòng trưng bày hoàn toàn trôi ra khỏi tâm trí em.”

“Phải rồi. Đừng nhạo báng trí thông minh của anh như thế, Becca. Em không nói gì với anh về lời đề nghị vì nếu nói ra anh sẽ biết em không hề túng quẫn. Em cư xử với anh như thể anh là một trong số đám bạn khốn kiếp của em, những kẻ chỉ quan tâm tới những gì em sở hữu.”

“Không phải thế.”

Anh nhướn một bên lông mày lên. “Chỉ là em không lý giải được tại sao anh muốn kết hôn với em. Trước đây chưa từng có ai muốn cưới em - ý em là muốn vì họ yêu em. Lý do duy nhất từng làm ai đó muốn cầu hôn em là chỗ tín phiếu của em, và khi em nghe được những gì ông trưởng khoa nói, vậy đấy, em đã nghĩ lịch sử lại lặp lại. Em đi thẳng tới kết luận, và nói ra vài điều thật kinh khủng. Em đã lầm. Em xin lỗi.”

“Nói thẳng ra em đã sai bét. Anh không bận tâm tới tiền bạc của em. Anh không muốn tiền của em. Chết tiệt, tất cả những gì anh từng muốn là chính em. Tại sao với em điều đó lại khó tin đến thế?”

“Anh là giáo sư tâm lý học. Đã bao giờ nghe nói đến phản ứng có điều kiện chưa? Nhưng như Annabelle nói, em thiếu lòng tự tôn dành cho chính mình.”

Cô nhún vai và đưa hai cánh tay ôm quanh người. “Có lẽ cô ấy đúng. Em xin lỗi vì em đã gọi anh bằng những danh từ tồi tệ đó. Em xin lỗi vì đã

không tin anh. Em xin lỗi vì đã không kể cho anh biết đề nghị hợp tác làm ăn. Em nhớ anh, em muốn anh quay lại. Em muốn chúng mình quay lại bên nhau. Nhưng trước tiên có một điều anh cần biết.”

“Giờ là chuyện gì đây?”

“Về tiền của em. Anh biết đấy, em chưa bao giờ tiêu dù một xu từ chỗ tín phiếu của mình. Em muốn tự mình kiếm sống.”

“Ồ, một điều ngạc nhiên lớn làm sao.”

Khó khăn lắm Becca mới kìm mình không đảo mắt đi. “Em đã mang đầu tư đến đồng xu cuối cùng số tiền em nhận được từ tín phiếu, và em rất giỏi trong chuyện đó. Em đã làm rất tốt. Vậy nên, nhân cơ hội công khai tất cả này, anh nên biết em rất giàu.”

“Quả là một tin giật gân, Bec - anh chưa bao giờ bận tâm tới tiền, dù của em hay bất cứ ai khác. Điều duy nhất anh bận tâm là em có đủ để chuyên tâm cho nghệ thuật. Nếu em cần đến tiền, anh sẵn sàng giúp đỡ.”

“Em xin lỗi.”

Cô cúi người ra trước để tìm gặp đôi mắt anh. Okay, giờ sẽ là thời điểm hoàn hảo để anh nói hay làm gì đó. Thẳng thắn ra, cô đã nói tất cả những gì cần nói, nhưng anh chỉ nằm đó nhìn chăm chăm.

Thậm chí cô còn không hiểu về mặt anh có ý nghĩa gì.

“Rich?”

“Hmm?”

“Anh không định nói gì sao?”

“Không, có lẽ anh đang quá khoan khoái ngắm nhìn bộ dạng lúng túng của em.”

Cô đâm vào chân anh bằng gót đôi giày nhọn hoắt của Annabelle.

“Anh đúng là đồ đều!”

Rich hành động nhanh tới mức cô kêu thét lên khi bị vật nằm ngửa ra, và dường như toàn bộ không khí bị ép hết ra khỏi người cô khi toàn bộ sức nặng của cơ thể anh đè thẳng lên trên cô. Anh ấn cô xuống, hai bàn tay anh giữ chặt hai khuỷu tay cô ở trên quá đầu. Anh cười nhả nhở, và lần đầu tiên từ hơn một tháng qua, Becca mới có lại cảm giác khoan khoái một cách trọn vẹn.

“Chúa ơi, anh nhớ em quá.”

Becca cô gỡ hai tay cô ra, nhưng vô ích.

“Thế thôi ư? Em thờ lộ hết tâm tư của mình, và tất cả những gì anh có để nói ra là anh nhớ em?”

Rich gỡ phăng chiếc khăn tắm đang chắn giữa hai người ra, rồi trườn vào giữa hai chân cô, kéo chiếc váy cô đang mặc lên cao hơn trong khi anh hôn lên môi cô. Tim Becca đập thành thịch, hơi thở của cô trở nên ngắn và gấp gáp tới mức cô thậm chí không biết có phải mình đang thở quá nhanh không. Cô cố đưa tâm trí mình quay trở lại chủ đề đang nói dở và quên đi cảm giác anh đang ép chặt lên người cô.

“Anh yêu em.”

Vẫn chưa phải là điều cô trông đợi. “Còn có điều gì anh muốn hỏi em không?”

“Chỉ một điều thôi. Em có thể để nguyên đôi bốt lại không?”

“Cái gì? Không lẽ anh chỉ đề nghị em để nguyên đôi bột lại?”

Rich cà răng lên cổ cô. “Phải, chúng thực sự là những chiếc bột nóng bỏng.”

“Vậy sao? Và đó là câu hỏi duy nhất anh muốn dành cho em?”

“Không, nhưng anh không thể đề nghị em hãy kết hôn với anh một lần nữa cho tới khi đã mặc quần tử tế, quỳ một gối xuống, và, em biết đấy, cố làm cho được việc vào lần này. Cô Rose sẽ quay lại và bạt tai anh, mà nói thẳng ra, như thế sẽ ít nhiều gây lúng túng nếu tính đến chiều cao tương đối giữa anh và bà. Vậy em nói sao?”

Lần này Becca không còn lập một bản danh sách trong đầu nữa. Rich cho rằng đây là một dấu hiệu tốt. Cô dành cho anh một nụ cười đăm đũi tuyệt đẹp trước khi gạt đầu, rồi nói ra câu trả lời anh muốn nghe thấy nhất. “Đồng ý!”

“Tạ ơn Chúa!” Anh thả tay cô ra.

Cô quàng hai cánh tay quanh cổ anh, rồi hôn anh. Chưa từng có gì xảy ra trong quá khứ chuẩn bị trước cho anh để sẵn sàng đón nhận dòng thác cảm xúc tuôn trào trong anh chỉ với nụ hôn ấy. Đó là hỗn hợp của hy vọng, tình yêu và sinh lực trộn lẫn với sự phấn khích, đam mê và toàn bộ sự cần thiết - sự cần thiết được thuộc về nhau, yêu và được yêu.

Anh để cho toàn bộ cảm xúc đã dồn nén từ một tháng qua mặc sức tuôn trào. Anh nuốt chửng những tiếng rên rỉ của cô khi anh đưa cơ thể mình hòa làm một với cơ thể cô. Anh quay cuồng trong sức nóng, sự mãnh liệt, và cảm xúc. Khi anh mở mắt ra và nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chúng trong mắt cô, cái nhìn đó khiến cả hai người quay cuồng rơi ra ngoài mọi kiểm soát. Đó là sự hòa hợp của hai tâm hồn, nhưng với sức mạnh của một vụ nổ hạt nhân.

“Rich, hết thời gian hẹn giờ của chiếc lò rồi!”

Anh mở một mắt ra, đây là cử động duy nhất anh có thể thực hiện được. Becca vẫn kẹt cứng bên dưới anh, và anh không chắc liệu còn có thể nhúc nhích người trở lại được hay không.

“Rich?”

Anh càu nhàu. Việc này dùng nốt chỗ năng lượng anh còn sót lại. Cô co các múi cơ bên trong của mình lại, khiến anh thở hắt ra qua hai hàm răng khép chặt.

“Có chuyện gì vậy?”

“Vừa hồi phục lại sau một trải nghiệm cận kề cái chết - cho anh một phút, được không?”

“Tất nhiên rồi.” Cô chống tay vào vai anh, đập một bên chân đi bớt xuống giường, cong lưng lên, và trườn khỏi dưới người anh. “Em sẽ chăm lo cho bất cứ thứ gì anh có ở trong lò.”

Có lẽ anh lại càu nhàu lần nữa, và anh dám thề cô đã hôn lên cổ anh, trước khi anh chìm trở lại vào giấc ngủ sâu thật êm đềm. Khi bừng tỉnh giấc, anh nhận ra chỉ có một mình. Cảm giác hết hoảng làm anh rùng mình.

“Becca?”

Anh vùng dậy khỏi giường, vớ lấy chiếc quần jean, và đang cuống cuồng nhảy lên nhảy xuống cố kéo quần lên khi cô bước vào.

“Có chuyện gì vậy?”

Rich đưa tay lên vuốt tóc. “Em không có đây, và... Chúa ơi, Bec, anh nghĩ em đã bỏ đi rồi!”

Becca tới bên anh, quàng hai cánh tay quanh cổ anh. Cô đang mặc một chiếc quần len cũ nhàu nhĩ của mình mà cô đã bỏ quên trong máy giặt khi bỏ đi. Anh không bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình lại cảm thấy hạnh phúc đến thế khi chứng kiến cô ăn mặc trở lại đúng như Becca. Cô ôm chặt lấy anh, cọ vào cổ anh. “Em chỉ đang bày bữa tối ra bàn. Có vẻ cô Rose đã dành cả ngày để nấu ăn cho anh và em. Chúng ta thực sự không nên bỏ phí chúng. Hơn nữa, em đang đói lả rồi đây!”

Rich lướt hai bàn tay xuống trên lưng cô, kéo cô lại sát anh hơn. “Okay, chúng ta cùng ăn nào.” Anh quay lại, tới chỗ tủ quần áo, lấy ra chiếc áo sơ mi may mắn của anh, rồi mặc nó vào người. “Chúng ta cần nói chuyện về một vài điều.” Anh cầm lấy tay cô, kéo cô ra khỏi phòng ngủ, như thể không muốn để cô tuột khỏi tay. Becca ngồi xuống, nhìn anh chăm chú. Giữa đôi mắt cô thoáng hiện một đường lằn lo lắng.

“Những điều gì vậy?”

Rich rót rượu vang cô Rose để lại ra ly để có thời gian lựa lời. “Đừng lo lắng thế. Anh chỉ muốn đảm bảo chúng mình sẽ chọn đúng con đường. Anh không nghĩ anh có thể chịu được một lần rạn nứt nữa. Anh xin thề anh cảm thấy như mình đã già đi cả mười tuổi trong tháng vừa rồi!”

Becca uống một ngụm rượu vang. “Okay, em đồng ý. Vậy anh nói đi.”

“Anh đang nghĩ tới việc rời khỏi Columbia.”

“Cái gì? Tại sao anh làm thế?”

“Anh không muốn đến lúc nào đó em cảm thấy bức bối về chuyện anh dạy ở đó, và gia đình em lại được biết đến quá rõ ở Columbia. Anh đạt tới vị trí hiện tại của mình không phải nhờ em và gia đình em. Anh biết như thế. Anh hy vọng cả em cũng vậy. Nhưng nếu chúng ta sống cùng nhau, chúng ta sẽ buộc phải đóng một vai tích cực tại trường. Nếu với em đó là điều phiền toái, tốt hơn anh sẽ không gia hạn hợp đồng nữa.”

“Anh sẽ làm thế sao?”

“Bé con, anh từng là một giáo sư mà không có em. Đó là một công việc. Không phải là cuộc đời anh. Em mới là cuộc đời anh. Có rất nhiều việc anh có thể làm để kiếm sống mà không gây ra xung khắc giữa chúng ta.”

“Nhưng còn các sinh viên của anh, các nghiên cứu của anh thì sao? Anh là một giáo viên giỏi.”

“Anh có thể dạy ở bất cứ đâu. Anh có thể là chuyên gia tư vấn ở trường trung học. Anh có thể khởi nghiệp hành nghề tư. Còn vô khối việc anh có thể làm!”

“Nhưng sẽ ra sao với những cậu thanh niên như Brad?”

Rich nhún vai, cắt phần thịt gà của anh. “Chẳng thiếu gì giáo sư khác.”

“Không, sẽ luôn thiếu các giáo sư giỏi, biết quan tâm tới sinh viên.” Cô đứng dậy khỏi ghế, bước tới quỳ xuống bên cạnh anh. Cô nắm lấy bàn tay anh, nuốt khan một cách nặng nề. “Rich, em đã học được vài điều trong tháng chúng ta xa nhau. Em đã trải qua quá nhiều thời gian trong đời mình chạy trốn khỏi chính bản thân em, và gần như đánh mất mình khi làm thế. Dù thế nào đi nữa, em vẫn sẽ luôn là con gái của bác sĩ Christopher Larsen và Bitsy Larsen, nhưng điều đó không tạo nên con người em. Mà là cuộc sống của em, là những gì em làm trong cuộc sống đó. Nếu anh muốn thay đổi sự nghiệp, hãy làm điều đó. Nếu anh hạnh phúc tại Columbia, hãy ở lại. Dẫu thế nào em cũng sẽ thấy thoải mái!”

“Em chắc chứ?”

“Chắc. Vậy đó là lý do chứ gì?”

“Ý em là sao?”

“Là anh muốn chắc chúng ta không làm hỏng mối quan hệ này, đúng không?”

Anh biết mình đang nhìn cô thật lạ lùng, nhưng khi thật, cô trông đợi gì đây?

“Phải, chính là để đoán chắc điều đó.”

“Okay. Tốt lắm!” Cô đưa hai bàn tay ra sau đầu, tháo móc sợi dây chuyền cô đang đeo, thả nó rơi xuống lòng bàn tay.

“Rich.” Cô hít một hơi thật sâu rồi thở ra.

“Becca, em đang làm gì vậy?”

“Em yêu anh, và tháng vừa qua, khi chúng ta xa nhau, mọi thứ thật khủng khiếp. Em đã hình dung ra cuộc đời mình không có anh, và đó không phải là cuộc sống em muốn sống.”

“Bec...”

“Làm ơn đừng ngắt lời em. Em đã tập đi tập lại, không phải cùng với con mèo, tất nhiên rồi, vì nó đang ở đây với anh. Nhưng đúng là em đã nhầm lại trong đầu những gì em sẽ nói trong lúc đi tàu điện ngầm tới đây. Khó có khả năng em có thể quỳ xuống được trong bộ đồ em gái anh bắt em mặc, vậy hãy để em nói hết.”

Rich rời khỏi ghế, đẩy nó ra xa, và anh cũng quỳ xuống trước mặt cô.

“Okay.”

“Em muốn ở bên anh mãi mãi. Em muốn chia sẻ cuộc đời em, tình yêu của em, mọi thứ em có, và mọi thứ em sẽ có, với anh và chỉ mình anh. Anh từng nói sẽ không bao giờ cầu hôn em lần nữa. Anh đã nói nếu em muốn kết hôn với anh, em sẽ phải là người cầu hôn. Vậy em muốn hỏi anh. Rich,

anh muốn cưới em không? Em đã làm chiếc nhẫn hai mảnh này nhiều năm trước khi còn ở trường. Em nghĩ đến ngày nào đó sẽ trao nó cho nửa kia của chính mình. Em muốn anh trở thành một phần của em. Chiếc nhẫn gồm hai phần ráp khít vào nhau một cách hoàn hảo - giống như em và anh vậy!” Cô ráp hai phần của chiếc nhẫn lại cho anh.

“Và như thế nó trở thành biểu tượng của vĩnh cửu, vì em muốn ở bên anh mãi mãi, từng giây từng phút.”

“Becca, anh sắp ngỏ lời cầu hôn em. Có điều lần này anh sẽ cố làm cho đúng. Xem này.” Anh cho tay vào túi lấy ra chiếc nhẫn cô Rose đã đưa cho anh. Anh nhún vai. “Anh đã không tự tay làm chiếc nhẫn này cho em. Quý thật, anh thậm chí còn không chọn nó. Cô Rose đưa nó cho anh vì bà muốn em đeo nó.”

“Anh sắp cầu hôn em ư? Nhưng anh đã nói...”

“Từ khi nào em bắt đầu nghe theo những gì anh nói vậy?”

Becca mỉm cười và sục sục cùng một lúc. “Em luôn lắng nghe. Em chỉ hiếm khi làm những gì anh bảo em làm mà thôi.”

“Becca, em có muốn làm vợ anh không?”

Cô bật cười. “Ồ không, anh không thể. Em là người hỏi trước.”

“Về mặt lý thuyết, anh là người thứ nhất đã cầu hôn. Em là người thứ hai.” Becca đảo mắt đi. “Anh có chịu trả lời câu hỏi của em không, hay chúng ta sẽ phải đánh nhau vì nó đây?”

“Nếu chúng ta đánh nhau, sau đó chúng ta sẽ lại phải dàn hòa.”

“Rich, em có linh cảm chúng ta sẽ phải dàn hòa trong suốt phần còn lại của đời mình.”

Anh hôn cô trong lúc đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô. “Chúa ơi, anh cũng hy vọng là thế.”

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)